

Ván Cược

Contents

Ván Cược	1
1. Chương 1-1: Phương Danh	2
2. Chương 1-2: Tự Chương	2
3. Chương 1-3	7
4. Chương 2	14
5. Chương 3	19
6. Chương 4	24
7. Chương 5	29
8. Chương 6	33
9. Chương 7	39
10. Chương 8	43
11. Chương 9	48
12. Chương 10	54
13. Chương 11	60
14. Chương 12	66
15. Chương 13	72
16. Chương 14	77
17. Chương 15	85
18. Chương 16	91
19. Chương 17	98
20. Chương 18	105
21. Chương 19	112
22. Chương 20	117
23. Chương 21	124
24. Chương 22	130
25. Chương 23	136
26. Chương 24	145
27. Chương 25	153
28. Chương 26	156
29. Chương 27	161
30. Chương 28	164
31. Chương 29	172

Ván Cược



Giới thiệu

Tên gốc: (Đỗ cực)Biên dịch: Hồng và Hạ Vũ (với sự giúp đỡ nhiệt tình của anh trai QT)Thể loại: c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/van-cuoc>

1. Chương 1-1: Phương Danh

Đầu tiên phải nói rõ là bài viết này không phải chương nào trong truyện cả nhé :D, chỉ là phần giải thích một số tên riêng có ý nghĩa. Phương danh Thiết Ngưu Thiết: sắt; ngưu: trâu, bò. Thiết Ngưu: Con trâu sắt Bắc Nhạc cuồng nhân Bắc: hướng bắc; nhạc: núi cao; cuồng nhân: kẻ điên, kẻ ngông cuồng

Bắc Nhạc cuồng nhân: kẻ điên ở núi bắc Hoàng Phủ Du Hoàng: to lớn / hoàng đế; Hoàng Phủ: họ Hoàng Phủ; Du: nhàn rỗi, thông dong Lịch vương Lịch: sấm sét Hoàng Phủ Trí Hoàng Phủ: họ Hoàng Phủ; Trí: thông minh / trí tuệ Thành vương Thành: thành thật, trung thực Nhiễm Hoa Nhiễm: nhuộm; Hoa: bông hoa. Nhiễm Hoa: (có thể là) nhuộm vẻ đẹp của các loài hoa hay vẻ đẹp nhuộm cả sắc hoa Thiết Du Thiết: sắt; Du: cây du Đăng Tiêu lâu Đăng: trèo lên, bước lên; tiêu: bầu trời. Đăng tiêu: bước lên trời cao Trích Tinh các Trích: hái; tinh: ngôi sao. Trích tinh: hái sao trời Mạt Ly cây hoa nhài Lưu Hương viện lưu: lưu giữ; hương: hương thơm; lưu hương: giữ lại mùi thơm Chu Thúy chu: màu đỏ thắm; thúy: xanh biếc / ngọc lục bảo Trương Thư Đức trương: mở ra / họ Trương; thư: sách; đức: đạo đức, đức hạnh;

Trương Thư Đức: mở ra trang sách về phẩm chất đạo đức Trịnh Trường Tắc Trịnh: họ Trịnh; trường: lâu dài, lâu đời; tắc: quy tắc;

Trường Tắc: quy tắc lâu đời Âu Dương Phụ Thiên Âu Dương: họ Âu Dương; phụ: phù trợ, giúp đỡ; thiên: trời;

Phụ Thiên: phò tá trời cao Phương Kính Phương: chính trực, ngay thẳng / họ Phương; Kính: tôn kính, ngưỡng mộ. Phương An Phương: chính trực, ngay thẳng / họ Phương; An: bình an, yên ổn. Sa Tiêm Đào Sa: cát / họ Sa, tiêm: nhọn, đào: dao hay đao; tiêm đao: đao nhọn, đao nhọn / mũi tiên phong.

Cây du

2. Chương 1-2: Tự Chương

Đại Á hoàng triều năm thứ 190, đương kim hoàng đế niên hiệu Sùng Đức. Từ bảy mươi năm trước khi Sùng Lãm Đế bắt đầu trị quốc tới nay, trong hoàng triều tứ hải thái bình, chiến loạn bất khởi, đại dịch bất sinh, văn công thương (văn hóa, công nghiệp, thương mại) được phát triển mạnh, thiên hạ văn nhân thi sĩ nổi lên bốn phía, thủ công nghiệp liên tiếp được đổi mới, thương nhân bốn phương đến thông thương buôn bán tấp nập, dân chúng cơm no áo ấm. Năm thứ 170, Sùng Lãm Đế cùng gái nhân Tề Lãm Vương chu du thiên hạ, thoả vị nhường ngôi cho Thư vương – nay là Sùng Đức Đế. Sùng Đức Đế trị quốc hai mươi năm, thực thi

nền chính trị nhân từ, chính tích thanh minh, bên dưới có hai hoàng tử, dohoàng hậu và quý phi hạ sinh, công chúa bốn người.

~*

~Ngã ba đường nằm giữa đồng ruộng được đồi núi bao quanh, xem mặt đường chưa được tu sửa, có thể thấy đây là một quan đạo bỏ hoang đã nhiều năm không còn được dùng tới. Ban đầu vốn là nam thông Kim Lăng, tây hướng Vân Nam, bắc diện kinh thành, đáng tiếc núi to núi nhỏ bốn phía chia cắt đại lộ, hiện giờ lại thành phía nam đi vào Úc sơn thôn, phía tây hướng đến Ngoại sơn thôn, phía bắc căn bản là không có đường đi. Hơn nữa những năm gần đây quan phủ lại chỉ tiền xuất lực tu sửa một quan đạo theo hướng nam bắc tương đối bằng phẳng ở huyện thành phụ cận, thành ra quan đạo này dần bị cây leo cỏ dại xâm chiếm càng làm cho không ai muốn sử dụng, thậm chí hương thân(đồng hương, thân hữu)của người trong Úc sơn thôn và Ngoại sơn thôn cũng thà đi vòng đường nhỏ bằng phẳng cho đỡ phiền nhiễu.

Chính ở ngã ba đường phía bắc có đồi núi bao bọc, nơi vốn không có bóng người, ngẫu nhiên còn có thể bắt gặp thỏ hoang nhảy qua này, lại xuất hiện hai người.

Kỳ thật nơi này ngẫu nhiên có hai bóng người xuất hiện cũng không có gì quái lạ, nhưng nếu người xuất hiện một thân gấm vóc thượng hạng, phong tư trác tuyệt, quanh người toát ra khí chất vương giả, cùng với dung mạo đẹp đến mức không thể dùng ngôn ngữ để miêu tả, ngu dân vùng sơn dã khó tránh khỏi có chút hoài nghi rằng mình có phải hay không đã gặp tiên nhân.

Nam tử đứng ở bên trái cao hơn một chút, thân mặc trường sam tím nhạt đang lười biếng tựa vào gốc cây tùng, vẻ mặt nhàm chán liếc nhìn nam tử bên cạnh bạch y phiêu phiêu khoan tay nhìn trời.

“Này, suy nghĩ gì vậy?”

Bạch y nam tử ngẩng đầu lên “Ta đang tính xem chúng ta xuất cung đã được bao nhiêu ngày.”

“Sáu mươi hai ngày.”

“Người nhớ rõ?”

“Ừm. Tiểu Vi cần mẫn cứ mười ngày thì gửi thư cho ta một lần, báo lại tất cả những chuyện to nhỏ phát sinh từ hoàng cung kinh thành đến thiên hạ, hơn nữa mỗi phong thư đều đánh số, đến hôm trước vừa là bức thứ sáu.” Tử y nam tử tựa như thấy đứng cũng mệt, thoải mái ngồi xuống mặt đất, chẳng quan tâm quần áo hoa mỹ trên người có thể bị dơ hay không. Tư thế tùy tiện như vậy, mà lại giống như bật lên khí chất vương giả phóng khoáng không chịu trời buộc, không có chút cảm giác tổn hại đến hình tượng của y.

“Hiện tại trong cung hẳn là loạn ngất trời. Mấy lão cự thần kia đại khái là lại có thêm cơ hội hướng phụ hoàng sàm tấu can gián.” Hắc hắc cười, bạch y nam tử một chút biểu tình sấm hối cũng không có.

“Đó là đương nhiên! Hoàng tử ngay trong lễ Tế Thiên lại chuồn mất đại khái cũng chẳng có ai dám ngoại trừ hai chúng ta.”

“Ha ha ha.” Hai người nhìn nhau cười.

“Nói thật, việc trên đầu chúng ta cũng không ít, làm sao đây, chuyện lên đường hồi cung tính thế nào?” Bạch y nam tử học theo tử y nam tử cũng ngồi xuống thăm cỏ.

“Được, người về đi. Thuận tiện dời đến Đông cung, ngày người lập thái tử phi, ta sẽ về chúc mừng.”

“Tốt! Ta đây sẽ về trước, bẩm phụ hoàng, nói tiểu hoàng tử có ý muốn kế thừa ngôi vị hoàng đế, lệnh ta về thưa trước để phụ hoàng sớm lập chiếu thư, đúng ngày người về kinh cũng là ngày song hỷ, phong người thái tử lại thứ luôn thái tử phi.”

“Người cả người đang ngứa ngáy phải không?”

“Ai, ta biết mình không đánh lại người. Tiểu Du à, tốt xấu người cũng là do hoàng hậu hạ sinh, thái tử vị vốn thuộc về người, mắc cái gì phải giao cho ta?” Bạch y nam tử vẻ mặt ai oán.

“Người thôi đẩy cho ta đi có được không! Hoàng Phủ Trí! Người đừng quên bản thân lớn hơn ta đến hai mươi ba ngày! Trưởng ấu hữu tự[1](lớn nhỏ có trật tự), người không làm thái tử thì ai làm!” Tử y nam tử – Hoàng Phủ Du oán hận trừng mắt lại.

“Đừng... tiếp tục thế này cũng không phải là biệp pháp. Phụ hoàng lại hạ hạn lệnh cuối cùng, nói cuối năm bất chấp thế nào người đều phải truyền ngôi cho một trong hai ta. Cũng không biết người muốn chọn ai. . . .”

“Bốc thăm.”

“Cái gì?!”

“Phụ hoàng nói nếu hai người chúng ta không quyết định được, người sẽ bốc thăm quyết định hoàng đế kế vị.”

Hoàng Phủ Trí ngây người, hẳn không nghĩ phụ hoàng lại nôn nóng thoái vị đến nhường này. Nếu hai người bọn họ, một thằng bất học vô thuật(văn dốt võ nát, không nghề không nghề), phụ hoàng có lẽ cũng sẽ không dùng cách thức táo bạo như vậy, mà sự thực ngược lại hai người bọn họ không chỉ địa vị từ nhỏ đã cao hơn so với kẻ khác, ngay cả đầu óc cùng dung mạo đều phải đứng trên đỉnh. Nếu mẫu thân bọn họ cũng lộng quyền liên xong việc, nhưng hai nữ nhân kia chẳng những là bạn thân chốn khuê phòng, lại quyết tâm chỉ cần trường phu làm hoàng đế kia, không cần đến con trai quý báu, suốt ngày quẩn quýt lấy Sùng Đức Đế muốn người nhanh nhanh thoái vị học theo Sùng Lãm Đế cùng ái nhân chu du thiên hạ.

“Nếu để cho phụ hoàng chọn lựa, không bằng chúng ta đánh cược một phen. Người thua liền đường đường chính chính lên làm hoàng đế, còn người thắng tay nắm binh quyền tiêu dao thiên hạ. Như thế nào?” Hoàng Phủ Trí khước môi phác lên một vết cười mỉm, dù sao cũng là cơ hội năm ăn năm thua, không bằng đem chơi đùa vui vẻ một chút.

“Đánh cược gì? Nếu đơn giản dễ dàng quá thì thật mất hứng.” Hoàng Phủ Du cũng hứng thú. Hai ngày nay y rất nhàm chán, tìm chuyện gì có thể chơi một chút, y cũng vui vẻ.

“Ừm... để ta suy nghĩ một chút.” Hoàng Phủ Trí lâm vào trầm tư.

Du nhìn lên không trung, trong đầu tưởng nhớ đến khoảng thời gian hẩn trên giang hồ lăn lộn. Từ nhỏ, y đã biết mình là người không chịu nổi ràng buộc, thích tự do tự tại nhưng trong lòng lại khát khao quyền lực. Phàm muốn làm kẻ trên cao nhưng lại không muốn nhận lấy đủ những thứ trời buộc, mãi cho đến năm mười một tuổi, y mới xác định được mục đích sống của bản thân. Không làm hoàng đế, lại có thể nắm hoàng đế trong tay, ít nhất là không để ai có thể động đến y. Binh quyền tạm thời chưa đến được tay, y liền bắt đầu gây dựng tai mắt, dưỡng dục nhân tài. Năm y mười sáu tuổi, Đăng Tiêu lâu trên giang hồ đã được liệt vào vào tứ cường. Cho tới hôm nay, bề ngoài, Đăng Tiêu lâu vẫn là một trong tứ cường, nhưng thế lực sớm âm thầm thâm nhập toàn bộ võ lâm. Hiện tại giang hồ nếu có phát sinh biến động nhỏ dù chỉ như gió thổi cỏ lay, nhất định cũng không thể giấu được lỗ tai y. Kể cả sự tình Lưu gia ở Giang Nam vì hoàng huynh huấn luyện tử sĩ.

Lòng mình bạch Trí giống y đều không muốn nhận lấy cái ngôi cửu ngũ chí tôn đầy ràng buộc kia, cũng muốn bắt chước y thành đế vương trong bóng tối. Chính là vô luận ở nơi nào, đế vương chỉ có một, người nếu ở ngoài sáng, ta liền trong tối. Người nếu ở trong tối, ta nhất định phải ngoài sáng. Tuy rằng hai người đều không muốn làm hoàng đế ngoài ánh sáng, nhưng cũng không có nghĩa sẽ để cho kẻ khác chạm đến vị trí này.

“Ta nghĩ ra rồi!” Trí kêu to một tiếng, vỗ tay vui vẻ tán thưởng.

“Nói.” Du khôi phục lại tình thái lười biếng.

“Người nhìn hướng ngã ba cắt nhau đi, vừa hay tương xứng với vị trí hiện tại của chúng ta. Bên phải hướng về phía người, bên trái hướng về phía ta.”

Du chớp chớp mắt, tỏ vẻ không rõ hẳn đang nói gì.

“Ý ta là chúng ta đánh cược vào đệ nhất thê tử của mình.”(đệ nhất thê tử có thể hiểu là thê tử đầu tiên hay là thê tử quan trọng nhất – chính thê)

“Thê tử?”

“Đúng. Thê tử! Nếu bên đường của người nào xuất hiện người đi đường trước, kẻ đẩy nhất định phải thú người nọ làm chính thê. Nếu không muốn thú người kia, vậy phải chịu thua tiếp nhận ngôi vị hoàng đế. Ví như chịu thú, kẻ còn lại liền tính là thua, phải đi mà nhận lấy ngôi vị hoàng đế.” Trí hứng thú bưng bưng đem việc nói rõ ràng.

“Hử? Thú vị...!” Du càng nghĩ càng thấy trò đùa này đúng sở thích của mình, nghĩ đến những khả năng sắp xảy ra, liền không khỏi phấn khởi hơn một chút.

“Tốt! Liền như vậy mà làm!” Hấn đứng lên. Hấn sống đến bây giờ, trò chơi kiểu gì, mỹ nhân dạng nào cũng đều đã đùa giỡn, nhưng trò chơi đùa bốn nhân sinh như thế này vẫn là lần đầu tiên. Mới lạ! Phấn khích! Đây thách thức!

“Đem điều kiện nói rõ ràng dứt khoát đã. Bất hỏi người đến là người nào, chỉ cần là người, không hỏi tuổi, không hỏi xuất thân, không hỏi tướng mạo, không hỏi giới tính, bất chấp tất cả, chỉ cần xuất hiện trước trên đường của chúng ta, thì nhất định phải thú người đó!” Du đem điều kiện khẳng định lại.

“Chờ đã. Điều kiện cần phải thêm một chút. Nếu thú người nọ về, sau đó liền giết chết, vậy ván cược cũng không có ý nghĩa. Tốt xấu gì cũng phải đáng giá đánh cược với ngại thái tử kia.”

“Người nói đi.”

“Chẳng những phải cưới hỏi hoàng, nhất định trong vòng mười năm không thể hưu thê(bỏ vợ, hay hiện đại hơn là li dị), không thể đem giết chết, ngoài ý muốn thì không tính. Bằng không... địa vị hai ta liền hoán đổi.”

Cười lạnh một tiếng, Du đem sự tình đẩy đến tận cùng, “Nếu thú về mà không chạm vào cũng không tính, trong một tháng ít nhất cùng với người đó làm chuyện vợ chồng một lần. Người còn lại phải kiểm tra xem có thực làm chuyện ấy hay không, kiểm tra mỗi tháng một lần!”

“Du, ngươi điên rồi! Giả sử người xuất hiện là một bà già xấu xí thối khắm, vậy không phải chết thảm!” Trí căn bản không nghĩ tới còn có vụ làm chuyện vợ chồng, trò này chơi nếu xui xẻo trúng vào đối tượng xấu xí, vậy đúng là lãnh đủ. Không muốn thì chỉ có thể ngoan ngoãn đi nhận ngôi vị hoàng đế. Được cái hấn cùng Du cơ hội ngang nhau, để xem ông trời an bài như thế nào.

“Vẫn còn chưa tính là gì. Nếu người đến là một lão già dê, cả người mang bệnh truyền nhiễm thân mưng mủ đến buồn ói lại còn hôi nách thối miệng tâm địa ác độc, kia mới kêu chết chắc!” Du cười đến quỷ dị.

“Khi đó, ta sẽ ngoan ngoãn nhận thua, hồi cung làm thái tử.” Trí thoáng chút khinh mạn mà nói.

“Ta trước giết chết hấn cho hả giận, sau đó mới hồi cung.”

Chính tại lúc hai vị hoàng tử nói cười đó đã quyết định đệ nhất hoàng tử phi tương lai của Đại Á hoàng triều. Đối với bọn họ mà nói, ngôi vị hoàng đế cuối cùng thuộc về ai mới là là tối trọng yếu, về phần người đáng thương chẳng hiểu mô tê gì bị mang ra đánh cược có hay không nguyện ý gả cho bọn hấn, hiển nhiên hai người một chút cũng không lo lắng. Phải biết rằng khắp thiên hạ đều là đất vua, thần dân tự nhiên cũng thuộc về Hoàng Phủ gia.

Không hổ là quan đạo bị bỏ hoang, một canh giờ trôi qua, trừ bóng chim thì không thấy dấu vết một người nào.

Hai vị vương tử họ Hoàng Phủ cũng không sốt ruột, ngồi trên đài lẳng lặng nhìn chăm chú vào lối rẽ, thì thoáng tán dóc chuyện nước chuyện nhà chuyện thiên hạ.

Còn đường bên trái thông đến Úc sơn thôn chậm rãi xuất hiện một bóng đen nhỏ, từ từ tiến gần.

“Hắc hắc.” Du không thềm nể mặt bật cười.

Trí thấy rõ bóng đen, hít một hơi đem tâm trạng hồi hộp nặng nề buông xuống, nghe tiếng cười nhạo của Du, quay đầu bắt mắt nhìn.

“May rằng trước đó chúng ta có nói qua phải là người, nếu không hiện tại người chỉ có thể thú một con cầu về làm tân nương. Chắc, không biết con này giống đực hay cái?” Du liếc mắt tiếp tục cười.

Trí liền lập tức nhảy lên, rút ra đai lưng, phi thân đánh xuống, sau đó nhanh chóng trở về.

“Hắc, Trí diện hạ, nhất thiết phải sát cầu trút giận sao ? Hắc hắc hắc...”

“Nếu đổi lại là người, chỉ sợ cầu kia đã thành một đồng thịt rồi!”

Hai canh giờ qua đi, sắc trời từ từ chuyển tối. Vòm trời phía tây hiện ra sắc đỏ cam, nắng chiều khiến cánh đồng cùng đồi núi xung quanh thêm mấy phần sắc thái.

“Hôm nay nếu như đợi không được thì phải làm sao bây giờ?” Trí bắt đầu hối hận, xem cái con đường này như là chả được sử dụng mấy, cho dù có người đi qua, đại khái tám chín phần cũng là hương dân phụ cận. Thôn làng vùng núi rừng thế này nào có thể xuất hiện mỹ nhân, trái lại nhờ gặp phải sử nhân còn lớn hơn gấp mấy.

“Đi vào thành ăn no ngủ đầy rồi trở về tiếp tục chờ.” Du nhìn ra tâm tư của Trí, càng cảm thấy được người này chỉ có thể làm hoàng đế ngoài sáng, kiểu như hắc ám để vương tự do cho dù hắn có được làm cũng sẽ không vui sướng. Nếu đánh cược thế này, ngay từ đầu nên suy nghĩ cho rõ ràng các kết cục có thể xảy ra, tận lực tính cách giải quyết, để sự tình hướng đến mục tiêu tốt nhất, không phải bắt đầu rồi để hối hận.

“Thật sao... Còn muốn chơi tiếp? Chi bằng chúng ta chọn con đường khác?”

“Chỉ cần người chịu thua, đồng ý trở về tiếp nhận ngôi vị hoàng đế. Ván cược này dĩ nhiên không cần đánh tiếp.” Du biểu cảm trầm xuống.

Trí cái gì cũng không dám nói nữa, đối với đệ đệ võ công thâm sâu khôn lường lại hỉ nộ vô thường này, hắn trong lòng vẫn có điểm sợ .

Bỗng nhiên, Du quay đầu hướng về phía con đường của hắn, rất xa, có ai đang đi tới .

Trí tinh thần buông lỏng, đưa mắt ngưng thần nhìn kỹ, lập tức trong lòng mừng như điên!

Đang xa đi tới đích thực là một con bò già. Trên lưng bò già được buộc cẩn thận một đồng lớn rơm rạ.

Thân hình nặng nề của bò già càng ngày càng gần, gần đến mức có thể thấy rõ ràng bên trái còn một tiểu khóa tử[2]trắng kiện đi cùng.

“Du, thê tử của ngươi đến rồi. Thật không may, hình như là công(giống đực)à .” Đúng điệu bộ cười trên nỗi đau của người khác, hiện tại Trí chỉ chờ Du tuyên bố bỏ cuộc, chịu thua, tiếp đó hắn liền có được tự do.

Tiểu khóa tử trắng kiện vừa đi vừa vuốt ve cổ bò già. Bò già không biết có phải bị hắn sờ đến phát bực, ngứa đầu, khó chịu rống một tiếng “ùm bôoo...”

“A Hoàng, a muội nói... Đây là rơm rạ cho lò nấu rượu, không thể ăn. Yêm[3](Người ta, ta đây)tối nay sẽ tới phía sau núi cắt cỏ non cho mi. A Hoàng...” Tiểu khóa tử ngây ngô cười, theo thói quen lại đưa tay sờ sờ cổ bò già.

“Ừmmmm!” Bò già lại nổi khùng thị uy.

“A Hoàng, đừng chạy, ta không biết đường về. A muội bắt người dẫn ta về nhà mà...” Tiểu khóa tử thấy(bạn)bò già đột nhiên tung móng lao đi, vội vã một bên vừa hô to một bên quỳnh quáng đuổi theo .

“Du đệ, chúc mừng! Chúc mừng! Chẳng những em dâu thân cường thể tráng mày rậm mắt to, nhìn là biết rất chi “mắn đẻ”! Hơn thế, đầu óc đơn giản càng dễ kiểm soát, Du đệ sau này dù có muốn nạp thêm bao nhiêu cơ thiếp nhất định cũng không thành vấn đề. Em dâu lại còn tuổi trẻ sức khỏe(sức trâu ấy :>), xem chừng Du vương phủ từ nay về sau sẽ không thiếu chân lao động. Ngày hỉ của Du đệ, cũng sẽ thành ngày quốc khánh của Đại Á hoàng triều, ngày ấy, kẻ làm anh đây chắc chắn dâng lên trọng lễ...” Nhìn chăm chú vào cái mặt ngày càng khó coi của Du, ngoài miệng Trí toàn nói những lời nịnh bợ, trong lòng lại cười đến khoái hoạt.

Mau! Mau tức điên lên! Nói người thà làm hoàng đế cũng không đâm đầu thú một tên tiểu khóa tử đầu óc ngu si tứ chi phát triển về làm vợ! Mau tới làm thịt tiểu tử ngu đần kia, mau mau quyết định về với ngai hoàng đế của người đi.

“Người cười đã chưa đây? Về chuẩn bị nhận lấy ngai hoàng đế của người đi!” Du nghiêm mặt hung dữ, gương mặt đẹp dễ miến cưỡng cũng phải tối sầm lại, mơ hồ ẩn hiện một cỗ sát khí.

“Ặc, Du, người thật sự quyết thú hấn... Vừa nghe liền biết đầu óc hấn vấn đề... hơn thế còn là một nam nhân... Tay thì thô chân thì to...”

“Người đi về, bẩm phụ hoàng chuẩn bị hôn sự cho ta. Về phần lý do từ bỏ quyền kế vị và xuất thân cùng gia thế của Vương phi, ta sẽ bảo Tiểu Vi truyền tin cho người. Người liền chiếu theo rồi tâu với phụ hoàng là được.” Biểu cảm vô tình, chẳng rõ trong lòng Du rốt cuộc nghĩ cái gì. Cho dù là huynh đệ thân thiết cùng hấn lớn lên như Trĩ cũng không nhìn ra được chút nào.

~o.o

~[1]Trưởng ấu hữu tự: Câu này được lấy từ Ngũ Luân trong Nho giáo.

[2]Tiểu khóa tử: Thanh niên trai tráng.

[3]Yêm: Từ này như kiểu nói “ta, tôi, tớ” theo tiếng địa phương.

~o.o

~Chuyện hậu trường:

1)“Nếu thú về mà không chạm vào cũng không tính, trong một tháng ít nhất cùng với người đó làm chuyện vợ chồng một lần. Người còn lại phải kiểm tra xem có thực làm chuyện ấy hay không, kiểm tra mỗi tháng một lần!”

– Hồng: anh Du biến thái ==))

– Vũ: Gì chứ, ảnh phải là siêu cấp biến thái.

2) Vũ: Bạn Hồng, tớ có thể chém gió như này không:“Thân hình nặng nề của bò già càng ngày càng gần, gần đến mức có thể thấy rõ ràng bên trái còn một tiểu khóa tử trắng kiện (một thằng trai làng cao to lực lưỡng ==)) đi cùng

Hồng: *Giây nãy* Không chơi trai làng đâu.

Vũ: Ừm thì... (nhưng anh Ngưu đúng là trai làng mờ) *gãi cằm*

3. Chương 1-3

Úc sơn thôn, thực xứng với danh, là một thôn trang nhỏ nằm giữa thung lũng núi, xa xa trông về Ngoại sơn thôn ở vùng biên giới Sơn Tây. Nhờ vào điều kiện thuận lợi có quan đạo cắt ngang qua, cuộc sống của người dân trong Ngoại sơn thôn cũng sung túc hơn một chút so với người dân trong Úc sơn thôn. Nhưng dù là người khôn khéo lanh lợi ở Ngoại sơn thôn hay người chất phác hồn hậu ở Úc sơn thôn đều biết một tiểu khóa tử cường tráng tên Thiết Ngưu.

Thiết Ngưu cha mẹ mất sớm, để lại một đệ một muội cùng hấn sống nương tựa lẫn nhau, sinh ra và lớn lên ở Úc sơn thôn, năm nay khoảng mười tám mười chín hai mươi tuổi, người cũng giống như tên, đầu to não lớn, biết ăn cũng biết làm, mặc dù có điểm ngốc nghếch nhưng sức làm việc lại bằng hai ba thanh niên khỏe mạnh. Mỗi ngày đều đi sớm về tối, hấn cố gắng chăm sóc thật tốt một mẫu ba phần[1] ruộng bậc thang do cha mẹ để lại. Chờ đến khi đệ muội của hấn lớn lên biết chuyện đồng áng, hấn sẽ ra ngoài làm thuê hoặc chăn trâu cho nhà nông khác để phụ giúp trang trải gia đình.

Người ở Ngoại sơn thôn và Úc sơn thôn đều muốn gọi Thiết Ngưu giúp đỡ bởi hần là người gốc nghèo ngó ngán, lại không biết đòi hỏi lợi ích cho mình, dù có bị ăn bớt cũng không biết đòi lại. Người ta để hần tự phân chia công việc, hần có thể làm phần việc của ba ngày trong vòng một ngày, rồi chỉ lấy tiền công của một ngày. Người trên núi nghèo khó, có khi không có tiền trả sẽ cho hần chút thóc gạo, khoai lang hoặc trứng gà, hần cũng không tức giận, lần sau gọi hần đến giúp, hần vẫn đến như cũ.

Đệ muội hần thường nói hần gốc, hần cũng chỉ cười hì hì, không để ở trong lòng. Lâu dần, người trong sơn thôn cũng biết đầu óc Thiết Ngưu có điểm khờ khạo, đúng là một con trâu đần. Lúc đầu, quả thật có người cậy Thiết Ngưu ngu ngốc mà ức hiếp hần, Thiết Ngưu cũng không phản kháng. Thế nhưng một ngày, bất gặp có người lên ruộng bắt nạt đệ muội hần, Thiết Ngưu như nổi cơn điên, xông tới đem cái đám thanh niên trai tráng ức hiếp đệ muội đánh cho gần chết. Từ đó về sau, mọi người trong thôn đều biết Thiết Ngưu dù ngu nhưng không dễ bị ức hiếp, nhất là không được đụng đến đệ muội yêu quý của hần, nếu không nắm đám như thiết chùy của Thiết Ngưu sẽ không để người sống dễ chịu. Cứ nghĩ thử xem, khi đó Thiết Ngưu chỉ mới mười ba mười bốn tuổi đã có thể dùng chính sức mình đánh cho bốn thanh niên cường tráng nằm bò ra đất, còn ai dám chọc vào hần? Huống chi người vùng núi đều dựa vào thân thể khỏe mạnh để kiếm sống, nếu bị đả thương thì việc đồng áng kia ai làm đây? Vậy nên ba huynh muội Thiết Ngưu tuy rằng không cha không mẹ cũng không có thân thích để dựa vào, nhưng ở Úc sơn thôn này vẫn trải qua một cuộc sống dù thiếu thốn nhưng cũng thật vui vẻ thỏa mãn.

~*~

“Đại Ngưu à, Ngô đại thẩm tới thăm ngươi đây. Có nhà không?” Ngoài sân Thiết gia vang lên tiếng gọi lớn.

“Ngô đại thẩm, là thẩm a. Mau vào ngồi. Ca ca cháu đang ở phía sau chẻ củi, để cháu đi gọi, thẩm chờ một lát.” Nhiễm Hoa, muội muội của Thiết Ngưu chạy ra mở cổng, mời lão bà của trưởng thôn – Ngô đại thẩm vào nhà ngồi đợi.

“Ôi chào, Nhiễm Hoa à, người gọi ca ca ngươi vào nhanh lên, lão bà ta có chuyện tốt muốn nói với hần.” Ngô đại thẩm vội vàng vàng phát phát tay, đặt mông ngồi lên một tảng đá trong sân.

“Chuyện gì ạ?” Nhiễm Hoa, tuổi chừng mười bốn mười lăm, tò mò hỏi.

“Tiểu cô nương không nên hỏi nhiều như vậy, mau đi gọi ca ca ngươi đến, nói chung là chuyện tốt. Ngô đại thẩm sao có thể làm tổn hại ca ca ngươi được!” Đại thẩm vừa trừng mắt vừa giục tiểu cô nương nhanh đi gọi người.

“Được rồi mà, cháu đi đây.” Tiểu cô nương cũng không chạy hần ra phía sau mà đứng trong sân hướng sau nhà gọi lớn, “Đại ca ——, đại ca ——, mau tới a ——”

Thanh âm vừa dứt liền nghe thấy tiếng bước chân thịch thịch thịch vang lên từ nhà sau. Theo tiếng chân, xuất hiện một tiểu khóa tử cường tráng, nửa người trên cởi trần lộ ra cơ thể rắn chắc, cầm rìu từ phía sau chạy ra. Chạy sau hần còn có một tiểu mao đầu (trẻ con tóc còn để chỏm), chùm tóc thắt đuôi sam hướng thẳng lên trời, vẻ mặt tiểu quý bướng bỉnh ham vui, ước chừng chỉ tám chín tuổi.

“A muội, gọi yem có chuyện gì?” Lau mồ hôi, tiểu khóa tử cường tráng cầm rìu hỏi.

Nhiễm Hoa còn chưa mở miệng trả lời đã nghe Ngô đại thẩm nói to, “À Đại Ngưu, là Ngô đại thẩm tìm ngươi. Còn không mau buông rìu xuống, ngồi xuống đây nghe đại thẩm ngươi nói.”

Thiết Ngưu còn chưa kịp phản ứng, tiểu mao đầu theo sau hần đã ló ra cái đầu nhỏ, lấy búa trong tay hần để xuống một bên, kéo hần ngồi xuống một khối đá bên cạnh bàn, hướng Ngô đại thẩm mặt hoa cúc ngọt ngào hô một tiếng “Đại thẩm khỏe.” —— Bàn đá ghế đá trong sân đều là đá nguyên khối được Thiết Ngưu mang từ trên núi xuống, cũng không biết hần đục đục đẽo đẽo thế nào mà thành được hình dạng bàn đá ghế đá.

“Ừ khỏe, Tiểu Du Đầu thực ngoan!” Ngô đại thẩm cười tí mắt, lần mò trong ngực nửa ngày, lấy ra một khối kẹo mạch nha đưa cho tiểu mao đầu, thuận tay sờ sờ cái đầu nhỏ của nó.

Thiết Ngưu cảm ơn rồi nhận lấy kẹo mạch nha, đến ngồi trên đùi Thiết Ngưu, tựa vào trong lòng đại ca vô cùng cao hứng đem đường nhét vào miệng. A, ngọt quá.

Nhiễm Hoa tháo cái bím tóc dựng đứng của Tiểu Du Đầu, rồi đi vào trong buồng nước trà ra.

Thiết Ngưu thương yêu cưng chiều nhu nhu cái đầu nhỏ của tiểu đệ, ôm đệ đệ ngẩng đầu hỏi Ngô đại thẩm: “Đại thẩm, thẩm gọi yem có chuyện gì?”

“Chuyện gì? Đương nhiên là chuyện tốt! Đại Ngưu a, đại thẩm thấy người đã trưởng thành, hẳn cũng đến tuổi thành gia thất, người xem thanh niên trong thôn ngoài thôn bằng tuổi người đều đã có một hai đứa nhỏ từ lâu, người không thể chần chừ thêm nữa!” Ngô đại thẩm chừng ra vẻ mặt ta đây nghĩ giúp tiểu tử gốc nhà người.

“Hôn sự?” Thiết Ngưu mặt mũi mờ mịt

“Là lấy lão bà cho người đó! Người xem người kia, sao lại gốc ra như thế! Ai, nếu không phải biết người chịu được cực khổ, tâm địa cũng không xấu, khuê nữ tốt nhà người ta sẽ chẳng chịu gả cho người đâu! Cơ hội tốt như thế không thể để vụt mất!” Ngô đại thẩm biểu tình hận thiết bất thành cương (hận sắt không thành thép)[2].

“Là khuê nữ nhà ai?” Thanh âm trong trẻo tiếp lời, Nhiễm Hoa bừng nước trà mát đi ra. Gian nhà không lớn nên những điều bên ngoài nói bên trong đều có thể nghe thấy.

“Chính là... đại khuê nữ Lưu gia ở Ngoại sơn thôn.” Ngô đại thẩm vừa thấy Nhiễm Hoa vốn khôn khéo đi ra, nói chuyện liền có phần lấp bắp.

“Là đại khuê nữ Lưu gia?” Nhiễm Hoa nhú mày, đặt trà mát ở trên bàn, ngồi xuống cạnh đại ca.

“Đệ biết! Đại khuê nữ Lưu gia gọi là xú nữ (xú: thối), cả người thối ba nghìn dặm! Đệ không muốn nàng làm đại tẩu của đệ!” Tiểu Du Đầu ngồi trên đùi Thiết Ngưu, không biết nặng nhẹ, một lời nói tất tẩn tật.

Trên mặt Ngô đại thẩm xuất hiện vẻ xấu hổ, nhưng chẳng mấy chốc đã lấy lại tinh thần, tác hợp cho đôi này dù gì cũng là làm một chuyện tốt.

“Tiểu Du Đầu không được nói lung tung! Đó là lời người ta nói bậy! Đại khuê nữ Lưu gia muốn đáng điệu có đáng điệu, gia cảnh cũng giàu có, cửa hồi môn chắc chắn không ít, sau này đại ca người cũng thoải mái được một chút. Người cũng chẳng nhớ được lúc tiểu mao đầu người lớn bằng bàn tay, nếu không nhờ đại ca người một bên cho người tiểu, một bên cho người ị, lại tìm người xin sữa cho người, người đã sớm chết! Hiện tại đại ca người muốn cưới vợ, người lại phá rối cái gì!”

Tiểu Du Đầu dẫu môi muốn cãi lại nhưng bị Nhiễm Hoa ngầm chặn lại.

“Đại thẩm, nói như thế cũng không đúng, chính bởi vì đại ca vất vả trăm bề nuôi nấng chúng cháu lớn khôn, cho nên hôn sự của đại ca chúng cháu càng không muốn qua loa. Tốt xấu gì cũng là người bầu bạn cả đời, nếu không tìm được người tốt, với tính tình của đại ca cháu nhất định sẽ chịu thiệt. Việc này để chúng cháu và đại ca từ từ bàn bạc lại đã. Còn hôn sự với Lưu gia cứ tạm thời gác lại đi. Đại thẩm nếu thật tình vì đại ca sẽ không muốn rước khuê nữ chẳng gả cho ai được kia vào nhà ta. Đại khuê nữ Lưu gia lớn hơn ca ca ta ba tuổi, đều hai mươi mấy rồi. Điều này người trong thôn ngoài thôn đều biết.” Tiểu Nhiễm Hoa tuy tuổi còn nhỏ nhưng nói đạo lý lại thật rõ ràng. Trước nay chuyện trong nhà đều do nàng quyết định. Cơ bản mọi chuyện Thiết Ngưu đều nghe nàng.

“Nữ đại tam, ôm kim chuyên (nữ hơn ba, ôm gạch vàng)[3]! Nhiễm Hoa, người cũng không nghĩ đến tình hình của đại ca người, ngoài đại khuê nữ Lưu gia ra còn ai nguyện ý gả cho hắn?” Ngô đại thẩm nói chuyện bắt đầu không khách sáo. Nhà đầu chết tiết kia, tốt xấu gì ta cũng là lão bà của trưởng thôn, vậy mà người dám vuốt mặt không nề mũi!

“Nhiều người muốn gả cho đại ca cháu mà!” Tiểu Du Đầu lại xen miệng vào, xòe tay ra đếm: “Dã Nữ trong thôn Đông, Quê Hoa ở thôn Bắc, tặc nha đầu Trương gia, đại nha đầu nhà thôn trưởng ngoại thôn, tam nữ nhi nhà Lý lão đầu...”

“Nói xạo! Đại ca gốc nhà người có thể được lòng nhiều khuê nữ như vậy sao! Tiểu Du Đầu người không hiểu chuyện không được nói linh tinh!” Ngô đại thẩm quát. Người làm như đại ca người giống như đại tiểu tử Ngô gia ta, có thể lấy được người tốt a!

“Đại ca cháu tuy có điểm ngốc nghếch, nhưng chịu được khổ nhọc, tính tình hiền lành lại lo cho gia đình, nha đầu hiểu chuyện hiển nhiên sẽ muốn gả vào nhà cháu! Người có ngốc thì liên quan gì, tương lai chính là lão bà chủ nhà. Nữ nhân đó vào nhà này nhất định sẽ không phải chịu khổ!” Nhiễm Hoa phát cẩu, kiên quyết nói.

“Không phải chịu khổ? Lo cho hai đứa em chồng các người...”

“Đại thẩm, yem không muốn cưới.” Thiết Ngưu nửa ngày không hé răng nhưng nghe có người mắng đệ muội hẳn cuối cùng cũng mở miệng vàng. Mọi người nói hẳn ngốc, kỳ thật trong lòng hẳn rõ ràng hơn bất cứ ai. Chỉ là phản ứng chậm chạp một chút, chuyện lớn nhỏ cũng không để trong lòng nên mới bị mọi người coi là ngốc. Hẳn cảm thấy người ngốc một chút cũng không có gì không tốt, thành ra cũng không giải thích lại, kỳ thật đầu óc hẳn không có vấn đề gì.

“Được, được, được lắm! Thiết Ngưu, đại thẩm có ý tốt lại bị người coi không ra gì, nếu không phải thấy người một mình vất vả, ta tốn công tốn sức làm gì! Tốt thôi, ta mở to mắt ra mà nhìn xem, chỉ với sức của người thì có thể lấy được vợ hiền thế nào!” Ngô đại thẩm giận đỏ mặt, chống bàn đứng lên, xoay người đi hướng ra sân ngoài.

“Đại thẩm, hai ngày nữa yem đi gặt lúa cho thẩm.” Thiết Ngưu gọi với theo bóng Ngô đại thẩm.

Ngô đại thẩm dừng lại một chút ở cổng, miệng mắng câu: “Tiểu tử chết tiệt này!” Muốn giận cũng không được, giậm lên đất từng bước từng bước về nhà. Lòng dạ người ở sơn thôn không xấu, cũng không mang hận, loại việc nhỏ này sao có thể để ở trong lòng.

Sau khi Ngô đại thẩm rời đi, Thiết Ngưu buông tiểu đệ, nhặt cây rìu ở bên cạnh chuẩn bị tiếp tục đi chế củi. Tiểu Du Đầu vội vàng theo sau, tuy còn nhỏ không có bao nhiêu sức nhưng xếp gọn củi đã chế cũng coi như đã giúp đỡ cho đại ca.

“Đại ca, ca muốn thành thân sao?” Nhiễm Hoa ở sau nhẹ giọng hỏi ca ca nàng.

Dừng bước, Thiết Ngưu quay đầu lại, suy nghĩ nửa ngày mới phun được một câu: “Sau này không được nói khuê nữ nhà người ta như vậy, chỉ việc thân thể có tật không xuất giá được đã đủ đáng thương rồi, chúng ta cũng không phải gia đình tốt, yem không cần biết khuê nữ Lưu gia có thói hay không, chỉ là không nghĩ đến chuyện cưới vợ thôi.” Thuận tay gõ đầu Tiểu Du Đầu xem như cảnh cáo.

“Đệ không muốn đại ca cưới vợ sớm như thế thôi!” Nhanh tay bắt được bàn tay to của đại ca, Tiểu Du Đầu ôm lấy cánh tay hắn đùa giỡn.

“Ha ha, không cưới không cưới, đại ca sẽ không cưới. A muội, hai ngày nữa muội lên lên núi tìm Lý lão bá, hỏi thử lão có cách nào trị hôi nách không, nếu có muội liền nói cho Lưu gia đi.” Thiết Ngưu một tay ôm tiểu đệ, một tay xoa xoa đầu nó dặn dò Nhiễm Hoa một tiếng.

Đi ra khoảng đất trống sau nhà, buông Tiểu Du Đầu, Thiết Ngưu nhỏ nước bọt ra tay, nâng rìu chế củi. Chỉ thấy khối gỗ lớn bằng thân người trong nháy mắt biến thành bốn mảnh gỗ to nhỏ giống nhau như một nhát chẻ rời. Người sống trên núi không hiểu chuyện thấy việc này chỉ cho rằng Thiết Ngưu sức lực vô hạn, làm việc lưu loát; nhưng nếu đổi lại là một người giang hồ có kinh nghiệm đến xem, kẻ đó nhất định sẽ sợ hãi than rằng sao có thể chế củi đều như thế, ngay cả tiểu mao đầu nhỏ tuổi kia sao có thể nhanh nhẹn mang củi xếp cao như vậy, gọn gàng như vậy.

~*~

Từ lúc trời còn tờ mờ sáng Thiết Ngưu đã ra khỏi nhà, xách giỏ đựng cá, vác sọt đựng cỏ, chuẩn bị ra sông sau núi cách thôn hai mươi dặm bắt cá. Tiểu đệ đang tuổi ăn tuổi lớn, tiểu muội lại thích ăn cá, dĩ nhiên làm đại ca không thể không nhận trọng trách bắt cá. Chỉ cần nghĩ đến khuôn mặt tươi cười khi ăn cá của đệ muội, chút lao động nhỏ nhặt này tự nhiên không tính là vất vả. Hơn nữa cũng thuận tiện cất cho con bò già trong nhà chút cỏ xanh còn đọng sương, bò đã già thành ra miệng cũng kén ăn, không cho nó ăn ngon nó sẽ cho người biết tay! Hai ngày trước cũng vì sờ mó nó thừa mấy cái thế là nó vút lại hẳn chạy thẳng về nhà, hại hẳn sống chết đuổi theo phía sau, mệt gần chết.

Đến bờ sông sau núi, trước tiên cất đầy một sọt cỏ xanh đặt ở chỗ râm mát. Xem xem xét xét bốn phía không có ai, nhanh gọn cởi sạch quần áo, dù sao cũng là đại nam nhân sợ gì người ta nhìn, bắt cá nhân tiện

tắm rửa luôn, Thiết Ngưu bùm một tiếng nhảy xuống sông.

Sông này đừng nghĩ nó không rộng, dòng sông kia nước chẳng những nhiều mà còn rất sâu, nhìn thì mặt sông phẳng lặng nhưng ngầm ẩn dấu rất nhiều xoáy nước, lực hút xoáy kia có thể kéo một con trâu mập lớn xuống thẳng đáy sông. Vậy nên mấy con cá to béo dưới sông kia chẳng có mấy người bắt được. Theo truyền thuyết, đầu nguồn con sông này là từ tuyết sơn chảy đến, không biết là thật hay giả, nhưng nước sông bốn mùa lạnh lẽo buốt giá là sự thật, cũng may tiểu tử ngốc Thiết Ngưu kia có thể chịu được!

Đập nước vài cái, vờn đầu lộ ra khỏi mặt nước hít một hơi chuẩn bị lặn xuống lại, đúng lúc này Thiết Ngưu nhìn thấy hình ảnh phản chiếu trên mặt sông, có người đang đứng trên một khối đá cao. Bóng nước lay động nên không thấy rõ người kia muốn làm gì, đang định ngẩng đầu lên để nhìn kĩ, đột nhiên cái thân ảnh kia nhoáng một cái, vậy mà! Vậy mà nhảy xuống rồi!

Nhảy sông tự vẫn! Thiết Ngưu đầu óc vốn luôn phản ứng chậm một nhịp vừa nảy ra bốn chữ này, thân thể hoạt động nhanh hơn đầu óc đã bơi nhanh về phía người nhảy xuống sông kia.

~o.o~

[1] 1 mẫu = 0.0667 ha (1/15 ha); 10 phân = 1 mẫu => 1 mẫu 3 phân ~ 867 m²

[2] hận thiết bất thành cương = hận sắt không thành thép: thất vọng vì người mình đặt rất nhiều kỳ vọng lại không có ý cầu tiến nên không thành sự.

[3] Theo quan niệm của người Trung Quốc xưa, lấy vợ lớn tuổi hơn thì sẽ gặp may mắn. Nhất là khi tham dự hôn sự của người khác hay nói về chuyện hôn nhân của người khác thì phải nói những câu may mắn, chỉ cần lỡ nói một câu xui xẻo có thể khiến hai nhà trở mặt thành thù ghi hận suốt đời. Vì thế những câu nói may mắn được gieo thành vần, tạo thành các bài vè, dễ đọc dễ nhớ.

Mỗi vùng, miền, dân tộc có những cách nói khác nhau nên bài vè này cũng có nhiều phiên bản. Dưới đây xin lược dịch ba bản khá phổ biến:

(Nguồn: Góp nhặt trên Internet và lược dịch bởi Hồng)

(Nhất)

Nữ đại nhất, bảo kim kê,

Nữ đại nhị, kim mãn quán,

Nữ đại tam, bảo kim chuyên,

Nữ đại tứ, phúc thọ chí,

Nữ đại ngũ, tái lão mẫu,

Nữ đại lục, nhạc bất cú;
Nữ đại thất, tiếu hi hi;
Nữ đại bát, chuẩn phát gia;
Nữ đại cửu, dạng dạng hữu;
Nữ đại thập, dạng dạng trị.

(Một)

Nữ hơn một, ôm gà vàng;
Nữ hơn hai, vàng đầy hũ;
Nữ hơn ba, ôm gạch vàng;
Nữ hơn bốn, phúc thọ tới;
Nữ hơn năm, hơn mẹ già;
Nữ hơn sáu, vui không ngừng;
Nữ hơn bảy, cười hi hi;
Nữ hơn tám, nhất định giàu;
Nữ hơn chín, gì cũng có;
Nữ hơn mười, gì cũng vui.

(Nhị)

Nữ đại nhất, bảo kim kê;
Nữ đại nhị, ngân mãn quán;
Nữ đại tam, bảo kim chuyên;
Nữ đại tứ, sinh nhi tử;
Nữ đại ngũ, tái lão mẫu;
Nữ đại lục, nhạc bất cú;
Nữ đại thất, tiếu hi hi;
Nữ đại bát, chuẩn phát gia;

Nữ đại cửu, dạng dạng hữu;
Nữ đại thập, dạng dạng trị.

(Hai)

Nữ hơn một, ôm gà vàng;
Nữ hơn hai, bạc đầy hũ;
Nữ hơn ba, ôm gạch vàng;
Nữ hơn bốn, sinh con trai;
Nữ hơn năm, hơn mẹ già;
Nữ hơn sáu, vui không ngừng;
Nữ hơn bảy, cười hi hi;
Nữ hơn tám, nhất định giàu;
Nữ hơn chín, gì cũng có;
Nữ hơn mười, gì cũng vui.

(Tứ)

Nữ đại nhất, bảo kim kê;
Nữ đại nhị, bảo kim khối;
Nữ đại tam, bảo kim chuyên;
Nữ đại tứ, bảo như ý;
Nữ đại ngũ, tái lão mẫu;
Nữ đại lục, bảo kim đậu;
Nữ đại thất, tiếu hi hi;
Nữ đại bát, chú định phát;
Nữ đại cửu, dạng dạng hữu.
Nữ đại thập, dạng dạng trị.

(Bốn)

Nữ hơn một, ôm gà vàng;
Nữ hơn hai, ôm miếng vàng;
Nữ hơn ba, ôm gạch vàng;
Nữ hơn bốn, ôm như ý;
Nữ hơn năm, hơn mẹ già;
Nữ hơn sáu, ôm đậu vàng;
Nữ hơn bảy, cười hi hi;
Nữ hơn tám, nhất định giàu;
Nữ hơn chín, gì cũng có;
Nữ hơn mười, gì cũng vui.

4. Chương 2

Cái người nhảy sông kia mạng cũng thực lớn, may sao chỗ nhảy xuống là một đoạn sông dòng chảy hiền hòa, không có dòng xoáy, không có đá ngầm, nước sâu không quá tám thước. Chỉ cần lúc bơi không luống cuống, bình thường sẽ không bị chết chìm.

Thiêt Ngưu vẫn ở trần ôm người kia bơi lên bờ, nhìn mỹ nhân đang nằm trên đất mà không biết bây giờ nên làm sao cho tốt. Người kia thật sự rất đẹp, so với tất cả những người Thiêt Ngưu từng gặp thì mỹ lệ gấp bội. Có ai lại không thích người đẹp, Thiêt Ngưu khờ khạo nhưng cũng không phải ngoại lệ, nhìn thấy mỹ nhân đang mê man thì cả mặt liền ửng đỏ.

Ừ thì, chị dâu rơi xuống nước, em chồng cũng muốn cứu. Thiều phụ không qua được sông, hòa thượng cũng được phép công. Mỹ nhân nhảy sông tự vẫn, Thiêt Ngưu cũng có thể cứu nàng. Cha đã từng nói cứu một mạng người bằng xây bảy tòa nhà dưới âm phủ, giờ nhân lúc còn đang sống làm một chút việc tốt, lúc chết tất không phải lo lắng về chỗ ở.

Đấu tranh nửa ngày, Thiêt Ngưu rốt cục chìa tay ra nhưng vừa mới chạm tới vạt áo của mỹ nhân lại vội vã rút về, mặt đỏ giống hệt con tôm luộc.

Xây cái nhà xây cái nhà xây cái nhà, nếu bản thân không ở được thì còn có thể để đệ muội ở. Thiêt Ngưu trong lòng nhắm đi nhắm lại, ngoài miệng cũng không tự chủ mà nói ra.

Vậy mà mỹ nhân đang hôn mê bất tỉnh kia trong lòng chửi rủa: “Ta thao tổ tông mười vạn đời nhà ngươi! Nếu bổn vương có thật sự nhảy sông tự sát cũng không để đồ ngu ngốc nhà ngươi tới cứu! Con bà nó! Ngươi cứ chần chừ chờ chờ như vậy, người có thể cứu được cũng bị ngươi làm cho chết luôn rồi!

Bên này, Thiêt Ngưu rốt cục hạ quyết tâm, nhắm mắt lại, hai tay đưa ra ôm lấy người nọ vào trong lòng, không dám nghĩ ngợi linh tinh, lập tức lật y trở mình, đặt trên đầu gối, dùng đầu gối húc thẳng vào bụng y. Yềm đẩy! Yềm áp! Thử nào cũng phải tổng hết sạch nước trong bụng người kia ra ngoài!

Ặc——!!! Đồ vương bát đần nhà ngươi! Đồ con lợn đần độn thất đức không có mắt vô lương tâm chưa bị đem đi làm thịt kia! Ngươi nhớ kỹ cho bổn vương——! Mỹ nhân thống khổ ghê gớm, đem toàn bộ thô ngôn鄙 ngữ từ nam chí bắc y học được trên giang hồ ra chửi cho đã miệng! Trong bụng y không có nước sông thì bắt khạc ra cái gì được! Ruột của ta, thận của ta, dạ dày của ta, đều sắp bị ép đến phun ra khỏi cổ họng bởi cái thằng chẳng hiểu mô tê gì cứ mở mồm là “Xây cái nhà”.

Mỹ nhân từ nhỏ đến lớn từng này chưa bao giờ chịu khổ đến vậy, hơn nữa bản chất y vốn thù dai, thâm cừ đại hận này y phải khắc thật sâu trong lòng đến chết không quên!

Cuối cùng không chịu nổi tên ngu dốt kia tiếp tục thô bạo, mỹ nhân nhân lúc thích hợp mở mồm rên rỉ một tiếng như thể bản thân vừa được cứu tỉnh lại.

Thiết Ngưu tập trung cứu người không dám phân tâm, ngoài miệng lẩm bẩm chuyện gian nhà nhưng vẫn dùng sức ép người kia, trong lòng lại ngạc nhiên thể nào một ít nước cũng không đẩy ra ngoài được? Hắn đã dụng lực lớn như vậy, nếu còn mạnh hơn sẽ cho ra hết lực phủ ngũ tạng bên trong mất!

Mỹ nhân tức giận đến méo xệch cả mồm, đành phải càng lớn tiếng rên rỉ. Lão thiên nghĩ thể này thì bắt ta làm hoàng đế được sao! Nếu như bản vương thật sự phải làm hoàng đế, trước tiên sẽ đem cái người này băm thành vạn mảnh để hả giận.

“A...”

Không nghe thấy.

“Ừm...”

Không phản ứng lại.

“A a a——” Ta muốn giết người——!

Mỹ nhân sống lại rồi! Nghe tiếng rống giận lại hóa thành rên rỉ, Thiết Ngưu cuối cùng cũng phản ứng, vội vàng lật người ấy trở mình lại, mắt nhìn thẳng vào mặt y.

Đẹp quá..., mặt Thiết Ngưu đã đỏ đến mức không thể đỏ hơn. Thấy mỹ nhân đang dùng một đôi mắt to trong veo như nước để trừng hắn? Thiết Ngưu cúi đầu xấu hổ, nhưng hai tay vẫn như cũ ôm chặt lấy người ta.

Nếu yem có thể lấy được người vợ như vậy, cho dù sống ít đi vài năm, yem cũng cam tâm tình nguyện!

“Này! Ngốc...” Mười kể, mười kể của mình, đừng quên nghĩ tới nguyên nhân thích hợp để từ bỏ quyền kế vị. Mỹ nhân dụng thời gian một chén trà để bình ổn tâm tình, bộ dạng cúi đầu nhu thuận, vô cùng dịu dàng thương cảm mà phiến tình nói:

“Khụ khụ! Vị đại ca này, đa tạ người xả thân cứu giúp, thể nhưng... Có điều, ai, người cứu ta có không ích gì, người giống như ta sống trên đời chỉ thể khiến cho người nhà xấu mặt, bởi vì ta... bất ái mỹ nhân ái anh hùng (không yêu mỹ nhân, chỉ yêu anh hùng = không yêu nữ nhân, chỉ yêu nam nhân), hơn nữa thân thể địa vị của ta,... làm sao cho phép ta có thể tìm kiếm tình yêu đích thực của đời mình!”

Ánh mắt mỹ nhân ngân ngấn nước, nhìn thực yêu, giọng nói mỹ nhân cũng vô cùng dễ nghe, thực muốn ôm nàng đem về nhà...

“Mỗi khi đêm khuya nằm mộng, chung quy bởi vì phần không có ai thấu hiểu kia, không có chỗ tâm sự, đau khổ tịch mịch mà lệ thấm ướt gối. Bây giờ người nhà lại buộc ta thú một tiểu thư xấu tính, bỏ mặc ta sau này rơi vào chỗ chết, ta... ta không chịu nổi vũ nhục này, không muốn sống mà bị thảm như vậy, chỉ có thể chọn cách vứt bỏ kiếp này truy cầu kiếp sau!”

Đây chính là lần đầu yem ôm một nữ nhi. Thì ra được ôm nữ tử là loại cảm giác này, không yếu ớt như bọn Dương tử bảo nhưng cũng không mềm mại non nớt giống tiểu muội nhà mình, cũng không có thơm ngào ngọt giống khuê nữ nhà thôn trưởng Ngoại sơn thôn. Người này thân thể có phần cứng rắn, còn chút dẻo dai, vóc dáng to cao, chân cũng rất lớn, không có hương thơm, không có bộ ngực cao vót lên, mông lại rất nhỏ, xem ra không đủ sức sinh con rồi. Chắc là vì lý do này, không có nhà nào muốn lấy về, cho nên y mới nhảy sông tự vẫn đây?

Làm sao bây giờ, hay là yem lấy nàng về làm vợ? Thiết Ngưu tiếp tục lo nghĩ.

“Chỉ mong kiếp sau ta có thể sinh ra ở một gia đình tự to, không có những trói buộc thân phận địa vị, không có luân lý Khổng Mạnh, không có ánh mắt thể gian khinh bỉ lạnh nhạt, có thể cho ta một tình yêu tự do tự tại, để ta...”

Nói nửa ngày, phát hiện không có được thương hại an ủi giống như dự liệu, mỹ nhân ngừng nói, biểu tình cổ quái ngẩng đầu nhìn con trâu to xác ngu ngốc vẫn đang mang ánh mắt mơ mơ màng màng kia, sau đó, vươn tay, nhắm ngay eo trâu đấm, véo một cái thật đau!

“Ôi!” Bồn Ngưu (con trâu gỗ) kêu thành tiếng.

“Người vừa rồi có nghe thấy ta nói gì không?” Mỹ nhân mặt ngày càng lạnh.

Bồn Ngưu nghĩ đi nghĩ lại mất nửa ngày, thành thành thật thật lắc đầu.

Mỹ nhân trong lòng thật phát cáu! Cái lí do vừa nãy khiến y mất nửa ngày tìm riêng một tên tú tài thi rớt, suy nghĩ ba canh hai khắc vẫn còn sợ hấn không hiểu, cố tình nói toạc cả bài ra cho hấn nghe, không nghĩ tới hấn cuối cùng lại...!

Tức phát điên lên, thế nhưng nhớ tới mục đích chính của y, đành phải nhẫn xuống lửa giận, trước lửa tên này vào trong rồi tính sau.

Một lần nữa điều chỉnh lại tâm tình nhớ lại biểu tình của người trước lúc chết hướng hấn cầu xin tha mạng, tận lực bày ra bộ dạng thương cảm ai oán, tiếp tục ôn nhu uyển chuyển nói: “Ta nói lại lần nữa cho người nghe, người cần phải nghe cho rõ. Bây giờ ta không thể suy nghĩ ra cách nào cả, ta không muốn thú đại tiểu thư kiều căng ngạo mạn kia, thế nhưng cũng không muốn tùy tiện tìm một nữ nhân thú vào cửa. Muốn thú nam nhân, nhưng cũng không có người bình thường nào nguyện ý mặc vào giá y (trang phục khi xuất giá của nữ nhân) phủ khăn đỏ gạt con mắt thể nhân giả cho ta. Người nói ta bây giờ nên làm gì cho đúng?” Ánh mắt tựa như hơi nước gợn nhẹ trên mặt hồ thu sâu thẳm hướng bồn ngưu đang ngây ngốc.

Chưa một ai có thể chống cự lại đôi mắt câu hồn của y, bình thường chỉ cần y đưa mắt một cái, dù là tuyệt sắc mỹ nhân kiểu gì cũng thành hai gò má phỉm xuân ngoan ngoãn nằm trên giường mặc y thưởng thức, lại càng không cần đến y phải cố ý câu dẫn.

Quả nhiên con trâu ngu lâu đốt dai kia cũng không chống nổi cám dỗ mê hoặc từ đôi mắt y, nuốt nước bọt ực một cái, hai tay ôm lấy y càng thêm siết chặt.

Xem ra chỉ cần thêm chút nữa, sẽ thiêu thành một đồng lửa nóng...

Mỹ nhân ai oán, nghiêng người vươn tay trái ra, vuốt ve bờ ngực xích lỏa của Thiết Ngưu, một chút, một chút, nửa như chạm nửa như không, chậm rãi vẽ những vòng nhỏ từ ngực xuống rốn, dưới bụng...

Thiết Ngưu mới mười tám mười chín đôi mươi, chung quy vẫn là lần đầu nếm trải tư vị tình dục. Nửa người dưới luôn luôn được khổng chế tốt dần dần có phản ứng. Hơn thế mỹ nhân lại không ngừng dùng thân thể cọ vào người hấn, lại đúng lúc hấn không mặc quần áo, lại đúng lúc mỹ nhân tựa trên đùi hấn, lại đúng lúc dây dưa cọ sát phải địa phương đang ngẩng đầu lên của hấn..., Thiết Ngưu bắt đầu thở dốc.

“Ta tên là Du, còn người?” Mỹ nhân mỉm cười quyến rũ mang theo chút âu sầu.

“... Thiết Ngưu.”

“Thiết Ngưu, ta biết người là người tốt, người đã cứu ta một lần cũng đủ thấy lòng dạ nhân hậu không sẽ không thấy chết mà không cứu, người có bằng lòng cứu ta một lần nữa?”

“Ồ...”

“Vậy người đồng ý?”

“... Đồng ý gì?”

“Thiết Ngưu!” Mỹ nhân ngồi hấn dậy, một tay đẩy người ra, lạnh lùng nhìn tiểu khóa tử ngây ngốc ngồi đối diện, liếc mắt quét qua cả người hấn, lập tức liền nhìn thấy phân thân hơi ngẩng đầu của đối phương.

Ghe tởm! Người như vậy mà đối với ta đây nam nhân cũng có phản ứng! Biến thái!

Để ý thấy ánh mắt chán ghét của mỹ nhân, Thiết Ngưu dù phản ứng trì hoãn cuối cùng cũng nhớ tới hấn đang trần như nhộng. Kêu lên một tiếng sợ hãi, vội vàng lấy tay che lại hạ thân, cả người nhuộm đỏ cứ như vậy không dám động đây.

Hoàng Phủ Du cũng không muốn trái với bản tính nói ra mấy câu làm cả người đều nổi da gà với buồn nôn này, y nói đến mệt, cũng nói đến chán!

Khẩu khí thẳng thắn nói ra mệnh lệnh: “Thiết Ngưu, người nghe cho ta! Ngẩng đầu lên nhìn ta!”

Thiết Ngưu ngẩng đầu, nhìn người ta một cái, vội vàng lại trông về nơi khác. Hắn mắc cỡ nào dám nhìn người ta .

“Người hủy trong sạch của ta, một người thanh thanh bạch bạch như ta, mà người dám đối với ta sinh ra dục niệm, lại cả người trần truồng ôm ta cả nửa ngày, khiến ta rốt cục không thể thú được hài tử gia đình gia giáo, người phải chịu trách nhiệm.”

Yêm sẽ chịu trách nhiệm. Thiết Ngưu nghiêm túc gật đầu, thấy đối phương nói thật có lý. Tình huống như thế, ở trong thôn bọn họ, nàng ấy khẳng định là không thể giả được, hơn nữa trên người nàng có nhiều khuyết điểm thế. Hắn không thú nàng, chắc chắn không có ai bằng lòng thú nàng.

“Ta muốn thú người làm vợ. Người phải đồng ý!”

Thú yêm? Nàng muốn yêm về ở rể sao? Thế nhưng đệ muội của yêm còn nhỏ thế, yêm đi rồi, ai sẽ chăm sóc chúng nó?

“Đệ muội của người ta sẽ chịu trách nhiệm cho người tới chăm sóc, nếu người lo lắng, có thể cho người thường xuyên gặp mặt bọn nó.”

Nàng nguyện ý chăm sóc đệ muội của yêm? Thực sự là người tốt! Thiết Ngưu hài lòng. Hắn đúng là không có mắt nhìn người, không nghĩ đến chuyện hắn và mỹ nhân hôm nay mới gặp mặt, nói còn chưa được hai câu, đối phương là như thế nào biết hắn còn có đệ muội?

“Người dám không đồng ý thử xem!”

Yêm không đồng ý, phải chăng nàng lại muốn tìm đến cái chết? Thật đáng thương, vậy yêm đồng ý là được rồi. Gật đầu, Thiết Ngưu chứng tỏ đồng ý việc hôn sự này.

“Người đồng ý sao?” Thấy hắn liền gật đầu dễ dàng như vậy, Hoàng Phủ Du trái lại ngây người. Y vốn tưởng cần phải đe dọa bằng sinh mạng đệ muội, hắn mới chịu đồng ý gả cho y. Không nghĩ bỗng người này như thế lại gật đầu rồi.

Nghĩ kĩ lại, sau này chính mình sống mười năm cùng một nam nhân muốn mặt mũi không có mặt mũi, muốn vóc dáng không có vóc dáng, muốn tố chất văn nhã càng không có khả năng, chỉ là con trâu ngu dốt khờ khạo. Hơn thế, mỗi tháng còn phải cùng hắn làm chuyện vợ chồng ít nhất một lần, Du liền thống khổ chết đi được!

Thế nhưng bắt y đi làm hoàng đế..., y dường như càng không nguyện ý.

Chỉ cần thú nam nhân này về làm vợ, về sau y muốn tiêu dao như thế nào đều được. Không ai dám quản y, càng không ai có thể quản y, âm thầm khống chế cả thiên hạ, đến lúc đó muốn gì chứ ca nhi mỹ nữ nghiêng nước nghiêng thành sao lại không có? Cũng không có thân phận hoàng đế trói buộc y, nơi nào cũng có thể đi, chuyện gì cũng có thể làm, đáng giá lắm!

“Người! Mặc quần áo vào cho ta! Phơi cái mông ra khó coi chết đi được! Vai u thịt bắp!” Du chỉ tay hét lớn.

“Này, a, chờ một chút, chờ một chút rồi yêm mặc, người chờ yêm một chút.” Vừa định nghe theo mệnh lệnh đứng dậy mặc quần áo, bỗng nhiên nghĩ đến hắn còn chưa bắt được con cá nào, vội vội vàng vàng nói lại một câu chờ yêm, cũng bất chấp thẹn thùng, dù sao sau này cũng là lão bà của hắn, thân thể xích lõa để nàng xem cũng không có gì đáng lo cả, nghĩ thông suốt rồi Thiết Ngưu lại cả người nhảy xuống dòng nước lạnh lẽo.

“Này! Thiết Ngưu! Thiết Ngưu! Người! Người con mẹ nó dám khinh thường bổn vương như vậy...!” Một Du luôn luôn thâm trầm, một Du luôn luôn điềm tĩnh, hôm nay là lần thứ năm điên đến ói máu! Cả gương mặt tức giận đến tái xanh!

~*~

Hết buổi trưa, Thiết Ngưu trên lưng vác sọt cỏ non, tay xách một giỏ đầy cá về đến nhà.

Làm xong việc đồng áng, gặt đủ lúa, lúc về nhà ăn cơm chiều, trên bàn ăn đột nhiên phun ra một câu: “Yêm phải gả vợ.”

“Ca, muội biết ca không biết chữ, như thế nào ngay cả nói chuyện cũng không xong? Ca phải gả vợ? Thế là sao? Gả cho vợ nào? Không đúng, gả cho nữ nhi nhà ai?” Nhiễm hoa bỏ xuống miếng cá kho luôn thích ăn, gặng hỏi đại ca.

“Ừm... Hoàng Phủ gia ở kinh thành”

“Hoàng Phủ gia? Kinh thành? Ca người thật ngốc? Kinh thành và nơi này xa xôi nghìn dặm, có ai ở Hoàng Phủ gia lại đem nữ nhi gả đến sơn thôn này?”

“Nàng nhảy sông tự vẫn, yêm cứu nàng. Cho nên nàng muốn yêm phải gả cho nàng, nếu không nàng lại nhảy tiếp.”

“Oa! Đại ca thật là lợi hại! Đây là không phải chính là trong truyện xưa nói sao ‘ân cứu mạng, tiểu cô nương vô dĩ vi báo (không thể đền đáp đủ), nguyện lấy thân báo đáp’?” Tiểu Du hưng phấn kêu lên.

“Đại ca thật sự gặp phải chuyện như vậy?” Nhiễm Hoa không tin được. Chẳng lẽ là lão thiên gia (ông trời) mở mắt, thấy đại ca thiện lương, vậy nên cho hắn một mối nhân duyên đẹp?

“Ừm” Thiết Ngưu gật đầu, nghĩ ngợi một chút, nhớ lại lời A Du dặn dò đem ra nói y chang, “A Du nói,”

“A Du?”

“Là tên vợ yêm. Nàng nói nàng tên Hoàng Phủ Du. Yêm gọi nàng là A Du. Hắc hắc, lúc đầu nàng còn thẹn thùng không muốn yêm gọi nàng như vậy đâu.” Thiết Ngưu ngây ngô cười, cũng chẳng biết con mắt của hắn như thế nào nhìn khuôn mặt tức giận đến biến dạng của Du thành thẹn thùng.

“A Du nói, chờ yêm gả cho nàng rồi, muội cùng Tiểu Du Đầu sẽ được sống tốt hơn, có thể thỉnh phu tử về dạy cho đệ muội biết chữ đọc sách. Nhiễm Hoa về sau cũng không phải làm việc nhà nông, nàng sẽ tìm người chăm sóc đệ muội. Sau này Tiểu Du Đầu còn có thể... Kia nói như thế nào nhỉ, thi... quan? Đi thi ra làm quan? Ai dà, nhất là có thể không cần cầm cái cuốc cái rìu.” Thiết Ngưu cảm thấy nói hắn lấy được vợ tốt không ngoa chút nào, nàng vì đệ muội hắn suy nghĩ cũng rất nhiều.

“Nói vậy, gia đình nàng ấy hẳn rất giàu có?”

“Chắc là thế...”

“Ca, chúng ta có làm phiền người ta hay không? Nàng muốn ca ở rể? Ca đến ở nhà nàng liệu có bị người trong nhà xem thường? Nếu bọn họ nói xấu... vợ của ca cũng không giúp được, không phải sao?” Đừng thấy Nhiễm Hoa nhỏ tuổi, kỳ thực rất biết suy xét.

“..Thế nhưng... nếu yêm không thú nàng, nàng lại tìm đến cái chết.” Hơn nữa điều kiện của nàng không được tốt, cho dù trong nhà có tiền cũng không ai muốn thú nàng, nếu không nàng cũng chẳng chạy đến chỗ xa tít mù này để tìm cái chết. Thiết Ngưu trong lòng nghĩ như vậy nhưng chẳng dám nói ra, nếu để cho đệ muội biết đại tẩu tương lai có một đồng lớn khuyết điểm, chắc chắn sẽ không để cho hắn thú nàng. Lúc trước, nữ nhi Lưu gia bị nặng mùi một chút bọn nó cũng không muốn, nếu bọn nó biết A Du không có ngực không có eo không có mông, dáng thì cao lớn tay chân lại to, đến ngay cả tiếng nói cũng thô... tuy rằng yêm thấy rất là êm tai, bọn nó chỉ sợ sống chết cũng không đồng ý. Thật khó tin là Thiết Ngưu cũng biết động não chịu nghĩ cho mỹ nhân đến bước này!

“Hơn nữa..., yêm đã hủy trong sạch của nàng.” Thiết Ngưu ngốc nghếch nói lại y chang lời của A Du.

“Cái gì!?” Nhiễm Hoa cùng Tiểu Du đều kinh hãi đứng bật dậy.

“Đại ca sao lại làm việc không suy nghĩ gì!” Nhiễm Hoa khổ sở nói.

“Đại ca hủy sự trong sạch của nàng như thế nào?” Tiểu Du tò mò.

“Hết cách, lần này đành để người ta nắm mũi dắt đi thôi!” Nhiễm Hoa thở dài, từ tốn ngồi lại trên ghế. Nàng quyết định phải cùng đại ca ngốc nghếch của mình lên kinh thành. Bởi vì nếu không có nàng trông coi, đại ca ngốc bị nàng kia khi dễ cũng chẳng biết gì! Ai, người minh bạch đời nào lại chạy đến chỗ heo hút này tìm lấy cái chết, tám phần mười là bị người khác làm cho lớn bụng, hoặc là bị thất thân, chỉ thương cho đại ca cái gì cũng không rõ, khờ khạo cứu người rồi lại khờ khạo bị dắt mũi. Lần này thì tốt rồi, người có ra làm sao thì cũng phải đành lòng tiếp nhận thôi!

“Đại ca, ở kinh thành có bán rất nhiều kẹo mạch nha phải không? Đại tẩu có mua cho ta kẹo để ăn không?” Tiểu Du ngồi lên đùi đại ca, chớp chớp mắt to ngây thơ hỏi.

Suy nghĩ hồi lâu, Thiết Ngưu trả lời: “Nàng không cho người mua, yêm cho người mua.”

“Đại ca thật tốt!”

Hôn sự của Thiết Ngưu cùng Hoàng Phủ Du cứ thế được quyết định!

5. Chương 3

Ba nghìn cấm vệ quân nghênh hôn đến tiểu trấn phụ cận Úc sơn thôn còn mang theo một phong mật thư.

Du, hoàng bạch lưu thất[1], cha nóng ruột, mệnh lệnh nhận thư về ngay.

Hoàng Phủ Du xem xong tờ giấy giấu trong viên sáp, nắm tay lại xé thành bột phấn.

“Báo cho chủ tử người, trong vòng mười ngày bốn vương sẽ hồi kinh.”

“Tuân lệnh.” Người truyền tin đầu gối chấm đất, gật nhẹ đầu, nhanh chóng rời đi, truyền khẩu tín (lời nhắn miệng) về kinh.

“Người đâu! Lệnh cho đội quân nghênh hôn lập tức khởi hành!”

~*~

“Ca, ca nói sau nửa tháng nữ tử kia sẽ quay lại đón ca nhập kinh, nhà cửa hiện tại đã hoàn toàn sạch sẽ, hành lý cũng đã đóng gói, phòng ở cũng đã đồng ý cho Lý bá mượn, tại sao đến bây giờ đến cái bóng bà mối cũng không thấy vào cửa?” Ca không phải là bị người ta lừa chứ? Nhiệm Hoa sắc mặt lộ vẻ hoài nghi.

Thiết Ngưu đem cây rìu mỗi ngày đều dùng cắt vào một cái rương mây đơn giản, đóng nắp rương lại, ngồi chồm hổm trên mặt đất sờ sờ cái rương không hề nhúc nhích.

“Ca, muội đang nói với ca mà!” Nhiệm Hoa hạ eo thon, rống vào lỗ tai đại ca.

“A! Oa a! Nói, nói, muội nói!”

“..., muội nói ca cắt rìu đi làm gì?! Mang đến kinh thành để nhà tẩu tử (chị dâu) chẻ gỗ sao! Còn cả chăn, ca mang nó đi làm gì? Chẳng lẽ nhà tẩu tử khó khăn đến mức ngay cả chăn bông cũng không có cho ca dùng sao? Lại còn dây thừng này, ca mang theo để làm gì! Còn có..., ca! Muội đang nói với ca đó——!” Nhiệm Hoa bị cái ca ca từ góc biển thành đần kia làm cho phát cáu!

Đã nửa tháng nay Thiết Ngưu đều là cái dạng này, cả người giống như lênh bênh giữa không trung. Lúc đang làm việc bình thường tự nhiên lại cười ngây ngô, nhìn mặt đất cười “hắc hắc hắc” không ngừng, cũng không biết đang nghĩ cái gì. Hoặc là giống như hiện tại, thất thần không biết lạc ở chỗ nào rồi.

“Ca, ca khẳng định nữ nhân kia không phải hồ ly tinh?” Nhiệm Hoa vươn tay ra trước mặt Thiết Ngưu quơ quơ, không dám nói chắc ca ca mình rút cuộc còn lại mấy hồn mấy phách.

Thiết Ngưu mắt nhìn muội muội nhưng hồn đã sớm bay đến chỗ vợ mình. Từ ngày cứu nàng rồi hứa hẹn trọn đời với nhau đến nay đã mười chín ngày rồi, người ấy nói nàng ở nhà của bằng hữu trong thị trấn gần đây, cũng không cho hắn đến thị trấn đó gặp nàng, chỉ nói chờ nàng nửa tháng, khi đó sẽ có đội ngũ nghênh hôn của phụ thân phái đến đón hắn. Nhưng đã sắp hai mươi ngày vẫn không thấy bóng dáng mỹ nhân, ngày ngóng đêm mong, càng mong nhớ trong lòng càng vui.

Sắp rồi, yêm sắp được gặp nàng rồi. Sau này gả cho nàng rồi, yêm nhất định sẽ đối xử với nàng thật tốt, quyết không để cho nàng lại làm cái việc góc gách coi thường mạng sống như vậy! Yêm thề với cha mẹ, tuyệt đối sẽ không ghét bỏ nàng! Cho dù nàng không sinh được oa nhi.

Nhiệm Hoa thở dài, quyết định từ bỏ việc nói chuyện với đại ca, nhìn sắc trời, chuẩn bị vào nhà làm cơm trưa.

Ngay lúc nàng vừa nhắc chân, “Ca! Tỷ! Nguy rồi! Ca——! Tỷ——!” Tiếng kêu to thảm thiết mang theo hưng phấn từ xa vọng lại, nghe tiếng thì hình như là Tiểu Du Đầu.

“Phanh!” một tiếng, Tiểu Du Đầu xô mạnh cánh cổng, lập tức vọt vào, về mặt bắt mình nhào vào trong lòng đại ca, hưng phấn nói to: “Ca, đại ca, đệ nói cho ca nghe! Trong thôn có thật nhiều quan binh! Thật nhiều nha! Thôn trưởng lý trưởng Vương lão đầu Trương đại gia Lưu qua tử (qua tử: người què)..., hễ là quân sự trong thôn đều phải ra ngoài nghênh đón! Nghe nói còn có cả đại quan của thị trấn, trong thôn ngoài thôn đứng đầy người nha! Ca, ca nói xem có phải quan binh đến bắt cường đạo hay không? Đệ thấy nhị đại gia ở thôn Đông rất giống nha! Còn có Lưu đại nương eo trâu nước nhìn qua giống như lừa gạt tiểu hài tử đi bán! Ca, đám quan binh kia giường cỡ to, cưỡi ngựa lớn, muốn bao nhiêu uy phong thì có bấy nhiêu uy phong...”

Tiểu Du Đầu lách cha lách chách nói hết một hơi vẫn còn muốn nói nữa, Thiết Ngưu mơ màng nghe câu được câu mất, chỉ lọt được mấy chữ quan binh bắt cường đạo. Trong lúc hấn phản ứng trì hoãn, vẫn còn đang nghĩ xem người nào trong thôn thoát nhìn giống cường đạo thì Tiểu Du Đầu hưng phấn tò mò đã bị tỷ tỷ nhét giẻ lau vào miệng.

“Ồi...! Tỷ, tỷ thật xấu...” Tiểu Du móc giẻ lau ra, ghé lên vai đại ca nôn khan một trận.

Liếc đệ đệ một cái xem thường, “Đại ca, trong thôn khó có được đại sự như vậy, đi, chúng ta ra ngoài xem!” Nhiệm Hoa cũng mang tâm tính tiểu hài tử, nghe được có thể xem náo nhiệt, lập tức ôm lấy cánh tay đại ca nàng kéo ra ngoài cửa.

Vừa ra khỏi cửa, chỉ thấy một đám người khí thế hăm hăm hướng phía nhà nàng đi tới.

“Thiết Ngưu a——!” Vừa nghe có giọng nói quen thuộc gọi lớn một tiếng đã bị một chất giọng lạnh lạnh đặc thù cắt ngang.

“Thiết thị ở Úc sơn thôn Chu sơn hương nghe chỉ——!” (sơn hương: xã nhỏ trong núi)

“Soạt!” Sau giọng nói lạnh lạnh, mọi người nhất loạt quỳ xuống.

Ba huynh muội Thiết gia đều trợn tròn mắt, trừng mắt nhìn đại đội nhân mã phía trước. Hóa ra cường đạo bị bắt lại là chúng ta!

Vô số quan binh cưỡi ngựa cao lớn đứng xếp thành đội ngũ chỉnh tề, kín hết cả con đường nhỏ hẹp trong thôn. Chỉ thấy cơ xí tung bay, ngoài cờ ngũ trảo kim long (rồng vàng năm móng)[2] đại diện cho hoàng gia còn có cờ viền vàng thêu hắc báo mang cánh cũng tung bay giữa không trung. Người hiểu biết chỉ cần liếc mắt một cái sẽ biết ngay cờ xí này mang ý nghĩa gì, nó chính là vương huy của Lịch Vương Hoàng Phủ Du, thân tử do đương kim hoàng thượng và hoàng hậu hạ sinh, kẻ chỉ dậm chân một cái cũng có thể làm cả thiên hạ chấn động ba lần!

Đáng tiếc nơi này chỉ là một hương thôn nhỏ nhoi nơi sơn dã, có thể nhận ra cờ kim long của hoàng gia đã xem là kiến thức không tồi, người Thiết gia chưa trải mấy sự đời đương nhiên không hiểu được cờ xí hắc báo mang cánh kia đại diện cho cái gì, chẳng qua là bị trận thế oai nghiêm này dọa cho sợ không khép miệng lại được.

Không riêng gì người Thiết gia, toàn bộ thôn dân Úc sơn thôn cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, mọi người chen lấn xung quanh quan binh, thân dài quá cổ chuẩn bị xem náo nhiệt. Đến lúc nhìn thấy Quan lão gia, trưởng thôn hiểu biết rộng rãi của Ngoại sơn thôn quỳ rạp trên đất, tất cả không hề nghĩ ngợi, soàn soạt quỳ xuống đất. Trong đó có một tia lo lắng bất an, chỉ sợ tai họa sẽ rơi xuống đầu mình.

Mặt trời chiếu rọi trên cao, cuối thu không khí trong lành, đại kỳ tung bay, gió lộng người yên.

Ba huynh muội Thiết gia chỉ đứng ngây ngốc, trợn mắt nhìn một mảng lớn người quỳ trên mặt đất, về mặt mù mịt.

“Khụ khụ! Thiết thị nghe chỉ——!” Giọng nói lạnh lạnh thấy tình hình như vậy đành phải xuống ngựa tiến lên phía trước vài bước, tốt bụng nhắc nhở.

Không ai để ý đến hắn. Ba huynh muội Thiết thị chỉ vừa trợn mắt nhìn hắn vừa khép miệng lại mà thôi.

“Này này, Thiết Ngưu! Quỳ xuống! Mau quỳ xuống! Ừm...” Ngô đại thẩm sốt ruột đến mức cứ ở trong đám người nhỏ giọng này này liên tục, muốn khiến cho ba huynh muội chú ý. Con trai nàng thấy trưởng thôn trừng nàng, sợ tới mức vội vàng che miệng của nàng lại.

“Khụ khụ! Thiết thị còn không mau quỳ xuống tiếp chứ!” Giọng nói lạnh lạnh lại nhàn từ nhắc nhở, không có cách nào a, tuy nói người trước mắt chỉ là bách tính nhỏ nhoi không đáng để trong mắt nhưng từ hôm nay trở đi sẽ không còn như vậy, xem tiểu cô nương kia chẳng có bao nhiêu tư sắc, như thế nào lại được Lịch vương tôn quý kia coi trọng chứ? Phải biết rằng Lịch vương kia là chủ nhân mà ngay cả hoàng thượng cũng muốn nhường ba phần! Đệ nhất vương phi của chủ nhân này ai dám đắc tội?!

“Người là ai? Tôi làm gì?” Thiết Ngưu cuối cùng cũng nhớ đến trách làm chủ gia đình của mình, mở miệng hỏi khơi khơi.

Giọng nói lạnh lạnh—— đại tổng quản nội công Lưu công công hai mươi năm qua vẫn là lần đầu tiên nghe thấy có người hỏi hắn làm thánh chỉ đến làm gì, nhẩn nhẩn cơn giận, thậm chí một tiếng đồ nhà quê, đập lên khuôn mặt tươi cười.

“Ta tới tuyên chỉ. Thiết thị còn không quỳ xuống lĩnh chỉ!” Nghĩ nghĩ lại nhin không được chêm thêm một câu: “Gặp thánh chỉ không quỳ, coi thường thánh chỉ chính là tội chết mất đầu!”

“Tội chết? Yem không có phạm pháp a. Có phải các người đã bắt sai người rồi không?” Thiết Ngưu ôm tiểu đệ vẫn không có phản ứng.

Tiểu Du Đầu quan sát nửa ngày, ngẩng đầu nhỏ ghé tai đại ca nói nhỏ, “Ca, người đó có phải chính là thái giám không? Hắn không có tiểu kê kê đúng không?”

“Gi?” Thiết Ngưu cảm thấy Tiểu Du Đầu còn biết nhiều chuyện hơn cả kẻ làm ca ca là hắn.

Lưu công công sắc mặt lạnh lùng. Điều kiêng kỵ nhất của hoạn quan chính là bị người ta nói ra chuyện này, tuy nói con nít không hiểu chuyện nhưng làm trò kẻ tai thì thâm trước mặt hắn, lại còn bị hắn nghe thấy, phần xấu hổ này khỏi nói cũng biết có bao nhiêu khó chịu. Tâm tính chịu áp lực nhiều năm đến méo mó từ đây chôn chặt oán hận với người Thiết gia.

Nhiễm Hoa lạnh lợi thoát khỏi khiếp sợ, tỉnh táo lại, mắt thấy tình hình này, lại nhìn sắc mặt khó coi của công công mặt trắng, không dám nhiều lời, liềm mạng kéo ca ca nàng quỳ xuống.

“Thỉnh công công không để bụng tiểu nhân, thảo dân ba người Thiết thị quỳ tiếp thánh chỉ.”

“Hừ!” Lưu công công thấy vương phi tương lai trong suy đoán của mình mở miệng, sắc mặt hòa hoãn mở thánh chỉ.

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Thiết thị ở Úc sơn thôn Chu sơn hương, gia học uyên thâm, lòng vì thiên hạ, giúp đỡ hoàng tử Du trong lúc nguy nan, tấm lòng nhân hậu không cầu báo đáp, lòng son soi tỏ, lại khen kỳ mạo song tuyết, vang danh thiên hạ, cùng hoàng tử Du ở trong nguy nan mà sinh ra chân tình, tình này buồn thương, tình này chứng giám, trẫm cảm động tâm can, đặc biệt ban cho Thiết thị tam phẩm[3], thụ tá Lịch vương gìn giữ vững bền hoàng triều ta. Ngày tiếp chỉ cấp tốc khởi hành, vào kinh hoàn lễ. Khâm thử——!”

“...”

Ba huynh muội Thiết thị lúc này, Nhiễm Hoa nghe xong thánh chỉ, điều đầu tiên nghĩ đến chính là đối phương có phải đã nhầm người hay không, tiếp đó nàng lại thật sự lo lắng phải giải thích sự nhầm lẫn này với đối phương như thế nào.

Tiểu Du Đầu quỳ trên mặt đất, thỉnh thoảng trộm ngẩng đầu chăm chăm nhìn Lưu đại công công, hơn nữa cứ chú mục vào đũng quần của hắn. Thánh chỉ nói những gì, một chữ cũng không có vào tai nó.

Thiết Ngưu chỉ nghe đến tám chữ “Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết”, sau đó nói những gì hắn nghe đều không hiểu. Vậy nên Lưu công công nói xong cả buổi, hắn vẫn quỳ trên mặt đất vất óc suy nghĩ.

Lưu công công tiến lên một bước, do dự không biết có nên nâng Lịch vương phi tương lai đứng lên không.

“Thiết Ngưu, linh chỉ tạ ơn, quay về thu dọn hành lý lập tức khởi hành. Ngô Trịnh Thiên, người đi giúp hần.” Trong không gian yên ắng vang lên giọng nam lạnh nhạt hơi đượm vẻ biếng nhác.

Thanh âm không lớn, khuyết một phần nhân tình rõ ràng rành mạch truyền vào tai Thiết Ngưu.

“A Du! Là người! Người... người, người cuối cùng cũng đã đến!” Thiết Ngưu vui sướng nhảy dựng lên.

“Hành lý yêm đã thu dọn xong từ sớm, chỉ còn chờ người đến! Mau, mau vào ngồi!” Thiết Ngưu vượt qua Lưu công công, hướng chỗ vợ hần chạy vội đến.

A Du? Vợ của đại ca? Nhiễm Hoa ngẩng đầu lên, hướng ánh nhìn về đoàn quân... Nào có bóng dáng nữ nhân?

Mắt thoáng thấy con trâu đại ngu kia sắp vọt đến trước mặt y, Hoàng Phủ Du—— Lịch vương nhú mày, kéo cương lùi ngựa về phía sau một bước dài. Đồng thời lớn tiếng quát: “Thiết Ngưu! Còn không qua tiếp chỉ!”

“Ngô Trịnh Thiên! Dẫn người đi đón người nhà vương phi với hành lý! Một chén trà sau khởi hành!” Hoàng Phủ Trí chết tiệt! Ta sai người xin thánh chỉ ban hôn, người lại dám làm ra chuyện rầm rộ như vậy! Chờ ta về kinh xem ta trừng trị người như thế nào!

“A, thánh chỉ! Yêm đi lấy ngay đây! Người chờ một chút.” Không muốn bắt vợ chờ lâu, Thiết Ngưu xông đến trước mặt Lưu công công, cười ngốc, đưa tay “lấy” thánh chỉ, tùy tiện nhét vào trong ngực, sau đó lại chạy vào trong nhà. Quay về thu dọn hành lý!

Lưu công công hay tay trống trơn nâng giữa không trung, nhìn kĩ có thể thấy đôi tay kia đang phát run. Không biết là do lớn tuổi hay do tức giận.

Lịch vương phiêu mắt liếc bộ dạng Lưu công công, câu ra một tia cười lạnh, không nói một tiếng.

Quan viên lớn nhỏ còn lại thấy Thiết Ngưu đối với Lịch vương cực kỳ bất kính định mở miệng chỉ trích, nhưng lại nghe Thiết Ngưu gọi Lịch vương là “A Du”, không biết hai người có quan hệ gì, nào dám tiến lên chỉ trích, thậm chí đã thâm nghĩ trong lòng phải nịnh bợ tân quyền quý này như thế nào.

Đám sơn dân Úc sơn thôn chột cả kinh, đến khi nghe người có học thức giải thích sơn thôn bọn họ thế mà sinh ra một vương phi, đông hô một tiếng, tây la một hơi, âm thanh tạp nháo vừa kinh hãi (kinh ngạc, vui mừng) vừa không tin nháy mắt từ giữa thôn lan ra như sóng cuộn.

“Thiết gia sinh vương phi! Thiết gia sao, không thể tin được!”

“Cha nhà hần! Khó tưởng nổi nha! Tiểu tử Thiết Ngưu kia giàu to rồi!”

“Ô ô, không được a! Nương (mẹ), yêm ưng ý Nhiễm Hoa a! Yêm còn chuẩn bị sang năm tìm người làm mối.. Ô ô...”

“Người xem! Đó là nhi tử của hoàng thượng! Thiên long chân chính! Mau nhìn cho kĩ, lúa mạch thu hoạch năm sau đảm bảo nhiều!”

“Ai? Ai? Ai là nhi tử của hoàng thượng?”

Quan viên lớn nhỏ đang muốn tỏ ý chúc mừng Thiết gia, chỉ thấy người Thiết gia rưng rưng lớn rưng bé theo thị vệ từ trong phòng đi ra, rất nhanh liền lên kiệu. Ba nghìn cấm vệ quân tiền hô hậu ủng, đi thành hàng dài, đem Lịch vương và một nhà vương phi tương lai bảo hộ ở giữa, nhanh chóng rút khỏi Úc sơn thôn.

Những sơn dân chất phác ở lại nhìn theo bóng dáng đại đội nhân mã, cho dù vì người Thiết gia cầu phúc nhưng đã âm thầm thở dài nhà mình vì sao lại không có được vận may này.

Lý lão bá ở nhờ nhà Thiết gia mang theo thần sắc kì quái đứng ở đỉnh núi nhìn theo đoàn người ngựa đi về phía xa, trong miệng lầm bầm “... Là phúc thì không phải họa, là họa thì tránh không được...”

Ngoại trừ Thiết Ngưu hân hoan cười ngốc, hai người Tiểu Du Đầu không biết chuyện gì đang xảy ra và Nhiễm Hoa mơ mơ hồ hồ bị người cung kính nghênh tiễn vào kiệu. Đến lúc Nhiễm Hoa muốn tìm đại ca để

hỏi rõ ràng mọi chuyện mới phát hiện bọn họ tìm sao cũng không thấy đại ca. Lần chia cách này kéo dài suốt một tháng. Sau đó chỉ ngẫu nhiên gặp vài lần, lần gặp nhau sau nữa đã là nhiều năm sau.

~*~

Nửa tháng sau, cuối cùng đại đội nghênh hôn trùng trùng điệp điệp cũng trở về kinh.

Bảy ngày trước khi Hoàng Phủ Du về đến kinh, từ hoàng cung cho đến vương phủ đều chuẩn bị cho đại hôn tới nay sẽ được hoàng thượng đích thân chủ trì, đồng thời hoàng hậu quý phi cũng đến xem lễ.

Văn võ cả triều chấn động, không biết Lịch vương luôn luôn mắt cao tới đỉnh (tiêu chuẩn cao) lần này ra ngoài du ngoạn đã vừa ý mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành như thế nào. Nhất là những công chúa thiên kim tiểu thư khuê các vốn thâm thương trộm nhớ, bây giờ lòng lại tràn đầy oán hận, tất cả đều phỏng đoán Thiết thị đột nhiên nhảy ra này tú ngoại tuệ trung (bề ngoài xinh đẹp, bên trong trí tuệ), lại tinh thông cầm lý thư họa như thế nào! Mà có thể mê hoặc người như Lịch vương đến đầu óc choáng váng, cam tâm tình nguyện nghênh đón nàng làm đệ nhất vương phi của hoàng triều.

Thiết Ngưu cái gì cũng không biết. Hắn bị người ta nhốt trong thùng xe, ăn uống đại ẩu đều có người chuyên trông giữ, đệ muội cũng tìm không thấy, A Du cũng không thấy bóng dáng, sốt ruột đến mức muốn đánh người. Nếu không phải trước khi đi A Du đã bảo hắn yên tâm, đệ muội đến kinh thành sẽ được gặp, cũng bảo hắn phải ngoan ngoãn không được chạy loạn, hắn đã sớm phá mui xe tìm kiếm đệ muội rồi.

Ngô huynh đệ khổ sở vất vả trông giữ hắn nói đến kinh thành rồi, Thiết Ngưu không được ăn cơm từ hai ngày trước, đói đến choáng váng, vừa mới xuống xe chưa kịp hít thở không khí đánh giá hoàn cảnh bốn phía đã bị hai lão mục tử và hai tiểu công công kéo vào một gian phòng lớn, nói là muốn tắm rửa thay y phục. Lúc đám người đó muốn cởi y phục hắn, Thiết Ngưu mới kịp phản ứng, đuổi toàn bộ bốn người ra ngoài, tự mình cầm khăn tắm từ đầu đến chân, tắm một lần lại một lần, tắm đến lúc hoàng hôn sắp qua lão mục tử mới nói có thể thay y phục.

Thay váy gấm sắc đỏ, mang vào giày thêu cỡ lớn làm riêng theo yêu cầu—— Lúc đầu Thiết Ngưu không muốn mặc nhưng lão mục tử nói nếu hắn không muốn mặc thì không phải mặc nhưng cũng sẽ không để cho hắn ăn cơm, bắt buộc dĩ hắn đành phải mặc vào váy áo miệt mài làm cả người vụn phần khó chịu. (miệt mài: giày và tất)

Lược bỏ phần chải đầu trang điểm phiền toái—— đây là do chính Lịch vương gia phân phó, vương phi trời sinh đoan trang, không cần phấn son, thay vào đó phủ thêm khăn trùm đầu là được.

Lão mục tử và tiểu công công được phái đến hầu hạ đều là tâm phúc của Lịch vương, tất nhiên là người hiểu chuyện, thấy cái gì cũng làm như không thấy.

Màn đêm buông xuống, ngày đẹp giờ lành, tốt cho hôn sự, Lịch vương thú phi.

Pủ thêm khăn trùm đầu, Thiết Ngưu đói đến mức nhược bất cầm phong (yếu ớt không chịu nổi gió) được người đỡ vào đại sảnh vương phủ.

~o.o~

[1] Hoàng bạch lưu thất: (tạm dịch) ngân lượng hoàng gia bị thất lạc trên đường vận chuyển.

[2] Ngũ trảo kim long:

ngu-trao-kim-long-s

[3] Mỗi phẩm vị của quan lại và phi tần Trung Quốc thời cổ đại được chia thành chính phẩm () và tòng phẩm (). Ví dụ, nhất phẩm sẽ được chia thành chính nhất phẩm () và tòng nhất phẩm (),... Theo đó, tòng nhất phẩm sẽ thấp hơn chính nhất phẩm và cao hơn chính nhị phẩm. Như vậy, chính nhất phẩm là phẩm vị cao nhất trong hệ thống này.

6. Chương 4

Vương phi đội mũ phượng hà phi[1] vừa bước vào phòng, quan tướng vương hầu văn võ bá quan đến chúc mừng nhất loạt quay sang nhìn chăm chú.

Người này tối có khả năng trở thành vương phi của Lịch vương, người nắm giữ quyền lực cao nhất trong triều, chỉ sau đế vương! Nàng không phải nữ nhi của thừa tướng, cũng không phải nữ nhi của hộ quốc đại tướng quân, lại càng không có quan hệ với vương tộc, nàng là ai? Nàng là nữ nhi nhà nào!

Dáng người cao lớn như vậy, chỉ thấp hơn Lịch vương cao gần chín thước nửa cái đầu, nữ tử nơi đâu mà cao những tám thước?

Nhìn cước bộ yếu ớt, dáng điệu văn nhược của nàng, có lẽ là do từ nhỏ đã được nâng niu chăm sóc bằng tinh mễ tế thực (gạo ngon thức ăn tinh tế)? Thế nên nếu không có người nâng đỡ sợ rằng nửa bước cũng khó đi.

Thiết thị, họ Thiết nổi danh nhất trên đời này chính là Thiết gia mục tràng từ hai trăm năm trước, nhờ nghiệp dưỡng tinh lương danh câu (danh mã tinh anh) chuyên xuất chiến cùng nam nhi anh hùng mà vang danh thiên hạ. Nhưng trăm năm trước Thiết gia đã bị nhấn chìm trong cơn sóng hung tàn tranh quyền đoạt vị của các hoàng tử. Nữ tử cao lớn này chính là hậu duệ của Thiết gia kia sao? (Thiết gia mục tràng: Thiết gia sống trên đồng cỏ)

Tất cả mọi người ở đây đều yên lặng quan sát nữ tử sắp trở thành vương phi của Lịch vương, kể cả đương kim thiên tử cao cao tại thượng cùng hoàng hậu và quý phi nương nường.

Lưu công công vừa thấy vóc người cao to của tân nương, con người trợn lên như muốn rút ra ngoài! Nữ nhân người cao mã đại này là ai?! (người cao mã đại: cao lớn như trâu như ngựa)

Thành vương—— Hoàng Phủ Trí, một trong hai người biết rõ nội tình, mang theo vẻ mặt tươi cười nhìn sự tình tiến triển. Hắn sẽ tuyệt đối không phá hư hôn sự này, lại càng không lật tẩy diện mạo thật của Thiết Ngưu. Nguyên nhân hắn không làm như vậy chính vì một khi Du mang tội khi quân phạm thượng sẽ càng không có khả năng ngồi trên hoàng vị, hơn nữa rất có thể sẽ thẹn quá hóa giận lôi hắn ra trả thù thực thê thảm. Huống chi, nếu như người kia quả thật muốn trở thành hoàng đế, có lẽ sẽ chẳng có ai trên đời này có thể ngăn được y. Trí là người thông minh, hắn biết người nào thật sự không thể đắc tội.

Du nhìn tân nương đang bước đến gần của mình. Biểu tình trên mặt hầu như không thay đổi gì, nhìn không ra là vui hay buồn. Điềm tĩnh như vậy thật giống như người đang thành thân hoàn toàn không phải y.

Thiết Ngưu cũng không muốn bị người diu di, dù bị đối hai ngày nay nhưng cũng không đến mức bước đi cũng không xong, chỉ là hắn không muốn cự tuyệt ý tốt của người khác, nhất là khi người kia tính ra cũng là đại nương trưởng bối của hắn. Hơn nữa đến tận bây giờ hắn vẫn chưa hiểu rõ được tóm lại là chuyện gì đang diễn ra, liệu mạng nghĩ xem tại sao mình ở rể mà lại phải mặc giá y (đồ cưới của nữ tử).

Lẽ nào..., đây là tập tục ở kinh thành? Nam tử ở rể phải đội khăn trùm đầu đỏ sao?

Đáng thương cho Thiết Ngưu, lớn như vậy rồi nhưng vẫn chưa thấy qua mấy chuyện hôn khánh hỉ sự, căn bản không hiểu được kết hôn rút cuộc diễn ra như thế nào. Hắn chỉ biết xuất giá là tân nương đội khăn trùm đầu đỏ, rồi cùng tân lang mặc áo gấm đỏ ở trước mặt cha mẹ bá thiên địa, bá xong đưa vào động phòng là xong việc. Hai năm sau oa nhi (em bé) có thể ra đời.

Đột nhiên tiếng đàn sáo chúc mừng hỉ sự vang lên, Thiết Ngưu ngẩng đầu muốn tìm xem vợ hắn ở chỗ nào, tiếc là khăn trùm đầu che cả hai mắt, ngoại trừ một khoảnh sân nhà, hắn cái gì cũng không thấy được.

Sùng Đức đế cùng hoàng hậu và quý phi liếc mắt nhìn nhau, mỉm cười gật đầu, xem như là thừa nhận hôn sự này.

Lưu công công đứng hầu hạ ở một bên, thấy hoàng đế khoát tay, gạt đi nỗi kinh ngạc, lập tức hiểu ý cao giọng xướng thanh: “Hành—— lễ——”

Hoàng Phủ Du cùng Thiết Ngưu dừng lại, đứng sững vai, đối mặt với phụ hoàng mẫu hậu ở thượng vị.

“Nhất bá thiên địa——”

Thiết Ngưu cảm thấy lão mục tử đỡ hẳn tăng lực tay, đúng là đang kiên quyết bắt hẳn khom lưng.

Dùng lực như vậy để làm gì a? Yêm có phải sẽ không báỉ đầu! Thiết Ngưu nói thầm trong lòng nhưng không phản kháng, tùy ý người ta ép lễ báỉ.

“Nhị báỉ cao đường——”

Lần này không cần lão mục tử lấy tay ép, trước khi đối phương dùng sức, Thiết Ngưu đã nhanh chóng cúi người.

“Phu thê đối báỉ——”

Bị xoay nửa vòng, Thiết Ngưu khom lưng còn đang len lén quan sát giày của A Du, chợt nghe thanh âm “Thành lễ——” (buổi lễ hoàn thành).

“Hảo hảo hảo!” Đương kim thánh thượng nói liền ba chữ hảo, vỗ tay cười to.

Hoàng hậu quý phi là người đầu tiên chúc mừng, sau đó tiếng chúc mừng lan ra khắp đại sảnh, hết đợt này đến đợt khác.

Nào là “traí tài gái sắc”, nào là “duyên trời tác hợp”, nào là “giai nhân xứng anh hùng” vân vân và vân vân, hàng đồng hàng đồng tán từ cát ngữ (lời lẽ tán tụng, từ ngữ tốt đẹp) ngập tràn sau lưng Thiết Ngưu.

Sùng Đức để long nhan thực vui mừng, gọi ái tử và hoàng tử phi đến trước mặt, suy nghĩ vất vả, chăm tự trách cú (cân nhắc từ ngữ, suy xét câu cú), ngầm mang theo thâm ý mà chỉ bảo vị hoàng tử phi không quyền không thể này một phen. Đồng thời cũng nói cho tất cả thần tử ở đây biết thiên tử ngài đây rất coi trọng hoàng tử phi do chính mình ban hôn.

Hoàng Phủ Du đem những điều mắt thấy tai nghe này, hướng đến Trí ở cách đó không xa nháy mắt một cái, tất cả chỉ là những hành động không lời.

Thiết Ngưu đoán rằng người nói chuyện với hẳn tám phần mười là nhạc phụ của hẳn, tuy rằng hiểu rõ phải lấy lòng người này, nhưng nhạc phụ không hổ là nhạc phụ, nói một câu hẳn nghe cũng không hiểu!

Chờ đối phương nói xong, cũng không biết phải trả lời như thế nào, không thể làm gì khác ngoài tùy tiện gật đầu, ý rằng hẳn đã nghe.

Sùng Đức để thấy hoàng tử phi phong cách quý phái, cử chỉ hợp lễ, chỉ nhẹ nhàng gật đầu không nói, biết thao quang dưỡng hối (giấu tài trong tối), xem nhẹ việc lấy lòng người khác, cũng không thừa dịp được ngài khen ngợi mà cũng cố địa vị bản thân, thật càng lộ ra phong thái khí tiết hơn người. Ban đầu có hơi ghét bỏ con dâu quá cao lớn này, giờ đây trong lòng một điểm không vừa ý cuối cùng cũng biến mất chẳng còn dấu vết, ái nhi biết nhìn xa trông rộng quả nhiên có ánh mắt độc đáo.

Chiếu theo lễ nghi hoàng gia và tập tục trong cung, sau một phen nho nhỏ lần qua lần lại, Thiết Ngưu cuối cùng cũng được người đưa vào tân phòng.

Hỉ nương (người chăm sóc tân nương) lặng lẽ mở cửa, rời khỏi tân phòng. Gian phòng lớn như vậy chỉ còn lại mỗi mình Thiết Ngưu đối diện mức bụng dính vào lưng.

Thiết Ngưu cũng không dám tùy tiện mở khăn trùm đầu, sợ phạm phải điều kiêng kị mà không biết. Ngồi ngơ ngơ một lát, không thấy có người đến, xung quanh im ắng, còn nghe được cả thanh âm rất nhỏ của giọt nền thỉnh thoảng lại rơi trên giá cấm. Hít sâu một hơi, hẳn nhận thấy hương vị của rượu và điểm tâm.

“Ưc” một tiếng, nuốt một miệng nước bọt.

Cố gắng nhin một hồi, ngồi cũng không được nữa, hai tay lật khăn trùm đầu lên, sau khi tìm được mục tiêu, lập tức ba bước thành hai bước đến trước bàn bày đầy rượu và điểm tâm tinh xảo.

Suy nghĩ trong một khắc, tự nói với chính mình chỉ cần ăn một khối là đủ rồi. Tay vừa mới vươn ra liền rút trở về.

Ăn vụng..., xuống âm phủ sẽ bị rút lưỡi đi?

Yêm không muốn bị rút lưỡi, nhưng yêm thực đói mà. Ư..., làm sao bây giờ?

Mấy món ăn bày ra ở đây, có phải hay không để cho yêm ăn?

Nhưng mấy món ăn như thế này thoạt nhìn... thật đẹp, chút đồ ăn này cũng tốn không ít tiền đi. Thật sự là cho yêm ăn sao?

Đầu đau...!

“Diêm vương lão gia, yêm có thể hay không dùng cái phòng ở lần trước đổi lấy cái lưỡi? Yêm thật sự đói quá! Yêm cũng không biết A Du lại nghèo như vậy, ngay cả cơm cũng không đủ cho yêm ăn. Yêm nghĩ nhà nàng để lo cho hôn sự này chắc chắn tốn không ít, nói không chừng ngay cả đĩa bát đĩa ly cũng đều phải mượn. Ai, có phải người trong thành đều sĩ diện, đến bụng còn ăn chưa đủ no thế nhưng lại mời nhiều người đến nghênh hôn, xem lễ, giúp đỡ như vậy. Bây giờ không biết đã thiếu nợ bao nhiêu ngân lượng!... A, nhưng mà yêm tuyệt đối sẽ không ghét bỏ nàng, yêm nguyện chịu khổ, yêm nguyện kiếm tiền nuôi gia đình! Diêm vương lão gia, người nghìn vạn lần đừng hiểu lầm!” Chỉ sợ Diêm vương lão gia quản lý việc sinh tử sẽ trách oan A Du phò trương lãng phí không biết tiết kiệm, Thiết Ngưu vội vã giải thích.

Diêm vương lão gia bận bịu nhiều việc, không rảnh quan tâm đến hắn.

Thở dài, Thiết Ngưu mở to mắt nhìn mặt bàn bày đủ các loại món ngon với hương vị thượng hạng, nuốt xuống từng ngụm từng ngụm nước bọt, trong đầu đúng sai đang giao chiến. Tuy rằng thực đối thực đối, nhưng tội danh ăn vụng khó lòng chịu nổi như vậy hắn cũng không muốn mang, sầu a! Vì sao A Du còn chưa đến. Nàng đến, liền có thể hỏi nàng đồ ăn này có thể ăn được hay không.

Nghĩ đi nghĩ lại, thực sự nhịn không được mà!

“A Du——! Người mau đến a! Yêm sắp chết đói rồi——!” Thiết Ngưu đội khăn trùm đầu đỏ, mở miệng rống.

Ngày đó, có người nói mọi người ở Lịch vương phủ đều nghe được tiếng kêu rống thập phần thảm thiết. Theo Thành vương giải thích thì người đã kêu đói bụng đó là bằng hữu thân thiết mà Lịch vương kết giao trên giang hồ, trước giờ nổi tiếng là người không câu nệ tiểu tiết. Mọi người thả lỏng, hoàng thượng nghe thấy lập tức dừng lời, lệnh người bày yến đại khách.

Lịch vương đứng trước cửa phòng ngủ của mình, lảo đảo một cái.

Y đang đứng tại cửa phòng nghe vương phi mới xuất giá của y đang ở trong phòng tâm sự với Diêm vương lão gia, vừa lúc bọn họ thảo luận ra cái kết quả gì đó, chợt nghe được tiếng rống kêu đói có thể làm cho thể diện của y bị đá bay đến tận chân trời!

Giờ thì hay rồi, có lẽ đến sáng hôm sau tất cả mọi người đều sẽ biết đường đường Lịch vương phủ lại để “khách nhân” bị đói! Hơn nữa lại là trong hôn yến có hoàng đế hoàng hậu quý phi, cùng toàn bộ quan tướng vương hầu trong triều từ cửu phẩm trở lên!

Thiết Ngưu...!

“Phanh!” một tiếng, Hoàng Phủ Du một cước đá văng cửa, hăm hăm xông vào tân phòng.

“A Du?” Thiết Ngưu qua khăn trùm đầu nửa vén thấy rõ người đến, vui vẻ vô cùng, lập tức huych huych chạy ra đón.

“A Du, người có đói bụng không? Đồ ăn này có thể ăn được không? Nếu như không được ăn, người nói yêm biết trù phòng (phòng bếp) ở đâu, yêm đi làm cơm cho người ăn!”

Lông mày xinh đẹp của Du run run, nhịn lại nhịn lại, rút cuộc... “Phụt!” một tiếng, mở miệng cuồng tiếu.

“Ha ha ha. . . ! A ha ha ha!”

“A Du?” Đói đến choáng rồi?

“Người..., người có thể hay không đừng... hai tay cầm khăn trùm đầu,... lại còn mang theo... cái mặt không đứng đắn nói chuyện với ta..., người cũng không lo cho đức hạnh của người..., ối, bản vương cười chết mất!”

“Kia... người giúp yêm cởi ra a... Yêm cũng không muốn ăn mặc như thế này a, thế nhưng đại nương kia nói nếu như yêm không mặc sẽ không cho yêm ăn cơm, yêm đã hai ngày không ăn gì rồi.”

“Rồi, rồi, ngươi đừng nói nữa, đứng yên đừng nhúc nhích..., ta giúp ngươi cởi! Coi như ta sợ ngươi.”

Du lắc đầu, ôm bụng thật vất vả mới đứng thẳng được, đỡ khóc đỡ cười nắm cổ giá y của Thiết Ngưu kéo một cái, đem người lôi đến trước mặt, tay trái khê lật, hất ra cái khăn gấm thêu đã che đi Lư Sơn chân diện (hình dáng, mặt mũi thực sự) của Thiết Ngưu.

Nhìn nhìn từ trên xuống dưới, nhìn thế nào cũng thấy không vừa mắt, dứt khoát dang hai tay hất ra, kéo toàn bộ ngoại bào của giá y xuống.

“A Du, ngươi cởi chậm một chút, đừng kéo rách, sau này sửa sửa một chút có thể làm thành áo choàng cho ngươi.”

“Câm miệng!”

Gỡ mũ phượng xuống, ném hà phi đi, lại bắt hất cởi hài thêu hoa ra, bận rộn cả nửa ngày, cuối cùng cũng khôi phục nguyên hình cho Thiết Ngưu.

“May mà bản vương đã dự kiến trước, không cho người trang điểm cho ngươi, thật may... thật may...” Hoàng Phủ Du vì quyết sách anh minh của mình mà vui vẻ dị thường.

“A Du, yêm đói quá.”

“Hả? Mới nói gì?”

“Yêm nói yêm đói quá.”

“Ngươi có biết hay không, đêm tân hôn tân nương không thể ăn lung tung?”

“Ngươi cứ ăn đi, yêm sẽ không nói với ai đâu! Yêm với ngươi cùng ăn!”

“..., Thiết Ngưu.” Du đẩy Thiết Ngưu lùi ra một bước, một lần nữa điều chỉnh lại sắc mặt.

“Cái gì?”

“Ngươi có biết hiện tại ngươi đang ở hoàn cảnh nào hay không? Ngươi có biết hiện tại ngươi có thân phận gì hay không? Ngươi có biết ngươi được gả cho ai hay không? Ngươi có biết nơi này là chỗ nào hay không?”

Gật gật đầu, “Yêm biết a. Hiện tại yêm được gả cho ngươi, là trưởng phu (chồng) đến ở rể của ngươi, ngươi là tức phụ (vợ) của yêm, huynh muội yêm hiện tại đang ở trong nhà ngươi tại kinh thành.”

Để không chế tốt tâm tình, Du lại lùi về sau một bước, thận trọng nghiêm túc hỏi lần thứ hai: “Thiết Ngưu, ngươi có biết ta là ai hay không? Ngươi có biết người chủ trì hôn lễ ngày hôm nay là ai không? Không được trả lời kiểu như ‘là phụ mẫu của ta’.”

Gãi gãi đầu, Thiết Ngưu dường như không nhần tâm, cân nhắc nhiều lần mới lại mở miệng nói: “Ngươi... không cần để bụng. Yêm không quan tâm ngươi nghèo khổ, yêm hiểu được cha nương ngươi rất giữ thể diện, dù trong nhà không có tiền vẫn tổ chức phô trương như vậy, ngươi yêm tâm, tương lai yêm sẽ trả hết nợ nần. Nhưng yêm thật không ngờ người chúng ta bái lại không phải là phụ mẫu của ngươi, bọn họ là ai? Trưởng bối thân thích của ngươi sao? Ngươi là cô nhi? Bọn họ đối đãi với ngươi có tốt không?”

..., trầm mặc nối tiếp trầm mặc. Lịch vương nghiêm túc suy nghĩ, có phải y đã đụng phải đối thủ lợi hại nhất từ khi chào đời hay không.

“Ai..., hài tử đáng thương...,” thấy A Du ngầm thừa nhận, tâm Thiết Ngưu chợt nổi lên đau xót. Vợ bé nhỏ đáng thương của yêm, không biết đã phải chịu bao nhiêu đau khổ! Thương tiếc người dân, cánh tay thô mỗ ra đem tiểu mỹ nhân cao gầy vẫn trầm mặc này giờ kéo vào trong lòng.

Xoa xoa đầu nàng, giống như đối xử với tiểu đệ Tiểu Du Đầu, vuốt vuốt hai gò má nàng, vỗ nhẹ lưng nàng, nhẹ giọng lẩm bẩm nói: “Ngoan, bọn họ không thương ngươi, yêm thương ngươi. Không sợ, sau này yêm sẽ đối tốt với ngươi, ngoan, A Du của yêm...”

...

Hoàng Phủ Du vẫn không nhúc nhích, tùy ý để Thiết Ngưu ôm y, dần dần đem đầu chậm rãi đặt lên bả vai rắn chắc của hắn, tựa vào cổ của hắn, thả lỏng toàn thân, lặng lẽ không nói một lời.

Một lúc lâu sau, mới đột nhiên mở miệng nói: “Người không phải đang đói bụng sao, ngồi xuống ăn cơm đi.”

Lơ đi bụng mình đã đói đến mức kêu ùng ục, trước tiên để vợ đáng thương của hắn chọn lấy một món trên bàn đầy thức ăn, nhìn nàng bắt đầu ăn, lúc này mới động đũa ăn đến no.

Ăn cơm xong, vợ hắn tự tay rót cho hắn hai chén rượu, mỗi người một chén.

Thiệt Ngưu mặc dù không quen uống rượu, cũng rất ít uống, nhưng rượu vợ rót thì không thể không uống, vui mừng hơn hờ nâng chén lên vừa mới đưa đến bên miệng lại bị vợ hắn kéo lại.

Thiệt Ngưu nhìn nàng không hiểu.

Chỉ thấy vợ hắn cũng cầm lấy một chén rượu, lòng tay qua cánh tay hắn, dùng một loại tư thế rất không được tự nhiên đưa rượu vào trong miệng.

“Uống. Phải uống hết!”

“Ừ ừ.” Nghĩ thầm có lẽ là phong tục ở kinh thành, Thiệt Ngưu học theo tư thế của vợ, cũng không được tự nhiên như thế như thế đưa rượu vào miệng.

Nhị nhân giao bôi, nhất kiên nhi tẫn. (Hai người giao bôi, gấn bó đến cùng.)

Thiệt Ngưu từ trước đến giờ không biết tân nhân (tân làng và tân nương) vào động phòng sẽ làm những gì, đương nhiên không hiểu rượu hắn vừa uống chính là rượu giao bôi giữa phu thê. Cho dù có hiểu, hắn cũng sẽ không biết được Hoàng Phủ Du làm vậy có ý nghĩa gì.

Đêm khuya nhưng người không lặng, đại thính (phòng lớn, phòng khách) của vương phủ vẫn náo nhiệt dị thường, người chủ trì khoản đãi ngoài quần gia vương phủ còn có huynh đệ của Lịch vương – Thành vương. Hoàng đế và các ái phi đã khởi giá hồi cung, các khách nhân càng thêm vui sướng, nhân cơ hội này kết giao quyền quý, thăm dò tin tức, một buổi hôn yến đan xen đủ loại cảnh sắc.

Trong phòng ngủ của Lịch vương.

“A Du..., ngươi có... có... có kê kê...!”

“Rất kì quái sao, ngươi có ta cũng có. Sắc trời không còn sớm, ngủ đi.”

“Ừ,... A Du,”

“Sao?”

“Có đúng hay không vì như vậy, nên ngươi mới không giả được?”

Ta giận! “Đúng vậy, ngươi hối hận sao!”

“Không, yem không hối hận. A du, ngươi yên tâm, yem sẽ không ghét bỏ ngươi, yem... vừa ý ngươi...” Thanh âm có điểm ngưng nghịu, có điểm xấu hổ.

“... Ừm, này cũng không mấy khác người thường...” Tiếng nỉ non đơn giản mà lộ vẻ hài lòng.

Một nén nhang sau, trong phòng ngủ vang lên một tiếng cười giễu biếng nhác : “...Sỏ ngứa.” (trâu ngốc)

Cũng trong lúc đó, Thành vương ngẩng đầu quan sát sắc trời, trong lòng vạn phần mong chờ sáng mai mau đến.

Chuyện phòng the của hai người kia thế nào rồi đây..., hắc hắc hắc! Du a Du, nếu như ngươi dám giở trò giả mạo, thì người chờ mà lên ngôi đi!

~o.o~

[1] Mũ phương hà phi:

mu-phuong-ha-phi

Mũ phương: mũ đội đầu có gắn hình chim phượng hoàng bay trên mây

Hà phi: tấm khăn (có thể có dạng như cổ áo giống trong hình) được khoác qua vai, có màu đỏ như màu ráng chiều (“hà” có nghĩa là ráng chiều).

7. Chương 5

Ngoài phòng mưa bắt đầu rơi, từ nhỏ dần chuyển lớn.

Giọt mưa rơi xuống mái hiên, phiến đá trên mặt đất, thanh âm “sàn sạt” như thúc giục lòng người thêm lạnh lẽo.

Thiệt Ngưu không ngủ, nhắm mắt nghe tiếng mưa rơi lạnh buốt bên ngoài. Người bên cạnh dường như đã ngủ say, hô hấp vững vàng, đều đặn.

Hắn nhớ rõ vào cái đêm phụ mẫu ra đi, thời tiết cũng như thế này, đêm đó trời cũng mưa rất to. Lạnh quá, hắn mở mắt. Lăn trong tiếng mưa rơi sàn sạt tựa như có tiếng ai đang khóc. Nhẹ nhàng điểm mũi chân trần, cẩn thận mở cửa phòng, Thiệt Ngưu từng bước từng bước hướng đến nơi tiếng khóc phát ra.

Là cha (cha), cha đang khóc. Vị phụ thân đỉnh thiên lập địa (đầu đội trời, chân đạp đất) trong suy nghĩ của hắn đang che mặt dè dặt thanh âm, khóc rất bí thương.

Đa...? Hắn nhỏ giọng gọi.

Phụ thân ngẩng đầu, trên gương mặt trung hậu hiền lành kia đã khắc sâu bao nét tiêu tụy. Nhưng hắn còn nhỏ, không hiểu được gương mặt đau thương ấy của phụ thân biểu hiện điều gì.

Đa...Nương đâu? Trong phòng không có bóng dáng xinh đẹp của mẫu thân.

Phụ thân nhìn hắn, nhìn thật lâu.

Ngưu Ngưu, đáp ứng đa, sau này phải chăm sóc thật tốt cho đệ muội, biết không?

Dạ.

Phụ thân đứng lên, đi tới xoa xoa đầu hắn. Hắn thấy tay phải phụ thân cầm một cây trầm, hình như là cây trầm ngọc mà mẫu thân thích nhất.

Đa, đa đi đâu thế?

Phụ thân dừng bước, quay đầu lại nhìn hắn. Nếu lúc ấy hắn hiểu chuyện như bây giờ, hắn nhất định có thể nhìn ra phụ thân đã chẳng còn hồn phách.

Đa, đa chờ yên...! Hắn đuổi theo bóng dáng cao lớn ấy, mặc cho cái lạnh thấu xương của màn mưa dày đặc nhanh chóng thấm vào người.

Phụ thân trèo lên đỉnh núi cao nhất sau nhà, hắn cũng theo sau, một hồi ngã ngã bò bò cũng lên được đỉnh núi nhỏ.

Đa... Thiệt Ngưu vươn bàn tay nhỏ bé nắm lấy ống tay áo phụ thân.

Ngưu Ngưu, đa phải đi cùng với nương con, đa xin lỗi...

Đa, đa với nương đi đâu? Nương đâu rồi?

Phụ thân chỉ im lặng, bình thường người cũng chẳng nói nhiều, những lúc ở nhà cũng luôn thấy người mỉm cười nhìn mẫu thân, dù có buồn người cũng chẳng lên tiếng, mãi miết làm lưng, rất ít khi nói ra ý kiến của mình.

Thiệt Ngưu trơ mắt nhìn phụ thân dùng tay đào đất đá trên đỉnh núi, đất đá từng chút một bị đào lên, dần tạo thành một cái hố.

Đa... Đa đang làm gì vậy?

Cái hồ càng đào càng lớn, mưa rơi cũng càng lúc càng dày.

Đa... Thiết Ngưu khóc, hắn không biết tại sao mình khóc, chỉ cảm thấy sợ hãi không sao hiểu nổi.

Đừng khóc, Ngưu Ngưu ngoan, đa ở nơi này làm một cái phòng, một cái phòng cho nương con và đa, cái phòng này xây tốt lắm, nương con sẽ không bao giờ lại rời khỏi đa nữa. Phụ thân quay đầu lại cười với hắn, nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ của hắn, nói rồi lại quay đi, tiếp tục làm cái phòng của người.

Cái phòng đọng rất nhiều nước mưa, đa nhẹ giọng gọi tên nương, một tiếng lại một tiếng.

Phụ thân nằm vào nơi ấy, tay nắm chặt cây trầm ngọc.

Đa...? Đa, đứng lên đi, yêm...yêm sợ lắm, chúng ta về nhà được không? Ô ô ô...

Phụ thân nhìn hắn một lần cuối cùng...

Buổi sáng hôm sau, Lí bá tìm thấy hắn, cũng tìm được đa hai mắt mở trừng, cây trầm ngọc xuyên vào tim, nằm thật sâu trong hốc nước mưa.

Thiết Ngưu vĩnh viễn cũng không quên được khuôn mặt hiền hòa ngay thẳng của phụ thân trong buổi sớm mai mưa lạnh sao mà bi thương, sao mà...tịch mịch. Trong hai mắt trợn trắng kia, toàn bộ là thâm tình sâu đậm mãi không tan biến. Thời khắc vươn tay nhẹ khép đôi mắt phụ thân, Thiết Ngưu lại thấy được trong đôi mắt tro tàn kia một tia khát vọng và khẩn cầu sâu sắc.

Trộm lau lau khóe mắt, hắn trở mình, chăm chú nhìn khuôn mặt xinh đẹp thuần khiết của người nọ lúc ngủ.

Người này chính là thê tử của hắn. Cũng có dung nhan xinh đẹp giống như nương, chỉ khác ở chỗ nương là nữ nhân, y là nam nhân.

Là nam nhân cũng chẳng liên quan, không phải sao. Không ai nói cho hắn biết thú lão bà thì nhất định phải là nữ nhân, cũng chẳng ai nói cho hắn biết là nam nhân không thể làm phụ phụ.

Hắn thích người này. Lúc cứu ý từ dưới sông lên, khoảng khắc đầu tiên nhìn thấy y hắn đã thích y rồi. Nhất là trải qua khoảng thời gian này, sau đó hiểu được thân thể y.

Thiết Ngưu cho tới hôm nay vẫn không biết nương ngày đó đã đi đâu, cũng không muốn biết. Trong lòng hắn, mẫu thân xinh đẹp ôn nhu nhưng luôn trông ngóng về vòm trời bao la ấy đã ra đi cùng phụ thân rồi, hắn cũng nói cho đệ muội còn nhỏ nghe như thế.

Hiện tại hắn chỉ hiểu rõ một việc, đó chính là hắn phải giữ chặt lấy y, có chết cũng không để y rời khỏi hắn. Nếu y dám tặng hắn trầm ngọc, hắn liền một cước giẫm nát nó. Y dám không cần hắn, hắn liền đào một cái hố, đem hai người chôn chung với nhau.

Quyết định như vậy rồi, Thiết Ngưu cũng chẳng để tâm đến tiếng mưa rơi ngoài kia nữa. Nhẹ nhàng vươn cánh tay rắn chắc ôm lấy hình dáng xinh đẹp kia vào lòng, dùng áo ngủ bằng gấm bao bọc cả hai người. Lặng lẽ ngửi mùi hương dịu nhẹ từ người kia mà dần dần chìm vào mộng đẹp.

Hoàng Phủ Du vẫn chưa ngủ, chỉ nhẹ nhàng hô hấp. Nội công y tu luyện luôn chú ý vận hành hơi thở, bất luận đứng lên ngồi xuống bước đi, chỉ cần vẫn còn hơi thở thì còn có thể tục mệnh cường thân(kéo dài tuổi thọ, rèn luyện thân thể).

Khi Thiết Ngưu ôm y vào lòng, y không hề cự tuyệt.

Thiết Ngưu, một hán tử nông dân bình thường nơi sơn dã, nếu không gặp y, có thể hắn sẽ thú một nữ tử nông gia, sinh hai oa nhi khỏe mạnh, cứ sống cả đời như thế ở Úc sơn thôn kia. Vậy mà hiện giờ, hắn lại trở thành đệ nhất chính thê do chính thiên tử tử hôn, được cưới hồi hoàng của y – Lịch vương vương phi.

Một người nam nhân, một nam nhân cường tráng dung mạo chẳng chạm đến biên của cái gọi là hoa nhường nguyệt thẹn, khuynh quốc khuynh thành, hiện tại lại là thê tử của y, nằm ngủ cạnh y. Nếu không có ván cược hoang đường kia thì đây là chuyện vĩnh viễn không có khả năng xảy ra.

Y ngay từ đầu chẳng đem thê tử này đặt ở trong lòng, đánh cược là đánh cược, y là y. Người này chẳng qua chỉ là một phần trong kế hoạch, chỉ là một quân cờ sớm muộn cũng sẽ bị giải quyết, chỉ là một chút chuyện

ngoài ý muốn mà thôi, có lẽ y chính là một người xem thường sinh mạng. Chỉ cần Hoàng Phủ Du y muốn, y khắc có cách làm người ta hướng tử lộ mà đi.

Nhưng y lại phát hiện, y ở trước mặt người này dị thường thoải mái, không cần che dấu, không cần đề phòng, không cần căng thẳng tinh thần ứng phó. Cho dù là tâm phúc như Tiểu Vi, Ngô Trịnh Thiên, y vẫn phải lưu lại ba phần tâm tính dụng thủ đoạn vừa nhu vừa cương mà không chế bọn họ. Cho dù là huynh đệ, phụ hoàng, mẫu hậu, với y mà nói cũng là một loại địch nhân (kẻ thù), luôn phải lưu tâm khi ở gần.

Nhưng Thiết Ngưu không giống với những người khác, hẳn làm cho y cảm thấy... an tâm.

Tựa đầu vào bờ ngực rắn chắc kia, Du thầm nghĩ: sỏ ngưu (con trâu ngốc) này liệu có hiểu cái ý tứ khi cùng bốn vương giao bôi không đây... Hừ, tám phần là không hiểu!

Cái chân thon dài gác lên thân người kia, ôm lấy thắt lưng người kia, tìm một tư thế thoải mái, Du chuẩn bị nhắm mắt ngủ.

Hô, tiểu tử ngốc ghéech Thiết Ngưu này tuy ở trên giường không thể phát huy công dụng gì nhưng có điều làm gối ôm thì cảm giác chẳng tồi chút nào! Xoa xoa bóp bóp, thực sự rất rắn chắc, lại rất ấm áp.

Lịch vương vừa cảm giác được điều này đã thiếp đi cực kỳ thoải mái.

Lúc mở mắt ra, Du vốn chẳng nghĩ là sẽ ngồi dậy. Dụi dụi vào ngực người kia, nhắm mắt lại tiếp tục ngủ.

Đáng tiếc thay, vốn theo nếp nhà nông thức khuya dậy sớm, Thiết Ngưu tự nhiên không cho phép lão bà nằm trên giường, vỗ vỗ đùi y, tinh thần mười phần phần chấn kêu lên: “Dậy đi, A Du.”

“..., không muốn. Bên ngoài trời vẫn đang mưa.”

“Trời mưa cũng phải dậy, hành lí của yêm còn chưa thu xếp xong mà! Còn nữa, ngươi đã nói sẽ dẫn yêm đi tìm đệ muội, mau dậy đi!”

Hoàng Phủ Du còn muốn ngủ, chân dài vươn ra, gạt cho người kia ngã xuống, ôm cứng cái “chăn bông” không chịu buông tay.

“Vương gia, chúng nô tỳ đến thỉnh an. Thành vương gia đang đợi ở tiền sảnh.” Bên ngoài phòng ngủ truyền đến tiếng nha hoàn nhẹ nhàng vẫn an.

Thiết Ngưu liếc mắt nhìn vợ mình một cái. Vương gia? Cái cách gọi này sao nghe quen quen?

“Này, còn không chịu dậy, người ta đã đến gọi rồi kìa. Hình như còn có người chờ ngươi nữa.” Thiết Ngưu dùng chân đạp đạp căng chân người nọ. Biết vợ hẳn là nam nhân nên cũng chẳng đối xử khách khí với y nữa.

“..., chỉ có ngươi mới có gan dám ‘này’ với bốn vương, còn dám đạp bốn vương...”

“Ngươi nói gì? Yêm nghe không rõ.” Thiết Ngưu đưa lỗ tai đến trước mặt Du.

Ngoài! Du liền há miệng hung hăng cắn lấy tai Thiết Ngưu một phát.

“Ôi, A Du... Ngươi ngươi ngươi...” Thiết Ngưu bịt lỗ tai đáng thương, đau đến nhăn nhúm cả mặt.

Đưa tay đẩy một cái, đẩy ngã người kia, kéo chăn bông qua trùm kín hẳn, “Thiết Ngưu, nằm xuống đi.”

“A, yêm không buồn ngủ, không muốn ngủ nữa!”

Hoàng Phủ Du nhàu mày, nhỏ giọng quát: “Bảo ngươi nằm thì nằm đi! Nói nhiều như vậy làm gì! Chẳng lẽ hôm nay ngươi cũng muốn mặc váy nữa?”

“Không muốn! Yêm không muốn mặc váy! Yêm cũng không phải vợ...” Thiết Ngưu kéo lại chăn bông, ngoan ngoãn nằm xuống, phi thường nhỏ giọng nói thầm một câu.

“Ngươi thật lắm chuyện!” Liếc mắt trừng Thiết Ngưu một cái, Du quát vọng ra ngoài: “Tiến vào thị hầu!”

“Dạ” Bốn nha hoàn vén rèm ở phòng ngoài, đi vào buồng trong.

“A Du, A Du!” Thiết Ngưu xoay người, gấp đến mức đưa ngón tay chọc chọc vào lưng y.

“Gi?” Du không vui quay đầu lại.

“Người...người không mặc quần áo! Người mau nói mấy tiểu cô nương kia ra ngoài đi! Người... Người... cái kia của người còn lộ ra ngoài!” Thiết Ngưu vừa nói vừa vội vàng đem chăn che ngay nửa người dưới của Du.

Nhiu nhieu lông mày, Hoàng Phủ Du nghĩ muốn nói cho hẳn biết Lịch vương y trước nhỏ đến giờ vẫn được hầu hạ như thế, nhưng lại thấy đi giải thích cho con trâu ngốc này chỉ tổ tốn nước bọt nên cũng lười nói. Xốc chăn lên, từ giường đứng dậy, thuận tay thả sàng trưởng (màn giường) xuống, đường hoàng bước xuống giường để nha hoàn giúp thay y phục.

Thiết Ngưu ở phía sau màn sốt ruột gần chết, thấy A Du thần sắc chỉ có vẻ không sao cả, đoán già đoán non liệu có phải ở trong thành với ở nông thôn không giống nhau, nam nhân trần như nhộng trước mặt nữ nhân cũng không sao. Cứ nghĩ như thế, Thiết Ngưu sẽ không sốt ruột nữa. Dù sao thì từ hôm qua đến giờ, hẳn cũng đã thấy được rất nhiều phong tục kì quái của người trong thành rồi.

“Du đệ, tuy nói ‘đêm xuân khổ đoản’ (đêm xuân ngắn ngủi) nhưng chắc người vẫn chưa quên giao ước của chúng ta chứ?” Trong phòng khách, Thành vương mặt tươi cười hí hửng, bắt chéo hai chân, đang ngồi ở ghế thái sư[1] uống trà sáng.

“Trí, người xem ra cũng nhàn hạ quá nhỉ? Có cần bổn vương tìm chút việc cho người làm không?” Vừa bước vào phòng, bầu không khí quanh người Du liền thay đổi.

“Ha ha! Không dám, không dám. Không dám nhọc công Lịch vương ngài, trong tay tiểu vương vẫn còn không ít chuyện phiền toái chưa giải quyết..., khụ khụ! Du, người không quên việc kiểm tra chuyện phòng the một tháng một lần chứ, do chính người đưa ra mà?” Hoàng Phủ Trí giả hoạt cười cười.

“Hử? Ý của người là người muốn kiểm tra xem bổn vương cùng vương phi có làm chuyện vợ chồng không chứ gì?” Du phát tay bảo hạ nhân lui xuống toàn bộ, vén vạt áo ngồi trên chủ vị, nâng trà thơm lên uống.

“Ha ha ha...” Trí cười gượng, “Không làm như vậy làm sao biết được liệu Lịch vương có chân chính thực hiện giao ước ngày đó không.”

“Bổn vương đương nhiên sẽ không bội ước.” Du ngẩng đầu, lộ ra nụ cười uể oải như trước, nói: “Chỉ là bổn vương muốn nói với người, người đang ở buồng trong mà người muốn kiểm tra kia là thê tử do Hoàng Phủ Du ta cưới hồi đàng hoàng, là vương phi Lịch vương phủ, là nhất phẩm phu nhân do chính phụ hoàng tứ hôn! Người muốn kiểm tra như thế nào? Không lẽ muốn vương phi của bổn vương ở trước mặt vương huynh không mảnh vải che thân, đem chỗ chỉ có thể để trưng phu của hẳn thấy cho vương huynh xem kỹ sao?”

“Vương huynh nếu muốn kiểm tra, vì đệ đương nhiên không dám cản trở, huống chi còn có giao ước trước đây. Nhưng mà căn cứ vào lễ pháp, vương huynh xem kỹ xong, vì đệ đành phải ban cho tiện nhân kia ba thước bạch lăng[2] để bảo toàn lễ tiết! Hoàng Phủ Du ta thêm vào cái loại bại nhân đã bị người hoen ố!”

Ngữ khí thản nhiên, động tác tao nhã, hoàn toàn tỏ vẻ không hề để ý đến người kia.

Hoàng Phủ Trí thay đổi xoành xoạch các loại biểu cảm, sắc mặt không thể khó coi hơn được nữa.

“Du, người có thể đừng gọi ta vương huynh có được không? Mỗi lần người gọi như vậy, hôm đó ta liền không có chuyện gì tốt.”

“Ha ha, vì đệ chỉ là muốn biểu đạt lòng tôn trọng với huynh trưởng ngài thôi. vương huynh qua lo rồi.” Du vẫn ngoài cười nhưng trong không cười.

Trí toàn thân run lên, cẩn thận buông chén trà, phui áo đứng dậy. “A, ta tự nhiên nhớ ra có vài việc phải làm. Du đệ tân hôn, chắc hẳn không muốn bị người làm phiền, vì huynh xin cáo từ.”

“Vương huynh phải về sao? Thế giao ước kia thì sao? vương huynh không kiểm tra sao?”

“Không cần, không cần! Lịch vương nhất ngôn cửu đỉnh (biết giữ lời) khắp thiên hạ đều biết. Người nói có tức là có, ha ha ha ha a.” Trí liên tục xua tay, bước nhanh ra ngoài, lúc vừa đi qua cửa lớn, như nhớ ra điều gì, quay đầu lại nói: “Du, theo lễ nghi cung đình, ba ngày sau đừng quên mang Vương phi đến yết kiến phụ hoàng mẫu hậu.” Nói xong liền chuẩn mất.

Nhìn theo bóng dáng Trí, Du dẫn ra ý cười, cao giọng nói: “Đa tạ đã nhắc nhở. Trí, cảm tạ người hôm qua giúp ta chu toàn, xin nhận phần tình ý này. A, đúng rồi, trời mưa đi đường cẩn thận! Ha ha ha!”

“Tiểu Vi, người vào đi!” Du nhàn nhã hướng ngoài cửa gọi.

“Thuộc hạ khấu kiến vương gia! Chúc mừng vương gia đại hôn.” Ngoài cửa xuất hiện một thân ảnh nhanh chóng tiến vào, quỳ xuống trước mặt Lịch vương.

Tựa như lơ đãng nhìn lướt qua biểu tình của thuộc hạ tâm phúc, Du gật gật đầu, ý bảo nàng đứng lên nói chuyện.

“Vương gia,”

“Nói.”

“Thuộc hạ đã tra rõ sự tình người giao.”

“Ừm, nói chi tiết đi.”

“Vâng, sau khi tiếp lệnh, thuộc hạ lập tức điều động nhân thủ của Trích Tinh các đi điều tra việc này, sự tình phát sinh ở...” Trích Tinh các Các chủ Thái Tiểu Vi phụ trách thu thập tình báo cho Đặng Tiêu lâu đem tin tức đã điều tra nhiều ngày nắm rõ từ nhỏ đến lớn không dám sót một chỗ.

Nghe xong, Du không nói một lời, cân nhắc lại một lần nữa kế hoạch đã hình thành trong đầu.

“Người và Ngô Trịnh Thiên đều là người thường xuyên xuất nhập vương phủ, chắc hẳn đã biết ít nhiều chuyện về vương phi của bốn vương. Ngô Trịnh Thiên đã gặp rồi, tối nay, người tìm thời gian mà lại đây.”

“Đạ...”

“Tiểu Vi,”

“Có thuộc hạ.”

“Vất vả cho người rồi.”

Thái Tiểu Vi hít sâu một hơi, kiềm chế cảm xúc mênh mang trong lòng, “Vì Lịch vương, vì lâu chủ, thuộc hạ muôn lần chết cũng không từ! Thuộc hạ cáo lui.”

Hoàng Phủ Du khước miệng mỉm cười nhìn theo thân ảnh yếu điệu của Thái Tiểu Vi xa dần, đưa tay gọi nha hoàn phân phó mọi việc.

~o.o~

[1] Theo hiểu biết nông cạn của bạn Hồng, ghế thái sư là ghế chỉ vị thứ của người ngồi trong phòng. Chủ vị là ghế ở giữa, cho người có địa vị cao nhất; ghế thái sư là ghế bên cạnh (hình như thường ở bên tay phải), cho người có vai vế cao thứ hai.

[2] Ba thước = một mét; bạch lăng: lụa trắng. Ban cho ba thước bạch lăng ý nói để treo cổ tự vẫn vì vi phạm lễ tiết.

8. Chương 6

Đưa cho Thiết Ngưu quần áo vừa người, Hoàng Phủ Du căn dặn hần đợi ở trong ngoại thất (phòng ngủ), đầu cũng không được đi, lúc về sẽ dẫn hần đi gặp đệ muội, rồi lập tức chuẩn bị ngựa đến hoàng cung. Trước mặt phụ hoàng mẫu hậu mà thân phận của Thiết Ngưu bị bại lộ thì lúc này không ích lợi gì cả, để cản trở việc ba ngày sau yết kiến, trước lúc đó y phải có biện pháp, dẫn hần tạm thời ly khai kinh thành chắc chắn là cách tốt nhất.

Hoàng Phủ Du rời đi không lâu, Thiết vất vả lắm mặc xong bộ quần áo vướng víu tay chân kia, nhàn rỗi không có việc gì làm liền bắt đầu nghiên cứu đủ loại bày biện từ gian trong đến gian ngoài, đông sờ tây chạm chạm, cái gì cũng tò mò vô cùng. Khi hắn đang ngó nghiêng cái đầu nghiên cứu mấy bức họa “Sơn thủy đồ” treo bốn phía trong phòng khách có gì khác biệt so với núi sau nhà mình, ngoài cửa liền truyền đến tiếng người cung kính.

“Tổng quản vương phủ Vương Hữu Tài, dẫn các quân sự trong vương phủ đến thỉnh an phu nhân, thỉnh phu nhân dạy bảo.”

Ai? A Du rõ ràng nói y hôm nay đã dặn kẻ khác không ai được đến quấy rầy hắn, như thế nào còn có thể có người đến đây?

Suốt cả buổi sáng Hoàng Phủ Du một phen giải thích hết lời, cuối cùng cũng làm Thiết Ngưu hiểu rõ cái việc hắn về ở rể kỳ thực lại là làm lão bà của A Du, về phần vì sao lại biến thành như vậy, A Du giải thích rất nhiều, hắn mười câu thì chín câu không có nghe thông. Sau thì A Du phát hỏa, nói hắn lúc này như bát nước đổ đi không thể lấy lại, cho dù hắn không muốn cũng phải ngoan ngoãn làm “nương tử” của y, Thiết Ngưu mới hiểu thân phận “con dâu” của hắn thực sự đã là chuyện không thể thay đổi. Bất quá, hắn cũng không phải quá khó chấp nhận, ai là vợ cũng giống nhau thôi, hắn không có được học tứ thư ngũ kinh, trong thôn nhỏ cũng không ai nói cho hắn nam nhân không thể làm vợ của người khác, càng không ai kịp nói cho hắn đây là không hợp với bình thường, với hắn mà nói chỉ cần một nửa kia là A Du thì tốt rồi.

Theo thói quen muốn gỡ đầu, đưa tay đến gần mới nhớ ra cái này là do A Du vất vả nửa ngày mới buộc được cho hắn, trên đó vừa là dải lụa buộc tóc vừa là vật trang sức, gọn gọn gàng gàng, chẳng hề rối loạn chút nào.

Thở dài buông tay, dù sao cũng không thể để người khác chờ lâu ngoài cửa. Chậm chậm lễ mễ lết tới cửa, cẩn thận một cái đưa tay kéo cửa ra.

Vương Hữu Tài tuy rằng đã được vương gia cản dặn, biết bởi vì một nguyên nhân chính trị nào đó mà vương gia vô phương nói ra, Lịch vương phi của bọn họ đích xác là một nam tử. Nhưng không nghĩ tới vương phi của bọn họ lại là nam nhân cao lớn cường tráng như vậy! Hơn thế càng không ai nghĩ tới đường đường vương phi tôn quý lại tự mình mở cửa cho bọn họ. Lại còn mang theo nét cười ngại ngùng nói chuyện với bọn họ:

“Thật vô ý, để mấy người đợi lâu. A Du còn chưa trở về, mấy người vào ngồi đi.”

Vương Hữu Tài cùng mấy người nhìn nhau, cùng nghĩ: trách không được Thành vương gia muốn chúng ta tới gặp qua tân vương phi, tiện thể đem lễ nghi trong vương phủ giảng cho hắn nghe, để tránh tân vương phi xuất môn mà khiến Lịch vương, khiến hoàng gia mất mặt. Nguyên lai nam vương phi này đúng như lời Thành vương gia, là từ nơi xa xôi mà đến, với lễ nghi của hoàng gia hay quy phạm của thế gia vọng tộc đều dốt đặc cán mai! Không biết vương phi này có đúng hay không cũng giống lời của Thành vương gia, có phần... cái kia đấy chứ?

Trộm nhìn gương mặt khỏe mạnh hồng nhuận tịnh không đẹp đẽ kia đích thực có điểm ngốc, môi thật dày miệng vuông vuông, xứng với sống mũi thẳng tắp phía trên cùng lông mày dày rậm, vầng trán cao rộng, đôi tai to mà dày, nếu như không phải kia là một thân gấm vóc tơ lụa hào hoa phú quý, thì đích thực một đứa nhà nông!

Âm thầm lắc đầu, Vương Hữu Tài trong lòng khảng khái vì vương gia nhà mình anh tuấn tiêu sái ngọc thụ lâm phong thiên hoa tuyệt đại mà kêu oan. Bằng điều kiện của vương gia chúng ta, tuyệt sắc giai nhân cỡ nào mà không thú được? Vậy mà chẳng hiểu gặp phải nguyên nhân chính trị quỷ quái nào mà thú về một nam nhân bề ngoài vô cùng quê mùa làm vương phi, còn là chính thê! Lại do Hoàng đế bệ hạ tự mình tứ hôn! Ai..., ủy khuất cho ngài, vương gia! Ngài vì hoàng triều thật sự đã hy sinh nhiều lắm!

Trong lòng nghĩ như vậy, thái độ tự nhiên ngay từ đầu không hề có ý tôn trọng, mở miệng cũng lãnh đạm hơn rất nhiều.

“Không dám. Trước hết thỉnh an phu nhân. Phu nhân, về sau việc trông cửa hèn mọn này cứ giao cho hạ nhân làm là tốt rồi, phu nhân không cần tự mình tổn hại địa vị cao quý. Tiểu nhân còn thỉnh ngài tùy thời tùy chỗ chớ quên thân phận tôn quý của mình. Nếu như để ngoại nhân biết vương phi Lịch vương phủ lại

phải đích thân đi mở cửa đóng cửa, dù vương phi không sợ mất mặt, nhưng người không biết sẽ trách cứ tiểu nhân làm quản gia đây không tận chức.”

Vương Hữu Tài nói một phen, bề ngoài tự trách mình thật ra bên trong là chế giễu, Thiết Ngưu tuy rằng phản ứng trì hoãn, nhưng sự khinh bỉ trong giọng nói của người khác thì không đến mức không thể nhận ra. Nhưng cũng may hắn bụng dạ rộng lượng, bị người khác nói hai câu cũng không để trong lòng. Gật đầu tỏ vẻ biết, chất phác cười xoay người đi vào phòng khách.

Những quản sự đứng ở cửa nghe được ngữ khí của đại quản gia, lại nhìn cách vương phi ứng đối, một số người khôn khéo nhất thời đối với nam vương phi này về sau có phương pháp đối đãi. Trước tiên bất luận hắn có đúng là nam tử hay không, có thể sinh con hay không, chỉ là nhìn bề ngoài của hắn, cũng biết tân vương phi “mới ra lò này” [1] tất nhiên sẽ không được sủng ái. Huống chi hắn bị thú về là vì nguyên nhân chính trị, về sau chỉ cần không để hắn đối bụng, chắc chắn cũng chẳng cần tận tâm nhiều hơn với hắn.

Từ từ thái độ mọi người đều hiển hiện rõ ràng, trong lòng cùng nhau khinh thường.

“Phu nhân, trong vương phủ này hạ nhân tỳ nữ đều mang họ Vương, chính do vương gia tự thân ban thưởng cho họ. Phạm khi ký vào khế ước bán mình thì nô bộc phải quên đi quá khứ, làm lại từ đầu tiếp thu sự dạy bảo của vương phủ. Chức trách dạy dỗ này cũng đều do tiểu nhân phụ trách. Tiểu nhân Vương Hữu Tài, được vương gia tin tưởng, ban cho chức Tổng quản sự trong phủ. Phu nhân nếu có chuyện gì, trên cơ bản có thể hỏi qua tiểu nhân trước. Nếu như vương gia không có phân phó đặc biệt, sinh hoạt mua sắm của phu nhân cũng đều có tiểu nhân phụ trách. Quần áo bốn mùa và đồ dùng hàng ngày của phu nhân, sắm sửa ngày lễ ngày tết, đều thuộc quyền quản lý của tiểu nhân.” Vương Hữu Tài nửa khom người mà nói qua loa nội dung công việc của hắn, đồng thời âm thầm cho Thiết Ngưu sáng tỏ, đừng cho người là vương phi, nếu như không có vương gia làm chỗ dựa, cuộc sống tốt xấu của người đều nằm trong tay tổng quản ta đây!

Thiết Ngưu ngồi ở thượng kỷ, gật đầu mà không để tâm. Khi hắn tới đã cẩn thận mang theo quần áo và đồ dùng hàng ngày trong nhà, lỡ có bề gì cũng không sợ không có y phục mặc. Cuộc sống thường ngày cái ăn cũng đều do chính mình tự kiểm lấy, dù cho cái đại quản gia này không để cho hắn một cây kim sợi chỉ, hắn vẫn có thể sống qua ngày như thường.

Vương Hữu Tài đứng thẳng người, đưa ngón tay hướng mấy người đứng thẳng phía sau, giới thiệu qua: “Mấy người này đều là quản sự trong phủ, mỗi người đều có tì chức (nhiệm vụ, chức trách) riêng.”

“Mấy người các người, đến đây ra mắt phu nhân.”

“Tiểu nhân Vương Hữu Văn, phụ trách chi tiêu trong ngoài phủ, ra mắt phu nhân.”

“Tiểu nhân Vương Hữu Đức, phụ trách toàn bộ mua bán trong phủ, xin thỉnh an phu nhân.”

“Tiểu nhân Vương Hữu Lễ, chuyên quản lý nhân sự trong phủ, riêng thị vệ trong phủ do tổng quan thị vệ Ngô Trịnh Thiên Ngô đại nhân phụ trách. Phu nhân nếu như muốn tặng người hầu hạ, thỉnh báo cho tiểu nhân.”

“Nô gia (tiện thiếp) Vương Trinh Thục, ra mắt phu nhân, phu nhân vạn an.” Đứng ở phía sau cùng, nữ tử mi mục uyển ước có thể nói là diễm lệ chậm chậm tiến lên, thỉnh Thiết Ngưu vạn phúc.

“Trinh Thục phụ trách nội vụ trong phủ, vương gia sinh hoạt bố trí đều là do Trinh Thục lo liệu. Tính cả mấy nha đầu, thị đồng bên người vương gia cũng thuộc Trinh Thục quản lý. Trinh Thục theo vương gia mười năm, rất được vương gia tín nhiệm. Sau này còn thỉnh phu nhân để cho Trinh Thục một chút tiện nghi.” Quản gia Vương Hữu Tài ngậm ngậm ẩn ẩn vạch ra địa vị đặc biệt của Vương Trinh Thục tại vương phủ.

Thiết Ngưu nghe xong, không khỏi hiếu kỳ ngẩn đầu xem xét nữ tử kia. Vừa nhìn, đúng lúc thấy đối phương đã quan sát hắn. Hai ánh mắt giao nhau trong tích tắc, Thiết Ngưu hoài nghi có đúng hay không từ trong đôi mắt phượng khê chớp kia thấy rõ một tia lạnh lùng căm ghét rục lên. Nhưng chỉ trong một chớp kia, ngưng mắt nhìn kỹ lại, nữ tử diễm lệ này đối hắn lộ ra vẻ tươi cười. Thiết Ngưu sắc mặt thoáng đỏ, không được tự nhiên quay đầu đi. Ô ô, đại cô nương thật xinh đẹp!

“Phu nhân, tiểu nhân nghĩ tất yếu phải nói rõ cho người một chút lễ nghi quy phạm trong phủ, cùng những hành động đáng vẽ mà một vương phi phải có. Phải biết rằng, mặc kệ người trước đây là thân phận gì, bắt

đầu từ hôm qua, người đã chính thức là vương phi Lịch vương phủ của thiên hạ! Nhất cử nhất động đều đại biểu cho Lịch vương phủ, hiện nay một câu nói hay một ánh mắt của người đều có quan hệ tới thể diện của đến đương kim hoàng tử Lịch vương, càng ảnh hưởng đến bộ mặt hoàng gia! Còn thỉnh người khi làm bất cứ việc gì đều nghĩ trước ba lần! Nếu như người có chỗ không hiểu...”

“Đại quân sự, theo nô gia thấy, từ ngày mai bắt đầu an bài mấy người chỉ bảo lễ nghi cho vương phi đi. Ta thấy phu nhân hẳn là chưa bao giờ được tiếp thu lễ nghi gì đâu.” Vương Trinh Thục cười khanh khách, ngắt lời quân gia, nói ra chủ kiến.

“Vâng, Hữu Tài sẽ lo liệu việc này.” Vương Hữu Tài cung kính đối Vương Trinh Thục thi lễ, ho khan một tiếng, kế tiếp đối Thiết Ngưu nói rằng:

“Còn có một việc, mong muốn phu nhân có thể hiểu biết trước, thân là vương phi biểu hiện cũng phải ứng với phong thái độ lượng phù hợp. Khụ, việc này, nhân bất phong lưu uống niên thiếu [2], vương gia thân là rường cột quốc gia gánh vác trách nhiệm nặng nề, vì giải sầu thư giãn, thỉnh thoảng cũng sẽ cùng mấy người vương gia công tử đến hoa lâu thưởng tuyết ngắm trăng. Hay trong phủ này, cũng có mấy mỹ nhân do các vương tôn công hầu đưa đến để giúp vương gia vui vẻ, phu nhân...”

“Phu nhân tuy nói là phu nhân của vương gia, nhưng sợ rằng ở phương diện này ngài cũng không thể hầu hạ vương gia hài lòng! Một đại nam nhân như ngài thì nghĩ cũng khó a, ngài nói đúng chứ? Bất quá, vấn đề này ngài không cần lo lắng, Trinh Thục đều đã vì vương gia an bài tốt đẹp, sẽ không để phu nhân phải phiền muộn. À, còn có, ngày sau phu nhân ngài có thể nghìn vạn lần đừng học mấy nữ tử từ kia, hồng nhan lại khóc người không đến, hoa rơi nước chảy người vô tình. Vậy cũng không đẹp mặt gì, ngài nói đúng không? Huống hồ ngài cũng không phải là hồng nhan giữ bước quân vương đúng không? Ha ha... a! Chỉ cần ngài an an ổn ổn sống, ta đảm bảo cuộc sống của ngài trong phủ chắc chắn toại nguyện như ý ” Nói xong, Trinh Thục lấy khăn tay che miệng khẽ cười hai tiếng.

“Ừm, yem đã biết.” Thiết Ngưu nghiêm túc gật đầu

Vương Trinh Thục cùng mấy ngài cho rằng bọn họ dùng lời nói uy hiếp âm thầm đã gây dựng tác dụng rõ ràng, khiến vương phi đáng về quê mùa thoát nhìn quá ngốc nghếch này sợ hãi, tất cả bèn nhìn nhau thỏa mãn cười.

Nhưng bọn họ không ai ngờ tới rằng Thiết Ngưu tại thượng kỷ kỳ thực năm phần chưa từng nghe hiểu! Tuy rằng có thể nghe ra những người này khinh thường hắn, hình như còn nhắc nhở hắn hẳn là phải thế nào thế nào. Nhưng kể lại nội dung tỉ mỉ thì hắn không làm được. Nhất là lần Vương Trinh Thục kia nói, hắn thực sự không thể đoán ra đối phương cuối cùng muốn nói với hắn cái gì. Nếu như đối phương có thể đem nói rõ ràng, không nên bẻ ngoặt rẽ góc, nói không chừng Thiết Ngưu còn có thể lý giải bảy tám phần. Nhưng lại nói theo cách ẩn ý với lấp lếm, Thiết Ngưu không đọc qua sách vở không hiểu biết, mới từ trong thôn làng lên kinh có thể lý giải thứ kia mới gọi là kỳ quái!

Gần ngót nửa canh giờ cảnh cáo, nhắc nhở, dạy dỗ, Thiết Ngưu nghe giống nghe thiên thư (sách trời) đến lúc sắp ngủ, cuối cùng mấy người kia cũng cảm thấy miệng khô, nhớ tới cũng sắp đến giờ cơm trưa, vậy nên mới buông tha vương phi của bọn họ, thi lễ cáo lui. Đợi bọn họ rời đi, Thiết Ngưu ngồi phịch cả người xuống thượng kỷ. Một mệt mỏi quá! So với việc yem một mạch chế ba đồng củi còn mệt hơn!

Thiết Ngưu không có thói quen để nha hoàn hầu hạ, một mình bưng cơm canh thức ăn muốn vào trong ngoại thất đem cái bụng ăn cho no. Còn chưa vào đến trong phòng, đã bị nha hoàn gọi lại. Mấy tiểu cô nương chăm chăm nhìn hắn quay lại bàn ăn, từ ngồi xuống đến cách thức cầm đũa, trước tiên ăn cái gì, sau đó ăn cái gì, trước khi ăn phải làm cái gì, sau khi ăn xong muốn rời bàn thì phải như thế nào...vân vân, lải nhải từ trước khi ăn đến sau khi ăn xong. Nếu như hắn không nghe theo, lại nhìn mặt hắn. Một hồi ăn cơm mà Thiết Ngưu thống khổ dị thường!

A Du, người mau quay về đi! Yem không thể như vậy cả ngày! Yem muốn về nhà! Yem không nên làm cái đồ vương phi đáng bỏ đi này!

Hiện tại, Thiết Ngưu đã triệt triệt để để minh bạch gia cảnh của A Du nhà hắn một điểm cũng không có nghèo nàn! Không những không nghèo, còn giàu có thừa tiền không có gì để làm, dùng tiền thỉnh người đến theo dõi hắn ăn! Nhiều quy củ có thể đè chết hắn đi!

Thương cảm Thiết Ngưu mới vào vương phủ chưa được một ngày đêm, đã sớm chịu không nổi các loại ràng buộc cùng quy củ trong vương phủ. Hắn còn không biết hiện tại những việc hắn trải nghiệm qua chỉ là chuyện tình tối thiểu phải làm của nhân gia thế gia vọng tộc. Chỉ bằng cử chỉ ăn nói này của hắn còn cách thân phận vương phi rất xa!

Khi Hoàng Phủ Du trở về, tìm thấy phía sau màn trướng Thiết Ngưu đang ngồi ôm đầu gối trợn mắt đờ đẫn.

“Người trốn ở đây làm cái gì?” Du cười rộ lên, đưa tay kéo hắn đứng lên.

“A Du...”

“Ừm?”

“Yêm không thích ở đây. Yêm muốn về nhà. Người nói người đã an bài chỗ ở cho đệ muội của yêm, yêm có thể sống cùng mấy đứa nó được không?” Thiết Ngưu ngẩng đầu nhìn Du.

“Ha ha.” Nhịn không được đưa tay vỗ vỗ cái mặt hồng nhuận của hắn, Du thấy con trâu ngốc này dùng ánh mắt thăm thương như vậy nhìn y thập phần khả ái, kia con người đen bóng khiến y liên tưởng đến gấu con gào khóc đòi ăn khi gấu mẹ đã bị hắn giết mất.

Ánh mắt chăm chú dời xuống yết hầu của hắn... Suy nghĩ tàn nhẫn vốn đã che giấu đột nhiên bị khơi dậy, y hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì vậy? Ta nghe nói quản gia bọn họ tới gặp người phải không? Có đúng hay không bọn họ đã nói cái gì?” Du kéo Thiết Ngưu đến giường ngồi xuống.

“Yêm không biết bọn họ nói cái gì hết. Yêm không có nghe ra. A Du, nhà các người quý củ thật nhiều, yêm không quen. A Du, người cùng yêm quay về Úc sơn thôn ở đi, yêm sẽ đối xử với người vô cùng tốt! Có được hay không?” Thiết Ngưu kéo kéo ống tay áo của Du.

“Đồ ngốc, không cần để ý việc này. Vả lại hôm sau chúng ta sẽ ly khai kinh thành rồi, cái quy củ lễ phạm gì gì đó này không cần phải để ý đến nó!” Du lôi kéo Thiết Ngưu cùng nằm thẳng xuống, đem đầu kê vào lồng ngực rắn chắc ấm áp của hắn.

“Ly khai kinh thành? Đi đâu? Làm gì a?” Thiết Ngưu hiếu kỳ.

“Phụ hoàng phái ta giữ chức Khâm sai tuần phủ, thay hắn dò xét nghe ngóng một chút việc dân tình, thuận tiện điều tra một số kẻ cả gan trời cao hoàng đế ở xa mà dám phạm pháp. Ta dự định mang người cùng đi, thế nào? Có muốn nhìn phong tục tập quán các dân tộc từ nam chí bắc khắp giang sơn không?”

“Muốn!” Thiết Ngưu gật đầu không chút do dự.

Du nở nụ cười, không hổ là Thiết Ngưu luôn giản đơn. Không mấy may để tâm kỳ quái đường đường vương gia tân hôn ba ngày vậy mà lại phụng chỉ đi xa, đồng thời còn mang theo vương phi của mình.

Nếu như không phải có đại sự quan trọng vô cùng cấp bách chưa giải quyết được chờ làm rõ, phụ hoàng lại tìm không được người tín nhiệm thích hợp, có lẽ cũng sẽ không dễ dàng đồng ý để hắn xin tự mình ra mặt. Dù sao, chuyện ngân lượng cứu tế bị cướp, nếu như xử lý không thích đáng, khiến nạn dân cho rằng thiên tử bất cần vứt bỏ bọn họ, thêm vào có người khiêu khích, hoàng gia đưa ngân lượng mới đến trên đường áp tải cũng sẽ không an toàn, việc này có quan hệ đến vấn đề lớn là biên cương Đại Á hoàng triều có hay không sẽ xảy ra chuyện dân chúng bạo loạn!

Thiên hạ yên ổn đã lâu, thì tự nhiên cũng dưỡng ra một ít sâu mọt e sợ thiên hạ bất loạn. Ngay trước khi đám sâu mọt chưa gây ra nguy hại lớn, đem bọn chúng kịp thời trừ bỏ cũng là mục đích âm thầm tuần tra của Hoàng Phủ Du. Mang theo Thiết Ngưu, thứ nhất có thể che giấu được tai mắt, thứ hai tạm thời có thể che chắn thân phận nam tử của hắn.

“A Du, người thực sự là nhi tử của Hoàng đế?” Bỗng dưng, Thiết Ngưu đột nhiên hỏi.

“Ha? Người đến lúc này còn chưa rõ ràng?” Du bật cười.

“Người thực sự là?! Oa! Mau để yêm nhìn!” Thiết Ngưu kích động đứng lên, xoay người sát gần xuống y phục của Du.

“Này này! Người muốn nhìn cái gì! Không được kéo! Đại bổn ngưu!”

“Mau để yêm nhìn trên lưng người có long lân hay không! Ngày hôm qua không nhìn kỹ.”

Soạt một cái, Du đem tay Thiết Ngưu kéo ra, không hài lòng quát: “Đồ ngu ngốc nhà người.”

“A Du, yêm chưa thấy qua mà, người để yêm nhìn có được hay không? A Du, người thực sự có thể biến thành rồng bay lên trời phải không?”

“...” Hoàng Phủ Du mắt trắng bọt, đẩy hấn ra, ngồi dậy cởi quần áo.

“Vương gia, thuộc hạ tham kiến.” Ngoài sảnh truyền đến giọng nói thanh thúy của nữ tử.

“Vào đi.” Du buông màn. Thiết Ngưu ngồi ở sau y, moi moi áo, nhìn lên lưng y.

Nữ tử đẩy cửa tiến vào, dừng trước giường ba thước rồi quỳ xuống.

“Thuộc hạ Thái Tiểu Vi bái kiến vương gia, ...cùng phu nhân.”

“Miễn lễ. Lộ trình chuẩn bị ra sao rồi? “ Du cũng không ngăn cản hấn, nhanh chóng đem đai lưng cởi ra, để Thiết Ngưu kéo y phục từ trên cổ xuống đến bên hông.

“Thỉnh vương gia yên tâm. Tất cả đều bố trí dựa theo căn dặn của vương gia.” Thái Tiểu Vi thấy trong trướng hai thân ảnh mơ hồ, cắn môi mà trong lòng phức tạp.

“A Du, lưng của người trơn nhẵn quá, sách, còn rất có cơ bắp nữa chứ. Yêm còn tưởng rằng hạng cậu ầm mấy người đều trời gà không chặt.

“Không có việc gì thì lui ra. Tiểu Vi, nghe nói người buổi sáng đã ra mắt phu nhân?” Du khó chịu, đưa tay nhéo một cái trên đùi Thiết Ngưu.

“Úi!”

“Vâng ạ. Thuộc hạ đã gặp qua... phu nhân.” Thái Tiểu Vi không phủ nhận.

Thiết Ngưu nghe thanh âm quen tai, nằm sấp lên lưng Du, thò đầu ra ngoài trướng nhìn. Ngạc nhiên một chút, khẽ tai Du nói nhỏ: “Yêm biết nàng, nàng thế nào lại đã đổi tên khác? Yêm nhớ kỹ nàng sáng nay nói nàng Vương... cái gì Thục Trinh.”

“Vương Trinh Thục.” Du đánh chính cho hấn.

“Gì?”

“Nàng gọi là Vương Trinh Thục, chứ không phải Vương Thục Trinh! Phụ trách nội vụ trong phủ. Nhưng đồng thời nàng cũng phụ trách một sự tình khác, khi đó nàng được gọi là Thái Tiểu Vi. Sau này, lúc không có ai người có thể gọi nàng là Thái Tiểu Vi.”

Nghe được Lịch vương căn dặn vương phi, Thái Tiểu Vi cả người run rẩy, cắn môi đầu gục xuống. Vương gia, người có thể nào cũng để hấn gọi “Tiểu Vi”...! Lẽ nào người đã quên, ngoại trừ người, không còn có ai gọi “Tiểu Vi” sao?

“Tiểu Vi, người còn có chuyện gì không? Nếu như không, người có thể lui xuống. Thuận tiện gọi người chuẩn bị bữa tối.”

“Vâng...” Thái Tiểu Vi khom mình cúi chào, xoay người đi ra ngoài cửa.

“Nàng thật xinh đẹp. So với những nữ tử yêm đã gặp qua thì đều đẹp hơn! Bất quá, nàng nói gì đó, yêm đều nghe không hiểu!”

Du liếc mắt nhìn hấn một cái, không vui nói, “Ta nhớ kỹ người cũng nói với ta, ta là người đẹp nhất trong những kẻ mà người từng gặp qua.”

“Đúng rồi, nàng là nữ tử đẹp nhất yêm từng gặp. Người là người đẹp nhất bất kể nam hay nữ mà yêm từng gặp.”

Nhận được đáp án thỏa mãn, Du vỗ vỗ hấn, ý bảo hấn nên xuống giường thôi.

“A Du, long lân của người giấu đi chỗ nào rồi?”

“Người muốn nhìn sao?”

“Ừm.”

“Ta sợ người xem xong sau đó sẽ khóc đấy.”

“Gì cơ?”

“Thiết Ngưu, người từ giờ trở đi phải nhớ kỹ một việc. Chính là nghìn vạn lần không được đi tìm long lân đã bị ta che giấu. Nếu có một ngày người không cẩn thận thấy nó rồi, nhớ kỹ phải chạy cho thật xa, đừng để ta tìm được người.” Du vừa dứt lời, lập tức choàng áo đứng dậy.

“A Du, yêm thế nào càng nghe càng lơ mơ?” Để lại Thiết Ngưu mơ hồ lần không ra manh mối.

~o.o~

Chú thích :

[1] Nguyên văn chị Dịch dùng cụm “tân xuất lò” có nghĩa là “mới ra lò”.

[2] Làm người không phong lưu uống tuổi trẻ.

9. Chương 7

Nói đến chuyện Thiết Ngưu cùng Hoàng Phủ Du chuẩn bị rời kinh, trước khi đi một ngày có đến thăm đệ muội đã nửa tháng không gặp, thấy cuộc sống của hai đứa an ổn tốt đẹp lại có người chăm sóc, Thiết Ngưu lúc ấy mới yên tâm lên đường.

Tiểu Du Đầu nghe đại ca muốn cùng đại tẩu rời kinh, chu du thiên hạ, vẻ mặt ngoài sự hâm mộ còn hàm chứa một chút bất an. Ôm cánh tay của tỷ tỷ, nó giật giật cái đuôi sam nho nhỏ chống lên trời, lầu bầu nói: “Mong đại tẩu không xảy ra việc gì thì tốt.”

Tỷ tỷ nó, Nhiễm Hoa trợn trắng mắt, “Đệ lo lắng cho cái người đó lắm gì! Đã lừa gạt đại ca, cũng không để chúng ta được ở cùng một chỗ với đại ca, không biết trong thâm tâm che giấu cái gì! Đến bây giờ chúng ta còn chưa thấy nữ nhân kia là cái dạng gì.”

“Nhìn đại ca vui vẻ như vậy, đại tẩu chắc sẽ không đến nỗi đáng ghét đâu. Tỷ, đệ vô cùng lo lắng..., cái bệnh kia của ca...”

Vừa nghe Tiểu Du đầu nói như vậy, Nhiễm Hoa nóng nảy: “Đệ nói bừa cái gì đấy! Đại ca có cái bệnh gì chứ! Chỉ là đôi khi ca rời khỏi nhà vài ngày mà thôi. Sau khi trở về không phải vẫn khỏe mạnh đấy sao.”

“Ai!” Tiểu Du Đầu học người lớn làm ra vẻ thờ dài, “Tỷ, tỷ không có biết... Quên đi, việc này không nói rõ với tỷ được! Tỷ không thấy bộ dạng lúc đại ca phát bệnh, mỗi khi ca phát bệnh lại bắt đệ học mấy thứ gì đó mệt muốn chết! Còn nói đệ một ngày cũng không được gián đoạn, nếu không thì đánh đệ đó! Nếu như không phải tỷ là nữ nhi... hừ hừ.”

“Lầm bà lầm bầm, đệ nói đã đủ chưa! Ca đã đánh đệ lúc nào chứ? Đúng là nói bừa!” Nhiễm Hoa nâng eo thon, đưa tay định nhéo tai của Tiểu Du Đầu. Nó cười hì hì dễ dàng né tránh.

.

Bỏ qua không đề cập tới hai tỷ đệ đang cười vui vẻ, quay lại nói một chút tới hai phụ phu nhà Thiết Ngưu đã ra khỏi đại môn vương phủ.

Này đây, mới ra khỏi cửa đã gặp chuyện.

“Người cười ngựa được không?”

“Hắc hắc.”

“Không được cũng phải học được! Người mau lên cho ta!”

“Yên biết cười bò. Bình thường yên vẫn cười con bò già trong nhà chạy lông nhông.” Thiết Ngưu cố gắng để Du an tâm. Tới trước tuần mã lông mao bảy màu, tứ chi thon dài mạnh mẽ, hắc cũng không cần đến bàn đạp, hai tay nắm lấy yên ngựa, nghiêng người trực tiếp ngồi lên lưng ngựa, cầm lấy dây cương.

“Người xem, yên cũng... Oa a! A Du...! Oa oa, đừng thế! Đừng thế! Mau dừng lại đi! A Du, cứu mạng a...!”

Hoàng Phủ Du đầu tiên là trở mắt, sau thì kinh ngạc, cuối liền ngửa mặt lên trời cười khằng khặc. Vừa ha hả cười vừa giật cương ngựa đuổi theo phía sau.

“Cái đồ ngốc nhà ngươi, đừng liều chết cầm dây cương không buông như thế!”

Thình thịch! Cát bụi bay mù trời.

“... Ngủ ngốc! Ai bảo người thả lỏng tay ra?!” Hoàng Phủ Du bắt đầu hối hận khi đã mang theo cái của nợ này ra ngoài.

Kéo người trên mặt đất đứng dậy, sau khi xác định đối phương da thô thịt dày bị quăng ngã cũng không có sao, Du liền chuyển sang kỵ mã cùng Thiết Ngưu, ngồi ở phía sau cầm tay dạy hắc non nửa canh giờ. Kinh ngạc thấy Thiết Ngưu rất nhanh nắm được bí quyết, rất nhanh hiểu rõ khống chế ngựa như thế nào, nghĩ thầm Thiết Ngưu cũng không đến mức ngu bất trị, nói không chừng cười bò với cười ngựa cũng không khác nhau là mấy.

Một khi đã học được cách điều khiển ngựa, Thiết Ngưu cũng được thanh thoi ngắm nghía phong cảnh xung quanh. Nhìn thấy cái điều gì cũng cực kỳ hiếm có lạ lùng. Hối đông hối tây, hối đến mức Hoàng Phủ Du không chịu nổi phát phiền.

Bởi vì trọng trách phụ thân giao phó, Hoàng Phủ Du đi đường hầu như không có trì hoãn, đi một mạch lộ trình cả năm ngày. Trên đường đi cũng nhiều lúc nghỉ đêm lại nơi hoang dã, nhưng thường đến mỗi chỗ, chỉ cần Hoàng Phủ Du muốn nghỉ ngơi, nơi đó chắc chắn đã chuẩn bị đầy đủ những thứ cần thiết, từ lều trại đến thức ăn đã nấu đều cũng thế không hề thiếu sót.

Ban đầu Thiết Ngưu còn thấy rằng kỳ quái, hỏi Du tại sao. Hoàng Phủ Du chỉ trả lời đại khái, nói rằng trước đó y đã an bài tốt đẹp. Thiết Ngưu không hiểu được lẽ lối giang hồ, tin là thật liền không hề hỏi nhiều.

Trên đường cấp tốc đi, Hoàng Phủ Du lúc mới đầu còn lo lắng Thiết Ngưu sẽ không chịu nổi, sau thấy hắc dường như không có việc gì, cũng thôi lo lắng, tranh thủ lên đường. Lại còn âm thầm mừng hắc quả nhiên là đại hoàng ngự da thô thịt dày giỏi chịu khổ.

Trên đường, Hoàng Phủ Du càng đặc biệt lưu tâm hướng đi và bàn tán của dân chúng lưu lạc do nạn hạn hán ở vùng trung và hạ lưu Trường Giang.

Thiết Ngưu mắt thấy bách tính phải rày đây mai đó, trong lòng dậy lên bao nỗi thương cảm, muốn đi đến giúp đỡ, bị Hoàng Phủ Du sống chết cột hắc vào lưng ngựa mới không làm chậm trễ hành trình.

.

Giữa tháng mười, hai người tới giới địa Nhạc Dương.

“A Du, chúng ta hiện tại đang ở chỗ nào?” Thiết Ngưu nhìn phía trên cửa thành khắc hai chữ “Nhạc Dương” mà hỏi.

“Nhạc Dương.” Du gỡ túi nước trên yên ngựa xuống, ngửa đầu hớp mấy ngụm.

“Ồ, A Du, trên tường thành treo cái gì vậy?”

Đầu cũng không ngẩng lên, Hoàng Phủ Du cất túi nước, “Người chết.”

“Người chết? Không phải chứ, cái kia là bao bố màu trắng mà.”

“Đó là điểm đặc biệt ở Nhạc Dương. Tội nhân sau khi xử tử liền bị đóng vào bao bố treo trên đầu tường ba ngày.”

“Vì sao phải đóng vào bao bố?” Thiết Ngưu không ngại học hỏi.

“Bởi vì Nhạc Dương là danh thành, nơi văn nhân hội tụ.”

“Ồ, A Du, văn nhân hội tụ là cái gì? Việc này cùng việc người chết phải đóng vào bao bố có quan hệ gì? Vì sao Nhạc Dương là danh thành? Ước sơn thôn của nhà yêm cũng là danh thôn sao?”

Hoàng Phủ Du chẳng muốn để ý đến hần.

Thiết Ngưu không biết nhìn sắc mặt người khác, hỏi lại lần nữa, thấy Hoàng Phủ Du vẫn lơ tịt hần, giật cương ngựa sánh bước đi cùng y.

“A Du?” Chìa ngón tay thô to chọt chọt thắt lưng người bên kia.

Hoàng Phủ Du cố tránh mà tránh không được, không khỏi bức bối chính mình đã quá mất cảnh giác đối với con trâu gỗ này. Thấy hần lại còn đưa tay chọt tiếp, bức đến mức ngồi trên lưng ngựa đạp cho một cước.

“Ha ha, người sợ nhột... Oa a! Đau quá đau quá đau quá!”

“Đáng kiếp, người đau đến chết luôn đi!”

“A Du, nói cho yêm đi, vì sao Nhạc Dương...”

“Bổn vương đã bảo không nói là không nói!”

“A Du...! Buổi tối yêm đâm lưng cho người.”

“Không cần!”

“Yêm rửa chân cho người.”

“Có gì lạ!”

“VẬY... yêm dứt côm cho người!”

“Đi chết đi! Có người mới muốn được dứt côm!”

Hai đại nam nhân cao lớn khác hần thường nhân cứ như vậy, chẳng coi ai ra gì mà cãi nhau ầm ĩ giữa đường vào thành Nhạc Dương.

.

Vừa vào thành Nhạc Dương, hoàn toàn trái ngược với thảm cảnh nạn dân lưu lạc ngoài thành, bên trong thành vẫn như cũ, văn nhân thi sĩ bốn bề, cũng có không ít giang hồ nhân sĩ vác đao đeo kiếm. Thiết Ngưu nhìn thấy thật ngạc nhiên.

Đi cả một chặng đường cũng đã đến trưa, Hoàng Phủ Du tùy tiện tìm một tửu lâu thoát nhìn nhà cửa cũng sạch sẽ, đang chuẩn bị nhắc chân đi vào.

“A Du.” Thiết Ngưu kéo ống tào áo giữ hần lại.

“Lại còn sao nữa?” Hoàng Phủ Du không đủ kiên nhẫn.

“Chỗ này nhìn qua thấy rất mắc đó...”

Không chờ Thiết Ngưu nói xong, Hoàng Phủ Du đã kéo tuột cả người hần vào bên trong.

“Tiểu nhị, cho một gian nhà phòng!”

“Ai, đại gia, mời tới đây!”

Mời hai người vào một căn phòng trang nhã, tiểu nhị dâng trà, lập tức liến liến thoắng thoắng giới thiệu ngay những đặc sản hồ Động Đình, món ăn nổi danh ở Nhạc Dương. Trước mặt Hoàng Phủ Du y phục hoa lệ quý phái, tiểu nhị nóng lòng điểm qua toàn bộ rượu và món ăn ngon ở tửu lâu một lần mới thấy thỏa mãn.

Du gật đầu, để tiểu nhị tự quyết đưa lên bốn món khai vị, sáu món ăn chính cộng thêm một bát canh và hai đĩa hoa quả tráng miệng, cũng sai tiểu nhị chẳng cần phân biệt trước sau dọn toàn bộ ra bàn hết.

Tiểu nhị lanh lẹ, nhìn trắng hán thân thể cường kiện đang ngồi ngẩn người bên kia, đoán chừng là một người ăn nhiều, liền cúi đầu khom lưng đi xuống gọi món.

.

Bởi vì đã qua giờ Ngọ (11h-13h), trong tửu lâu chỉ còn lại có mấy khách nhân tùm năm tùm ba. Không phải chờ đợi, rượu và đồ ăn rất nhanh đã được dọn lên bàn.

Hoàng Phủ Du cầm đũa lên, thấy Thiết Ngưu mặt mũi xanh xanh đỏ đỏ, đảo đầu đũa chọt chọt vào tay hắn, “Nhìn cái gì mà đỏ ra vậy, chưa đủ lại gọi thêm. Mau ăn! Ăn xong chúng ta đi dạo quanh hồ Động Đình.”

“A Du, người đứng là phá gia chi tử! Lúc nào mà người làm thế này chứ. Bữa cơm trưa thì mấy cái bánh màn thầu với một đĩa dưa cải là được rồi, người xem mọi người còn không có cơm ăn, người làm gì mà gọi nhiều như vậy? Đây tính ra tốn không ít tiền[1] đó...” Thiết Ngưu thấy đầy đủ mọi màu sắc hương vị, nhăn mặt đau lòng tiếc rẻ. Trong lễ mừng năm mới nhà bọn hắn cũng không có được một món ngon như vậy.

Phá gia chi tử? Hoàng Phủ Du trên trán nổi gân xanh. Đánh giá như thế nào y đều đã từng nghe qua, thật sự là chưa bao giờ nghe người ta chửi hắn là phá gia chi tử.

“Thiết Ngưu! Thứ nhất, người nhớ cho kỹ ta rốt cuộc là ai. Thứ hai, chính là ta trả tiền chứ không có phải người, người đau lòng cái X[2]! Thứ ba, ta xuất môn chưa bao giờ mang theo đồng tiền!”

“Người không mang theo tiền?!” Thiết Ngưu cực kỳ hoảng sợ. “Vậy giờ làm thế nào mới được? Mau! Mau ngừng ăn! Xem có thể trả lại hay không!” Nói xong liền vươn người đoạt lấy đôi đũa.

“Rầm!” Đập tay xuống bàn, Hoàng Phủ Du rốt cục phát hỏa! “Bổn vương không mang theo tiền, mang bạc không được! Con trâu điên nhà người ngồi xuống cho ta. Ta gọi nhiều như vậy còn không phải để người có thể ăn! Cái đồ nhà nghèo! Mạt rệp! Thật tức chết bổn vương mất!” Y tức giận đến khẩu bất trạch ngôn (nói không chọn lời) quên cả che giấu thân phận. May mắn là hiện tại đã qua thời gian ăn cơm, trong căn phòng ngoại trừ bọn họ thì gần đây không có người khác.

Mấy ngày nay Thiết Ngưu đại khái bị Hoàng Phủ Du chửi quen rồi, cũng không tức giận mà gãi gãi đầu, “hắc hắc”, cười ngây ngô rồi ngồi xuống. Khi hắn nghe được A Du vì mình mà mới gọi nhiều đồ ăn như vậy, lập tức thẹn thùng. Ngượng nghịu bẻ bẻ ngón tay, dọn bàn bê ghế, dịch dần đến trước mặt Hoàng Phủ Du, chụp lấy bàn tay y đang đặt ở trên bàn cầm lên đặt ở trong lòng bàn tay mình, cẩn thận xoa nhẹ.

“Xem này, dụng sức mạnh như vậy làm cái gì. Đỏ hết lên rồi. A Du, yem biết người đối yem tốt. Yem chỉ là cảm thấy được người kiếm sống không dễ dàng, yem muốn kiếm tiền nuôi cả nhà người cũng không cho. Chẳng qua là yem đau lòng vì người thôi, đừng tức giận, ngoan nha!” Thiết Ngưu giống như lúc xót thương tiểu đệ tiểu muội, vừa thương vừa dỗ. Bởi vì hắn không có suy tư sâu xa, quan tâm đến mọi người cũng nói ra thật tự nhiên.

“Người, cái này...” Miệng mở ra rồi lại khép vào, Hoàng Phủ Du vẫn không mắng được ra một lời ác ý. Hắn đối con trâu ngốc này đã ngày càng không có cách. Đánh hắn, sợ chính mình thu tay không kịp sẽ không cẩn thận lấy luôn mạng của hắn, đến lúc đó lại cho tên Hoàng Phủ Trí lý do “nuông ngai cho người hiền”. Chửi hắn, đối phương cũng không phản ứng lại, chửi văn nhả thì nghe không hiểu, chửi thô tục thì mất thân phận của mình. Đánh cũng không nổi mà mắng cũng không thành, liền làm cho con trâu ngốc này bây giờ đối với y bộ dáng chẳng sợ hãi chỉ làm bữa làm cần. Ngoại trừ con trâu ngốc này, trong thiên hạ có ai dám đối với y như vậy? Đến ngay cả đương kim thiên hạ đệ nhất nhân là phụ hoàng còn đối với y có ba phần kiêng nể!

“Đừng xoa nữa, ăn!” Du tức giận rút tay về, hung ác giận dữ ra lệnh.

Động đũa được một hồi, thấy hắn ăn cá tôm ba ba giống như là đánh trận, lại đành phải cam chịu số phận giúp hắn bóc vỏ nhật xương, dạy hắn ăn thứ thế nào. Hồi hắn chưa từng ăn cá tôm bao giờ sao, Thiết Ngưu trả lời y, trong sông trên núi sau nhà hắn cá thì có đầy nhưng tôm thì không.

“Cá ở núi phía sau nhà ngươi thật sự không làm ngươi thất vọng” Du châm chọc hẳn.

Thiết Ngự nghe không hiểu được người khác đang mắng hắn dần, còn ngốc ngếch gật gật đầu, trong lòng xúc động mà nói: “Đúng thế, xuất môn rồi mới cảm thấy được vẫn là người cùng mọi thứ trong thôn mới tốt. Ở nhà ngươi, trừ ngươi ra, bọn họ đều chê cười yêm.”

“Ngươi còn có thể biết được người khác đang chê cười mình sao?” Du ngạc nhiên.

“Yêm thật sự cũng không phải thành ngốc.” Gấp lên con tôm vợ vừa bóc giúp hắn cho thẳng vào miệng.

“Thiết Ngự, ngươi có biết mấy người say rượu thường thích nói là mình không hề say.” Hoàng Phủ Du cười, gấp một miếng cá chép hấp vào trong bát cho hắn, dĩ nhiên là đã nhạt xương.

“Hả?” Thiết Ngự nghe không có hiểu.

~o.o~

[1] Tiền mà bạn Ngự và bạn Du được đề cập ở đây là tiền đồng.

2] X (hoàn toàn là nguyên văn): giản lược từ ngữ khiếm nhã để đảm bảo ngôn ngữ của anh Du phù hợp với thân phận.

10. Chương 8

Cơm no rượu đủ, Hoàng Phủ Du bao trọn một độc viện tại một khách sạn gần lầu Nhạc Dương, để lại hành lý gọi Thiết Ngự đi dạo hồ Động Đình.

“Ngươi một mạch chạy sống chạy chết chỉ vì đến xem hồ Động Đình?” Thiết Ngự vừa đi vừa nói chuyện với Du đang nhàn nhã dạo chơi trên đường.

“Phải a.” Thiên hạ Lịch Vương nói dối mặt không đổi sắc.

“Ngươi không phải vương gia sao? Ngươi không quan tâm mấy người dân chạy nạn này?”

“Quan tâm a.”

“Ngươi lang thang trong thành như thế này cũng gọi là quan tâm?”

Hoàng Phủ Du cười mà không đáp, chỉ chỉ hồ Động Đình nói: “Thiết Ngự, ngươi có biết hồ Động Đình này rộng bao nhiêu? Bên trong có bao nhiêu hồ phí (kẻ cướp bóc ở hồ)? Bọn chúng do ai quản? Ngươi có biết hồ phí ở nơi này làm cho ngay cả triều đình cũng phải thúc thủ vô sách (bó tay không biện pháp)?”

“Yêm không biết.”

“Theo ghi chép của hoàng triều trước đến nay, tình hình thiên tai lần này cũng không tính là nghiêm trọng, mà ngân lượng cứu tế triều đình đưa xuống cũng là nhiều nhất từ trước đến nay, việc giám sát các quan viên phân phát ngân lượng cũng đặc biệt nghiêm khắc. Nhưng ngươi có biết vì cái gì mà dù dưới tình huống như vậy nạn dân vẫn lưu lạc khắp nơi không?”

Thiết Ngự lắc đầu.

“Bởi vì đội thuyền chở ngân lượng trấn an họ đã tại cái nơi mệnh mông khói sóng được mệnh danh là Bát bách lý Động Đình (Động Đình tám trăm dặm) này biến mất không dấu vết. Quan phủ tìm kiếm hai tháng trời, dùng hết mọi thủ đoạn từ đe dọa đến dụ dỗ, cũng không tra ra được đến tột cùng trăm vạn lượng bạc trắng đã đi nơi nào!”

“Cho nên người mới đến hồ Động Đình?” Thiết Ngự bình tĩnh đại ngộ. “Yêm còn tưởng là ngươi thật sự đi du sơn ngoạn thủy mà. Tiểu Du Đầu nói khâm sai đại quan đều là hôn quan, cái loại chỉ biết ăn uống chơi bởi cường đoạt dân nữ nhà lành.”

#! Trên trán Lịch vương không cẩn thận lại bính ra một sợi gân xanh, “Đệ người nghe ai nói!”

“Lý lão bá. Lão vốn là một thuyết thư tiên sinh (người kể chuyện).”

Hoàng Phủ Du phi thân, một cước đạp mấy tảng đá lớn nhỏ trơn láng bay thẳng xuống hồ! Nghe được “bùm” một tiếng mới thấy trong lòng có chút thoải mái.

“A Du, sức chân của ngươi thật lớn!” Thiết Ngưu tán thưởng, “Phải rồi, ngươi nói hồ phỉ kia là do ai quản? Vì sao không phái người bắt hẩn lại?”

Biết có thuộc hạ âm thầm bảo hộ, không tiện ở trước mặt bọn họ làm chuyện mất thể diện, Du chỉnh y sam, kiên nhẫn giải thích cho Thiết Ngưu về tình hình thế lực giang hồ.

“Hiện giờ thực lực và thế lực lớn nhất trong chốn giang hồ có bốn bang phái. Động Đình, Nam Sơn, Bắc Nhạc, Đẳng Tiêu. Trừ Bắc Nhạc cuồng nhân ra, những nhóm còn lại đều là bang hội có tổ chức có địa bàn. Trong số đó, Động Đình thập nhị chi liên minh (liên minh mười hai bang ở Động Đình) là nhóm có thế lực lớn nhất. Nam Sơn Lưu gia trang thì do Nam Sơn lão nhân Lưu lão đầu suất lĩnh (cầm đầu) môn hạ và đệ tử ở vùng Giang Nam nổi lên chiếm lĩnh một phương. Thế lực chủ yếu của Đẳng Tiêu lâu ở ngoài mặt đều phân bố ở khu vực sáu tỉnh phía bắc. Còn lại, Bắc Nhạc cuồng nhân là một lũ khách đơn thương thất mã độc hành (một thương một ngựa, đi một mình), theo truyền thuyết một thân công lực này đã đạt đến cảnh giới đăng phong tạo cực (bước lên đỉnh cao, đạt đến cực điểm). Đáng tiếc, đến nay bốn vương đối với người này vẫn chưa có duyên gặp mặt.” Nhắc tới Bắc Nhạc cuồng nhân, về mặt Hoàng Phủ Du có chút không phục, rất có hứng thú thách thức.

“Ngân lượng cứu tế lần này mất tích ở hồ Động Đình, minh chủ Động Đình thập nhị chi liên minh Mạnh Hải lại phát thệ với trời đất là hẩn và thuộc hạ tuyệt đối không làm cái việc táng tận lương tâm như chặn ngân lượng cứu tế. Quan phủ đã tra xét hai tháng vẫn không tra ra. Điều này chỉ chứng minh một việc: nếu Mạnh Hải không nói dối, như vậy có thể nói quan phủ truy bắt đám hồ phỉ cướp ngân lượng khẳng định có vấn đề; nếu Mạnh Hải nói dối, mà quan phủ lại không tra ra, vậy có thể nói không loại trừ khả năng quan phi cấu kết! Bất luận là nói cách nào, chúng ta chỉ có thể bắt đầu tra từ hồ Động Đình, tìm ra nơi ngân lượng triều đình mất tích, xem có manh mối nào lưu lại không. Về phía quan phủ, kéo tơ lột kén...[1]”

Nói nửa ngày đột nhiên phát hiện bên người đã yên tĩnh trở lại, Du không khỏi kỳ quái liếc mắt nhìn sang con trâu ngốc bên cạnh. Chỉ thấy hẩn mang vẻ mặt nghiêm trọng như đang trầm tư điều gì.

Sách! Khó có dịp con trâu ngốc này cũng học được cách dùng đầu óc. “Này, suy nghĩ gì vậy?” Du lấy tay gõ gõ đầu hẩn.

“Ừm... Yên nghĩ, A Du, ngươi nói giang hồ là cái gì linh tinh này nọ. Trong giang hồ không đều là cá tôm rùa ốc sao, như thế nào còn lòi ra tứ đại bang phái? Giang hồ này ở chỗ nào? Nó lớn đến mức có thể chứa cả hồ Động Đình, Giang Nam lại còn sáu tỉnh phía bắc sao? Giang hồ này tên gọi là gì? Chúng ta đã thấy rồi sao?”[2]

“Thiết Ngưu,”

“Gì cơ?”

“Đột nhiên ta cảm thấy cái giá phải trả để không làm hoàng đế có phải là quá lớn hay không.” Lịch vương thương tâm âm thầm thở dài.

“A Du, yên nghe người ta nói hoàng đế dường như thường chết sớm... A! A Du, ngươi làm sao lại lột một miếng vỏ cây to thế?”

.

Cùng nhau dạo bước về phía hồ Động Đình, vừa đến bờ hồ, Hoàng Phủ Du lập tức lên tiếng tán thưởng.

Đẹp thay Động Đình! Đúng lúc mặt trời về tây, ráng chiều rực rỡ, nghìn mảnh nước biếc, vạn mảnh đê vàng, khói sóng mênh mang, bóng thuyền khê lướt, chim bay cá nhảy, náo nhiệt vô cùng. Đến gần mạn hồ, có mấy nhóm người đánh cá về muộn đang chuyển từng sọt từng sọt cá sống lên bờ, xem ra đang chuẩn bị đưa ra chợ chiều. Cũng có mấy người ngồi ở mũi thuyền mời du khách vãn cảnh hồ chiều. Trên bờ hồ, là những người mặc thanh sam vừa nhìn đã biết là văn nhân thi sĩ đi tốp năm tốp ba, hoặc theo nhóm hoặc

một mình, cũng có những thiên kim tiểu thư khuê nữ bích ngọc cùng bằng hữu hoặc gia nhân đến đây thấy cảnh non xanh nước biếc mà quyến luyến không rời.

“A Du, người xem! Cá thật béo!”

“A Du, mấy người kia đang làm gì? Sao cứ lúc lắc cái đầu vậy?”

“A Du, người xem, trên đầu thuyền kia là chim gì vậy?”

“A Du, có người đánh nhau!”

“A Du...”

“... Người cầm miệng cho ta! Thiết Ngưu, tuy rằng ta không mong đợi người thấy cảnh đẹp sẽ tức cảnh sinh tình đến xuất khẩu được vài câu thi từ ra vẻ văn nhã sao sao đó. Nhưng mà... người đến Động Đình cũng phải ngắm cái gì đó chứ!” Hoàng Phủ Du sau khi nhìn thấy biểu tình trên mặt kẻ kia, thở dài một hơi thật sâu, khoát khoát tay, vô lực nói: “Quên đi! Coi như ta chưa nói. Người thích xem gì thì xem cái đó đi!”

“A Du...”

“Cái gì——” Âm cuối kéo thật dài.

Thiết Ngưu bước từng bước đến gần, thiếu điều dán luôn lên mặt Hoàng Phủ Du, nhìn chăm chăm khuôn mặt tuần tú, trên trên dưới dưới trái trái phải phải tử tử tế tế quan sát một phen.

Du bị hấn nhìn đến phát cáu, đẩy đẩy hấn, “Người làm cái gì đấy!”

Thật nghiêm túc, Thiết Ngưu đáp: “Yêm thấy thật nhiều người đều nhìn người chăm chăm, nhất là đại khuê nữ đi bên trái chúng ta, luôn lén nhìn người. Yêm giúp người nhìn thử có phải ăn cơm xong chưa lau mặt sạch sẽ, lại đây, để yêm giúp người tỉ mỉ xem xem.”

“Thiết Ngưu——! ... Ta mời người ăn cua đỏ được không? Ta biết nhất định là người chưa ăn bao giờ.” May là Hoàng Phủ Du kịp thời nhớ ra mục đích căn bản khi đi dạo hồ Động Đình, vì không thể để kế hoạch chết yếu đành phải chủ động dời đi lực chú ý của con trâu ngọc nào đó.

Vừa nghe cái gì đó mình chưa từng ăn, Thiết Ngưu lập tức nổi lên hứng thú, cũng quên luôn mới rồi chính mình muốn làm gì, nắm tay người bên cạnh, vô cùng cao hứng bước nhanh hướng về phía cái thuyền nhỏ mà Du chỉ.

.

“Đại gia, tha ta đi, ô ô, lần sau ta không dám nữa.”

“Không dám? Để tên khất cái nhà người lại trộm túi tiền của bốn đại gia! Đánh chết người này tên tiểu tặc!”

“Đánh chết nó! Đánh chết tên tiểu tặc này!”

“A...! Tha ta! Các đại gia tha cho tiểu nhân đi! Sau này không bao giờ dám nữa!”

“Đừng để ý nó, nhìn nó kìa, tặc mi thử nhân (mày trộm mất chuột) vừa thấy đã biết không phải thứ tốt đẹp! Quay lại đánh nó cho ta! Dám trộm túi tiền của đại gia! Đánh! Đánh mạnh vào cho ta! Đánh chết, đại gia chịu trách nhiệm!”

“Oa a! Tha mạng a! Cứu mạng a...”

.

Thiết Ngưu dừng bước, vừa rồi từ đằng xa hấn đã thấy chỗ này có một đám người quây lại, lúc đầu còn tưởng rằng mấy người tụ lại một chỗ là đánh nhau, đến gần mới phát hiện là một đám người tay đầm chân đá một tên ăn xin gầy yếu đang kêu khóc.

“Này! Các người đừng đánh nữa! Muốn lấy mạng người a!”

Hoàng Phủ Du chỉ không chú ý một cái liền thấy Thiết Ngưu đã bịch bịch bịch vọt vào vòng thị phi.

Một tên khát cái ăn cấp thì có gì đáng quan tâm chứ! Lịch vương không vui nghĩ. Nhưng mà muốn ngăn cản đã không còn kịp. Đành phải từ từ chậm chậm thong thả bước đến.

“Này! Tiểu tử! Đừng có lo chuyện thiên hạ! Tránh sang một bên!” Gã đại gia bị trộm tiền có cách ăn mặc như kẻ mới phát tài mất hứng vì bị người ta vô lễ một chương đẩy lùi, mở miệng rống to lên.

Thiệt Ngưu không để ý đến gã, kéo tên khát cái trẻ tuổi bị đánh đến rách đầu chảy máu bầm tím mặt mày trên đất dẫy, thấy y bị đánh đến không thể đứng thẳng, tính tính vốn hiền lành đạm bạc cũng không khỏi có chút nóng giận.

“Các người sao có thể xuống tay ác như vậy? Cho dù hấn ăn cấp tiền là không đúng nhưng cũng không thể đánh người ta thành như vậy chứ! Để hấn trả tiền lại cho người, dập đầu nhận sai là được rồi. Việc gì phải đánh người ta thành như vậy!” Thiệt Ngưu cũng không để ý tên khát cái trên mặt đất có bao nhiêu dơ bẩn, kéo một cái ô y đứng dậy, nhắc chân chuẩn bị rời đi.

Nhân vật đại gia kia vừa mới bị thân thể cường tráng của Thiệt Ngưu dọa giật mình, thấy hấn nói chuyện thật thà, biết hiền lành có thể ức hiếp, lập tức phục hồi lại.

“Này! Tiểu tử thôi! Người là ai chứ! Dám quăn chuyện của đại gia! Tên khát cái này là lão cha người phải không, muốn người hiểu kính nó như vậy? Ha ha ha!” Gã đại gia ăn mặc như kẻ mới phát tài tự cho là lời cười nhạo này thật khôi hài, chống nạnh cười ha hả.

“Mau! Mau buông tên trộm này ra! Hôm nay không cho nó chút giáo huấn, lần sau lại muốn đi ăn cấp! Này, tiểu tử, nhìn kiểu ăn mặc của người, không phải là đồng lõa của nó chứ hả! Nếu không buông thì cả người cũng đánh luôn!” Đồng bọn của nhân vật đại gia kia xúm lại rống.

“Đại gia cứu ta...” Tên khát cái được Thiệt Ngưu ôm vào trong ngực bắt nhanh lấy áo hấn, giống như nắm lấy nhánh cỏ cứu mạng, sống chết không chịu buông tay.

“Các người, các người sao có thể thất đức như vậy! Nhiều người ức hiếp một người!” Thiệt Ngưu muốn buông tên khát cái trong ngực ra, cuộn tay áo lại định đánh người. Đáng tiếc, tên khát cái sống chết bắt lấy hấn thật nhanh, chỉ sợ Thiệt Ngưu bỏ y lại.

“Ha ha, ức hiếp người? Vậy liền ức hiếp người xem sao, cái đồ đầu đen làm càn! Được, người muốn đại gia thả tên tiểu tặc này cũng được thôi, chỉ cần người thừa nhận nó là lão cha người, người mở miệng gọi nó tiếng cha (cha), để xem người có bao nhiêu phần hiểu kính, chúng ta sẽ tha cho người! Ha ha ha!” Nhân vật đại gia kia thấy người quây lại xem càng lúc càng nhiều, thái độ cũng càng lúc càng kiêu ngạo.

Bên này Thiệt Ngưu còn chưa kịp mở miệng, chợt nghe trong đám người vang lên một thanh âm cực kỳ lạnh lẽo: “Người bảo hấn gọi ai là cha?”

Đám người tự động tách ra, Hoàng Phủ Du khoanh tay chậm rãi thong thả bước đến trước mặt gã đại gia kia.

Gã đại gia kiêu ngạo kia vừa định mở miệng, nhìn thấy vị công tử phú quý đối diện cao hơn gã khoảng một cái đầu kia dùng một loại ánh mắt giống như thương hại lại như khinh bỉ nhìn gã. Ánh mắt kia nhìn như thể nào cũng giống như đang nhìn một kẻ không phải chết thì cũng là sắp chết.

Nhân vật đại gia nhìn không được nuốt xuống một ngụm nước miếng, không hiểu đối phương là chủ nhân của kẻ nào. Cẩn thận nhìn xung quanh y một cái, tựa hồ không có người quen, lại nhìn một vòng bên mình, có đến năm sáu người, lá gan lại dần dần lớn lên.

“Sao nào! Tiểu tử người cũng chạy đến lo chuyện thiên hạ! Mẹ nó, không biết hôm nay đại gia đụng phải cái thân xui nào, ra ngoài chơi dợt đồ thắng ăn cấp mà còn bị người quăn! Ta thao (xxoo) con mẹ người!”

Không tồi, ngay cả hoàng hậu cũng đã ân cần hỏi thăm đến rồi! Gật gật đầu, trên mặt Lịch vương lộ ra biểu tình vừa như khen ngợi lại vừa như cười nhạo.

“Người là ai?” Lịch vương hỏi với giọng đều đều. Thuận tiện kéo Thiệt Ngưu đang đứng sừng một bên ra phía sau.

“Tiểu tử (em vợ) của thái thú Nhạc Dương!” Nhân vật đại gia kiêu ngạo báo danh tính. Hừ! Đại gia ta thật muốn nhìn xem ngươi có mấy lá gan mà dám quản chuyện vặt của đại gia!

“Tốt lắm. Đi thôi, chúng ta đi gặp mặt vị thái thú Nhạc Dương này. Lẽ ra ta định mấy ngày nữa mới đi tìm hân, nhưng hôm nay ngươi quấy rầy hứng thú đi chơi của ta, lại hỏi thăm cả đa nương của ta với hân (Thiết Ngưu), có qua có lại, như thế nào ta cũng phải chuẩn bị trước một cái đại lễ đến ân cần hỏi thăm sức khỏe thái thú đại nhân a.” Lịch vương nhân nhã lễ độ làm một tư thế thỉnh (cung tay, hơi cúi người về phía trước).

“Tiểu tử ngươi có ý tứ gì?” Đối phương thận trọng hỏi lên.

“Không dám. Chỉ là muốn gặp mặt thăm hỏi thái thú đại nhân, hôm nay huynh đệ của ta không cẩn thận lại đắc tội đại gia ngài, nghĩ thế nào cũng phải cho thái thú đại nhân một lời giải thích, để tránh tương lai phụ thân ta biết việc này, lại mắng ta không biết cách đối nhân xử thế.” Lịch vương cười, còn mang theo một tia lười biếng quen thuộc.

“Thì ra là thế, hóa ra đa của tiểu tử ngươi còn cùng thái thú nhà ta có chút liên quan, trách không được tiểu tử ngươi trước kiêu sau kính! Hừ! Xem như tiểu tử ngươi biết tiến biết lùi! Còn biết phải chuẩn bị lễ. Ngươi để ta hảo hảo dạy dỗ cải tạo tên tiểu tử bên cạnh ngươi kia, bảo hân không được xen vào chuyện của người khác nữa! Không thấy đại gia đây là đang vì dân trừ hại sao! Đi! Đến phủ thái thú! Các ngươi trông chừng đấy, đừng để bọn nó chạy! Nhất là tên tiểu tặc kia!” Tiểu tử của thái thú Nhạc Dương sau khi làm rõ tình huống lập tức vênh vác tự đắc chỉ huy lũ hồ bằng cầu hữu của hân, đem ba người Lịch vương quây lại ở giữa, gạt đám người xem xung quanh, đi thẳng vào trong thành Nhạc Dương.

Tên khất cái kia nghe đến phải gặp quan liên sợ đến mức cả người run rẩy đến nói cũng không nên lời, một búng máu chặn ở yết hầu, mắt trợn trắng một cái rồi bất tỉnh luôn.

Thiết Ngưu nhìn Hoàng Phủ Du cười ngây ngô, thầm nghĩ A Du quả là một người tốt.

~o.o~

[1] kéo tơ lột kén (| trầu ti bác kiến): ý chỉ công việc phải làm từ từ, mở ra từng tầng từng lớp mới thấy được cái bản chất; giống như việc kéo tơ, kéo hết tơ sẽ thấy con tằm nằm bên trong cái kén.

[2] Ở đoạn này anh Du nói đến giang hồ là theo nghĩa chuyển, còn bạn Trâu lại theo nghĩa đen của mặt chữ là sông và hồ.

Giới thiệu sơ lược về hồ Động Đình và Nhạc Dương

Nguồn: wikipedia – Tổng hợp: Hồng.

dongdinhho-2

Hồ Động Đình, góc nhìn từ lầu Nhạc Dương

Hồ Động Đình (/ dòngtính hú / Động Đình hồ) là một hồ lớn, nằm ở phía Đông Bắc tỉnh Hồ Nam, Trung Quốc ngày nay. Đây là hồ điều hòa của sông Dương Tử (hay Trường Giang). Kích thước của hồ phụ thuộc vào mùa, nhưng về tổng thể nó là một trong số bốn hồ nước ngọt có diện tích bề mặt lớn nhất tại Trung Quốc. Tên của hai tỉnh Hồ Bắc và Hồ Nam được đặt căn cứ theo vị trí của 2 tỉnh này so với hồ. Hồ Bắc nghĩa là phía bắc hồ và Hồ Nam nghĩa là phía nam hồ.

Trong thời nhà Hán, đầm lầy lớn Vân Mộng (– Vân Mộng đại trạch) nằm ở phía bắc hồ Động Đình, ở tỉnh Hồ Bắc, là nơi chứa lũ của sông Dương Tử. Phù sa màu mỡ lắng đọng của đầm đã thu hút nông dân. Người ta đã xây đập ngăn giữa hồ và sông, và vùng hồ Động Đình ở phía nam sông Dương Tử đã dần trở thành hồ điều hòa chính của con sông.

Thời đó, Động Đình là hồ lớn nhất Trung Quốc. Do kích thước của hồ, hồ đã có tên Bát bách lý Động Đình (– Hồ Động Đình tám trăm dặm). Ngày nay, Động Đình là hồ lớn thứ hai sau hồ Bà Dương (), do nhiều phần đã bị biến thành đất trồng trọt.

nhacduong

Vị trí địa lý của Nhạc Dương

Nhạc Dương (giản thể: ; phồn thể: / Yuèyáng)

Nhạc Dương (ngày nay) là một địa cấp thị (thành phố cấp địa khu) ở tỉnh Hồ Nam của Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa. Nhạc Dương là một trong các thành phố bên bờ hồ Động Đình.

Nhạc Dương có diện tích 5799 dặm vuông, diện tích khu vực thành thị là 318 dặm vuông. Dân số Nhạc Dương là 5.1 triệu người.

Thành phố có lầu Nhạc Dương (Yuèyáng lóu) rất nổi tiếng.

nhacduonglau-1

Lầu Nhạc Dương, nhìn bao quát

nhacduonglau-2

Lầu Nhạc Dương, nhìn gần

Lầu Nhạc Dương (giản thể: , phồn thể: / Yuèyáng lóu / Nhạc Dương lầu) là một tòa tháp nằm ở Nhạc Dương (Hồ Nam, Trung Quốc). Tháp tọa lạc bên hồ Động Đình và là một trong “Tứ đại danh tháp Trung Quốc”.

Để biết thêm về lịch sử của lầu Nhạc Dương xin tra cứu thêm ở wiki.

11. Chương 9

Thái thú Nhạc Dương Ngô Kế Hiếu, hai năm trước đến nhận chức, có một thê một thiếp, không con. Làm quan không tính là thanh liêm cũng không tính quá mức ngu ngốc, là một tên quan lục phẩm đức tài bình thường mà khôn khéo. Thê thiếp an bài yên ổn hợp nữ tắc (phép tắc nữ nhi), đại môn bất xuất nhị môn bất mại (cửa lớn không ra cửa phụ không vượt).

Nam nhân tự xưng tiểu cữu tử (em vợ) của thái thú Nhạc Dương này tuổi chừng ba mươi, chính là đệ đệ của tiểu thiếp Ngô Trương Thị vừa được thú vào, đại danh Trương Thư Đức. Mặc dù bình thường bất học vô thuật (không nghề nghiệp học vấn) cả ngày la cà trên phố vắng lai cùng một số người không đứng đắn, nhưng thứ nhất không nhiều dân thứ hai cũng không hống hách, cho dù có chút kiêu ngạo, cũng tốt hơn rất nhiều so với những con cháu thế gia giết người phóng hỏa, không chuyện xấu nào không làm.

Vậy nên, trên cơ bản mà nói danh tiếng của thái thú Nhạc Dương Ngô Kế Hiếu coi như là sạch sẽ.

Hoàng Phủ Du trước lúc đến Nhạc Dương đã thăm dò rõ ràng tình hình cùng mọi nhân vật lớn nhỏ ở đây, đối với đạo đức làm quan của Ngô Kế Hiếu cũng không có mấy ý kiến. Lần này cũng coi như trùng hợp, vừa lúc chạm mặt Trương Thư Đức, thì cũng mượn cơ hội này đến phủ thái thú ngồi chơi.

Tới được phủ thái thú, mấy người vây quanh Trương Thư Đức vừa nãy còn theo sát phía sau bọn họ đã lập tức tản đi như chim thú, Trương Thư Đức tựa hồ đã quen loại tình cảnh này, cũng không gọi những người đó quay lại, tự mình mang ba người Hoàng Phủ Du vào trong phủ thái thú.

“Thư Đức, đã trẻ thế này, chuyện gì?” Ngô Kế Hiếu ngồi xuống ghế thái sư cao nhất. Sư gia cùng hắn đi ra từ hậu viện ngồi xuống ghế tựa bên trái. Xem chừng, bọn họ là đang trên đường ra hậu viện dùng bữa nhận được tin liền vội đến.

Mặc dù Ngô Kế Hiếu miệng hỏi Trương Thư Đức, con mắt cũng không ngừng quan sát ba người đứng trong sảnh. Đặc biệt là nam tử vĩ ngạn đứng ở bên trái mặc gấm sáng thêu chìm thật là một công tử anh tuấn. Thật sự cảm thấy đã gặp qua người này ở nơi nào, nhưng trong thoáng chốc nghĩ không ra.

“Tỷ phu, là như này...”

Ngô thái thú nhíu mày, “Đã nói với người mấy lần, không được trước mặt người ngoài mà gọi ‘tỷ phu’”

“Vâng, Thư Đức nhớ rõ. Vậy thỉnh thái thú đại nhân lượng thứ.” Trương Thư Đức giữ thái độ có phần cung kính trả lời.

“Đại nhân, trước hết nghe xem Trương công tử rốt cuộc xảy ra chuyện gì đi.” Sư gia ngồi ở một bên mở miệng nhẹ giọng nói.

“Ừm.” Ngô Kế Hiếu ba phải làm theo mà ừm một tiếng.

“Khụ! Thái thú đại nhân, hôm nay lúc Thư Đức cùng bằng hữu dạo chơi ở hồ, không khéo đụng phải một tên trộm vặt, may là lúc hắn chuẩn bị ăn cắp thì bắt được. Đang lúc dạy dỗ hắn, muốn đưa hắn tới nha môn giao cho huynh đệ trong nha môn xử trí thì gặp phải hai cái người chẳng rõ đầu đuôi lại xen vào, thái độ rất kiêu ngạo, quả nhiên cực kỳ xem thường vương pháp. Vậy thỉnh thái thú đại nhân vì tiểu dân Thư Đức mà làm chủ. Nhất định phải đem tên trộm này nhốt vào nhà ngục, tránh lại làm hại thể nhân.” Trương Thư Đức ăn nói rõ ràng, dăm ba câu giấy bày xong sự việc đã phát sinh, đứng một bên đợi Ngô thái thú xử lý việc này.

Ngô Kế Hiếu nghe Trương Thư Đức trần thuật xong, ánh mắt lần thứ hai chuyển hướng ra ba người đang ở trong phòng. Thấy hán tử vĩ ngạn ôm tên khất cái đang ở bên tai công tử kia nói cái gì đó.

“Dưới công đường là người phương nào? Trước hãy xưng tên ra.” Coi như thái thú giữ ngữ khí tôn trọng mà hỏi. Dù sao nhìn thấy hắn không lập tức quỳ xuống, còn dám tỏ thái độ ung dung tự tại như vậy, nếu như không phải người mang công danh, thì chắc hẳn là con cháu nhà vương tôn đại quan

Thiết Ngưu vừa vào phủ thái thú, thì biểu hiện mười phần giống hệt như nông dân vào thành. Nhớ lại dạo trước hắn tại Lịch vương phủ, bởi vì sợ bị để ý, vẫn ngóc ngách ở trong phòng kia không đi ra ngoài, ngày đầu vào phủ cũng là phủ khăn che mặt, tự nhiên cũng sẽ không có cơ hội mở mang kiến thức về sự xa hoa phong nhã kỳ thú của vương phủ hoàng thất. Nay vừa vào phủ thái thú, thật sự là mở rộng ra tầm mắt. Bởi vì tay đang ôm một người bị thương, chỉ có thể dùng con mắt ngó chung quanh, nếu như không phải Hoàng Phủ Du lôi kéo hắn chút một, cũng không biết lạc đi nơi nào mất rồi.

Kỳ thực trong mắt Hoàng Phủ Du thì bài biện bố cục của phủ thái thú chẳng là cái gì. Từ cách bày biện trong phủ xem ra Ngô thái thú này không không tham ô là bao, chỉ là có mấy chỗ chạm vàng mạ bạc, khiến cho kẻ cả đời chưa từng sờ qua vàng thật bạc thật như Thiết Ngưu ngạc nhiên mà thôi.

Trong mắt Thiết Ngưu, vàng bạc chỉ là một đồng tiền lớn để sống. Dùng để trang trí, này quả thực biểu thị một đồng tiền không có chỗ tiêu. So với tiền trong nhà A Du thừa đến mức mời người trông coi hắn ăn còn có thể nhiều hơn!

“A Du, nhà Thái thú còn rộng hơn nhà ngươi!” Đây là câu nói đầu tiên Thiết Ngưu nói với Hoàng Phủ Du khi bước vào phủ thái thú.

Hoàng Phủ Du hồi đáp bằng việc néo một cái ở bên hông hắn.

Trong lúc Trương Thư Đức trình bày, Thiết Ngưu vẫn kề vào tai Hoàng Phủ Du nói nhỏ.

“Yêm môn (Chúng ta) gặp thái thú đại nhân có phải quỳ xuống dập đầu hay không?”

Hoàng Phủ Du lắc đầu, đáy lòng thở dài. Nghĩ thầm, người muốn lạy, cũng phải nhìn xem người ta đủ sức nhận lạy hay không đã chứ?

“Thái thú đại nhân này có tính là tham quan không?”

Hắn là không tính. Hoàng Phủ Du suy nghĩ một chút lần thứ hai lắc đầu. Sự tình lần này về tình về lý mà nói, Trương Thư Đức dạy dỗ tên ăn cắp, mặc dù hành vi thái độ kiêu ngạo, cũng không thể nói hắn sai. Nếu như không phải tiểu tử ngốc này không suy nghĩ gì cứ hùng hổ xông vào, Trương Thư Đức lại vô tình vũ nhục đương kim thánh thượng cùng hoàng hậu, thì y cũng sẽ không quản chuyện vặt vãnh này.

“A Du, ngươi với hắn chức quan ai to hơn?” Thiết Ngưu bị kích động cứ dán tại lỗ tai hắn mà hỏi.

Đến đây thì Hoàng Phủ Du cũng không nhịn được nữa, cuối cùng khai kim khẩu đạo (mở ra miệng vàng): “Người ngu ngốc quá!”

“Lớn mật! Điều dân khá lắm, dám tại trước mặt bản quan nói ra lời lẽ dơ bẩn! Người đâu, trước tiên bắt ba điều dân này lại, ngày mai thăng đường xử trí!” Ngô thái thú mở miệng hỏi, không nghĩ tới đối phương rất cuộc ngay trước mặt mắng hấn ngu ngốc, có muốn nhịn cũng không nhịn được, liền tức sùi bọt mép, lớn tiếng ra lệnh lính cảnh vệ bắt ba người Hoàng Phủ Du.

Trương Thư Đức lộ ra khuôn mặt tươi cười.

.

Thiết Ngưu mơ mơ màng màng ôm tên khất cái thụ thương theo Hoàng Phủ Du cả đám bị bắt vào trong đại lao phủ nha Nhạc Dương.

Lúc mới đầu, Thiết Ngưu còn khó hiểu, Hoàng Phủ Du thân là vương gia cùng khâm sai đại thần, thế nào không có một chút phản kháng bị áp giải vào nhà lao, nghĩ thầm có đúng hay không chức quan thái thú Nhạc Dương lớn hơn so với A Du, vậy nên A Du cũng phải nghe theo hần?

Trong nhà lao bẩn thỉu, Hoàng Phủ Du thản nhiên tự đắc ngồi xuống nền đất giống, như nhìn ra nghi vấn của hần, đưa tay kéo hần ngồi xuống bên người, xoa bóp bắp đùi của hần cười nói: “Đều không phải chưa ngồi qua nhà lao sao, ta đoán ngươi cũng không có kinh nghiệm, mang người vào đây mở mang kiến thức.”

Về mặt Thiết Ngưu vốn có chút buồn khổ lập tức phấn chấn hần, hần còn tưởng rằng lần này phải ngồi trong đại lao, mông chờ ăn bữa tử [1], nguyên lai không phải. Hít hít mũi, cảm thán nói: “Thì ra nhà tù thôi như thế! Còn có mùi tanh”

“Nhà lao các nơi đều không khác nhau mấy.” Hoàng Phủ Du cười nói.

“Ồ, như vậy à, vậy người đã ngồi rất nhiều nhà lao?” Thiết Ngưu vô tâm thuận miệng nói.

Hoàng Phủ Du thu hồi khuôn mặt tươi cười, nhìn Thiết Ngưu cười nhạt ba tiếng, nói rằng: “Lần sau ta sẽ ghi nhớ dắt ngươi vào thiên lao dạo chơi!”

Thiết Ngưu gật gật đầu, nói một tiếng: “Được.” Ngồi một hồi cũng ngồi không yên, từ trên nền đất đứng lên, lách đầu qua song sắt nhìn chung quanh. Thấy trong nhà tù giam không ít phạm nhân, cũng không dám nhìn nhiều, ngẩng đầu thấy ở xa xa, chiếu xuyên qua khung cửa sổ rất nhỏ là vầng bán nguyệt, lúc này mới nhớ tới tháng nay đã vào thu rồi. Vừa nghĩ đến vào thu, Thiết Ngưu không tránh khỏi gợi lên chút lo lắng mơ hồ, mùa thu tới rồi, cách ngày đó cũng không còn xa.

Hoàng Phủ Du cười nhìn Thiết Ngưu như vậy, thần tình bình thản, như đang ngẫm nghĩ cái gì.

Tên khất cái tuổi trẻ kia vào nhà tù đã tỉnh dậy, nhớ tới cảnh ngộ của mình, trong lòng tràn đầy bi phẫn, nhìn hai vị công tử phú gia cứu hần tựa hồ không xem chuyện ngồi không trong nhà lao là chuyện lớn gì, còn nói cái gì kiến thức với kiến thức, nghĩ thầm để cho đến lúc chịu cực hình trên thân thì mới biết cái gì là kiến thức một cách nghiêm túc! Trong lòng vừa nghĩ vậy, mũi cũng tự bật ra một tiếng hừ.

Hoàng Phủ Du liếc mắt nhìn hần một cái, mới vừa đem ánh mắt dịch chuyển đi, lại lần nữa chuyển tầm nhìn lên người thanh niên. Sau khi nhìn hần một hồi, y đột nhiên mở miệng nói với tên khất cái trẻ tuổi đang nằm sấp trên mặt đất: “Tại Phương gia ngươi đứng hàng thứ mấy? Nội thân? Ngoại thích? Sao lại rơi vào hoàn cảnh thế này? Phạm phải gia pháp sao?”

Lời này vừa nói ra, tên khất cái trẻ tuổi lập tức cả người phát run, như là gặp lạnh hoặc như là sợ hãi đến vô hạn, thậm chí ngay cả con mắt cũng không dám nhìn về phía Hoàng Phủ Du.

Thấy thái độ người thanh niên, Hoàng Phủ Du càng khẳng định phán đoán của chính mình, tiếp tục nói: “Người thấy làm lạ vì sao ta nhận ra thân phận của ngươi à?”

Người thanh niên không hé răng, chỉ là nắm chặt bàn tay thành hai nắm.

“Tam đại gia Giang Nam – Lưu gia, Phương gia, Đoan Mộc gia. Đoan Mộc đời đời học rộng hiểu nhiều, liên tiếp sản sinh văn kiệt thi hào, hơn nữa con trai thứ ba nhà Đoan Mộc ở triều đình nhậm chức Hình bộ thượng thư, công chính liêm minh xử án vô số càng khiến Đoan Mộc gia được bách tính vùng Giang

Nam yêu kính. Lưu gia sùng võ, dùng võ khống chế Giang Nam. Phương gia tam đại phú hào (ba đời giàu có), mở kỹ viện lập nghiệp, Giang Nam các nơi phàm là sông bạc, kỹ viện có chút danh tiếng hầu như đều không thoát được quan hệ với Phương gia. Lão tổ Phương gia lo lắng mình lập nghiệp dựa vào da thịt nữ nhân thiên hạ, sợ tương lai ắt gặp báo ứng, con cháu nhà họ Phương cũng sẽ có ngày bị bán nhảm vào nơi thanh lâu, liền bắt con cháu Phương gia dù là bản chi (trực hệ) hay bàng chi (phụ hệ), đều phải đeo một loại khuyên tai đặc biệt ngay từ lúc mới sinh để phân rõ thân phận.”

“Đây vốn là bí mật, người biết được không nhiều, nhưng là do ta buôn bán đặc thù, những bí mật này với ta mà nói cũng sẽ không tính là bí mật. Phương thiếu chủ, người không muốn nói với ta sao? Vì sao con cháu nhà họ Phương giàu nhất Giang Nam lại sa sút đến mức làm tên ăn xin đi trộm cắp thế này? Biết đâu... Nói không chừng ta có thể giúp người không chừng đó.” Hoàng Phủ Du phỉ phỉ áo bào, tựa tiểu phi tiếu.

Thiết Ngưu quay đầu lại, không rõ tại sao trong giọng nói của Hoàng Phủ Du lại có một tia hưng phấn. Đừng xem tiểu tử kia vẻ mặt bình thản, ngay cả tư thế ngồi cũng không biến đổi, thế nhưng hẳn có thể nghe ra tiểu tử A Du kia không giống bình thường.

Chờ nửa ngày, không thấy người thanh niên trả lời, hai mắt của Thiết Ngưu nhìn hẳn khó hiểu, cho rằng hẳn thương thế đã nặng thêm. Đang chuẩn bị đứng dậy lại gần hẳn nhìn một cái thì,

“...Báo ứng... Đây đều là báo ứng!” Người thanh niên cuộn mình một cái, lẩm bẩm nói.

“Báo ứng cái gì?” Thiết Ngưu không hiểu, đi tới ngồi xổm xuống bên người thanh niên, sờ sờ đầu của hắn, xem có phải bị sốt hay không.

“Ai cũng không quản được, ai cũng thế...! Phương gia tàn rồi, đích thực tàn rồi!” Người thanh niên xem thần sắc ngày càng sa sút.

“A Du, yem nhớ rõ người có mang được bên mình phải không? Đưa đây.” Thiết Ngưu duỗi một tay ra.

Hoàng Phủ Du nhìn chòng chọc vào cái bàn tay rắn chắc nổi rõ gân xanh dày đặc vết chai tùy tiện đưa ra trước mặt y, tâm bất cam tình bất nguyện tháo túi nhỏ ở thắt lưng xuống, do dự mất nửa ngày, mới chọn một cái tiểu bình màu xanh đưa cho bàn tay trước mặt.

“Chỉ cần dùng ngón cái lấy ra một chút, dùng nước hòa tan, xoa ở vết thương là được. Không nên lãng phí!”

“Không phải là được phần (thuốc tán thành bột) thôi sao, nhìn người tiếc của kia! Đợi ra ngoài yem qua hiệu thuốc mua cho người cả một bao lớn.” Thiết Ngưu thực không hề khách khí mà cầm lấy tiểu bình màu xanh, ngoác họng gọi lao đầu (cai ngục) đem nước tới.

“Người có biết năm ấy Tề Lãm vương được xưng là dược thánh đã phối hợp bao nhiêu dược liệu trân quý không..., quên đi! Có nói thì con trâu ngốc nhà người cũng không hiểu!” Hoàng Phủ Du phải đưa ra bình dược, trong lòng thực có chút bi thương. Y đã xem xét, tên khất cái trẻ tuổi kia bị ngoại thương cũng không nghiêm trọng, tùy tiện tìm lang trung nào đấy lấy ít dược cũng có thể chữa được, thực sự không cần phải lãng phí dược phẩm quý giá của y.

Bên kia, Thiết Ngưu ngồi xổm cạnh người thanh niên căn bản là không hề để ý tới y thăm thì cái gì. Vội vàng đổ dược ra, giúp người thanh niên thượng dược. May là lao đầu thấy bọn họ ăn vận không tầm thường cũng không dám bạc đãi, rất nhanh đem nước sạch tới.

Một bên giúp thanh niên bôi dược, Thiết Ngưu một bên giúp hắn bớt buồn phiền, “Người đừng sợ, yem môn không phải là người xấu. Người có oan khuất gì thì nói ra với A Du, y ở đây chính là để đặc biệt quản mấy việc thế này. Hẳn nếu không quan tâm người, hẳn chính là tham quan! Có điều người trộm tiền cũng là không đúng...”

“Thiết Ngưu...!”

“Đại gia..., ngài là nói...” Người thanh niên ngẩng đầu.

“Người có tay cũng có chân, tại sao lại không sống được, hà tất phải trộm tiền của người khác. Há, yem biết rồi, người đói bụng có phải không? Vậy nên không có hơi sức kiếm sống? Người yên tâm, chờ được ra ngoài, yem đi bắt cá ở hồ Động Đình cho người ăn.”

“Thiệt Ngưu!”

“Đại gia, lẽ nào các ngài là...”

“Là gì? A Du, có việc gì sao?” Thiệt Ngưu ngừng tay, nhìn về phía hai người.

Hoàng Phủ Du mở mồm, cuối cùng không thể không buông tiếng thở dài, phất tay nói: “Không có việc gì. Người...” Nói xong, bàn tay mò mẫm ở bên hông.

Người thanh niên một lần nữa quan sát hai người, càng nhìn càng giống. Nam tử gọi là Thiệt Ngưu nhìn thế nào đều giống như một tay bảo tiêu, ngoại trừ vẻ ngoại thật thà phúc hậu. Còn nam tử tên Du nhìn thế nào cũng giống người trong quan phủ, đặc biệt là khí chất đặc biệt của y.

Chờ người thanh niên đưa mắt nhìn vào trên người Hoàng Phủ Du, cũng thấy được trong bàn tay hắn đang giơ lên huyền thiết ngự bài trong truyền thiết mà người ta vẫn nói đến.

“Bây giờ, người có thể nói cho ta biết vì sao lại lưu lạc đến tình trạng này được không? Người còn nói Phương gia thực sự tàn rồi là có ý tứ gì?” Hoàng Phủ Du thu hồi gương mặt tươi cười, thần tình nghiêm túc mà hỏi.

Người khất cái trẻ tuổi đang nửa nằm trong lòng Thiệt Ngưu, liếc nhìn chằm chằm vào chiếc lệnh bài khâm sai, thật lâu, cuối cùng mở miệng nói: “Đây đều là báo ứng..., đúng vậy, ta vốn là con cháu Phương gia, tên chỉ có một chữ “Kính”. Đương gia trước cửa nhà họ Phương là họ hàng của ta, ta gọi hắn một tiếng biểu thúc. Ba tháng trước, ta nhận được thư của biểu thúc, nghĩ sự tình khẩn cấp, liền lập tức lên đường đến nhà biểu thúc. Thế nhưng...”

Sau thời gian một chén trà nhỏ, Hoàng Phủ Du mở miệng hỏi tiếp: “Hiện tại đương gia đã không phải người nhà họ Phương đúng không?”

“Đúng.” Phương Kính gật đầu, vẻ mặt đau buồn. “Yêu phụ kia tìm một người, nói với người ngoài là họ hàng Phương gia bồi dưỡng ở bên ngoài, là người thừa kế mới của Phương gia, họ hàng xa của Phương gia tuy là không tin, thế nhưng người nọ cầm trong tay lệnh ấn của Phương gia, cùng với sổ sách chi tiết kinh doanh và danh sách rõ ràng về các cửa hàng nhân viên, hơn nữa còn khống chế toàn bộ tài vụ thu chi của Phương gia, các nơi của Phương gia đều phải nghe theo lệnh.”

Hoàng Phủ Du gật đầu, trong lòng đem lời của Phương Kính một lần nữa sắp xếp lại. Phát hiện sự tình tóm lược như sau:

Đương gia trước cửa nhà họ Phương hai năm trước nghênh đón một thiếu nữ xinh đẹp làm thiếp, đối ả sủng ái phi thường. Thế nhưng sau đó không lâu, hắn phát hiện thiếu nữ tựa hồ có chủ ý với gia sản của hắn, mà chính mình cũng không biết đã bị hạ một loại độc dược từ từ. Chờ hắn phát hiện, ấn lệnh của đương gia đã rơi vào trong tay thiếu nữ, thậm chí danh sách các cửa hàng và nhân viên giao dịch cũng nằm trong tay mấy kẻ thân thích ả đưa đến. Hơn thế, trực hệ của Phương gia cứ một người tiếp một người đều không hiểu sao cùng bỏ mạng. Bắt đầu từ nguyên phối (vợ cả) của hắn, đến huynh đệ (anh em), nhi tử (con trai), chất tử (cháu trai), nữ nhi (con gái), chất nữ (cháu gái), tôn bối (chắt chít) đều không ngoại lệ. Nhưng do phương thức xảo diệu, hơn nữa danh dự Phương gia không mấy tốt đẹp, người ngoài biết xong chỉ nói người Phương gia chết thật tốt, chết nhiều thế là bởi vì bị nguyên rửa, nhất định không đi truy cứu tại sao người Phương gia lại chết.

Đương gia nhà họ Phương càng ngày càng sợ hãi, trước lúc sắp chết, tìm một kẻ thân tín, sai đem khế đất toàn gia và một phong thư đưa đến một người họ hàng vốn làm tiêu sư (người áp tải) – Phương Kính. Bảo hắn đến cùng nhau tìm cách cứu Phương gia.

Thế nhưng lúc Phương Kính đến nơi, tất cả đã muộn, Phương gia đổi chủ. Không chỉ như thế, ngược lại bị đương gia hiện tại phái người truy sát, nói hắn trộm đi khế đất nhà của Phương gia, còn báo quan lập án, đây cũng là nguyên nhân hắn sợ hãi bị đưa vào quan phủ. Chỉ là dù cho hắn chạy đến đâu, thậm chí cả tiêu cục cũng không dám quay về, nhưng truy binh vẫn không ngừng. Khiến cho hắn không được ăn uống thoải mái, ngày ngày bốn ba bên ngoài.

Hoàng Phủ Du âm thầm cười nhạo, thủ pháp khiến cho Phương gia đổi chủ tuy rằng đã có từ thuở xa xưa, nhưng mà biện pháp càng cũ hình như lại càng hữu dụng, chẳng trách lâu dài mà không suy yếu.

Tuy nói chuyện Phương gia bị hại, ở một phương diện nào đó mà nói, cũng coi như vì dân trừ hại. Nhưng thực tế chân chính, Phương gia không hề tiêu thất, thuộc hạ ở kỹ viện, sông bạc vẫn còn làm ăn. Nói cách khác, chỉ là thay đổi kẻ cầm đầu hại dân mà thôi.

Nhưng có vấn đề ở ngay chỗ này, đây là người nào? Chỉ đơn thuần là mưu tính tiền tài giết người, hay có mục đích khác? Kỹ viện cùng sông bạc cũng không phải nơi kinh doanh dễ dàng như vậy, chỉ là một kẻ giả mạo đương gia làm sao quản lý nhà họ Phương cho tốt? Có khả năng giải quyết cả hắc bạch. Người nào có năng lực như vậy? Nếu như không phải cho mục đích cá nhân, bọn họ dùng Phương gia làm gì?

Chẳng lẽ là...

Hoàng Phủ Du cả kinh, vì ý nghĩ của bản thân mà hơi nhú mào. Liếc mắt thoáng qua Phương Kính, âm thầm hy vọng sự thực khác xa với suy nghĩ của hắn.

“Ta hỏi người, bản thư lúc trước kia cùng khế đất nhà cửa vẫn giữ ở bên mình sao?”

“Vẫn giữ. Ta giữ lại chúng, nghĩ thầm biết đâu có một ngày...” Phương Kính thanh âm ghen ngào.

“Ta nghĩ, vật đó khẳng định không ở trên người của người, người đã đem nó giấu chỗ nào rồi?”

Phương Kính không đáp mà hỏi ngược lại: “Ngài nhất định sẽ giúp ta đúng hay không? Người Phương gia tuy đáng chết, nhưng không phải tất cả mọi người đều đáng chết! Một số biểu huynh đệ của ta tâm địa thiện lương vẫn khuyên biểu thúc chấm dứt loại buôn bán dơ bẩn này, mấy đứa cháu nhỏ của ta cũng vừa mới lớn..., bọn họ vô tội biết bao! Huống hồ, yêu phụ kia thuộc loại thủ đoạn độc ác như vậy, nếu như toàn bộ Phương gia đều ở hết trong tay bọn họ, về sau...”

“Điểm ấy không cần người nói thì ta cũng rõ, nếu ta quản việc này thì nhất định sẽ quản đến cùng. Vật chứng kia ở trên người của người không hề an toàn, người nói cho ta biết nó ở đâu, ta sai thủ hạ trở về lấy. Còn nếu như người lo lắng, ngày mai ta sai thủ hạ đón người, bọn họ sẽ đem người cùng vật chứng tạm thời ẩn náu chờ thời cơ, đợi tra ra manh mối sự tình Phương gia, ta sẽ để bọn họ đem người đuổi về Phương gia. Người xem xét thế nào?” Hoàng Phủ Du dẫn lại tính khí giải thích trước.

Thiết Ngưu nhẹ nhàng vỗ vỗ vai Phương Kính, cười khúc khích nói: “Người sợ gì, A Du nói giúp người thì nhất định sẽ giúp người. A Du nhà yêm tuy thế nhưng là người tốt nhất trên đời đó!”

Phương Kính bị hắn làm cho mếu không được cười không xong, trong lòng cũng buông lời một ít, vẻ mặt lộ ra nét cười: “Ta biết người là người tốt. Ta tin tưởng người.”

Tâm trạng Hoàng Phủ Du có chút không vui, nghĩ thầm người tình nguyện tin tưởng con trâu ngốc kia mà lại không tin tưởng đường đường Lịch vương ta! Hừ!

“Lão gia, ta cũng không gạt ngài, vật kia ta đích thực không có mang theo trên người, để an toàn..., sau khi biểu thúc sai người thân tín kia đưa thư, ta liền bảo hắn tạm thời bảo quản mấy thứ này, bảo hắn ẩn náu đi.”

“Bây giờ hắn ở chỗ nào?” Hoàng Phủ Du lạnh giọng hỏi.

“Hắn ở...”

“Đưa phạm nhân phòng số mười một ra ngoài! Thái thú đại nhân muốn thẩm vấn phạm nhân trong đêm nay!” Ngoài lao truyền đến tiếng la hét kiêu ngạo.

Hoảng Phủ Du theo tiếng nói ngẩng đầu, trong lòng kỳ quái.

“Phạm nhân phòng mười một có ba người, đại nhân muốn gọi kẻ nào?” Lao đầu hỏi với vẻ nịnh bợ.

“Chính là đồ bẩn thỉu vô cùng ấy!” Theo âm thanh, có người ở ngoài cửa lao, đưa tay chìa chìa vào Phương Kính đang nằm trong lòng Thiết Ngưu mà nói: “Chính là hắn! Đem hắn lôi ra ngoài!”

Phương Kính kinh hãi!

~o.o~

[1] Bản tử là cây gậy đánh người của lính trên công đường

12. Chương 10

Miệng Hoàng Phủ Du khẽ mấp máy, nói một câu bên tai Phương Kính, rồi mặc cho lao đầu (cai ngục) kéo y ra ngoài.

Mắt thấy Phương Kính bị mang đi, Thiết Ngưu lo lắng muốn đi lên cướp người, lại bị Hoàng Phủ Du giữ chặt tay áo.

Thiết Ngưu quay đầu lại, thấy Hoàng Phủ Du lắc đầu với hắn, “Không cần lo lắng, người của ta sẽ lo cho y.”

“Người của người?”

Hoàng Phủ Du gật gật đầu, “Phải, người của ta. Người cái gì cũng không cần lo lắng, chờ ngày mai Ngô Kế Hiếu đến đưa chúng ta ra ngoài là được rồi.” Sở Thiết Ngưu không biết Ngô Kế Hiếu là ai, lại bổ sung một câu: “Ngô Kế Hiếu chính là thái thú Nhạc Dương.”

Thiết Ngưu đầy bụng nghi vấn gãi gãi đầu, bị Hoàng Phủ Du kéo tay lôi đến bên người bắt ngồi xuống.

.

Ngày thứ hai, chỉ mới nháy mắt sau khi khai đường, trong công đường đã quỳ đầy người. Hai người vốn phải đứng ở phía dưới đã được nghênh lên thượng vị. Ngay đêm hôm đó, hai người Hoàng Phủ Du dưới sự tiếp đón nhiệt tình của Ngô thái thú đã chuyển từ khách điếm về phủ thái thú.

.

“Người nói cái gì? Người đã chết?” Trương Thư Đức nhíu mày.

Lao đầu vội gật đầu, khom lưng nhỏ giọng nói: “Trương gia, tiểu nhân đã thỉnh ngũ tác (người khám nghiệm tử thi) xem qua, ngũ tác cũng xác định tên khất cái kia vì chịu hình quá nặng trọng thương mà chết.”

“Việc này phiền toái rồi đây...” Trương Thư Đức đầu đầu xoa xoa thái dương, “Lúc ta để tử phu thẩm vấn nó, không hề bắt nó chịu đại hình mà. Sao đột nhiên lại bị đánh chết? Ta hỏi người!”

Trương Thư Đức trừng mắt, “Sau khi các người đem tên khất cái kia quay về nhà lao có phải đã động thủ hay không?”

“Việc này...” Lao đầu toát mồ hôi lạnh, không nghĩ đến vượt mông ngựa lại vượt đến tận đùi! Ai biết tiểu tử kia lại không chịu nổi mấy gậy như vậy!

Lao đầu lại càng khom lưng thấp hơn, vâng vâng dạ dạ nói: “Trương gia, chúng tiểu nhân chỉ là muốn giúp ngài xả giận, đâu nghĩ đến..., hắc hắc.”

“Các người! Các người lại phá chuyện tốt của ta!... Việc đã ầm ỹ đến thế này...” Trương Thư Đức tức đến dậm chân, hận không thể cho lao đầu một cước, chỉ là nghĩ đến sau này còn có lúc phải dùng đến hắn, đành phải cố nén cơn giận, phất tay nói: “Quên đi! Xác định người đã chết coi như xong! Nhớ kỹ xử lý thi thể cho tốt, chớ để ta lần ra dấu vết!”

Trương gia, việc này xin ngài cứ yên tâm. Chúng tiểu nhân sẽ đem hắn xử lý thật tốt.” Lao đầu âm thầm thở hắt ra, vội cười nói nịnh bợ.

Trương Thư Đức quay người muốn đi, bỗng nhiên như nhớ ra điều gì, quay đầu lại nói: “Các người đã lục soát kỹ cả người tên khất cái kia chưa, mấy thứ hắc trộm của ta đều không tìm được?”

“Không có, cái gì cũng không có. Cả giày cũng đã cởi ra xem, ngoại trừ quần áo vừa bẩn vừa rách, đến một đồng tiền cũng không có.”

.

Phủ thái thú, khu đãi khách.

Thiết Ngưu xắn cao ống quần, cởi giày nhúng hai chân vào chậu đồng đổ đầy nước ấm.

“Ha..., thật thoải mái...” Thiết Ngưu thỏa mãn đến híp cả mắt. Hai lòng bàn chân lớn ì oạp ì oạp luân phiên chà nhẹ lên mu bàn chân kia.

“Yêm nói này A Du, cởi giày ra cùng rửa đi, cái chậu này đủ lớn mà, đừng làm phiền nhiều người. Đến, yêm giúp người xoa bóp chân.” Nói xong, Thiết Ngưu cười hì hì giơ chân phải lên, hướng đến ngón chân Hoàng Phủ Du không ngừng khảy khảy.

Hoàng Phủ Du buông sách, ném sang một ánh mắt khinh bỉ, “Bớt ghê tởm đi! Ai muốn dùng nước rửa chân của người! Bản quan đã cho người chuẩn bị nước tắm khác rồi. Người cứ chậm rãi chơi một mình đi!”

“Ha ha, yêm không có bẩn, hiện tại yêm ngày nào cũng rửa chân, hai ngày tắm một lần. Hồi còn ở trong thôn, hôm trời nóng đi bắt cá sau núi nhân tiện tắm luôn, hôm trời lạnh đều là một tháng tắm một lần. Yêm bây giờ so với trước kia sạch sẽ hơn nha!”

Hoàng Phủ Du lấy sách che mặt, không muốn thừa nhận chính mình đã thú một nam nhân bẩn như vậy.

“Khi nào tắm xong mới được lên giường!”

“Không cần đâu, hôm qua mới tắm mà. Huống chi chân yêm đã rửa sạch rồi.”

“Lúc trước phải chạy thẳng một mạch nên ta mới có thể chịu đựng hai ngày tắm một lần, nhưng hiện tại... người nếu dám không chịu mỗi ngày tắm, ngày ngày tắm như bản quan, người cứ chờ mông nở hoa đi!” Hoàng Phủ Du liếc xéo cái tên to xác kia một cái, ánh mắt tràn ngập uy hiếp.

“Vậy người giúp yêm chà lưng.” Thiết Ngưu còn muốn cò kè mặc cả. Thầm nghĩ vợ yêm sao lại thích sạch sẽ như vậy chứ.

“Người bảo bản vương giúp người chà lưng?!” Phịch một tiếng, Lịch vương đập sách xuống, phát hỏa. Bản quan cũng thẳng cấp thành bản vương.

“Kia yêm giúp người chà lưng thật tốt.” May mà Thiết Ngưu cũng không có đến đến nơi đến chốn, vẫn còn biết gió chiều nào che chiều đó.

“Ừm, nghe vậy còn tạm được.”

Hoàng Phủ Du đang cùng Thiết Ngưu quen miệng ầm ĩ, chợt nghe có tiếng nha hoàn vọng vào từ bên ngoài báo là nước tắm đã chuẩn bị tốt. Nói đợi sau khi khách quý tẩy trần xong, thái thú đại nhân cùng phu nhân tiểu thư đang ở hậu hoa viên chuẩn bị yến tiệc đón khách phương xa để khoản đãi hai người.

Hoàng Phủ Du khéo léo từ chối nha hoàn tú lệ hầu hạ, xách áo Thiết Ngưu bắt hẩn chà lưng cho mình.

.

Không nói đến việc Thiết Ngưu ngồi ở trong bồn tắm thành thật chà lưng cho A Du nhà hẩn như thế nào, lại nói việc sau khi hai người tẩy trần xong, theo nha hoàn dẫn đường đến hậu hoa viên.

Hiếu kỳ nhìn cả khu vườn treo đèn lồng cung đình, Thiết Ngưu đi theo sau Hoàng Phủ Du, hướng về phía đình các bên hồ nước.

Cả nhà thái thú chờ trong hoa viên đã lâu, thấy hai người thông thả đi đến, vội vàng đứng lên nghênh đón. Thái thú bước lên đầu tiên, nhiệt tình tiến đến cầm lấy hai tay Hoàng Phủ Du, đưa hai người đến đình các.

Sau khi đi vào đình các, Du chợt dừng bước, nghiêng người để Thiết Ngưu tiến lên trước. Thiết Ngưu không hiểu nguyên do, cứ đường hoàng như vậy mà bước vào.

Đám người thái thú thấy khâm sai Thiết Ngưu thế mà lại nghiêng người nhường cho hán tử thoát nhìn khờ ngốc kia lên trước, nhất thời thu hồi lại tâm tình coi khinh lúc đầu. Ngô thái thú vốn tưởng rằng Thiết Ngưu là thị vệ của khâm sai, không nghĩ tới... Quả nhiên nhìn người không thể nhìn tướng mạo.

Ngay lúc Ngô thái thú liều mạng suy nghĩ vị khâm sai đại thần quan vị trong triều lớn hơn tứ phẩm kia như thế nào lại trở thành cái bộ dạng như Thiết Ngưu thì người nhỏ tuổi hơn trong hai vị phu nhân của Ngô thái thú đã hạ thất lưng thật thấp, thanh âm thanh thúy: “Tiện thiếp ra mắt hai vị đại nhân, thỉnh các đại nhân cao tọa.” Nói rồi đưa tay hướng đến chỗ ngồi.

Thiết Ngưu cứ thấy kì quái, tại sao đối phương cứ muốn hấn cao tọa, chẳng lẽ lại hy vọng hấn ngồi lên bàn? Lại thấy có người kéo ghế dựa cho hấn, lập tức khách khí cười đáp: “Cảm ơn vị đại tỷ này,” nói xong vừa định ngồi xuống, lại nghĩ đến những điều A Du mới dạy dỗ hấn, nói chuyện với người trong phủ phải biết chọn lúc thích hợp mà khen lấy lòng, vội vàng bổ sung một câu: “Đại tỷ thật xinh đẹp, vị tiểu cô nương bên cạnh tỷ cũng rất xinh đẹp, a, còn có nương của tỷ cũng rất xinh đẹp, Ngô đại nhân phúc khí thật tốt!”

Thiết Ngưu vốn không biết khen lấy lòng, mấy lời này hấn nói cũng đều là thật lòng. Vị thái thú phu nhân trẻ tuổi này quả thật rất mỹ lệ, mà nha hoàn đứng bên cạnh nàng dung mạo thậm chí còn hơn nàng một bậc, ẩn ẩn giữa đầu mày đuôi mắt cảm giác như có một tia yêu mị lưu chuyển. Vị phu nhân hơi lớn tuổi đứng ở bên phải có lẽ là nguyên phối (vợ cả) của Ngô thái thú, tuy nói năm nay đã gần bốn mươi nhưng phong tư vẫn nguyên vẹn như xưa, nhất là cái loại khí chất dịu dàng này, thật khiến người ta sinh hảo cảm.

Thế nhưng sau khi nghe xong đoạn lấy lòng này, trên mặt còn giữ được nụ cười đại khái chỉ có một mình Thiết Ngưu.

Ngô thái thú phục hồi lại tinh thần, len lén lau mồ hôi lạnh, thầm nghĩ không biết có phải khâm sai đại nhân không vừa lòng chính tích (thành tích trên quan trường) của hấn, nghĩ hấn chỉ biết chuyện mỹ sắc, thậm chí còn chán ghét phát thê (vợ cả) đến mức không ngần ngại vứt bỏ? Càng nghĩ càng sợ, giữa mặt lên trời đánh cái ha ha, lớn tiếng cười nói: “Vị đại nhân này thật hài hước, hai người này đều là chuyết kinh (vợ) của hạ quan. Mẫu thân hạ quan đã qua đời nhiều năm rồi. Đại nhân, thỉnh tọa!”

Ngô đại phu nhân có vẻ là người bao dung, cũng không để bụng lời nói của Thiết Ngưu, chỉ cười gật đầu nói: “Hai vị đại nhân, thỉnh tọa.”

Đến lúc này Hoàng Phủ Du mới mang khuôn mặt tươi cười tiến lên kéo Thiết Ngưu vẫn đang ngây ngô cười ngu cùng nhau ngồi xuống.

Nói vài lời khách sáo, Ngô đại nhân lệnh cho hạ nhân bưng thức ăn đi lên. A nha hoàn yêu mị dưới sự ra hiệu của nhị phu nhân, cầm bầu rượu đi đến phía sau hai người.

Thiết Ngưu ít khi được người hầu hạ, mắt thấy một tiểu cô nương xinh đẹp yêu kiều tươi cười như vậy lượn tới lượn lui bên cạnh hấn, quả thực luống cuống cả tay chân. Không ngừng hướng Hoàng Phủ Du phát ánh mắt cầu cứu.

Hoàng Phủ Du làm như cái gì cũng không thấy, nha hoàn kia cứ quần lấy Thiết Ngưu, vừa lúc y có thể tạm dụng cơ hội nói mấy câu sáo rỗng với Ngô Kế Hiếu, hỏi xem địa giới Nhạc Dương có dị động gì không.

“Hai vị đại nhân, cả bàn này chính là món ăn nổi tiếng Nhạc Dương ‘Ba Lãng toàn ngư tịch’[1]. Cá đều là cá tươi bắt từ Động Đình. Món này gọi là trúc đồng chưng ngư (cá hấp ống trúc), ngài xem nó...”

“Ô? Ống trúc cũng có thể hấp cá? Yem còn tưởng chỉ có thể hấp cơm mà!” Thiết Ngưu vội vàng nói xen vào. Hấn sắp không chịu nổi sự nhiệt tình của tiểu cô nương kia rồi, cứ cầm bầu rượu nhắm thẳng người hấn mà dính vào, dính đến mức hấn thật muốn hô to: Đang giữa ngày hè, người không biết nóng à!

“Ha ha, cơm hấp ống trúc cũng là mỹ vị, ngày mai hạ quan liền lệnh cho trù tử (đầu bếp) làm, dâng đại nhân thưởng thức. Thỉnh đại nhân nếm thử chút tử long khóa bào (rồng tím khoác áo bào) nổi tiếng, mùi vị món này quý ở cá, thịt, trứng ba vị đều trọn vẹn, thêm nữa trong mềm ngoài xốp, béo mà không ngấy.” Nói rồi, Ngô thái thú tự mình gấp thức ăn cho Thiết Ngưu, làm Hoàng Phủ Du ở một bên chịu cảnh vắng vẻ.

Ngô nhị phu nhân hiển nhiên là một người khôn khéo, quan nhân nhà mình bận đón tiếp Thiết Ngưu, nàng liền nhẹ giọng khẽ cười, vì Hoàng Phủ Du mà gấp thức ăn, rót rượu mời. Hơn nữa đại phu nhân ở một bên

đúng lúc mời rượu, toàn bộ tiệc rượu có vẻ hòa thuận vui vẻ.

Thiết Ngự nhìn bàn đầy áp thịt cá kia, đau lòng quá!

Kéo kéo tay áo Hoàng Phủ Du, nhỏ giọng nói: “A Du này, người xem một bàn tiệc này hết bao nhiêu tiền mà? Người còn nói hần không tham, nếu hần không tham, không nên ăn uống phung phí nhiều tiền bạc như vậy chứ? Ngoài thành còn nhiều nạn nhân cơm còn không có mà ăn như vậy! Nếu người bỏ mặc, yem sẽ không để yên cho người đâu!”

Lời kia vừa thốt ra, sắc mặt Ngô thái thú lập tức chuyển thành trắng bệch!

Đến rồi! Biết trước tiểu tử thật thà này thế nào cũng nói vậy! Hoàng Phủ Du chú ý tới sắc mặt của Ngô Kế Hiếu, bất động thanh sắc mà nhìn, đáp lời Thiết Ngự: “Người yên tâm. Ta đều thu cả vào mắt, biết phải xử trí thế nào.”

“Nga.” Nghe Du trả lời, Thiết Ngự an tâm. Lập tức lại nghĩ đến cái gì, áp vào lỗ tai Du hỏi: “Người có biết tử long gì gì này là cái gì không? Những đồ ăn khác yem đều nhìn ra được là làm bằng cá tôm, riêng món này nhìn không ra.”

Hoàng Phủ Du khẽ cười, “Đứa ngốc, tử long chính là lươn. Khỏa bào chính là chỉ tăng da bằng trứng bên ngoài kia.”

“A! Thì ra là thế!” Thiết Ngự bừng tỉnh đại ngộ, “Mấy kẻ có học vấn các người cứ thích tác quái! Cá chính là cá, tôm chính là tôm, không nên đặt một đồng lớn tên kỳ lạ cổ quái.”

“Ha hã, tên các loại đồ ăn trong cung không phải càng kì quái sao. Người đã quên sao, canh rau xanh đậu hũ trong cung còn gọi là phỉ thúy bạch ngọc thang[2] mà.”

Thiết Ngự cũng không rõ người trong cung có ăn canh rau xanh đậu hũ hay không, hần chỉ cảm thấy kì quái tại sao A Du nói hần đã quên. Hần căn bản là không có biết nha!

Bên kia Ngô thái thú sắc mặt càng thêm khó coi. Ngô nhị phu nhân tưởng thật còn nhìn Thiết Ngự một cái. Á nha hoàn cầm bầu rượu dính lấy Thiết Ngự lại càng dính chặt hơn.

“Ngô đại nhân có biết lần này bản quan tuần tra địa giới Nhạc Dương là vì chuyện gì không?” Hoàng Phủ Du đột nhiên mở miệng hỏi Ngô Kế Hiếu.

“Việc này..., hạ quan ngu muội, hạ quan không biết. Xin đại nhân chỉ bảo.” Ngô thái thú lo lo sợ sợ để đưa xuống, hoàn toàn không còn tâm tình ăn uống nữa.

“Bản quan nghe nói ở địa giới Nhạc Châu bỗng nhiên nảy ra một cái Thiên Đạo giáo, đại thi thiện tâm (thiện tâm làm việc nghĩa) tiếp nhận nạn dân chung quanh trở thành giáo dân. Ngô đại nhân có biết việc này?”

Thiên Đạo giáo? Thiết Ngự mơ hồ. Sao hần không có nghe A Du nhắc tới?

“Hạ, hạ quan không biết.”

“Người thân là quan phụ mẫu Nhạc Dương, thế nhưng không biết động hướng của dân chúng trong châu giới? Thiên Đạo giáo nguy trang dưới cái danh thay trời hành đạo, dựng lên miếu thờ ở khắp các nơi, người cũng thật sự không biết chút gì?” Hoàng Phủ Du từng bước ép sát.

“Hạ, hạ..., hạ quan từng nghe nói đến Thiên Đạo giáo, nhưng không hề biết chuyện chúng thu nạn nhân làm giáo đồ.” Ngô thái thú lấy khăn tay trong tay áo ra, thấm thấm trên trán.

“Vậy người có biết cấm luật của hoàng triều, phạm là xây cất miếu thờ hương đàn, tạo lập giáo phái mới đều phải được sự đồng ý của triều đình?” Hoàng Phủ Du mắt lạnh nhìn qua, y hiện tại đã có thể khẳng định thái thú Nhạc Dương chắc chắn có biết chuyện gì đó.

“Hạ quan biết. Nhưng là..., nhưng là hạ quan nghĩ đây chẳng qua cũng giống như mấy bang phái giang hồ, nên mới không hỏi nhiều thêm...” Thanh âm Ngô thái thú càng ngày càng nhỏ.

“Ai nha, quan nhân, các ngài tán gẫu chúng thiếp thân nghe đều không hiểu, hơn nữa sắc trời cũng đã tối, hai vị Thiết đại nhân lại từ xa mà đến, thiếp thân nghĩ vẫn là nên sớm để cho hai vị đại nhân trở về nghỉ

ngôi có được không? Có việc gì ngày mai ngài cùng Thiết đại nhân đến công phòng nói đi.” Ngô nhị phu nhân hướng Ngô thái thú ra hiệu bằng mắt, uyển chuyển khuyên giải.

“Đúng vậy đúng vậy! Hôm nay sắc trời đã tối, lại có phụ nhân nữ tử (đàn bà con gái) ở đây, ha ha, Thiết đại nhân, người xem...” Ngô thái thú như bắt được nhàn nhã cớ cứu mạng, luôn miệng đồng tình.

Gặp phải Thiết Ngưu đầy bụng nghi vấn, cũng muốn mau mau một chút lên hỏi A Du, chỉ thấy hần đứng lúc vươn tay kéo ống tay áo Hoàng Phủ Du nói: “A Du, yêm ăn no rồi. Yêm môn (chúng ta) trở về phòng đi.”

Hoàng Phủ Du dường như chỉ chờ Thiết Ngưu mở miệng, thấy hần nói vậy, liền cười cười gật đầu đứng dậy.

Đám người Ngô thái thú cũng vội vàng đứng dậy đưa tiễn.

Thiết Ngưu thấy nha hoàn kia vẫn đi theo sau, vội vàng quay đầu phát tay nói: “Tiểu cô nương, đại muội tử, người đừng đi theo nữa.”

Nha hoàn kia nghe vậy sững sốt, lập tức cười duyên nói: “Đại nhân, thỉnh cho Tiểu Thúy hầu hạ đại nhân nghỉ ngơi.”

“Không cần không cần!” Thiết Ngưu liên tục xua tay, “Yêm không cần người hầu hạ, người bận người cứ đi.” Hần là bị nữ hài này đánh phát sợ!

Tiểu Thúy vẫn cười như cũ nhưng mà tươi cười đã có chút miễn cưỡng, nàng vẫn là lần đầu tiên gặp người cự tuyệt nàng như thế mà! Trước kia nam nhân nào gặp nàng cũng như ong vàng thấy mật, chưa từng có người như Thiết Ngưu, thật không có lòng hưởng thụ mỹ nhân! Chẳng lẽ..., ý niệm trong đầu Tiểu Thúy xoay chuyển. Quay đầu nhìn về phía Ngô nhị phu nhân.

.

Không chờ Tiểu Thúy trả lời, Thiết Ngưu đã vội vàng kéo Hoàng Phủ Du đi xa.

Hoàng Phủ Du nhìn bộ dáng vội vã của hần, không khỏi cảm thấy buồn cười: “Người đang làm cái gì vậy? Người cứ chán ghét nữ hài kia như thế? Nàng thoát nhìn lớn lên cũng không tệ.”

Thiết Ngưu lắc đầu nói: “Không phải chán ghét, là sợ hãi! Lúc này ăn cơm nàng cứ dính lấy yêm, có đôi khi còn vươn tay bóp bóp ở phía sau, lúc đứng dậy vừa rồi nàng còn nhéo đùi yêm một phen! Yêm đoán nàng chắc chắn là chán ghét yêm, nhưng không thể không nghe theo lệnh cái thái thú kia, phải hầu hạ yêm!”

“Sách! Một con trâu ngốc!” Hoàng Phủ Du lắc đầu thở dài.

“Đúng rồi, người vừa mới nói đến cái Thiên Đạo giáo gì gì, nó là là cái gì?” Thiết Ngưu không hiểu người trước mắt này sao lại cười thành như vậy, thuận miệng nói ra nghi vấn trong lòng.

“Không là gì. Chỉ thuận miệng hỏi một chút mà thôi. Hiện tại ta cũng không thể khẳng định Thiên Đạo giáo này rút cuộc là cái gì.” Hoàng Phủ Du quả thật không rõ chuyện Thiên Đạo giáo này lắm. Y cũng chỉ mới ở trước bữa cơm biết được có tồn tại một cái Thiên Đạo giáo như vậy.

“Vậy người nhắc đến nó để làm gì? Thái thú kia dường như bị mấy câu người vừa nói dọa sợ đến mức trắng bệch cả mặt mũi.”

“Ta cũng chỉ vô tình nghe người ta nhắc đến lúc đi đường, nhất thời tò mò liền nghĩ đến chuyện hỏi thái thú Nhạc Dương, hần thân là quan phụ mẫu nơi này, ta đoán hần sẽ không có chuyện gì mà hần không biết.” Hoàng Phủ Du không nói ra chân tướng thật sự, y muốn phòng ngừa tai vách mạch rừng.

Vừa đi vừa đoán xem tại sao Ngô Kế Hiếu lại cố tình chọn thời điểm nắm tay mà đưa cho y mảnh giấy viết ba chữ Thiên Đạo giáo. Nếu hần muốn tổ giác với y điều gì, tại sao không viết tường tận cả ra? Hoặc là trực tiếp nói với y? Hần đang sợ hãi cố kỵ điều gì? Còn có nhị phu nhân và nha hoàn kia...[3]

“Thiết Ngưu, người cảm thấy nha hoàn kia như thế nào?”

“A? Xinh đẹp đi. Một tiểu cô nương yêu mị. So với nhị phu nhân còn xinh đẹp hơn!” Thiết Ngưu trả lời theo bản năng.

“Nha hoàn mà bộ dáng còn xinh đẹp hơn so với chủ nhân như thế rất ít.” Hoàng Phủ Du dường như tự nói tự đáp.

“Người nói cái gì?”

“Ta nói đêm nay chúng ta đi ngủ sớm một chút, ngày mai ra ngoài hảo hảo ngao du.” Du phóng thanh đáp.

.

Nửa đêm, Hoàng Phủ Du mở choàng mắt. Y tựa như nghe thấy cách vách có người gọi mình: A Du! A Du!

Thiết Ngưu! Xoay người một cái ngồi dậy, Du vĩnh tai cẩn thận lắng nghe. Y không biết vừa rồi có người gọi to tên mình thật không hay chỉ là ảo giác.

Chỉ nghe cách vách truyền đến một ít tiếng vang đục đục đông đục tây, vừa mới chuẩn bị đứng dậy nhìn thử xem rút cuộc là chuyện gì, đã thấy đại môn cách một tiếng bị người phá mở, Thiết Ngưu quần áo không chỉnh tề chạy vọt vào.

~o.o~

[1] Ba Lãng toàn ngư tịch:

Nguồn: Baidu

Lược dịch bởi Hồng

(Bản biên tập chỉ mang tính chất giới thiệu, có thiếu sót mong mọi người bổ sung góp ý)

Nhạc Dương cổ được gọi là “Ba Lãng”, nơi đây phong cảnh tươi đẹp, khí hậu ôn hòa, mặt nước rộng lớn, đầy đủ các loài cá. Từ xưa đến nay, các món ăn làm từ cá của thành Nhạc Dương đã nổi tiếng là: “Động đình thiên hạ thủy, Ba Lãng thiên hạ ngư”, trong đó “Ba Lãng toàn ngư tịch” ngon nức tiếng gần xa.

Tục truyền, lúc hoàng đế Đại Thanh Càn Long du ngoạn Giang Nam, trên đường đi ghé qua Ba Lãng, thưởng thức bữa tiệc toàn ngư (chỉ có cá) do các đầu bếp dân gian dùng cá làm nguyên liệu chế biến. Hoàng đế ăn thấy ngon, khen không dứt miệng, ban cho tên “Ba Lãng toàn ngư tịch” được lưu truyền đến tận ngày nay.

Các món trong Ba Lãng toàn ngư tịch đều dùng cá tươi làm nguyên liệu, nghệ thuật chế biến thể hiện ở màu – hương – vị – hình độc đáo, rất riêng. Toàn ngư tịch chọn lựa sử dụng các loại như quế hoa ngư (cá rô), phượng vĩ ngư (cá cơm), hồng lý ngư (cá chép vàng), biên ngư (cá vền), thủy ngư (rùa nước), ô quy (rùa cạn), từ các loại cá nổi tiếng quý hiếm đến các loài thủy sản nhỏ, tất cả là 27 loại. Mỗi tiệc ít thì 12 món, nhiều thì 32 món; từ món phụ, món chính đến điểm tâm đều là cá. Nổi tiếng nhất là: Trúc đồng ngư (cá ống trúc), Tùng thử quyết ngư, Hồng ổi ô quy, Ngẫu ti ngân ngư, Băng đồng ngư giao, Thanh chưng toàn thủy ngư, Hồ điệp quá hải, Tùng tử thiện ngư đẳng (thứ cho mình không thể dịch hết các tên); tươi ngon vừa miệng, phong vị đặc sắc. Trong các món trên, “trúc đồng ngư” trọng về độ tươi ngon, “tùng thử quyết ngư” trọng về hình thức, “thanh chưng toàn thủy ngư” trọng cả hình thức và hương vị.

– 1988, 16 món ăn của Ba Lãng toàn ngư tịch được đưa vào “Trung Quốc danh thái phổ” (Thực đơn nổi tiếng Trung Quốc).

– 1989, Ba Lãng toàn ngư tịch được bình chọn là “Kim bài thái” (Món ăn ngon nhất) của tỉnh Hồ Nam.

– 1991, Ba Lãng toàn ngư tịch được ghi vào “Danh thái danh điểm” (Món ăn và điểm tâm nổi tiếng) của tỉnh Hồ Nam.

– 1993, Ba Lãng toàn ngư tịch được đưa vào “Thế giới lữ du thái phổ” (Thực đơn du lịch thể giới).

Có một câu thơ như sau:

Vị thường Ba Lãng toàn ngư tịch, bất toán chân chính đáo Nhạc Dương

(Chưa nếm Ba Lãng toàn ngư tịch, không tính thật sự đến Nhạc Dương)

[1] Cho những ai không hiểu rõ thì mình xin chỉ ra một chút. Nếu bạn đọc lại đoạn Thiết Ngưu với A Du tiến vào đình các ở hậu hoa viên, sẽ thấy chi tiết “(Ngô) thái thú bước lên đầu tiên, nhiệt tình tiến đến cầm lấy hai tay Hoàng Phủ Du”, đó chính là lúc hắt nhét mảnh giấy cho A Du.

~*~

Hậu trường (lâu rồi mới trở lại):

“Ha ha, yêm không có bồn, hiện tại yêm ngày nào cũng rửa chân, hai ngày tắm một lần. Hồi còn ở trong thôn, hôm trời nóng đi bắt cá sau núi nhân tiện tắm luôn, hôm trời lạnh đều là một tháng tắm một lần. Yêm bây giờ so với trước kia sạch sẽ hơn nha!”

– Hồng: Bồn tắm ==))

Hoàng Phủ Du lấy sách che mặt, không muốn thừa nhận chính mình đã thú một nam nhân bồn như vậy.

– Vũ: Hành động ngưỡng ngưỡng đáng yêu của anh.

– Hồng: Sự thật lúc nào cũng đau lòng.

13. Chương 11

“Thiết Ngưu?”

Một bóng dáng cao lớn chạy vọt vào, đá giày vút xuống đất, toan chui vào trong chăn của Hoàng Phủ Du.

“A!”

Thiết Ngưu còn chưa có chui vào, thì cả người đã ngã lộn xuống đất.

“A Du... Du, trong chăn của người... bên trong...”

Thiết Ngưu chỉ tay vào một đồng hồ lên, nói năng lắp bắp hỗn loạn.

Hoàng Phủ Du nhìn thấy bóng dáng chạy ào qua cửa, đại khái cũng đoán được sự tình như thế nào, tám phần mười là thái thú lệnh cho nha hoàn đến hầu hạ Thiết Ngưu, đáng tiếc Thiết Ngưu chưa trải sự đời không hiểu được việc hưởng thụ ân ái mỹ nhân trái lại còn bị sự mạnh bạo nhiệt tình của nữ tử kia làm cho sợ hãi mà chạy đến chỗ y.

“Người, người làm sao có thể ăn vụng sau lưng yêm!”

Thiết Ngưu dường như đã có phản ứng lại, từ dưới đất bò lên nổi giận đùng đùng, chỉ thẳng mũi Hoàng Phủ Du mà mắng.

“Người nói cái gì? Người vừa nói bản vương cái gì?” Hoàng Phủ Du có chút hoài nghi vào chính lỗ tai của mình.

“Yêm nói... Yêm nói, người ăn vụng!”

Thiết Ngưu mặt đỏ đến đáng thương, hắc thể nào cũng không nghĩ tới trong phòng mình nửa đêm tự dưng lòi ra một yêu tinh không mặc quần áo cũng miễn cưỡng cho qua, nào ngờ trong ổ chăn của A Du cũng giấu một người.

Trong chăn truyền ra một tiếng cười buồn bực.

Sắc mặt của Hoàng Phủ Du có chút khó coi.

“Người ra ngoài trước đi.”

Theo mệnh lệnh của Hoàng Phủ Du, một người xinh đẹp ló khỏi chăn, trước mặt Thiết Ngưu thoải mái mặc quần áo đi tất, thu thập chỉnh tề xong quỳ xuống đất thi lễ với Hoàng Phủ Du, đi sát qua người Thiết Ngưu thì bật ra một tiếng cười khê rồi lập tức mở cửa bước ra ngoài.

“Người lại đây cho ta!”

“Nàng...Nàng là ai?”

Thiết Ngưu có gốc thì hẳn cũng biết rõ loại tình huống này đã được người trong thôn nói qua, chính là vợ đi vụng trộm với nam tử khác. Tuy rằng vợ hẳn vụng trộm lại không phải cùng với nam tử.

“Ta bảo người qua đây!” Hoàng Phủ Du nổi giận quát.

“Không được! Trước tiên người phải nói rõ cho yêm. Người là vợ của yêm làm sao có thể...”

“Người nói ai là vợ của người?”

Thiết Ngưu thở phì phì đưa tay chỉ thẳng.

Trước ngón tay hùng hồn của hẳn thì Hoàng Phủ Du không biết là nên khóc hay cười nữa. Xem ra nếu không nói rõ cùng con trâu gốc này, hẳn vĩnh viễn sẽ không hiểu rõ quan hệ của bọn họ cuối cùng là như thế nào.

“Trước tiên người qua đây, có một số việc cần phải nói rõ cho người mới được.”

Con mắt Thiết Ngưu đảo đảo qua chỗ giường yêu tinh kia vừa nằm, đầu lắc mạnh, không chịu bước qua.

“Người mắc cái tính bướng bỉnh gì vậy, bảo người qua thì người cứ qua đây!” Hoàng Phủ Du bắt đầu có chút không nhẫn nại được.

Thiết Ngưu đứng tại chỗ do dự mất nửa ngày, nghĩ đi nghĩ lại mãi mới đi đến đặt mông ngồi xuống mép giường, rầu rĩ không lên tiếng.

“Thiết Ngưu, người biết phu thê thì phải làm cái việc gì không?”

Hoàng Phủ Du suy nghĩ nửa ngày, quyết định dùng đạo lý vô cùng thông tục dễ hiểu nhằm làm con trâu gốc hiểu rõ.

“Biết a. Cùng nhau sinh hoạt, cùng nhau sinh con nuôi con, cùng nhau chiếu cố phụ mẫu.” Nói đến đây hẳn lại nhanh chóng bổ sung thêm một câu, “Yêm biết người không thể sinh con, nhưng yêm sẽ không ghét bỏ người đâu.”

Hoàng Phủ Du nhìn trời mà bộ dáng giống kẻ không biết nói gì.

“Được rồi, Thiết Ngưu, vậy người biết em bé làm sao mà chui ra không?”

Du đang chờ đợi Thiết Ngưu đưa ra cho y đủ các loại đáp án mà làm sao một đứa bé có thể chui ra.

“Biết a, là do nương tử sinh ra nha.”

“Người biết à?” Du cảm thấy ngạc nhiên, nghĩ thầm, rằng con trâu gốc này cũng không khờ thật, tuy thế cũng hiểu được việc nam nữ, nhưng mà như vậy thì vấn đề của bọn họ cũng sẽ đơn giản hơn.

Để xác định, Du lại hỏi:

“Vậy người biết nương tử sinh em bé như thế nào không?”

“Người hỏi yêm thì sao yêm biết được? Yêm cũng không phải là tiểu nương tử.” Thiết Ngưu trợn to hai mắt nhìn hẳn.

Du đối với sai lầm vừa phạm phải lúc nãy của mình thật không thể tha thứ – đánh giá cao trí lực cùng thường thức của Thiết Ngưu, tét đùi một cái rõ mạnh.

“Thiết Ngưu! Những lời sau đây của ta rất trọng yếu rất trọng yếu, người nhất định phải nhớ kỹ! Hiểu không?”

Du âm thầm đưa ra quyết định trọng đại, ngẩng đầu nhìn sâu vào con mắt chăm chú của Thiết Ngưu nói ra.

Ừm. Thiết Ngưu gật đầu.

“Được, trước tiên người cởi quần áo ra đã, rồi mới nằm xuống giường.”

“Làm cái gì?”

“Không cần hỏi làm cái gì, rồi sẽ cho người biết.”

Thiết Ngưu không cam tâm nhìn ngó qua cái giường lúc này yêu tinh đã nằm, chậm chạp không chịu cởi quần áo lên giường.

“Thiết Ngưu!”

Hai người trợn mắt nhìn nhau nửa ngày, nhìn đến nổi trời đã sắp sáng, sau đó, bất đắc dĩ, Hoàng Phủ Du buộc lòng khoác thêm áo ngoài kéo Thiết Ngưu đi vào phòng bên cạnh.

Đóng lại cửa chính, Du bắt Thiết Ngưu cởi toàn bộ quần áo nằm lên trên giường, Thiết Ngưu nghĩ thầm vợ mình bắt cởi thì cởi thôi, thoáng cái thì lột sạch sẽ, đến trên giường nằm giữa xuống.

“A Du, người muốn dạy yêm sinh hài tử phải không?” Lột sạch y phục mới nhớ đến lúc này, trong hai người ai làm vợ thì hình như chính là hẳn chứ không phải kẻ được gọi là vương gia Hoàng Phủ Du kia.

“Dạy đến chết người cũng không biết! Nằm im, mở rộng chân một chút, trước tiên dạy cho người biết sự khác biệt giữa nam nhân và nữ nhân.”

Cầm lấy giá cắm nến trên bàn ở đầu giường, hiện thời Lịch vương nghiêng người ngồi vào bên mép giường quyết định tối nay phải cẩn thận dạy cho vương phi bài học vỡ lòng về nhân sinh.

“Đầu tiên, nữ nhân có bầu ngực, người biết chứ? Đừng có nhìn ta! Người đã nhìn thấy phụ nữ trong thôn cho em bé bú sữa rồi mà!”

“Không...không được nhìn chăm chăm đại tẩu nhà người ta.” Thiết Ngưu có chút xấu hổ, hẳn nhớ tới lúc còn rất nhỏ đã thấy tình cảnh mẫu thân nuôi Tiểu Du đầu. Nước da trắng như tuyết, bầu ngực đầy đặn, ánh mắt ôn nhu...

“Đồ cái gì mà đồ, thấy hay chưa thấy. Bây giờ người biết đấy, nam nhân không có sữa để nuôi nấng em bé, giống như người và ta.” Vừa nói, Hoàng Phủ Du đưa tay mò mẫm lồng ngực vững chắc của Thiết Ngưu.

Thiết Ngưu ngơ ngác gật đầu biểu thị đã rõ.

“Thứ nhì, da thịt của nữ nhân mềm mại hơn so với nam nhân, người nhìn xem chính mình là kẻ thân thô da dày đến đâu cũng không thủng, đây là căn cứ để chứng minh người thân là nam nhân, hiểu chưa?”

“Ừm, làn da non mềm chính là nữ nhân.

“Đúng!”

“Không sai, thể mao (lông trên người) của nữ nhân cũng ít hơn so với nam nhân, người xem chính mình... Của người cũng không nhiều nha.” Sờ sờ, mò mẫm đến nơi nhiều lông nhất trên người Thiết Ngưu chỉ sau đỉnh đầu, đưa ngón tay quần lấy kéo kéo.

Thiết Ngưu bị đau kêu ôi một tiếng. Đưa tay bắt lấy ngón tay của A Du, bị y tránh né.

Tiếp tục kéo nhẹ ngực mao (lông trâu) sinh trưởng ở địa phương tối mẫn cảm, Hoàng Phủ Du nhìn chăm chú nửa thân dưới của Thiết Ngưu mà không ngớt cười ha ha. Y bắt đầu nghĩ, việc giáo dục này hình như càng ngày càng thú vị.

“Tiếp theo để chúng ta nhìn xem cái này... Ừm, màu sắc coi như thuần tịnh, xem ra là vật chưa bao giờ sử dụng qua.”

Hoàng phủ Du vừa cười vừa đưa ngón tay chơi đùa vài cái.

Thiết Ngự không được tự nhiên mà xê dịch thân thể, hần nghĩ địa phương kia của mình là lạ, cảm giác tựa như lần đầu tiên A Du nằm ở trong lòng hần, toàn bộ máu rần rật rần rật chạy về chỗ kia.

“Người có biết nữ nhân ở chỗ này là cái gì không?” Nhìn Thiết Ngự nhanh nhẹn lắc đầu, nam nhân cười nói: “Đoán rằng người sẽ không biết.”

“Nói một cách đơn giản, nữ nhân là lồm vào (), nam nhân là lồi ra (). Tựa như người bây giờ, càng ngày càng lồi... Chậc, vốn cũng không tệ lắm nha.”

Thiết Ngự không nguyện ý, khẽ lật người không cho y sờ mó.

“Người cũng biết xấu hổ? Nhanh lật người lại để bản vương thấy bộ dáng xấu hổ của vợ mình.” Hoàng Phủ Du cười đến ngày càng đậm sắc tình, chỉ là chính hần cũng không có nhận ra được điểm này.

“Yêm muốn ngủ.” Thiết Ngự kéo chăn cao quá đầu, hần có chút sợ cảm giác hiện tại ở trên người mình, bản năng cho hần biết hần cần một nữ nhân, nhưng A Du lại không phải nữ nhân. Vậy nên hần chỉ có thể nhẫn.

“Không được ngủ, ta còn chưa giải thích xong. Tránh cho lần sau người thấy ta trên giường có nữ nhân lại dài dòng.” Hoàng Phủ Du đưa tay chơi đùa vui vẻ kéo cái chăn của hần xuống.

“Yêm, yêm đã hiểu rõ rồi.” Thiết Ngự gắt gao giữ chặt cái chăn không cho hần kéo xuống.

“Người hiểu rõ rồi? Thật hay giả? Người làm sao vậy? Mặt sao lại đỏ như thế” Tung chăn thấy diện mạo của Thiết Ngự khiến Du lấy làm ngạc nhiên.

“Không không không không có việc gì, yêm muốn ngủ, người cũng về phòng ngủ đi.” Thiết Ngự nhẫn đến mặt đỏ tới tận mang tai, chỉ hy vọng A Du sớm đi ra ngoài một chút, hần được nằm sấp trên giường cọ sát vài cái, trước đây cũng từng trải qua chuyện này, khi đó hần chỉ cần nằm sấp trên giường liền ngăn chặn được nó, lập tức...sẽ..., hần không muốn để A Du thấy hần... – đây là bí mật lớn nhất không thể nói cho bất luận người nào biết của Thiết Ngự! Nếu để A Du biết Thiết Ngự hần đã mười chín hai mươi tuổi vẫn còn “dầm dãi” – hần chỉ có thể lập... tức đập đầu chết đi.

Hoàng Phủ Du hai tay khoanh trước ngực, nhìn cái mặt giả vờ ngủ của Thiết Ngự thì trong lòng ý cười ngày càng đậm. Bị hần nháo loạn như thế, một chút buồn ngủ từ lâu đã tan thành mây khói, dù biết rõ tình huống bây giờ của Thiết Ngự như thế nào, nhưng hiện tại y không muốn rời đi. Vừa nãy con trâu ngu kia còn trước mặt người khác to mồm mắng đường đường một vương gia như hần là ăn vụng, món nợ này y còn chưa tính toán cùng hần đâu!

Nhân châu linh động, đưa tay mạnh mẽ kéo chăn cao lên một bên, cởi giày đem cả người nằm sát cạnh không một khe hở.

“Trời sắp sáng, ta ngủ tại đây cùng người luôn.”

Bất kể Thiết Ngự có nguyện ý hay không, tay phải vẫn quấn chặt lấy từ đằng sau ôm lấy thắt lưng của hần, tựa đầu vào tấm lưng vững chắc, cả người dính sát vào bên người hần, tỏ ý chính mình cũng muốn ngủ.

Thiết Ngự tránh không được mà giãy không xong, không thể làm gì khác hơn là phát huy chính năng lực khắc chế của mình, khắc chế bất an ở nửa thân dưới. Nhưng không biết có phải là ảo giác hay không mà hần cảm thấy cái tay A Du ôm lấy hần luôn không cẩn thận trượt xuống chỗ ấy của hần chứ? Hơn nữa... hơn nữa y còn luôn dùng chỗ ấy cọ vào mông của hần!

Thiết Ngự cảm giác chỗ ấy của mình càng ngày càng cứng càng ngày càng vênh cao, hiện tại không cần tay của A Du trượt xuống, chỉ cần vòng qua thắt lưng của hần ở phía trên bụng dưới cũng có thể đụng phải, thế nhưng hần lại không thể nói rõ với A Du, chỉ có thể kiên cường nhẫn nại.

Hoàng Phủ Du cảm giác được mình dường như đang ôm một cái hỏa lò, mà còn là một cái hỏa lò liên tục đổ mồ hôi, y biết Thiết Ngự sẽ không nhịn được, có điều chính y không muốn tha cho hần. Thành thật mà nói, y đích thực là muốn nhìn một chốc nữa con trâu ngu ở tình huống này thì sẽ xử lý dục vọng của bản thân như thế nào.

Ngày hôm sau, Thiết Ngưu không thèm để ý tới Hoàng Phủ Du. Ngay cả khi theo y đi xem xét địa hình của hồ Động Đình, gặp phải rất nhiều điều ngạc nhiên cổ quái cũng không có mở miệng hỏi. Không phải là hần không muốn hỏi, mà là trong lòng hần vẫn còn xấu hổ lại còn tức giận A Du hơn thế. Lý do không phải cái gì xa lạ, đơn giản là sáng nay lúc hừng đông, cuối cùng hần đã không có nhịn được.

Tại A Du mấy chục lần không cẩn thận đụng chạm phía dưới của hần, cuối cùng nhịn không được...“dầm dãi” rồi. Dịch thể trắng trắng nồng đậm dính vào bụng dưới của hần, bấp dề, thậm chí là trên chân. A Du còn liên tục cười nhạo hần, nói hần năng lực nhẫn nại thật kém, còn hỏi hần có phải đã ghen lâu rồi hay không. Cái việc thẹn đến vô cùng này đã khiến Thiết Ngưu khổ sở cực điểm rồi, nhưng khi hần đỏ mặt tía tai khẩn cầu khẩn cầu y đừng nói cho người khác về chuyện hần đã lớn như thế còn “dầm dãi”, vậy mà người nọ cười đến mức từ trên giường rớt xuống đất!

Có muốn nhẫn nhịn cũng không thể nhẫn nhịn được! Thiết Ngưu hần giận thật sự!

Cho nên buổi chiều đi ra ngoài dạo phố hần không có gọi Hoàng Phủ Du lại cũng không báo lại cho y, đương nhiên chuyện lúc sau hần lạc đường vô tình chạm mặt yêu tinh tối hôm qua với cái gã Trương cái gì Đức kia cũng chưa kịp nói cho Du.

Chập tối ăn xong cơm liền không về phòng của mình ngủ, Lịch vương chạy đến phòng Thiết Ngưu muốn tiếp tục chọc ghẹo người ta thì mới phát hiện người kia không có trong phòng, ngồi lại chờ cũng không thấy trở về. Mãi cho đến canh ba, lúc ấy Hoàng Phủ Du mới ý thức được trâu ngốc không phải đùa giỡn mà là rất có thể đã xảy ra chuyện.

Lịch vương không nói một lời, quát tháo ra lệnh thuộc hạ chung quanh đi tìm kiếm Thiết Ngưu, lại nói tới chuyện buổi chiều Thiết Ngưu ra ngoài đi dạo bên trong thành Nhạc Dương...

Ba bốn tháng ngắn ngủi, từ đơn thân trở thành có chồng, từ thôn làng ở núi nhỏ chuyển đến nơi đô thành rộng lớn không quen biết, từ nghèo khó trở thành giàu có, từ thường dân trở thành nhất phẩm phu nhân lại còn là vương phi của Lịch vương đầy quyền thế, nếu đổi lại bất luận là ai cũng là thiên biến địa phúc, đích thực là biến chuyển lớn, chỉ là thích ứng cuộc sống mới cùng thân phận mới đại khái có thể đi mất tinh lực nửa cuộc đời của những người bình thường, nhưng đây là đối với những người bình thường mà nói. Còn đối với Thiết Ngưu, hần chỉ là thêm một người thân trong nhà, một người thân cùng hần sống tới cuối đời, hần cần chiếu cố, quan tâm, nỗ lực yêu thương. Hoàng Phủ Du là ai, y có thân phận gì, giàu có hay chẳng, đối với Thiết Ngưu mà nói thì bất luận hầu như không có ý nghĩ gì hết. Vậy nên y có là Lịch vương, là nhi tử của hoàng đế, hơn nữa là rất có thể nối ngôi trở thành đại hoàng đế, Thiết Ngưu hần xưa nay vẫn ngang bướng như trâu sẽ không ghi nợ với A Du. Y nếu làm sai việc gì, hần cũng sẽ giáo huấn giống như Tiểu Du Đầu, đem hần trói lại đánh đòn.

Ít khi ra ngoài dạo chơi, lần đầu tiên xa nhà lại đến một đô thành náo nhiệt như thế, tức giận thì tức giận, vẫn muốn nhìn cảnh tượng náo nhiệt. Thiết Ngưu đi dạo trong thành nhìn bên đông ngó bên tây, thấy cái gì đều vô cùng tò mò.

Ngang qua gian hàng nhỏ của một người nặn tượng [1], Thiết Ngưu dừng chân. Hần nghĩ thầm vị sư phụ nặn tượng kia tay nghề thật giỏi, chỉ dùng một cái kéo nhỏ cùng một số tiểu đạo cụ mà hần không thể nhớ rõ tên và một chút thuốc màu, đã đem một khối bột nhào nặn thành rất sống động, nặn gì giống đấy, hần xem mà không nở bỏ đi.

Vị sư phụ nặn tượng kia trông Thiết Ngưu y phục hoa lệ, lại thấy hần say mê với tay nghề của gã, nghĩ thầm nói không chừng ngày hôm nay có thể bán được rất nhiều, liền càng ngày càng ra sức thể hiện. Nặn xong phượng hoàng lại nặn tiếp trường long, nặn xong trường long thì nặn tiên nữ, nặn xong chỉ thấy Thiết Ngưu không dời mắt nhìn chòng chọc vào tay của gã cũng không mở miệng hỏi tới giá cả, trong tâm của vị sư phụ nặn tượng khó tránh khỏi nổi lên một chút nghi ngờ nho nhỏ.

Lúc này, Thiết Ngưu đang nghĩ tới nếu có thể cùng Tiểu Du Đầu và Nhiễm Hoa đến đây thì tốt rồi, chúng vốn ưa thích những đồ chơi nho nhỏ này, mỗi lần xuống huyện thành đều luôn dán chặt vào quầy hàng người

ta nửa ngày, chỉ là chúng chưa bao giờ mua, Tiểu Du Đầu cùng Nhiễm Hoa tuy nhỏ nhưng rất hiểu chuyện, biết rõ chuyện trong nhà chưa bao giờ âm ỉ đòi hắt mua cho bọn chúng.

Ừm... Không biết A Du có chẳng cũng thích?

“Người có thể nặn được con báo không?”

“Được! Đương nhiên được. Ngài đây chờ chút, ngay giờ sẽ nặn thật đẹp cho ngài.”

Sư phụ nặn tượng thấy Thiết Ngưu cuối cùng mở ra tôn khẩu, vui vẻ luôn miệng hứa hẹn, lập tức lấy một khối bột trong rương cẩn thận tỉ mỉ nhào nặn.

Đến lúc vị sư phụ nặn tượng kia đưa con báo nhỏ rất sống động đến trước mặt hắt, Thiết Ngưu tự nhiên thò tay vào trong ngực lấy tiền. Vừa thò tay vào trong ngực, Thiết Ngưu đỡ cả người, lúc này hắt mới nhớ tới trước khi đi xa đã đưa hết tiền cho đệ muội, hắt cũng không nghĩ tới việc đòi hỏi A Du, dường như A Du cũng đã quên đưa cho hắt.

“Hắc hắc.” Thiết Ngưu lấy tay ra khỏi lồng ngực, cười ngậy ngô hai tiếng với vị sư phụ nặn tượng.

“Gia (Ngài)? Ngài còn muốn kiểu dáng gì sao? Hay là không hài lòng?”

Vị sư phụ nặn tượng thấy Thiết Ngưu tuy rằng y phục hoa lệ nhưng một chút cũng không kiêu căng giống kẻ có tiền, liền lớn gan hỏi bừa một tiếng.

Thiết Ngưu vừa nghe, xấu hổ gãi gãi đầu, cười ngậy ngô nói: “Đại huynh đệ, xin lỗi, yem không mang tiền.”

Vị sư phụ nặn tượng kia được Thiết Ngưu gọi đại huynh đệ dường như có điểm thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà lo sợ), vội vã xua tay nói: “Không dám nhận, không dám nhận, ngài đây cứ tùy thích xem, thích cái gì thì cứ lấy, một chốc nữa phiền quý phủ đưa tiền đến cũng không sao, lão đây vẫn bày hàng ở đây.”

Thấy vị sư phụ nặn tượng nói như vậy, Thiết Ngưu càng thêm xấu hổ, tìm trên người nửa ngày, tháo xuống trên lưng một khối ngọc bội đưa cho gã rồi nói: “Như vậy đi, yem dùng tảng đá này đổi với người có được không? Nó... rất đẹp, lại còn có chút đen bóng.”

Đây là một khối ngọc bội được chạm khắc thành hình con báo, vẻ ngoài rất hiếm thấy, ngọc sắc cũng đích thực phi thường đẹp. Người sáng suốt thoáng nhìn đã biết đây là thượng phẩm mặc ngọc cực hiếm, đáng tiếc trong mắt Thiết Ngưu thì nó chỉ là một tảng đá đen bóng rất đẹp mà thôi, hắt còn sợ vị sư phụ nặn tượng không chịu đổi cho hắt.

Vị sư phụ nặn tượng mở to hai mắt, cho rằng Thiết Ngưu trêu đùa gã.

Thiết Ngưu thấy gã không chịu nhận, trong lòng tự động cho rằng gã quả nhiên không thích tảng đá này, không tránh một chút thất vọng. Lại liếc mắt thấy con báo nhỏ vừa được nặn thì lại nuối tiếc không muốn rời, liền khẩn cầu vị sư phụ nặn tượng:

“Xin lỗi, đại huynh đệ, người xem thế này được không? Yem không mang tiền trên người dùng tảng đá này thế chấp cho người, chờ yem quay về lấy tiền rồi đổi lại có được hay không? Yem sẽ không quên nợ đâu.”

“Được! Đương nhiên được!”

Vị sư phụ nặn tượng sau khi sững sốt lại sững sốt, lập tức liên tục gật đầu đáp ứng, vội vã nhận lấy khối mặc ngọc cất vào trong ngực thẳng thắn nói sẽ chờ Thiết Ngưu về lấy tiền. Hiện tại y đã có thể xác định người này chắc chắn đầu óc có vấn đề, xem qua khuôn mặt kia của hắt, vừa nhìn đã biết là một tên ngốc khờ, tám phần mười là một thiếu gia khờ khạo lên người nhà chạy ra ngoài chơi, để cho Tiền Tam y kiểm được số tiền phi nghĩa này cũng là đáng! Hơn nữa nếu y không lấy tự nhiên sẽ có người khác lấy, nếu để cho người khác lấy thì đương nhiên không bằng bản thân nhận lấy.

Vị sư phụ nặn tượng nhìn Thiết Ngưu vui tươi hơn hỏ cảm con báo nhỏ hươ hươ trước mặt rồi khuất sau góc đường, vô cùng phấn khởi rất nhanh thu dọn quầy hàng, thu dọn xong thì nhịn không được móc ra khối mặc ngọc mà nhìn một chút.

Đây khẳng định là bảo bối! Người xem sắc ngọc này, tinh khiết không có một chút tạp sắc như vậy, hơn nữa mắt con báo nhìn dường như là khảm bằng một loại bảo thạch nào đó, hình dạng này, màu sắc này... sẽ không phải là kim cương đỏ[2] chứ?

Tiền Tam nuốt nước bọt. Nhìn xung quanh bốn phía không có người nào chú ý, quay lưng về phía người đi đường lật mặt trái mặc ngọc lên xem. Mặt trái cũng là hình báo, đây là một khối mặc ngọc được chạm rồng, vòng bên ngoài là hình bát quái, bên trong là một con hắc báo đang lao nhanh, trên mắt của hắc báo khảm nạm hai viên kim cương đỏ quý báu lấp lánh ánh sáng, trước tiên chưa nói đến giá trị của bản thân khối ngọc này, chỉ nhìn sự gia công dường như không phải bởi tay phàm nhân này thôi cũng đã đáng một đồng tiền!

Không hiểu được tốt cùng vật này có thể bán được bao nhiêu tiền. Lúc Tiền Tam suy xét giá cả của khối ngọc, hắc chú ý tới bên ngoài vòng bát quái dường như khắc một vòng chữ, rất nhỏ, nếu không nhìn kỹ thì sẽ sơ suất tưởng là hoa văn.

May mắn Tiền Tam bởi vì hành nghề cần biết chút chữ, dưới ánh nắng mặt trời, neho neho mắt nhận ra:

Bên trái: Ban thưởng Du hoàng nhi lễ thành nhân mười lăm tuổi.

Bên phải: Cho phép Du hoàng nhi có quyền thay trẫm chấp chính.

Bên trên: Thấy ngọc như thấy trẫm.

Tiền Tam chân mềm nhũn, phịch một tiếng ngã xuống đất.

~o.o~

[1] Nguyên văn là “niết diện nhân”. Nghề này giống như nghề nặn tò he truyền thống ở Việt Nam mình (cái này chắc bạn nào cũng biết hết trơn ha), nặn bằng bột gạo thì có thể trộn màu, cho hình nặn nhiều màu sắc đẹp lại mềm dẻo, có thể nặn ra nhiều hình thù phức tạp.

(Hình tò he các con giống)

[2] Kim cương đỏ

14. Chương 12

Thiết Ngưu vui vẻ hớn hở cầm lấy con báo nhỏ nặn bằng bột kia đi lang thang khắp phố lớn ngõ nhỏ, lần này hắn đã thông minh ra, tự biết trên người không có tiền nên không dám đứng ngây trước sạp của người ta, chỉ như cười ngửa xem hoa xa xa liếc mắt nhìn. Thẳng đến khi hắn nhìn thấy tiểu sạp bán hoành thánh trong bụng liền phát ra một tiếng ừng ực, lúc này mới nhớ hắn cũng nên quay về cái phủ thái thú kia ăn cơm chiều, vừa nghĩ liền xoay người lập tức trở về.

Đi mãi đi mãi, Thiết Ngưu mơ hồ.

Đây là nơi nào?

Yên nhớ rõ sau khi ra khỏi đại môn phủ thái thú yên đi về bên trái, thấy một cánh cửa sơn đỏ thì cùng một lão thái thái hàn huyền một chút, sau đó tiếp tục đi thẳng về phía trước, thấy một quán bán bánh bao thì rẽ phải, sau đó nhìn thấy cái phố lớn có rất nhiều tửu quán, vì không đói bụng nên lại đi tiếp về phía trước, đi đến một tiệm vải thì rẽ vào một cái đường nhỏ, đi hết đường nhỏ thì rẽ về bên phải... hay bên trái? Sau nữa, sau nữa...

Thảm, yên không nhớ rõ.

Thiết Ngưu gãi gãi đầu, quyết định tìm người hỏi đường.

Ngẩng đầu tìm tìm, vừa vặn nhìn thấy viện tử phía đối diện đại môn rộng mở, trên cổng treo hai cái đèn lồng màu đỏ, trước cổng có một đại cô nương rất xinh đẹp đang đứng không ngừng cười với hắn, thầm nghĩ cô nương này rất thân thiện, tìm nàng hỏi đường là tốt nhất.

Bịch bịch chạy qua, đứng trước mặt cô nương kia cười cười ngốc nghếch, Thiết Ngưu vẫn luôn rất mắc cỡ khi nói chuyện với đại cô nương, ậm ờ nửa ngày vẫn là nữ hài tử nhà người ta mở miệng trước.

“Vị đại gia này, ngài có muốn vào trong ngồi một chút hay không? Ngài muốn kiểu nào chúng ta đều có, không cần phải ngược ngùng nha”, nói rồi nữ hài tươi cười thản nhiên bước xuống bậc tam cấp, vươn tay kéo Thiết Ngưu.

“A, chào đại tỷ, yem không muốn gì cả, yem chỉ muốn quay về phủ thái thú, nhưng yem không biết đường, người có thể chỉ cho yem không?” Thiết Ngưu thầm nghĩ rằng cô nương này thật tốt, một chút cũng không có vẻ bon chen của người trong thành, lâu nay trừ mọi mệt mỏi của hắn ra đây là lần đầu tiên có nữ hài gần gũi hắn như thế mà.

“Phủ thái thú? Gia, ngài là người của phủ thái thú?” Nữ hài tử kia ôm càng chặt hơn, khuôn mặt áp đến mức sắp vùi cả vào trong ngực Thiết Ngưu.

Thiết Ngưu vừa nghe liền vội vàng lắc đầu.

“Không đúng không đúng, yem không phải là người phủ thái thú, bọn yem vốn bị thái thú tống vào đại lao, nhưng chức quan của A Du hình như lớn hơn so với thái thú nên bọn yem lại thành khách của phủ thái thú, đây là A Du nói đó.”

“Thật không,” nữ hài tử cười đến đôi mắt cũng cong như vầng trăng lưỡi liềm, “Gia, đến đây đi, vào trong ngồi một chút thôi, ngài không cần lo lắng, đợi lát nữa nếu ngài không biết đường, Lưu Hương viện chúng ta có thể gọi một cỗ kiệu đưa ngài về, đến đây đi, hoa danh của thiếp là Mạt Ly, gia, đêm nay ngài để Mạt Ly bồi ngài được không?” Nữ hài tử dụng sức toàn thân, toan kéo Thiết Ngưu vào trong viện.

“A? yem không cần người bồi, yem phải về phủ thái thú, nếu yem trở về muộn quá A Du sẽ mắng yem, đại tỷ, người chỉ đường cho yem là được rồi.”

Thiết Ngưu cảm thấy cô nương này sao lại nhiệt tình quá vậy, thật giống ả nữ yêu tinh chạy vào phòng hắn tối hôm qua? Cánh tay hơi dụng lực muốn tránh khỏi nữ hài.

Mạt Ly thấy Thiết Ngưu bất động, sốt ruột, quay đầu hướng vào trong viện tử gọi to một tiếng: “Các tỷ muội, còn không mau lại đây thỉnh khách quý đi vào!”

“Ai nha, gia, ngài cuối cùng cũng đến đây, thiếp chờ ngài mãi.”

“Gia, sao bây giờ ngài mới đến nha.”

“Gia,”

Một trận oanh thanh yến ngữ, từ trong viện một đồng đại cô nương xinh đẹp ùn ùn chạy ra, vây lấy Thiết Ngưu kéo vào trong.

“Yem, yem không biết các người, các người đừng kéo y phục của yem, kéo rách A Du sẽ mắng, các người đừng đẩy yem mà, đừng đẩy mà! Người, các người...” Thiết Ngưu bị một đoàn nữ tử bao vây đến sắp hôn mê.

.

Tiền Tam ngồi ở nhà nhìn ngọc bội trong tay mà tâm tình mâu thuẫn dị thường.

Cứ mang nó về như vậy? Đứng tại chỗ chờ vị quý nhân ngốc kia mang tiền đến đổi? ... Nhưng lại không cam lòng.

Hay nghĩ cách đem nó đổi thành tiền? Nhưng ai dám chứ? Người biết hàng thì không dám mua, người không biết hàng thì lại không đổi được giá tốt.

Giữ nó lại? Giữ lại thì dùng làm gì? Nếu bị điều tra ra thì đây chính là tử tội chém đầu!

Dùng nó để giả mạo hoàng tử Du lừa tiền? ... Y lại không có can đảm này, lỡ như bị tóm thì không còn là vấn đề của một mình y nữa, chắc chắn là chém cả nhà tịch thu tài sản trốn đầu cho thoát!

Làm sao đây?

Làm sao cũng không tưởng nổi lại nhận được một cái bảo bối bồng tay như vậy, quảng cũng không được, giữ cũng không xong.

Bỗng nhiên trong đầu Tiền Tam lóe lên một tia linh quang.

Không có bất cứ kẻ nào nhắc đến tin tức hoàng tử xuất cung, phía quan phủ cũng không tuyên bố bất cứ tin tức gì, như vậy... điều này có nghĩa là hoàng tử Du đang âm thầm làm việc, có lẽ là ngầm điều tra thiên hạ, cũng có lẽ là trộm trốn đi chơi, mặc kệ là lý do nào, nếu để cho quan phủ mẫu Nhạc Dương biết được tin tức này mà chuẩn bị sẵn sàng, đối với quan lại bọn họ mà nói hắc là chỉ có lợi chứ không có hại. Nói cách khác, nếu y đem khối ngọc bội này nộp cho thái thú Nhạc Dương, thái thú biết trước được tin này thế nào cũng sẽ biểu đạt chút lòng biết ơn với kẻ mật báo là y. Hơn nữa, cho dù ngày nào đó hoàng tử Du tìm tới cửa, y cũng có lý do chính đáng là dân thường không dám bảo quản bảo vật như thế nên đã trình lên quan phủ mẫu để tránh việc ngoài ý muốn.

Đúng! Liên làm như vậy! Tiền Tam vỗ đùi, đối với việc mình có thể nghĩ ra phương pháp vẹn cả đôi đường như thế mà tự tán thưởng một phen.

.

Ngay lúc Tiền Tam thay một bộ y phục tốt nhất, đem mặc ngọc long trọng đặt trong một hộp gỗ lên đường đến phủ thái thú, thì Thiết Ngưu đang núp trong nhà xí bên ngoài tiểu lâu các dành cho khách quý nghỉ qua đêm ở Lưu Hương viện, không biết làm thế nào cho phải.

Hắn thật vất vả mới “trốn” được đến đây. Khi hắn nói mắc lăm rồi, thế nhưng mấy đại cô nương kia lại nâng một bồn cầu lên để hắn giải quyết luôn ở trong phòng. Không còn cách nào khác, hắn đành nói muốn đi đại tiện, vả lại nếu có người hắn đi không được, mấy nữ hài kia mới hi hi ha ha đưa hắn đến nhà xí bên ngoài lầu các này.

Trộm nhìn ra ngoài qua khe cửa, nữ tử tên Mạt Ly kia vẫn còn đứng ở nơi đó, thật giống như là sợ hắn chạy mất.

Ai, bụng thật đói...

Ngồi xổm trên hầm cầu sờ bụng mình, Thiết Ngưu giương mắt con báo nhỏ bằng bột mì đang nắm trong tay trái... Không biết cái này có thể ăn được không?

Mấy đại cô nương kia dường như đều rất thích con báo nhỏ này, ai cũng muốn đòi, tuy rằng hắn rất muốn cho các nàng, nhưng chỉ có một con, đây là thứ hắn muốn tặng cho A Du, đành phải xin lỗi các nàng.

“Gia, ngài có khỏe không vậy?” Mạt Ly hết kiên nhẫn chờ.

“Khỏe, vẫn khỏe, cái kia...” Thiết Ngưu cuống rồi, đi ra ngoài lại bị quần lấy thì làm sao bây giờ? Hắn không rõ mấy đại cô nương xinh đẹp kia sao cứ muốn quần hắn không tha, vừa rồi hắn nhìn thấy mấy nam nhân khác cũng đều bị mấy cô nương quần lấy gắt gao, này... này không phải là yêu tinh mê hoặc người chứ? Hắn không nghĩ đến chuyện ăn vụng sau lưng A Du nha!

“Gia, có phải ngài không mang giấy không?” Mạt Ly ở bên ngoài hỏi.

“... Đúng đúng! Yêm không mang! Quên mang theo mất! Đại tỷ ngươi có thể lấy đến cho yêm được không?” Thiết Ngưu vừa nghe lập tức ghé vào khe cửa hướng ra bên ngoài mà hô. Vừa rồi sao yêm không nghĩ đến lý do tốt như thế này mà!

“Thiếp biết rồi, thật là, đại lão gia ngài nương ngừng cái gì chứ, cứ ngồi chồm hổm trong hầm cầu lâu như vậy...” Mạt Ly nói nhỏ, “Ngài chờ một chút, Mạt Ly đi lấy cho ngài một ít (giấy).”

“Tốt quá, làm phiền đại tỷ.”

Thiết Ngưu tai nghe được cô nương kia lẩm bẩm nói cái gì quan nhân kỳ quái, tên ngọc linh tinh dần dần đi xa, cẩn thận lộ đầu ra xem xét bốn phía không có ai, vội vàng nhanh chân trốn ra bên ngoài. Chạy ra khỏi cái sân trong của tiểu lầu các kia, xuyên qua một hoa viên lớn, lại vòng qua một khách phòng có rất nhiều người đang uống rượu bên trong, Thiết Ngưu chậm rãi dừng bước, lúc này đi vào cũng không biết nhà này có nhiều đường như vậy, sao tìm được lối ra đây?

Song, lần này Thiết Ngưu không dám tùy tiện tìm người hỏi nữa, cũng không dám đi về phía có nhiều người, hấn sợ lại bị đám đại cô nương kia quẩn lầy. Vừa đi vừa nghĩ, càng nghĩ càng hồ đồ, hấn thật sự không hiểu được cô nương kia kéo hấn vào làm gì.

Tóm lại, chính là không phải chuyện tốt! Đến lúc Thiết Ngưu rút ra được kết luận này, hấn phát hiện ra có vẻ như mình lại chạy đến phía trước của một toàn lầu các khác.

Từ từ! Kia là ai? Sao nhìn quen mắt như vậy?

Thiết Ngưu tập trung nhìn về phía hai bóng người đứng bên trong khung cửa sổ của lầu các.

A? Đây không phải là tiểu cữu tử của thái thú tên Trương cái gì Đức sao? Gã cũng ở trong này?... Ha ha! Thật tốt quá! Cuối cùng cũng có người có thể đưa yêm về ăn cơm!

Thiết Ngưu nhìn thấy người quen ở trong, bất chấp tất cả, cực kỳ vui vẻ chạy về phía lầu các.

.

“Ai?!”

Người trong lầu các hiển nhiên tính cảnh giác rất cao, vừa nghe đến bên ngoài có tiếng bước chân người lập tức đẩy cửa sổ ra quát.

“Là hấn!” Trương Thư Đức sững sốt.

“Hấn sao lại đến nơi này?” Nữ tử yêu mị bên cạnh Trương Thư Đức hơi hơi nhướn mày.

“Không biết, có lẽ hấn...” Trương Thư Đức quay đầu nhìn về phía nữ tử bên người.

Nữ tử cũng đồng thời nhìn sang Trương Thư Đức.

“Có lẽ hấn chỉ là đến phiêu kỹ (chơi gái).”

Nữ tử sửa sang lại búi tóc có chút loạn, kéo lại cổ áo hơi lệch, từ chỗ âm u bên cửa sổ bước ra trước khung cửa.

Trương Thư Đức sắc mặt âm trầm đánh giá Thiết Ngưu đang chạy thẳng đến chỗ cửa sổ, cảm thấy khó có thể giải quyết qua loa.

“Làm sao đây?” Nữ tử hỏi.

Trương Thư Đức đang muốn mở miệng, bỗng nhiên thấy Thiết Ngưu đột ngột dừng bước quay đầu chạy về hướng ngược lại, lập tức, “Mặc kệ hấn có nghe được những lời chúng ta nói vừa rồi hay không,” tiếp theo làm một động tác tay.

“Được, ta đi xử lý hấn. Ngươi rời đi trước, cẩn thận bị người khác nhìn thấy, nếu hấn bố trí tay chân ở gần đây liền giải quyết luôn.”

Trương Thư Đức gật đầu, nhanh chóng xoay người, thân ảnh biến mất ở chỗ nào đó trong phòng.

.

Thiết Ngưu thật sự bị dọa!

Hấn không nghĩ tới ả nữ yêu tinh tối hôm qua cũng ở trong này, gần như không hề nghĩ ngợi mà quay đầu bỏ chạy. Hấn sợ ả nữ tử nhiệt tình lớn mật đó lắm rồi.

Trương Thư Đức và nha hoàn gọi Tiểu Thúy kia – cũng chính là nữ yêu tinh trong suy nghĩ của Thiết Ngưu, đầu hiểu được lý do Thiết Ngưu xoay người bỏ chạy không phải do nhận ra sát khí của bọn họ mà do bị nữ tử dọa.

“Thiết đại quan nhân, thỉnh ngài chậm đã.”

Thiết Ngưu nghe được tiếng gọi của nữ tử phía sau chạy trốn càng nhanh hơn.

“Thiết đại quan nhân... Người đứng lại cho ta!” Tiểu Thúy thấy Thiết Ngưu không muốn sống cứ nơi nơi chạy loạn, trong lòng lại càng thêm khẳng định hẳn nhất định đã nghe lén được gì đó. Đó gọi là chân nhân bất lộ tướng (người tài không lộ mặt), đừng nhìn người này bộ dạng vẻ mặt ngốc nghếch, đến Nhạc Dương chưa được ba ngày liền có thể tìm thấy cứ điểm bí mật của bọn họ, có thể thấy được chức quan người này không chỉ lớn hơn vị khâm sai thoát nhìn khó chọc kia, mà sự thâm trầm từng trải cũng không giống người thường. Người như vậy nếu không thể thu về dưới trướng, kia chỉ có thể...

Mắt thấy Thiết Ngưu sắp chạy đến cổng sau —— Tiểu Thúy nghĩ đến Thiết Ngưu hẳn đã an bài tốt đường rút lui từ trước, lại không hiểu được Thiết Ngưu vừa rồi quanh quẩn ở trong Lưu Hương viện cả nửa ngày chính là tìm không ra một lối chạy trốn mà thôi.

“Thiết đại quan nhân, ngài đây muốn đi chỗ nào nha?” Tiểu Thúy tay cầm chủy thủ sắc bén, trên mặt mang vẻ tươi cười yêu mị, hướng về phía Thiết Ngưu từng bước từng bước lại gần.

“Yêm, yêm. . . Cái kia, đại tỷ người cũng ở chỗ này a, thật đúng là khéo, ha ha” Thiết Ngưu lùi lại từng bước, hẳn rất muốn nói cho nữ tử này rằng dù nàng có lấy dao ép hẳn, hẳn cũng sẽ không thú (cưới) nàng, nhưng lại sợ kích động đến nàng đành phải cười ngây ngô không ngừng.

“Phải đó, thật đúng là khéo. Hồi trước lúc không biết Thiết đại quan nhân, Tiểu Thúy thật không hiểu nhiều lắm câu nói phản trư cật lão hổ (giả heo ăn thịt hổ)[1], nay được nhìn thấy Thiết đại quan nhân, mới biết được trên đời này quả thật có cái việc như thế! Thiết đại quan nhân, ngài thế mà làm Tiểu Thúy bị lừa thật thê thảm!” Tiểu Thúy thâm nghĩ đến việc Thiết Ngưu cự tuyệt nàng lúc trước, nàng nên hiểu được người này không phải người bình thường. Nếu không trên đời này lại có nam nhân nào có thể cự tuyệt được Lộ Thủy Quan Âm nàng chủ động quyến rũ?

“Lừa người? Yêm không có lừa người! Đại cô nương người nói cũng không thể nói lung tung, yêm chính là người đã có vợ” mấy lời này mà để A Du nghe được thì sao? Y còn không đem hẳn mắng đến đầu phun máu chó mới là lạ!

“Người còn muốn giả ngu? Hừ! Thật đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ! Thiết đại quan nhân, chúng ta đều là người sáng suốt, có gì nói trắng ra đi, người nói, rút cuộc người biết bao nhiêu rồi!” Lộ Thủy Quan Âm Chu Thúy không lộ ra nét cười câu hồn, một đôi mị nhãn phát ra tia sáng sắc bén.

“Gì? Yêm không có giả ngu a, yêm cái gì cũng không biết a, đại cô nương người nói gì thế?” Thiết Ngưu nghe nữ tử nói xong cứ như sờ không được suy nghĩ của hòa thượng Trượng Nhị[2], càng nghe càng hồ đồ.

“Hừ, ta xem người có thể giả bộ đến mức nào, tới lúc thân chịu đại hình người sẽ hiểu ngay được chỗ tốt của việc nói thật!”

Tiểu Thúy quyết định bắt Thiết Ngưu mang đến phòng ngầm bí mật thăm vấn một phen, xem quan phủ bọn hắn rút cuộc đã biết được bao nhiêu. Còn cả tên khâm sai ở phủ thái thú kia, nếu không thể mua chuộc y thì cũng không thể hàm hồ bỏ qua, chỉ có thể là hoặc là không làm, đã làm thì phải làm đến cùng!

“Đại, đại cô nương, người muốn làm gì! Người đừng đến đây! Đừng đến đây!”

.

Tiền Tam tay nâng hộp chứa bảo ngọc đi vào phủ thái thú Nhạc Dương cầu kiến thái thú. Gia đình đưa y đến hậu viện.

Ngay lúc Tiền Tam quỳ trên mặt đất trộm đánh giá cách bày biện trong phòng khách thì,

“Người nói người muốn gặp thái thú đại nhân là bởi vì người có thứ trọng yếu quý giá gì đó muốn dâng lên? Hơn nữa lại liên quan đến hoàng tộc?”

Theo tiếng nói, một nam tử trưởng thành đi ra từ sau bình phong. Chính là Trương Thư Đức mới từ Lưu Hương viện trở về, lúc đi qua đại môn, gã nghe được tiếng Tiền Tam bẩm báo với gia đình, trong lòng khẽ động liền cho người đưa y đến hậu viện.

“Vâng, đại nhân. Tiểu nhân có bảo bối quan trọng muốn dâng lên.”

Tiền Tam vội vàng nâng hộp gỗ lên quá đỉnh đầu. Y nghĩ Trương Thư Đức chính là thái thú đại nhân. Cũng không thể trách y đã nhận sai người, dân chúng bình dân có mấy người có cơ hội biết được ai là người chân chính trong quan phủ? Thấy đối phương mặc hoa phục, lại đi ra từ hậu viện của phủ thái thú hơn nữa khí chất thông dong, tự nhiên sẽ đem gã trở thành thái thú Nhạc Dương.

Trương Thư Đức biết y nhận sai, cũng không giải thích, vươn tay lấy hộp gỗ mở ra. Nhìn đến tầng vải đỏ què mùa bên trong, trong lòng Trương Thư Đức có điểm thất vọng, gã vốn ôm khả năng sẽ có chuyện hứng thú, nhưng gặp cái hộp này đã không còn bao nhiêu hăng hái. Như hắn thấy, tên tiểu thương tên Tiền Tam này đại khái chắc là đã mua phải hàng giả đồ hoàng tộc từ ai đó. Loại chuyện này rất nhiều, mấy thứ đồ hoàng tộc cấm lưu truyền trong dân gian, nhưng càng cấm thì lại càng biến nó thành bảo bối, theo đó có người làm giả bảo bối cũng là chuyện tự nhiên.

Trương Thư Đức không mấy hứng thú tiện tay lật tầng vải đỏ kia, ánh mắt chợt ngưng lại.

.

Trời nhanh chuyển sáng, Hoàng Phủ Du một đêm không chợp mắt, con trâu gỗ kia vẫn chưa trở về, cũng không có tin tức gì. Lúc đầu chỉ phái ba bốn người đi tìm, theo thời gian trôi qua, Du tăng số người lên năm lần. Đương nhiên, những người này đều là mật thám của Đãng Tiêu lâu y âm thầm bồi dưỡng. Hiện tại y vẫn chưa định dùng đến lực lượng của quan phủ.

Nhưng lúc tảng sáng, Hoàng Phủ Du loại bỏ ý tưởng ban đầu của mình, y quyết định dùng đến lực lượng của quan phủ giúp y truy tìm.

Căn cứ vào tin tức mật thám truyền đến, xế chiều hôm qua Thiết Ngưu ở trong thành dạo qua một vòng, tại một quán nặn tượng nhỏ bên đường dùng một khối ngọc thạch đổi lấy một con báo nhỏ bằng bột gạo. Lúc đêm xuống chạy đến phố hoa (khu lầu xanh), bị tỷ muội Lưu Hương viện nửa bắt buộc kéo vào trong viện, sau đó mượn cớ đi nặng lên chạy trốn. Tiếp sau nữa thì không còn tin tức gì của Thiết Ngưu, không ai nhìn thấy hắn đi ra từ Lưu Hương viện, cũng không có ai nhìn thấy hắn ở lại Lưu Hương viện, một người sống sờ sờ như vậy cứ thế biến mất không dấu vết.

Du đề trán, ra lệnh thuộc hạ tìm chủ quán nặn tượng kia. Vừa nghe Thiết Ngưu dùng một khối ngọc thạch đổi lấy một con báo nhỏ bằng bột, Du liền không tự chủ được thở dài. Y gần như nghĩ cũng không muốn nghĩ, con trâu gỗ kia nhất định đã dùng khối mặc ngọc y cho hắn đổi lấy cục bột nhà người ta!

Sớm biết thế đã không cho hắn...

Lịch vương thật sự hối hận nha! Không rõ chính mình lúc đó bị ma sai quỷ khiến thế nào, sao lại đem khối mặc ngọc bát quái tượng trưng cho mình cứ tùy tiện tiện như vậy đeo lên người con trâu gỗ kia dẫn đến hết chỗ nói kia! Dù có cho hắn thì đáng ra cũng nên nói cho hắn biết giá trị của khối ngọc kia, để hắn không tùy tiện dùng nó đổi lấy một cục bột dẻo đến ăn cũng không ăn được!

Cái tên đàn độn kia...!

Người tốt nhất cứ biến mất vô tung vô ảnh như vậy đi, nếu không! Hừ hừ! Đến lúc bản vương tìm được người... xem bản vương có đem người treo lên quất tám trăm roi hay không!

... Còn có người dám dạo kỹ viện cho ta xem! Không muốn sống nữa có phải không?!

Đường đường Lịch vương hoàn toàn quên chuyện chính mình “ăn vụng” lúc trước, đối với việc Thiết Ngưu chạy đi dạo kỹ viện lại biểu lộ phần nộ mãnh liệt!

Cho nên, cùng ngày, Lưu Hương viện đột nhiên bị một đoàn quan binh bao vây tiếp theo bị đóng cửa điều tra cũng không kỳ quái.

~*~

[1] Phần trư cật lão hổ (giả heo ăn thịt hổ) là kể thứ 26 trong Tam thập lục kế, có thể giải thích đơn giản như sau:

Trên đời có 2 loại người, một là “giả hổ ăn heo”, hai là “giả heo ăn hổ”.

“Giả hổ ăn heo” là chỉ kẻ có tài năng rất không tương xứng với địa vị, vốn chỉ là kẻ yếu ớt kém cỏi nhưng lại muốn làm ra vẻ oai quyền, tỏ ra oai phong hù dọa cấp dưới. Còn “giả heo ăn thịt hổ” thì ngược lại, bản thân là kẻ anh hùng nhưng để đạt được mục đích mà cố ý giả làm kẻ ngu ngốc làm cho người ta không thể nghi ngờ, rồi một khi đến thời cơ sẽ lợi dụng sơ hở của đối phương, hành động nhanh chóng khiến đối phương mắc mưu, trở tay không kịp.

Trên đây là phần tóm tắt ngắn gọn và lược dịch từ một bài hỏi đáp ở Baidu, phần giải thích gốc vốn rất dài và có liên quan đến nhiều điển tích, tớ thật sự kham không nổi nên bạn nào muốn tìm hiểu chi tiết hơn thì mời ghé trang Baidu này.

[2] Sờ không được suy nghĩ của hòa thượng Trương Nhị (/ Trương Nhị hòa thượng mặc bắt trứ đầu não):

Dưới đây tớ xin trích dẫn hai phần giải thích (có chỉnh lý vài chỗ) mà tớ tìm được trên Google. Mỗi phần giải thích có chỗ hay và chỗ đúng riêng nên tớ post hết để mọi người tham khảo. Chân thành cảm ơn hai bạn đã viết phần giải thích này.

1. Nguồn: Minh Du WP

Điển tích: Câu này xuất xứ từ một truyền thuyết cổ, về mê cung “Bát Quái” La Hán Đường ở chùa Tây Viên vùng Tô Châu. Lời đồn rằng mê cung La Hán Đường vừa mỹ lệ vừa kỳ diệu, được xây dựng bởi một vị hòa thượng thân hình rất cao lớn, mọi người không biết pháp danh của ngài nên gọi ngài là Trương Nhị hòa thượng (hòa thượng cao một trượng hai). Trương Nhị hòa thượng khi chỉ đạo xây dựng La Hán Đường thì không đưa ra bản vẽ cụ thể, nghĩ tới đâu chỉ cho công nhân làm tới đó, những người được tuyển vào xây dựng công trình đều mơ hồ về tính toán của Trương Nhị hòa thượng, còn La Hán Đường sau khi hoàn thành kiến trúc vô cùng ảo diệu, càng khiến người xem choáng váng.

Bởi vậy, mọi người đều nói “Sờ không tới suy nghĩ của Trương Nhị hòa thượng”, về sau câu này được truyền miệng và nhiều khi được lược bớt còn “ ” (sờ không được suy nghĩ) với ý nghĩa: mù mờ, không thể hiểu rõ sự việc.

2. Nguồn: Thư viện kiểm hiệp

Thời cổ người Trung Quốc thường cao khoảng tám xích (Thời Minh Thanh 1 xích = 31.1 cm. Độ dài xích là khác nhau qua các thời kỳ: thời Thương 16.95cm, Chu 23.1cm, Hán 21.35-23.75, Tam Quốc 24.2cm, Tùy 29.6, Đường 30.7, Tống 31.68cm), khi người đưa tay ra thường cao không quá một trượng (Dù thời Thương coi người cao 1 trượng, nên mới gọi là “Trượng phu.”) Trong khi đó, tượng trong chùa (hay nói bóng gió ở đây là hòa thượng) thường được cho là cao một trượng hai xích, cho nên người thường sẽ không với tay tới đầu tượng. Dùng lối nói ví von này ban đầu để chỉ một người “trượng nhị hòa thượng” thì sẽ hơn hẳn người thường hai bậc, khiến người ta cảm thấy thua kém hay không hiểu được.

– Nghĩa đen: Một tượng kim cương (hòa thượng) cao một trượng hai, bình thường không thể với tới đầu.

– Nghĩa bóng: Chuyện gì đó làm ta không thể hiểu được.

Hồng: Theo tớ nhớ thì bạn Trâu cao tám xích, anh Du cao chín xích đó. Mọi người tự đối ra nhé. Nhưng sao tớ cứ thấy cái chiều cao này hơi bị vô lý =.=

Lần này thì tớ choáng toàn tập rồi. Tớ cứ có cảm giác chương của tớ phải chú thích nhiều hơn ấy, mà cái nào cũng dài nữa chứ TT__TT

15. Chương 13

Trương Thư Đức nôn nóng không yên đi tới đi lui trong phòng, Lộ Thủy Quan Âm đi chặn đường khứ Thiết Ngưu đến nay vẫn chưa về, bây giờ còn đột ngột nghe tin khâm sai Thiết Du phái binh bao vây Liễu Hương

viện, tuy rằng muốn tự mình đem khối mặc ngọc kia trình lên trên nhưng lại lo lắng thân phận của gã đã bại lộ.

Lộ Thủy Quan Âm không chỉ mang một thân mị công có thể nói là thiên hạ đệ nhất mà võ công của nàng cũng không tầm thường, nhưng đến nay vẫn chưa truyền về bất luận tin tức gì chắc hẳn đã lành ít dữ nhiều. Vậy hiển nhiên Thiết đại quan nhân thâm tàng bất lộ kia đã dò xét gã rồi truyền tin cho khâm sai, bằng không sao vô duyên vô cớ y lại phải binh bao vây Liễu Hương viện?

Nếu như lúc này có ai thấy Trương Thư Đức, nhất định không tin gã chính là tên tiểu cừ tử của thái thú thường ngày kiêu ngạo cợt nhả. Về mặt biểu cảm cần thận suy xét chứng tỏ gã đã trải qua rất nhiều sóng to gió lớn.

Sao đây? Nếu như sự tình bại lộ, đến lúc đó gã phải gánh trách nhiệm là việc không thể tránh khỏi, ví bằng gã không muốn đến hình đường thỉnh giáo bản lĩnh, nhất định hiện tại phải lấp kín tất cả lỗ hổng.

Thế nhưng ám sát khâm sai là tội danh không nhỏ, nếu gã thất thủ bị bắt...

Trương Thư Đức trong lòng cân nhắc thiệt hơn nhưng trước sau vẫn không tìm ra cách giải quyết tốt nhất, cho đến lúc thuộc hạ truyền tin trong sài phòng ở hậu viện của Lưu Hương viện phát hiện thi thể của Lộ Thủy Quan Âm.

.

Bên này, Hoàng Phủ Du cũng đang cau mày suy nghĩ.

Cái đồ ngu ngốc kia không biết chạy đi đâu. Hồi khắp một lượt từ già đến bé của Lưu Hương viện cũng không ai biết. Trong sài phòng ở hậu viện phát hiện thi thể của nha hoàn Tiểu Thúy, qua xem xét đã nhận ra nữ tử ấy là Lộ Thủy Quan Âm lưu lại tiếng xấu trên giang hồ. Tạm thời không đề cập tới Lộ Thủy Quan Âm vì sao trá thành nha hoàn ẩn thân trong phủ thái thú, bản lĩnh có thể chen vào hàng nhị lưu cao thủ như Lộ Thủy Quan Âm lại bị người khác vạ lây cổ giống như vạ lây cổ trẻ con, phụ cận Nhạc Dương có ai có công lực dễ dàng đoạt đi tính mệnh của yêu nữ này? Có quan hệ như thế nào với việc con trâu ngốc kia mất tích? Vì cái gì thuộc hạ của y được xưng là thiên hạ đệ nhất mật thám rốt cuộc vẫn không tra ra được Thiết Ngưu ở đâu?

Vừa nghĩ đến con trâu ngốc kia rất có thể bị người ta chém thành vài khúc cho vào bao tải vứt xuống hồ Động Đình thì trong một góc nào đó...

“Cộc cộc”

“Ai!” Hoàng Phủ Du kinh hãi, y vậy mà không nghe thấy tiếng bước chân! Là người này công lực bất phàm hay là y thất thần quá mức! Nghĩ tới đây, kinh ngạc đột biến lửa giận! Y không thể tin được đường đường Lịch vương vậy mà để một con trâu vừa đốt vừa ngu vừa điên còn vô liêm sỉ đi phiêu kỵ bậy bạ làm cho mất hết trấn định lãnh tình trước kia! Chết tiệt!

“Thiết đại nhân, tiểu nhân Trương Thư Đức có chuyện quan trọng muốn trình báo.”

Trương Thư Đức..., hừ.

“Vào đi” Bản vương muốn nhìn người có thủ đoạn gì, dám lớn mật chạy đến trước mặt ta.

“Tạ ơn đại nhân.” Cửa bị mở ra, Trương Thư Đức tay nâng một hộp trang sức tinh xảo khom lưng đi vào.

“Khụ, Thiết đại nhân, hôm nay tiểu nhân trong lúc vô tình từ một nghệ nhân nhận được vật báu khó lường trên tay. Tiểu nhân hoài nghi là vật trong cung, đặc biệt đưa tới để đại nhân xem qua.” Trương Thư Đức đến gần bên người Lịch vương trong vòng ba bước.

Du khẽ gật đầu, khoát tay ý bảo gã mở hộp ra.

Về mặt kinh sợ của Trương Thư Đức hiện lên chút tươi cười, cẩn cẩn dục dục (cẩn thận từng li từng tí) mở hộp ra.

Đưa mắt liếc qua vật trong hộp, Du đưa tay che miệng ngáp một cái.

“Là cái này?”

“Vâng, đại nhân. Người xem chất liệu này, tài nghệ này, vô nhất bất tinh, vô nhất bất mỹ (không chỗ nào không tinh xảo, không chỗ nào không đẹp). Hơn nữa bên ngoài vòng bát quái còn khắc một vòng chữ...”
Trương Thư Đức lại tiến lên trước một bước.

.

Coi thần thái của vị khâm sai, vật này có lẽ là đồ dỏm, may mà bản thân không có tùy tiện đem cái thứ này trình lên trên, bằng không hẳn sẽ làm thành trò cười. Trong lòng Trương Thư Đức thấy may mắn. Ngẫm lại xem cũng đúng, vật trọng yếu như thế làm sao tùy tiện lưu lạc dân gian. Tiền Tam kia nói là một quý nhân khờ khạo cho hắn, có quý nhân nào ngốc đến độ phiên vân phúc vũ (mây mưa thất thường) tùy tiện đem vật báu như thế tặng người? Thôi, cho dù là đồ dỏm, nếu như có thể tạo thời cơ cho việc khác thì cũng xem như đáng giá.

Dường như Du mất đi sự cảnh giác, mặc cho gã tới gần cũng không lệnh ngừng lại.

“Nga, vậy sao, mà trình lên để bản quan nhìn một cái xem.” Thanh âm lười biếng không chút hứng thú.

Trương Thư Đức nâng hộp trang sức cao hơn đỉnh đầu, trình đến trước mặt Hoàng Phủ Du.

Du đưa tay tùy ý lấy ra khỏi mạc ngọc trong hộp, lật qua lật lại trong tay, tựa như đang xem xét chữ khắc trên vòng ngoài khối mạc ngọc – kỳ thực từ ánh mắt đầu tiên y đã nhận ra đây chính là vật y cho con trâu ngốc kia, nhưng hắn đem ngọc bội vua ban đi đổi lấy một cục bột!

Ngay lúc này! Trương Thư Đức cầm hộp trang sức trong tay hướng về Hoàng Phủ Du đang ngả người trên ghế, đồng thời rút đoản kiếm từ trong tay áo nhắm ngay ngực họ Hoàng Phủ kia mà đâm.

Mặc kệ cái tên khâm sai này có biết võ nghệ hay không, mình bất ngờ tấn công, hành động sấm vang chớp giật như vậy tất khó có thể thoát được! Trương Thư Đức tự tin mười phần.

Phốc!! Đoản kiếm cắm vào trong vật.

Trương Thư Đức ngẩn đầu, mắt thấy Hoàng Phủ Du vẫn không đổi thế, ngả người trên ghế dựa nhìn gã mà mỉm cười. Đoản kiếm của gã đích thực đã cắm vào, nhưng là cắm vào hộp trang sức, mà hộp trang sức ấy lại đang bị Hoàng Phủ Du cầm ở trong tay. Nói cách khác, không phải gã dùng kiếm đâm đúng mục tiêu, mà là Hoàng Phủ Du đem hộp trang sức đến trước đoản kiếm của gã, thậm chí đến tư thế cũng không thay đổi một chút. Thần nhiên ra làm sao?! Lại còn công lực như thế nào!

Dần dần, Trương Thư Đức không thể khống chế tay ngừng run rẩy. Người này trên giang hồ tuyệt đối không phải một tiểu nhân vật, công lực của y cũng tuyệt đối không thua kém nhị lưu cao thủ. Nhưng khâm sai này... y là ai? Chẳng lẽ, chẳng lẽ người thoát nhìn ngốc ngốc hồ đồ kia đích thực là hoàng tử, mà người này là bảo tiêu của hắn. Thân phận của khâm sai chỉ là muốn che giấu? Vì cái gì hoàng tử muốn tới đây? Lẽ nào bọn họ đã biết...

Ngay cả một lời cũng không lưu, Trương Thư Đức lập tức xoay người hướng cửa phóng đi. Nếu như gã cấp báo việc này lên trên, nói không chừng gã còn có thể lập công chuộc tội.

“Bản vương còn chưa có hảo hảo cảm tạ người đem ngọc bội vật quy nguyên chủ, người sao đã đi rồi?”

Thanh âm từ trước mặt truyền đến, người vừa ngồi trên ghế tựa hiện thời lại mang vẻ mặt tươi cười cùng dáng điệu ung dung điềm tĩnh hào hoa phú quý đứng ngay trước cửa.

Trương Thư Đức chưa từng hối hận đến vậy!

Gã có mắt như mù, vậy mà không nhìn ra thân phận thực sự của người này! Ung dung như vậy, phi phàm như vậy, tướng mạo như vậy, ngoại trừ Lịch vương Du trong truyền thuyết còn có thể là người phương nào? Thật sự là bởi vì cái tên quan gia ngốc nghếch hồ đồ kia luôn mồm gọi “A Du, A Du”, khiến cho không ai nghĩ ra Du này chính là Du kia. Có hoàng tử nào lại tùy ý để thuộc hạ gọi y như vậy? Trừ phi người họ danh vị còn lớn hơn so với y!

Không nhận được, “Đại quan gọi Thiết Ngưu kia rốt cuộc là thần thánh phương nào?”

Thoáng sững sốt, Du không nghĩ tới gã ở thời điểm này đột nhiên hỏi vấn đề ấy, ngẫm lại, trên mặt hiện lên nụ cười giả tạo giễu cợt người.

“Người nói Thiết Ngưu? Hắn là nhi tước (con dâu) duy nhất của đương kim thánh thượng Đại Á hoàng triều Sùng Đức đế, đệ nhất vương phi của bản vương.”

...

Biểu tình trên mặt họ Trương khiến ác ý khoái trá trong mắt Lịch vương càng tăng.

Trương Thư Đức tuy rằng đã biết bí mật này, cũng có may mắn bá kiến Lưu sơn chân diện mục [1](bộ mặt thật) của “phu phụ” Lịch vương, nhưng thật đáng tiếc, gã vĩnh viễn không có cơ hội nói chuyện này cho người khác nghe.

“Vừa lúc bản vương có chút việc muốn hỏi người, mà bản vương cũng tin người thấy chút cực hình của hoàng thất xong, sẽ khiến người khẩn cấp nói hết toàn bộ đầu đuôi gốc ngọn sự tình.” Du mỉm cười trở tay mở cửa, bên ngoài có hai kẻ phục trang phu canh (người đi tuần đêm điểm canh) đứng sẵn, tựa hồ đã đợi thật lâu.

.

Phủ thái thú Nhạc Dương dậy chút phong ba không lớn không nhỏ. Tiểu cữu tử của thái thú đột nhiên biến mất, tiểu thiếp cũng tự uống thuốc độc chết ở trong phòng. Có điều người của phủ thái thú cũng không vì thế làm ra việc lớn gì, tựa như tiểu thiếp của người thường vong thân, một chiếc áo quan mỏng, mấy người đưa tang đem tiểu thiếp đi mai táng. Chuyện Trương Thư Đức biến mất cũng chỉ bị nói thành cữu gia vì chị ruột qua đời liền lánh khỏi Nhạc Dương tìm cách lập nghiệp. Chưa được hai ngày, quý phủ thái thú đã nhanh lấy lại sự bình ổn.

Thái thú Nhạc Dương Ngô Kế Hiếu từ phòng khách quý đi ra lau lau mồ hôi lạnh trên đầu, thoát lực nhưng lộ vẻ an tâm đi về hướng hậu viện. Xa xa, phu nhân kết tóc cùng y đang được nha hoàn dìu đỡ nghênh đón y.

“Quan nhân, không sao chứ?” Ngô phu nhân quan tâm đi đến bên người trượng phu.

Ngô Thái thú gật đầu, khuôn mặt gương gạo nở nụ cười, “Hai năm nay khổ cho nàng rồi.”

“Thiếp thân vô sự, chỉ cần quan nhân bình an... . Khâm sai đại nhân không có làm khó dễ người sao?”

“Không có. Ta đã bẩm báo cho Thiết đại nhân mọi việc biết được, Thiết đại nhân nói..., nói ta có khả năng sẽ vì sao nhãng cương vị mà bị giáng chức, nhưng cũng chỉ vậy thôi. Khâm sai đại nhân là người công minh, không có đặc biệt làm khó dễ ta. Nàng không cần lo lắng.” Ngô thái thú kéo thê tử vào lòng, luôn miệng nói: tất cả đều đã trôi qua, tất cả đều đã trôi qua.

Ngô phu nhân tựa đầu vào trong lòng trượng phu.

.

Từ miệng của Trương Thư Đức biết được đêm đó Thiết Ngưu đúng là xuất hiện ở Lưu Hương viện, do Lộ Thủy Quan Âm chặn đường muốn hỏi khẩu cung hắn, nhưng sau đó bởi vì họ Trương không có ở hiện trường, vậy nên Thiết Ngưu ở nơi nào vẫn còn là câu đố. Con trâu ngu xuẩn kia chạy đi đâu! Lưu Hương viện trước trước sau sau trên trên dưới dưới đều đã bị y quật lên ba thước đất, phát hiện sáu bộ thi cốt, cũng không có cái nào của Thiết Ngưu. Đến giếng nước bị y tát cạn, cũng không thấy được một cọng lông trâu. Có điều, vậy có phải hay chẳng tính mạng Thiết Ngưu không việc gì?

Du không biết là nên cười hay nên khóc. Hắn sẽ không thực sự lạc đường ở hồ Động Đình đấy chứ? Hay là được người nào cứu? Ngay lúc Du sai người tra rõ toàn bộ những nhân vật có tầm tiếng ra vào địa phận Nhạc Dương gần đây, Trích Tinh các các chủ Tiểu Vi truyền đến tin tức rằng Hộ Quốc tướng quân đi thuyền dạo chơi đến Động Đình.

“Hắn có ra ngoài? Sao ta không biết.” Du đứng chấp tay trước cửa sổ, đưa lưng về phía Thái Tiểu Vi.

“Bẩm vương gia biết cho, sau hôm ngài rời kinh thì Hộ Quốc tướng quân vào triều thỉnh cầu thánh thượng chuẩn cho lão một tháng hồi hương. Bây giờ hoàng triều nội ngoại yên ổn, thánh thượng liền chuẩn cho tấu chương của tướng quân.”

Trầm tư một lúc, “Người cho rằng hắn biết việc ta xuất hành không?”

“Này..., thuộc hạ không dám khẳng định. Nhưng thủ hạ của tướng quân cũng không ít, khó bảo toàn lão không nghe được một ít phong thanh.”

Cùng là Động Đình, cùng một thời gian, là trùng hợp đơn thuần, hay...? Trên mặt Lịch vương Hoàng Phủ Du xuất hiện biểu tình âm trầm.

“Thám thính lại!”

“Vâng.” Thoáng do dự, Tiểu Vi mở lời: “Vương gia, việc nào trọng, việc nào nhẹ?”

“Người cho rằng thế nào?” Du xoay người, thản nhiên cười.

“Thuộc hạ không biết.” Tiểu Vi quỳ xuống

Nhìn chăm chú đỉnh đầu thuộc hạ, thanh âm của Du tuy nhẹ nhưng trọng.

“Nhớ kỹ, trước khi ta không có căn dặn khác, Thiết Ngưu vĩnh viễn là vương phi của Lịch vương!”

“...Thuộc hạ rõ.” Môi run run, Tiểu Vi cúi đầu đã thấp càng thấp hơn.

.

Chính ngọ ngày hôm sau, Hoàng Phủ Du trong đám người hỗn loạn, xem Hộ Quốc đại tướng quân đi thuyền dạo qua hồ Động Đình. Vì đề phòng thuyền khác chặn đường, thuyền tướng quân đi dạo xung quanh hồ có bốn thuyền nhỏ theo hộ vệ, trên bờ cũng do quan phủ địa phương phái châu binh (binh lính trong vùng) canh giữ ở bên bờ. Gặp phải sự tình hoàng thân quốc thích hoặc đại quan đi tuần, quan viên phụ trách khổ sở làm đủ công tác an toàn, bề ngoài là việc hộ giá này để có thể bảo vệ các đại lão thái gia, kỳ thực trong lòng thầm nghĩ bọn họ nhanh nhanh đi qua miễn cho xảy ra hai ba việc mà đánh mất mũi quan trên đầu mình. Trên cơ bản mà nói, quan viên phụ trách ghét nhất cái loại đội ngũ đi tuần này, tốn tiền lại phí sức còn cả hao tổn tinh thần, mà còn chẳng vét được cái ích lợi gì!

Chỉ một lần hồi hương, thật đúng là giống trống khua chiêng. Mà, trông kìa... hai con thuyền đồ sộ hai tầng đi song song, đại khái muốn che giấu hành tung cũng khó.

Trên thuyền lớn xuất hiện bóng người, Du nhận ra một trong số đó chính là nữ tể (con rể) của Hộ Quốc đại tướng quân Âu Dương Phụ Thiên, nhờ chút bóng thừa của thái sơn nhạc phụ mà được giữ vị trí đầu mục phòng giữ kinh thành. Xem như là một người an phận, không có chỗ nào đặc biệt, đại danh hình như gọi... Trịnh Trường Tắc? Phụ phụ tướng quân cùng nữ nhi không có lộ diện, nhưng thấy bóng người mơ hồ qua tấm lụa mỏng ở cửa sổ lầu hai, chắc là phép tắc nữ nhi không tiện xuất đầu lộ diện, chỉ có thể thưởng thức phong cảnh ven đường qua cửa sổ.

Bởi vì là chuyện tư, nên mặt hồ không bị giới nghiêm, thuyền lớn thuyền nhỏ vẫn lai vãng trên hồ, chỉ có điều đều tránh xa hơn thuyền của tướng quân hơn một trượng. Không đúng, có một chiếc thuyền lá đang đi với tốc độ cực nhanh nhằm vào phía thuyền tướng quân.

Ha hã, có náo nhiệt để xem rồi. Du tìm một cây đại thụ, dựa lưng vào, khoanh tay trước ngực, vẻ mặt trên cười chuẩn bị xem trò vui.

.

Đội thuyền hộ vệ cũng đã chú ý tới thuyền ấy, có người đứng ở đầu thuyền giương giọng quát bảo ngừng lại. Thuyền ấy vẫn giữ tốc độ như cũ.

Người trên thuyền lớn cũng đã cảnh giác, châu binh bên bờ trong lòng bắt đầu thở dài, phiền phức tới rồi!

Chờ một chút! Du đột ngột đứng thẳng lên.

Người hùng phong vạn trượng đứng đầu thuyền đón gió kia...

Thiết Ngưu?!

~*~

[1] Nguyên văn:

“Lư sơn chân diện mục” là một điển tích được lấy trong bài thơ “Đề Tây lâm bích” của Tô Đông Pha (Tô Thức), biểu thị cho một sự việc đã rõ ràng.

16. Chương 14

“Người là người phương nào? Còn không mau dừng thuyền lại!” Hộ vệ trên thuyền lớn tiếng quát hỏi.

Nam nhi tám thước ngang tàng, mang mặt nạ đồng đen hình ma quỷ nhe răng[1] ngửa đầu cuồng tiếu, “Ha! Thật là một lũ cầu ngang đường! Dám chặn đường đi của lão tử, còn không mau tránh ra cho yêm!”

Hoàng Phủ Du đứng trên bờ quan sát, chớp chớp mắt. Khăng định thính lực của mình tuyệt đối không có vấn đề, thanh âm của đại hán kia mười phần vẹn mười là con trâu ngốc nhà y, thân hình cũng không khác. Nhưng, nhưng cái thái độ kiêu ngạo cuồng vọng này, còn có cái mặt nạ này..., y từng nghe nói về cái mặt nạ này.

Hai chiếc thuyền hộ vệ cập sát lại bên thân thuyền lớn để bảo vệ.

Thuyền nhỏ càng lúc càng gần, hộ vệ trên thuyền lớn vội vàng xuất vũ khí ra. Một loạt cung thủ tiến về phía đầu thuyền, quỳ xuống đất lấp tên giương cung chuẩn bị bắn.

Dân chúng trên hồ và bên bờ ai ai cũng hứng thú vô cùng, đưa ra đủ loại suy đoán thảo luận, ngưng mắt chăm chú nhìn tình thế phát triển. Đạo tặc ngang nhiên lớn gan cướp bóc đại tướng quân, đây chính là trò hay trăm năm khó gặp đó nha!

“Bắc Nhạc cuồng nhân? Lại là người! Ta và người có thù oán gì? Vì sao người cứ luôn tìm ta gây phiền toái?” Trên thuyền truyền ra thanh âm kinh sợ của con rể tướng quân – Trịnh Trường Tắc.

Bắc Nhạc cuồng nhân! Quả nhiên là hán. Chẳng lẽ... Chưa nhìn thấy khuôn mặt thì không thể tùy tiện khăng định, Du trấn tĩnh, bắt mình dùng phương thức bình thường nhất để tự suy xét.

“Ha ha! Thù oán? Chẳng qua lão tử nghe nói người chạy đến Động Đình, đặc biệt tới giúp người, cho người ném thử chút mĩ vị của nước hồ Động Đình! Người sao có thể nói lão tử tìm người gây phiền toái!” Trong tiếng cười điên cuồng, một thân ảnh vọt lên không trung. Con thuyền nhỏ kia như mũi tên sắc nhọn lao về phía thuyền lớn.

Hộ vệ trên thuyền không kịp ngăn Bắc Nhạc cuồng nhân mà muốn ngăn cũng không ngăn nổi, một tiếng vang dội, hai chiếc thuyền hộ vệ bị thuyền nhỏ xô cho lật úp, theo đà âm một tiếng đâm vào thuyền lớn, va chạm làm thuyền lớn thoáng lung lay.

Trên thuyền lớn một trận hoảng loạn nho nhỏ, tám gã cung thủ nhanh chóng ổn định thân hình, dưới tiếng hét ra lệnh của Trịnh Trường Tắc, nhắm ngay Bắc Nhạc cuồng nhân đang phi thân trên không trung phóng

“Ha ha ha! Cái trò đùa bé tí đó mà cũng dám trưng ra! Xem lão tử mời các người xuống Động Đình tắm rửa!”

Vung mạnh tay lên, đám tên bay đều rơi xuống hết. Tư thế lao đến nhanh như hùng ưng, lần lượt bắt lấy từng gã cung thủ như ném gà con mà tồm tồm ném hết xuống hồ. Hộ vệ từng người, đến lúc kịp phản ứng Bắc Nhạc cuồng nhân đã túm lấy áo của con rể tướng quân.

“Các người còn không nhảy xuống cứu người! Ngậy gốc ở đó làm gì!” Đại hán hét lớn.

Toàn bộ hộ vệ nhìn về phía Trịnh Trường Tắc.

Bàn tay lớn khế siết, “Nói với bọn chúng để bọn chúng xuống cứu người!”

“Người... người muốn gì?” Trịnh Trường Tắc run rẩy hỏi.

Đại hán sau mặt nạ đồng đen phát ra tiếng cười cổ quái, “Người hỏi lão tử muốn gì? Đương nhiên là mời người cũng xuống ném thử chút tư vị nước hồ Động Đình! Lăn xuống cho lão tử!”

Nâng tay lên, mang theo tiếng kêu thảm thiết của Trịnh Trường Tắc, “Bùm!” trong hồ nước lại thêm một người.

Đến lúc này bọn hộ vệ không cần ra lệnh cũng một người tiếp một người nhảy vào hồ bắt đầu cứu người.

Lầu hai của thuyền lớn bị thị vệ vây kín, dường như sợ hãi Bắc Nhạc cuồng nhân sẽ gây nguy hiểm cho sự an toàn của phu thê tướng quân cùng con gái. Nhưng tựa như đại hán không hề có hứng thú với những người ở lầu hai, toàn tâm nhìn chăm chú mặt hồ, thấy có người cứu con rể tướng quân lên liền lập tức nghênh ngang tiêu sái đến mép thuyền. Bọn hộ vệ khấn trương nhìn hẩn chăm chăm, dù không dám xuống tay với hẩn nhưng cũng không dám lơ lửng.

Thấy Trịnh Trường Tắc ướt sũng được người kéo lên, chờ cho gã đứng vững, đi đến trước mặt gã, nhếch miệng cười với gã.

“Người... người muốn làm gì nữa! A!”

Nhắm ngay mũi con rể tướng quân, yêm đập!

Bùm!

Bọn hộ vệ lại vội vàng nhảy xuống hồ cứu người.

Có vẻ như Trịnh Trường Tắc cũng biết bơi nên không uống nhiều nước hồ, rất nhanh lại trôi lên khỏi mặt nước, được hộ vệ nhảy xuống cứu đưa lên thang thuyền.

Lầu hai có động tĩnh, hình như có người đi ra từ lầu ốc (phòng ở trên thuyền lầu).

Bắc Nhạc cuồng nhân dường như cố ý chờ Trịnh Trường Tắc được đưa lên thuyền lớn, chờ hẩn đi lên, lại cười hi hi cho một cước! Liên tiếp ba lượt, Trịnh Trường Tắc dứ khoát ở luôn dưới hồ không lên nữa.

Mọi người quan sát đều thấy kì quái, xem bộ dáng tên đạo tặc này không giống như đến để cướp bóc, mà là đặc biệt chạy tới đùa giỡn con rể tướng quân làm vui. Châu binh (binh lính trong vùng) trước tiên nhẹ nhàng thở ra, miễn là không ảnh hưởng đến mạng người, nhiều lắm chỉ chịu chút trách mắng mà thôi.

“Vị hào sĩ này, không biết con ta đắc tội với người ở chỗ nào, làm người cứ năm lần bảy lượt tìm con ta gây phiền toái. Lão phu thấy người không làm tổn hại tính mạng hẩn cũng không muốn hỏi nhiều. Nhưng hẩn dù sao cũng là con rể của Âu Dương Phụ Thiên ta, hôm nay lại ở trước mặt mọi người, xin hào sĩ hãy nể mặt lão phu, như vậy cũng đủ rồi!” Lầu hai thuyền lớn vang lên thanh âm trầm hậu già nua, chính nhất phẩm hộ quốc đại tướng quân Âu Dương Phụ Thiên lên tiếng.

“Lão nhân không cần nói nhiều! Chọc giận lão tử, ngay cả người lão tử cũng đập luôn xuống hồ!” Bắc Nhạc cuồng nhân kiệt ngạo (kiêu căng, ngang ngược, ngạo mạn) vô lễ, một chút cũng không đặt đương triều đại tướng quân ở trong mắt.

“Người!” Đại tướng quân nhin không được muốn nổi giận, phất tay một cái, ý bảo bọn thị vệ ra tay giáo huấn tên cuồng nhân kia. Bọn thị vệ tay cầm kiếm sắc đồng loạt phát động công kích về phía Bắc Nhạc cuồng nhân đang đứng ở mép thuyền.

“Ha ha ha! Một đám nhảy nhót như thằn lằn mà cũng bày đặt! Đều lăn xuống hồ hết cho yêm!” Đại hán không đợi bọn thị vệ lao xuống, người đã nhảy lên ngang trời hướng chỗ thị vệ mà đáp xuống. Không cần vũ khí gì, chỉ dùng hai tay hai chân, trái quơ phải đá như trẻ con chơi đùa, đem toàn bộ lũ thị vệ xông đến ném hết xuống hồ.

“Đến đến đến! Lão nhân (ông già), cũng cho lão ném thử chút mỹ vị của nước hồ Động Đình!”

Trong tiếng cuồng tiếu, người đã đến trước mặt Âu Dương Phụ Thiên, nắm ngón tay như thép, chụp lấy áo đại tướng quân, duỗi tay như muốn ném người.

Đại tướng quân không nghĩ đến bọn thị vệ của lão lại vô dụng như vậy, cũng không nghĩ đến đại hán trước mắt này lại lợi hại như thế, trong kinh hãi và giận dữ lớn tiếng quát: “Người dám! Lão phu chính là đường đường nhất phẩm hộ quốc đại tướng quân, người dám xỉ nhục ta——!”

“Không dám? Ha ha ha! Có cái gì mà lão tử không dám! Dù là hoàng đế lão nhân, lão tử cũng cứ thế mà cho hấn tẩm hồ Động Đình! Lão mau xuống làm bạn với con rể lão đi! Ha ha!”

Hoàng Phủ Du neho mắt lại, hừ lạnh hai tiếng. Tốt lắm, người lớn mật!

Ngay tại lúc đại hán nâng tay, “Hào sĩ thủ hạ lưu tình! Vị hào sĩ này, cha ta tuổi tác đã lớn, cũng không biết bơi. Xin hào sĩ hãy thủ hạ lưu tình cho!” Thanh âm mềm mại mà kiên định, theo tiếng nói, một vị nữ tử đoán không được tuổi tác phong tư trác tuyệt, tay đỡ một lão phụ tóc hoa đi ra từ lâu ốc.

Bắc Nhạc cuồng nhân dừng tư thế ném người lại, quay đầu nhìn về phía hai vị phụ nhân.

“Sao các người lại đi ra! Còn không đi vào!” Lão tướng quân không quan tâm chính mình đang ở dưới tay địch nhân, một lòng muốn bảo vệ thể nữ (vợ và con gái).

“Vị hào sĩ này, không biết phu quân của thiếp thân có oán thù gì với người, làm người hàng năm cứ tìm chàng gây phiền toái?” Tiếng nói chuyện của nữ tử xinh đẹp khí chất dịu dàng cũng giống nàng thật dễ nghe, lại ẩn chứa một loại uy nghiêm.

Đại hán nhìn thấy lão phụ và nữ tử vừa ra, tựa như có chút không được tự nhiên, buông bàn tay lớn đang giữ Âu Dương Phụ Thiên, lùi từng bước về phía sau.

“Vị hào sĩ này...”

“Ồn ào chết được! Nữ nhân người sao lắm mồm như vậy! Người muốn cha người, lão tử liền trả lại cho người!”

Thẳng tay đẩy, cũng chẳng nói thêm lời nào, đẩy mạnh lão tướng quân vào lòng nữ nhi của lão, thân ảnh chợt lóe, phá không họa xuất, một chưởng quét hết lũ lính hộ vệ trên thuyền rơi xuống hồ, đập xuống thuyền nhỏ, lập tức đưa mái chèo, như khi đến, thần tốc xẻ sóng mà đi.

Mọi người lặng thinh. Không rõ sự tình sao lại kết thúc như thế. Âu Dương Phụ Thiên sau một lúc lâu sững sốt, mắt thấy cuồng nhân kia cứ như vậy mà bỏ đi, lúc này mới kịp phản ứng, sai người tức tốc kéo Trịnh Trường Tắc lên.

Nữ nhân tướng quân (con gái tướng quân) đỡ lấy lão mẫu, mắt nhìn phương hướng cuồng nhân bỏ đi, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Lại nói vừa rồi Hoàng Phủ Du còn đang đứng bên cây đại thụ, giờ đã không thấy thân ảnh.

.

Mắt thấy Bắc Nhạc cuồng nhân mặt mang mặt nạ đồng đen rời thuyền nhỏ giữa hồ lên đảo, Hoàng Phủ Du đang theo sát cũng bỏ thuyền lên bờ.

Bắc Nhạc cuồng nhân tựa như không cảm nhận được có người theo dõi hấn, thoải mái đi vào trong đảo.

Hoàng Phủ Du khó hiểu không biết hấn lên cái đảo hẻo lánh này làm gì, chỉ thấy hấn lúc thì sờ sờ trúc xanh, lúc lại bắt chước tiếng chim trên đầu chim nhỏ. Bám theo nửa ngày mới phát hiện tên này quả thực chạy đến đây chơi!

“Này!”

Du đứng lại, tưởng là đã hấn phát hiện ra mình.

“Này——! Núi này so núi kia xanh ai——ai! Này đây chim nhỏ hát ca vui mừng——! Ai——ai!”

... Du chưa bao giờ biết Thiết Ngưu còn có thể hát sơn ca (dân ca miền núi), hơn nữa giọng hát... xem như không tồi?

“Cái bụng lão tử cũng kêu vui mừng ai——! Vịt hoang vịt hoang người mau tới đi——! Cạc cạc”

Than nhỏ một tiếng, xem ra câu nói kia cũng có phần đúng—— dắt trâu đến trấn Đông vẫn là trâu(trâu lại hoàn trâu)! Người thật sự nghĩ chỉ cần bắt được tiếng vịt kêu là có thể gọi vịt đến sao?

“Cạc cạc!” Lũ vịt hoang trốn trong đám bèo bay lên thành đàn, không biết là bị tiếng hát của đại hán dọa hay là đề phòng nguy hiểm đến tính mạng.

“Ha ha! Nguyên lai các người trốn tới chỗ này, đừng chạy! Để lại hai con cho yêm làm một bữa ngon nào” đại hán phi thân đến.

Chộp một cái, bắt lấy một con. Năm con vịt đã bắt tỉnh trong tay hướng lên trời ném về phía một con khác. Bắc Nhạc cuồng nhân hân hoan cười to, đi vào hồ nước nhặt lên hai con vịt hoang đáng thương.

Tháo mặt nạ đồng đen trên mặt xuống nhét vào trong ngực, nhanh nhẹn đào một cái hố bên hồ, đi vào rừng cây nhặt ít cành khô, dùng đá lửa đánh lửa, mang hai con vịt hoang đến bờ hồ mổ bụng vặt lông cắt tiết, từ trong ngực lấy ra một bao gia vị linh tinh, trong trong ngoài ngoài quét một lớp lên vịt hoang, dùng một cành cây xuyên qua, đặt lên trên lửa quay quay nướng nướng.

Hoàng Phủ Du đứng trong rừng trúc, xem cái gã được xưng là đệ nhất cao thủ đương thời Bắc Nhạc cuồng nhân tháo bỏ mặt nạ biến thành Thiết Ngưu nhà y, nhìn Thiết Ngưu nhà y trong lúc nướng vịt cởi sạch sành sanh nhẩy vào trong hồ tiện thể tắm rửa—— thói quen lâu năm của con người xem ra không dễ bỏ. Nhìn hân tẩm xong tùy tiện mặc quần, thân trần ngồi chồm hổm trên mặt đất ánh mắt thèm thuồng nhìn hai con vịt hoang bị nướng đến chảy mỡ.

Được lắm, người có gan! Phải nướng vịt hoang nên không thèm quay về có phải không?! “Hừ!”

Bắc Nhạc cuồng nhân liếc mắt sang bên này một cái, không quan tâm. Tiếp tục nướng vịt của hân.

Du mang theo nét mặt tươi cười từ trong rừng trúc thông thả bước ra.

“Phu nhân, người làm vi phu tìm kiếm thật khổ sở.”

Bắc Nhạc cuồng nhân ngẩng đầu ngó quanh bốn phía, không có nữ nhân nha. Mang vẻ mặt nghi hoặc nhìn nhìn người nọ, không phải là đọc sách nhiều quá nên hỏng cả đầu chứ? Mặc kệ y! Vịt hoang của lão tử vẫn quan trọng hơn!

Du đi đến trước mặt đại hán, “Phu nhân, sao người lại phớt lờ vi phu?”

Bắc Nhạc cuồng nhân đưa tay ngoáy ngoáy lỗ tai, không nói tiếng nào ra sức nướng vịt. Vẫn là không nên chọc đến thư ngọc tử (một sách), mấy kẻ này đánh thì không chịu đánh, chửi người lại không chửi được y—— cũng không hiểu y đang chửi cái gì, người nói yêm phải chửi hân như thế nào đây?

“Này, Thiết Ngưu, đang nói với người đấy!” Du đưa chân đá đá cẳng chân hân.

Mây rậm khê nhú, quên đi, yêm nhện.

Bắc Nhạc cuồng nhân đổi cái hướng ngồi.

Du lại đi theo.

“Này! Thư ngọc tử, tránh sang một bên đi! Đừng theo yêm!” Bắc Nhạc cuồng nhân không kiên nhẫn quát. Lão tử ghét nhất lúc ăn cơm có người đến chọc!

“Người gọi ta là gì? Lá gan người càng lúc càng lớn ha!” Du dựng thẳng lông mày. “Người chẳng những trốn ta đi phiêu kỹ, còn dám phiêu bạt bên ngoài không trở về nhà! Người ngựa da rồi có phải không?”

“Này! Tiểu tử, giọng điệu người sao giống lão bà của yêm thế. Ha ha ha! Yêm muốn nữ nhân không muốn người, biến biến biến! Chớ có chọc lão tử đánh người.” Bắc Nhạc cuồng nhân đến đâu cũng không thèm ngẩng lên, liên tục phát tay trái.

Thiên hạ Lịch vương giận quá hóa cười.

“Người cái con trâu điên này! Dám nói chuyện như thế với bản vương! Hôm nay không dạy bảo cho người một chút, người quả nhiên muốn làm phản!”

Đại hán đảo mắt xem thường. Xui xẻo! Hôm nay sao lại gặp phải cái kẻ đã ngu ngốc lại thêm điên khùng, còn tự xưng là bản vương. Không phải là xương kịch đi? Xem mặt kia, quả giống cái hoa đán[2].

Không còn cách nào, vươn tay kéo y phục đã cởi ra lại đây, lục lọi bên trong, đụng đến một cục bột ngân đáp (một loại bột làm mì, bánh canh, cũng là bột nặn tượng)—— cũng không biết là lấy ở đâu, định vứt đi nhưng thấy cũng đẹp nên không nỡ. Lại lục tiếp, đụng đến một túi bạc hôm trước hắn lén trộm lén đoạt, lấy ra hai nén bạc nặng.

“Đấy, cầm đi. Đừng làm phiền lão tử!”

Thấy hắn cứ trừng mắt cũng không đưa tay đón lấy, thuận tay ném qua, mặc kệ. Vịt của lão tử chín! Mùi thơm nức làm cho đại hán nuốt nuốt nước miếng.

Phù phù, thật nóng! Thơm quá! Ăn thật ngon! Ngay lúc Bắc Nhạc cuồng nhân hớn ha hớn hờ xé miếng thịt vịt thật to cho vào mồm nhai nuốt, một bàn tay duỗi ra trước mặt hắn. Trên bàn tay có một khối bạc, nặn một cái thành một cục bạc có đầu có chân. Đây là... trâu?

Sau đó bàn tay kia lại đưa qua, dễ dàng vặn đứt đầu trâu, bẻ cong chân trâu, phanh thây con trâu kia xong, bàn tay nắm lại, xoa một cái, thây ngựa (xác trâu) biến thành bột bạc rơi trên mặt đất.

Bắc Nhạc cuồng nhân ngẩng đầu, nhìn chăm chú tiểu sinh anh tuấn mang vẻ mặt âm trầm, hung hăng cắn một miếng thịt vịt lớn. Con mẹ nó! Hóa ra là đến tra!

Yêm cần! Yêm gặm! Yêm ăn ăn ăn! Vạn sự ăn là lớn nhất, lão tử lấp đầy bụng rồi sẽ chơi cùng với tiểu tử ngươi.

Du cũng mặc hắn vui đầu ăn hùng hục. Chờ hắn ăn xong, nghe hắn ăn no ợ một tiếng, lúc này mới không nhanh không chậm nói: “Ăn xong rồi?”

“Ợ! Ăn xong rồi. Tiểu tử ngươi là ai? Lão tử giẫm nát cái nhà ngươi, hay là đánh lão cha ngươi?” Đại hán vừa hỏi vừa kéo y phục qua tùy tiện lau lau miệng. Dùng nước hồ đập hổ lửa, ném xương vịt vào trong, rửa tay rồi lau lau lên quần, thuận tiện bứt một cọng cỏ ngồi trên mặt đất xỉa răng.

Vừa giống Thiết Ngưu lại vừa không giống. Thiết Ngưu không hào phóng như hắn, cũng không cuồng vọng như hắn, cũng... không thô lỗ đến mức độ này! Khí chất của một người có thể thay đổi đến vậy sao? Mà Hoàng Phủ Du y cùng ăn cùng ngủ với hắn hơn hai tháng trời thế mà một chút cũng không phát hiện ra?

Điều này sao có thể!

Nhưng nếu nói bọn họ là hai người Hoàng Phủ Du lại không tin.

“Ngươi không biết ta là ai?” Du bình tĩnh hỏi.

Mắt to vừa đảo, “Yêm nếu biết còn phải hỏi ngươi sao!”

“Vậy ngươi có biết mình là ai?” liếc nhìn quần áo hắn cởi ra bị vứt trên mặt đất, không phải quần áo y cho người chuẩn bị cho hắn, quần tro vải thô này cùng loại với những thứ người buôn bán trên phố thường mặc.

“Lão tử đương nhiên biết lão tử là ai!” Tiểu tử này sao kỳ lạ quá đản vậy, không biết yêm là ai còn tìm đến gây sự!

“Ngươi tên là gì? Nhà ở đâu? Trong nhà có thân nhân? Công phu của ngươi là theo ai học?”

“Tiểu tử ngươi có thấy phiền không hả, lại không phải làm thông gia với ngươi, hỏi nhiều như vậy là gì! Có chuyện gì nói mau, có rắm mau thả, không cần lải nhải nhiều lời như lão bà!” Gãi gãi, con bà nó, sâu bọ cắn người bên hồ này đúng là nhiều mà!

Thân thể tinh tráng này Du nhìn quen mắt đến mức không thể quen hơn được nữa, buổi tối hôm kia còn sờ soạng một lúc lâu mà.

“Chúng ta vẫn là thông gia?” Du cười giảo hoạt. “Ngươi đúng là thê tử bản vương cưới hỏi làng hoàng a, A Ngưu.”

Bắc Nhạc cuồng nhân trên người nổi một tảng da gà.

“Nương a! Thực xui! Tự nhiên lại đụng phải một cái thổ nhị gia[3]!” Võ võ mông đứng lên, cầm lấy y phục của mình, đại hán bỏ đi. Xem võ công của hắn cao như thế, hắn không thèm vô cớ gây rối với cái thổ nhị gia mà.

“Phía dưới tiểu đệ của ngươi có một nốt ruồi son.”

Bắc Nhạc cuồng nhân đột nhiên xoay người, rống giận: “Ngươi nói vậy! Lão tử nơi đó không có nốt ruồi!”

“Không tin thì chính ngươi tự xem xem. Nhớ rõ kéo thẳng lên xem, nếu không sẽ không thấy” Du vẻ mặt trên cười.

Đại hán nửa tin nửa ngờ, “Được! Lão tử liền nhìn xem, nếu tiểu tử ngươi dám nói vậy, xem lão tử giáo huấn ngươi như thế nào, tên tiểu bạch kiểm[4]!”

Tiểu bạch kiểm? Du ghen khí.

Bắc Nhạc cuồng nhân là kẻ tài cao gan cũng lớn, trước mặt “cường địch” mà cứ thế quay lưng lại, cởi quần... Chưa đầy chớp mắt sau đã nghe tiếng quát: “Con bà nó! Cái thổ nhị gia nhà ngươi lại dám nhìn lên lão tử đi tiểu!” Bắc Nhạc cuồng nhân kéo quần lên, quay người lại, nổi giận! Nếu không sao tiểu tử này lại thấy?

Du khinh thường bỉ tiểu, “Cái thứ kia của ngươi! Nếu không phải tự ngươi cho bản vương xem, bản vương cũng chẳng thèm nhìn đến!”

“Ngươi nói vậy!” Đại hán tức giận đến giậm chân giậm cẳng.

Đúng thế đấy, ta chính là đang nói vậy. Du cười thầm. Nốt ruồi son kia là do y vô tình nhìn thấy trong lúc trêu chọc con trâu ngọc tối hôm nọ.

“Bộ y phục này ở đâu ra? Vốn không phải là bộ này đi.”

Bắc Nhạc cuồng nhân sưng sốt. Tiểu tử này theo dõi yêm?

“Bộ y phục kia là lớp trong trắng lớp ngoài xanh, cổ tay áo ám thêu hoa văn hình rồng phải không? Còn cả giày, bên trong hắn có thêu chữ, có điều ta nghĩ ngươi xem cũng không hiểu. Bộ y phục đó đâu?”

Bán rồi. Lúc ấy chính hắn cũng thấy kì quái, sao lại mặc một thân văn sinh phục (y phục thư sinh) lờ lợt sặc sỡ vướng tay vướng chân như vậy! Dù có tiền hắn cũng sẽ không mua cái loại y phục này để mặc!

“Àn, giày trên chân không đổi. Mang thoải mái không? Ngươi có biết giày này xuất ra từ phường thêu nào?”

Bắc Nhạc cuồng nhân bị y hỏi đến hết kiên nhẫn, “Này! Tiểu tử, nói thẳng ra ngươi đến tìm yêm làm gì! Không cần nhiều lời lắm bầm lắm nhắm! Mấy thứ ngươi hỏi lão tử đâu có nhớ được nhiều như vậy!”

“Được, ta hỏi ngươi câu cuối cùng. Ngươi có nhớ được hai tháng nay ngươi làm gì không?”

“Lão tử đang bế quan luyện công! Ngươi hỏi xong? Lão tử đi!”

“Đứng lại! Thiết Ngưu, nếu ngươi đã giả vờ, bản vương sẽ không khách khí với ngươi nữa!” Kiên nhẫn của Hoàng Phủ Du cũng sắp hết.

Bắc Nhạc cuồng nhân không để ý tới y, khoác áo ngoài xoay người bức đi.

“Ngươi không muốn biết ta là ai sao?”

Đưa tay xoa xoa cái mũi, liếc mắt nhìn tiểu bạch kiểm bên cạnh, “Ngươi không nhắc yêm cũng quên. Ngươi là ai? Tiểu tử.”

Du từng chữ từng chữ, phát âm rõ ràng: “Bản vương chính là nhi tử của đương kim thánh thượng Đại Á hoàng triều, Lịch vương. Cũng là trượng phu của ngươi!”

“... Hóa ra là tên ngọc” thật đáng thương, nhìn người bộ dạng lớn lên cũng không tồi, lại mắc cái bệnh như thế, ai.

Bắc Nhạc cuồng nhân ánh mắt thương hại nhìn Hoàng Phủ Du, lắc đầu, đi thôi.

“Thiết Ngưu!” Con trâu ngọc này lại dám nhìn bản vương như thế!

“Xem ra bản vương không hảo hảo giáo huấn ngươi, ngươi căn bản không nhớ nỗi thân phận của mình!”

“Giáo huấn yêm? Tiểu tử, ngươi đủ tư cách sao! Ha ha ha!” Hai tay đại hán chống thất lưng, ngửa mặt lên trời cuồng tiếu.

Du phần nộ điên cuồng, cuối cùng đành ra tay.

“Ách! Lợi hại!” Bắc Nhạc cuồng nhân cười lớn một tiếng, vọt người, xuất chiêu, đánh trả, liên tiếp nhanh như chớp giạt.

“Hay!” Du nhin không được lên tiếng tán thưởng.

Hai vị tuyệt thế cao thủ ở bên bờ một hòn đảo hẻo lánh trên hồ Động Đình bắt đầu so tài.

Hai người đều càng đánh càng hưng phấn, cả hai đều cảm thấy như đã tìm được đối thủ duy nhất trong đời.

Không thể tưởng tượng được Thiết Ngưu lại đánh ngang tay với y, nhưng nếu là Bắc Nhạc cuồng nhân đã được xưng là thiên hạ đệ nhất cao thủ...

Trong thâm tâm Hoàng Phủ Du vốn có ý niệm cùng Bắc Nhạc cuồng nhân phân tranh cao thấp, nếu không biết người này là “thê” của y, có lẽ cái danh hiệu thiên hạ đệ nhất đối với y cũng không quan trọng, cho dù bại dưới tay Bắc Nhạc cuồng nhân cũng không phải chuyện đáng hổ thẹn. Nhưng mà! Có đánh chết y, y cũng không nguyện bại dưới tay Thiết Ngưu! Bất kể thế nào trận đấu hôm nay y cũng phải thắng, không phải vì cái danh hiệu thiên hạ đệ nhất, cũng không phải vì Đăng Tiêu lâu, mà vì thể diện của kẻ làm trượng phu! Tóm lại, bất luận là ở nơi nào, trong tình huống nào, y cũng phải đem con trâu ngọc đặt ở bên dưới!

Nếu là hai người có công lực tương đương nhau, muốn phân thắng bại trong một khoảng thời gian ngắn có lẽ rất khó. Nhưng nếu tình huống là hai người công lực tương đương, mức độ giảo hoạt lại cách xa nhau...

Trước tiên không nói chuyện Bắc Nhạc cuồng nhân có phải là Thiết Ngưu hay không, nhưng cá tính chính trực thẳng thắn của hắn hiển nhiên sẽ không khác Thiết Ngưu là bao, xem cách hắn ra tay cũng như chiêu số võ công cũng có thể nhìn ra đây là người xuất chiêu thu chiêu đều không dùng kỹ xảo. Trong khi hắn sử dụng công phu thực lấy cứng chọi cứng với Hoàng Phủ Du, thì đối thủ của hắn lại chỉ né tránh các mũi tấn công, mượn du đấu[5] để bảo trì thể lực của chính y.

Có điều muốn làm suy yếu tên hãn phu (nam tử hung hăng, dũng mãnh) này cũng không dễ dàng. Du bắt động thanh sắc quan sát địa hình chung quanh. Trước mặt y, cách hơn mười bước về phía bên trái có một cái hồ, dựa vào hiểu biết của y đối với Thiết Ngưu, có lẽ... Du cười âm hiểm.

Tựa như dần dần không ngăn được thế công của Bắc Nhạc cuồng nhân, Du từng bước lui về cái hồ trống ở bên trái.

Đột nhiên, Bắc Nhạc cuồng nhân thấy thân hình Hoàng Phủ Du hơi lảo đảo, trên mặt xuất hiện thần sắc khinh hoảng, biết y đã vô tình đạp vào cái hố, vốn khinh thường việc lợi dụng cơ hội trong thời điểm này mà tiến công đối thủ, thế công tự nhiên dừng lại.

Đáng tiếc! Đối thủ của hắn hiển nhiên không tử tế như thế, trong nháy mắt thế công của hắn dừng lại, y rút ra vô thanh chủy thủ trong tay áo lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai điểm vào nhuyển ma huyết[6] bên hông hắn.

Bắc Nhạc cuồng nhân thật không ngờ đối thủ có thể giảo hoạt như thế, thế dừng không kịp bảo vệ phần thất lưng bên hông, một lần sơ ý mà mất Kinh Châu[7], bùm một tiếng ngã vào bụi cỏ ẩm ướt bên bờ.

Hoàng Phủ Du nở nụ cười, cười cực kỳ khoái trá. Chậm rãi thông dong bước đến bên người Bắc Nhạc cuồng nhân, ngồi xổm xuống.

“Ngươi mù nội nó! Tiểu nhân dê tiện!” Bắc Nhạc cuồng nhân ngã trên mặt đất chửi âm lên.

“Chắc chắc chắc, việc này sao có thể gọi là dê tiện. Ngươi chưa từng nghe qua câu binh bất yếm trá(dùng binh không từ thủ đoạn) sao? Hơn nữa cho dù ta không dùng chiêu này vẫn có thể đánh bại ngươi, chỉ là ta không có nhiều thời gian để chậm rãi tiêu dao như vậy.” Kẻ thắng vẻ mặt kiêu ngạo.

“Đánh rầm! Tiểu tử ngươi có gan để lão tử đứng lên! Yêm ngươi lại đánh lần nữa!”

Du kiên định lắc đầu, quả quyết cự tuyệt.

“Người cái tên hỗn đản vương bát đản dê tiện vô sỉ cùng cực này! Con bà nó! Lão tử chỉ biết cái lũ tiểu bạch kiểm các người không phải thứ gì tốt! Yêm phi (Yêm nhỏ vào)!” Bắc Nhạc cuồng nhân bởi vì bị điểm nhuễn ma huyết nên thân thể không thể cử động, nhưng cái miệng lại không nhàn rỗi, lần lượt lôi tổ tông mười tám đời của Hoàng Phủ Du ra chửi, lại chửi đến ba đời con cháu nhà y.

Du bị chửi đến dựng cả lông mày. Lửa giận dần dần bốc lên.

“Nói! Chỉ cần người thừa nhận người là Thiết Ngưu, là thê tử của bản vương, thừa nhận người luôn giả vờ trước mặt bản vương, may ra hôm nay bản vương sẽ tha cho người một cái mạng!”

“Cút con mẹ người đi! Người mới là lão bà của yêm! Phi! Lão tử cũng chả thèm cái đồ tiểu bạch kiểm người làm lão bà! Thố nhị gia chết tiệt! Cút mẹ nội nhà người đi!” Bắc Nhạc cuồng nhân cũng chưa ngốc đến hết thuốc chữa, vẫn biết vận công giải huyết, một bên chửi bởi một bên chờ đợi cơ hội phản công.

Thiên hạ Lịch vương lần thứ hai trong hôm nay bị tức giận đến mức lộ vẻ cười dữ tợn.

“Tốt! Tốt lắm! Người đã sống chết không chịu thừa nhận, bản vương chỉ có thể nỗ lực dùng cơ thể giúp người nhận rõ sự thật này! Nương tử, người cứ chờ vì phu hảo hảo thương người đi! Hừ hừ.”

“Này! Tiểu tử người muốn làm cái gì! Này! Người con mẹ nó! Người dám chạm vào lão tử thử xem! Người mẹ nội nó, tên thố nhị gia chết tiệt nhà người, cút qua một bên cho lão tử!” Mắt thấy móng vuốt của Lịch vương đã đến vạt áo trước người, Bắc Nhạc cuồng nhân nóng nảy. Lúc này hần mới ý thức được sự tình thật sự không ổn rồi! Cực kì không ổn!

“Thố nhị gia? Nương tử, đợi một chút người liền sẽ biết ai mới là thố tiểu tử yếu ớt đáng thương trong miệng người. Đến đây đi, cho bản vương xem xem người rút cuộc có gan đến mức nào!”

Xoẹt một tiếng! Áo ngoài mà Bắc Nhạc cuồng nhân tùy tiện khoác trên người biến thành miếng vải rách...

~*~

[1] mặt nạ đồng đen hình ma quỷ nhe răng:

mat-na-dong-den

mat-na-dong-den1

[2] hoa đán: Diễn viên đóng vai nữ có tính cách hoạt bát hoặc phóng đãng, đánh đá trong hí kịch.

[3] + [4] thố nhị gia: cuối thời nhà Thanh, cụm từ này được dùng như cách lăng mạ người khác bởi những kẻ hầu rượu ở thanh lâu bị gọi là thố nhị gia. (thố là thỏ)

tiểu bạch kiểm: chỉ những nam tử trẻ tuổi xinh đẹp nhưng theo nghĩa xúc phạm.

Trong trường hợp này có thể hiểu cả hai cụm từ “thố nhị gia” và “tiểu bạch kiểm” đều dùng để chỉ nam tử yếu nhược, bị người ta dè. (chắc thế :D)

[5] du đầu: đầu chậm và chủ yếu chỉ tránh chứ không phản công nhằm kéo dài thời gian tiêu hao sức lực đối phương.

[6] nhuễn ma huyết | : huyết mà khi bị điểm sẽ khiến người đó bị tê liệt và mất hết sức lực.

[7] một lần sơ ý mà mất Kinh Châu: xuất xứ từ lịch sử thời Tam Quốc (220-280) với ba nước Tào Ngụy (Ngụy) – Hán Thục (Thục) – Đông Ngô (Ngô).

Kinh Châu vốn thuộc về Đông Ngô, là nơi trọng yếu giáp ranh ba nước mà ai cũng muốn giành.

Năm 210, chủ công Lưu Bị của Hán Thục mượn Kinh Châu từ Đông Ngô để củng cố thế lực hình thành liên minh chống Tào, lần đó Lưu Bị “mượn” được không hề trả lại.

Năm 214, Lưu Bị dẫn quân đánh Ích Châu, để lại Kinh Châu cho Quan Vũ trấn thủ.

Năm 219, Quan Vũ nghe lời tâng bốc của Lục Tốn (quân sư Đông Ngô) mà lơ lửng Kinh Châu, dẫn quân đánh Phàn Thành (thuộc Ngụy). Dù chiến thắng nhưng quân binh hao tổn nặng, Quan Vũ lại kiêu căng

tiếp tục dẫn quân đánh lên Tương Dương. Trong khi đó, Ngụy-Ngô vốn đã ngầm thỏa thuận, quân Ngô sẽ lên tập kích Kinh Châu để đòi lại đất cũ, quân Ngụy đòi lại Tương-Phản, hình thành hai thế giáp công.

Kết cục, Quan Vũ không những không lấy được Tương-Phản mà cũng mất cả Kinh Châu do hai tướng phòng thủ Kinh Châu là My Phương và Phó Sĩ Nhân đã hàng Ngô. Quan Vũ không còn đường về khi đã mất căn cứ, với binh lực mỏng yếu không chống đỡ nổi sự truy kích của quân Ngô và cuối cùng bị bắt rồi bị giết.

Theo một số ý kiến, trong việc đánh mất Kinh Châu, sai lầm của Quan Vũ không phải vì dẫn quân đánh Tương-Phản mà bởi đã không phòng bị Tôn Quyền (Đông Ngô) vi phạm minh ước, cũng như không biết củng cố hậu phương.

Xem thêm: Trận Tương-Phản wiki

~*~

Phương danh:

Trịnh Trường Tắc – – Trịnh: họ Trịnh; trường: lâu dài, lâu đời; tắc: quy tắc; Trường Tắc: quy tắc lâu đời

Âu Dương Phụ Thiên – – Âu Dương: họ Âu Dương; phụ: phù trợ, giúp đỡ; thiên: trời; Phụ Thiên: phò tá trời cao

Bắc Nhạc cuồng nhân – – Bắc: hướng bắc; nhạc: núi cao; cuồng nhân: kẻ điên, kẻ ngông cuồng; Bắc Nhạc cuồng nhân: kẻ điên ở núi bắc

17. Chương 15

Thành thật mà nói, Hoàng Phủ Du đối với Thiết Ngưu cũng không có mấy phần dục vọng, bất luận là nhìn ngang nhìn dọc như thế nào, Thiết Ngưu đều không giống người có thể khơi dậy được dục vọng nam nhân. Thế nhưng! Thiên hạ Lịch vương ngài đây không nuốt trôi được cục tức này, cho dù chỉ là vì mặt mũi nam nhân, y cũng phải giữ lấy thân thể “thê tử”. Y cho rằng chỉ có thông qua chuyện ấy, mới có thể khiến con trâu ngốc đang đột biến hung mãnh kia nhận rõ sự thật ai mới là lão đại. Hơn nữa, vài câu thố nhị gia kia đích thực đã chọc tức Du, bản thân y lớn lên anh tuấn, thậm chí còn có người dùng từ mỹ lệ để miêu tả về y, lúc đầu tiểu tử Thiết Ngưu kia cũng mắt mù nhận lầm y là nữ nhân, nếu như đi đường, nói cho người khác biết chuyện y vóc người thon dài mị lực phi phạm cùng với Thiết Ngưu thân cao tám thước cường tráng ngang tàng là một đôi phu thê, đại khái chín phần mười sẽ nói y là phía bị đè! Vì thế, y phải xuất hết thủ đoạn múa roi cười trâu chinh phục con trâu điên, phát huy hùng phong nam nhân mới được!

Giữa tiếng rống bầy của Bắc Nhạc cuồng nhân, xé lột y phục của hắn, tách ra hai chân của hắn, ảo tưởng trước mắt chính là đệ nhất mỹ nữ thế gian, vén lên ngoại bào, thoát quần xuống, tự dùng tay để cương lên—— Lịch vương trong lòng rất ám ức, đã dạy dỗ con trâu điên này mà y còn phải tự lực cánh sinh! Từ trước đến giờ đều không phải là những kẻ khác hầu hạ y sao!

“Con bà ngươi! Đồ lợn dục thích đi cửa sau! Đồ chó hoang thích ăn phân người! Mẹ nhà ngươi! Ngươi dám đem thứ cái đồ dơ bẩn kia chạm đến mông lão tử (ông đây) thử xem! Lão tử nếu không xé ngươi thành mười chín hai mươi mảnh, lão tử sẽ không mang họ Thiết!” Bắc Nhạc cuồng nhân đỏ bừng hai mắt, chửi ầm lên, chửi đến mức nước bọt bắn tung tóe.

“Con trâu điên độn nhà ngươi! Con trâu ngu ngốc! Ta cho ngươi chửi!”

“Oa!” Mãng ngựa kêu thảm thiết.

Du bị chửi đến đầu nổi gân xanh liền bất chấp tất cả, nhìn độ cứng đã tạm được, liền thoa chút nước bọt, không có chút ân cần, dốc sức, nhắm ngay cúc hoa khít chặt mà đem thứ cứng rắn kia tiến thẳng vào được ba phần.

“Đau quá! Đau chết lão tử mắt! Con mẹ ngươi! Cái thứ kia của ngươi làm từ đá à! Đồ biến thái nhà ngươi... Con bà ngươi...Lão tử phải giết ngươi! Lão tử nhất định sẽ giết ngươi! Ngao!”

Cái này thật sự là đau! Không phải giống như loại đau đòn chỉ khiến Bắc Nhạc cuồng nhân nhú mào.

“Không phải công phu của ngươi lợi hại sao! Chừng ấy đau đòn thì chịu không nổi rồi!” Du một bên nỗ lực chọc sâu vào một bên nói lời châm chọc. Ha, người luyện võ thật không giống nhau, kẹp chặt quá khiến y không ra vào được. Đây còn là đã điểm nhuyễn ma huyết, nếu như không điểm, liệu có thể kẹp gãy của y hay không?

“Ngao ngao ngao...! Lão tử với ngươi không oán không thù... Phải chinh lão tử đến vậy sao! Oa a! Nhẹ chút nhẹ chút! Công lực của lão tử cũng chưa tu luyện tới mức đó...Đau quá! Ngươi đồ con la động đực, con lợn biến thái! Thố nhị gia ngươi đồ con lừa hôi, con chó đáng chết, con gà trống không biết xấu hổ... A a a!” Mẹ ơi, lão tử đây đã dắc tội với ai chứ!

“Con trâu đần ngươi hết bài thơ bỉ này đến bài khác! Ta cho ngươi giả ngu! Ta cho ngươi không thừa nhận! Hôm nay bản vương không đem ngươi thao đến chết đi sống lại! Bản vương với ngươi cùng mang họ Thiết!”

Bị chửi như mấy con gia súc khiến Du nội hỏa công tâm! Cắn chặt răng dúc sức!

“Oa!” Cái mông lão tử nở hoa rồi... Bắc Nhạc cuồng nhân khóc không ra nước mắt. Ngày hôm nay sao yêm lại xui đến thế chứ! Đụng ngay phải một tên thố nhị gia võ công cao cường còn giảo hoạt hung ác cộng thêm đầu óc không bình thường.

Vận khởi công lực, nhằm đúng mục tiêu, cả người đâm sâu!

“Rẹt” Tiếng xé rách rất nhỏ.

Nếu như trước đó Bắc Nhạc cuồng nhân không có bị điểm huyết, lần thúc vào này nhất định có thể làm cho cái lưng trên mặt đất của hắn cong lên ba thước! Cho dù là Bắc Nhạc cuồng nhân được xưng thiên hạ đệ nhất cao thủ lần này cũng bị hành đến mức chỉ biết trợn trắng mắt thiếu chút nữa là không còn hơi để thở.

Hạ thân truyền đến thống khổ vượt quá giới hạn, hơn nữa tiếng xé rách kia, hắn biết cái mông của mình khẳng định là thống khổ không còn gì hơn nữa! Giữa cực độ đau đớn, sâu trong lòng đại hán đang phi thường nghiêm túc suy nghĩ: sau này yêm đi nhà xí có thể bị dò hay không?

Tình hình của Du cũng không tốt là bao. Chỗ ấy của tên lỗ mãng này đặc biệt chặt đến mức y phải cắn chặt răng ép bản thân nhẫn nại khổ sở. Y chưa bao giờ làm sự tình này phải chịu thống khổ đến như vậy! Nói thật, Du có điểm hối hận. Tốt xấu gì cũng cần thoa cái gì đó vào mới được. Để làm chi lãng phí thời gian mà lại khiến bản thân chịu khổ a!

Nghĩ tới đây, Du không có lương tâm cũng không quản người dưới thân chịu không nổi, lại lần nữa hít một hơi tự rút ra dương vật mạnh mẽ từ nơi khô khan chật hẹp kia, vừa nhìn, phía trên dính huyết, biết bên trong con trâu kia bị y làm thụ thương, mặc kệ thế nào, mở cái túi bách bảo (trăm đồ quý) đeo riêng ở bên hông, lấy ra lọ mỡ trai phòng ngừa khô hanh, quét một lượng lớn, trước tiên quét lên bảo bối, bảo vệ tốt cho mình xong, lúc này mới bắt tay vào thoa toàn bộ phần còn lại vào khe mông của đại hán đang kêu loạn lên kia.

Vỗ vỗ cái mông rắn chắc của hắn, nam nhân nở nụ cười giả tạo, “Hiện tại, bản vương có thể ngọt ngào hưởng thụ nương tử rồi, hắc hắc.”

Vén lên ngoại bào, chỉ lộ ra bộ phận cần thiết, nhắc hai chân của Bắc Nhạc cuồng nhân cố định bên hông, nhắm ngay mục tiêu!

Phốc.

Ha... Lần này thuận lợi hơn rồi. Thoáng một cái đã tiến vào được hơn phân nửa, Du khép mắt hưởng thụ.

Ngao ngao ngao ngao ngao! Lão tử muốn chết! Lão tử muốn chết! Lão tử bị kẻ khác đâm phía sau! Ô ô! Cắn chặt răng, Bắc Nhạc cuồng nhân không chửi bậy nữa, hắn thề! Hắn nhất định phải phá giải huyết đạo vùng dậy đánh cho tiểu bạch kiểm biến thái thành trư kiếm (đánh cho tên mặt trắng biến thái thành mặt

lợn)! Sau đó bẻ gãy tứ chi của y vứt sạch cái na cần tai họa đang ra vào trong người hắn rồi ném xuống hồ Động Đình cho cá rửa!

Lịch vương không biết những điều người dưới thân đang suy tính, chỉ truy đuổi theo cảm giác tuyệt vời. Nơi chật hẹp khô khan kia đã không còn khô khan, nhục huyết gây trở ngại lúc đầu hóa thành gất gạo bao vây lấy thứ cứng rắn của y, cảm giác đau đớn có thể bẻ gãy cũng biến thành khoái cảm tê dại, càng sâu vào trong, lực hút càng lớn, không tự chủ được thẳng tiến vào trong một chút lại thẳng tiến, thẳng đến khi bụng dưới dán chặt khố bộ của Bắc Nhạc cuồng nhân.

Ha... Tuyệt, rất tuyệt. Hai tháng trước xem ra là lãng phí, Du không khỏi thấy tiếc.

Không còn nghe thấy tiếng chữ bậy của người dưới thân, Du cũng lơ đãng, hiện tại y trầm mê trong thân đại hán mà sung sướng ra vào vào. Thậm chí y còn lên kế hoạch lần sau có phải điểm huyết đạo của hắn hay không, bằng không y cũng khó được hưởng thụ cảm giác co rút tự nhiên.

Đến lúc tốc độ của Du dần dần nhanh hơn thì nam nhân chịu không nổi vì bị lấn qua lấn lại đành cất tiếng rên rỉ yếu ớt.

Một bên nghe đại hán rên rỉ, một bên say sưa dồn dập ra vào trong vui vẻ, Du nghĩ mộng của nương tử thực sự tuyệt vời cực kỳ! Cho dù không có diện mạo của mỹ nữ, không có cặp núi hoa của nữ nhân, không có da thịt mềm nhẵn, không có hương thơm cơ thể kích thích tình thú, nhưng chỉ cái mộng của hắn thì tất cả đều đủ.

Du thì sung sướng rồi, Bắc Nhạc cuồng nhân bị ép đến mức rên hừ hừ thì có thể nói khổ không chịu nổi.

Tuy rằng bị điểm huyết, cũng chỉ là thân thể không thể dụng lực mà thôi, cảm giác trên người cũng không có tiêu thất. Cảm giác giống như chen trong mật động là một thanh sắt nóng đỏ, khiến cho hắn tưởng rằng mình đang nhận lấy bào cách chi hình (hình phạt tra tấn dùng sắt nung đỏ đốt da người). Người to thì to, coi như người so với lão tử có năng lực! Nhưng na cần của người sao không dứt khoát giống luôn cái khối sắt đồng trơn nhẵn luôn đi? Mắc sao lại còn nhô đầy gò gò cục cục? Người đây không phải là cố ý làm tình làm tội người ta sao!

Mấy cái chỗ nhô ra kia theo động tác biến thái xuyên ra xuyên vào thân thể mà co rút, ma sát đến mức bên trong hắn sắp rửa nát. Đến lúc tên tiểu tử kia gia tăng tốc độ..., Bắc Nhạc cuồng nhân nhận thấy bản thân chưa bao giờ cảm hận một người thật sâu thật sâu thật sâu đến như vậy! Ngay lúc Du cảm giác sắp đạt đến cao trào, đang thúc những đợt cuối cùng, nhanh hơn một chút rồi một chút, sâu hơn một chút rồi một chút, giữ chặt cặp đùi rắn chắc kia, liên tục những tiếng va chạm dồn dập “ba ba ba” “A...!” Một tiếng gầm giận dữ, người dưới thân đột ngột quay người tung một chưởng về phía y.

Hành động đột ngột nhưng may mà từ nhỏ Du đã tiếp thu huấn luyện hộ thân trước việc ám sát bất ngờ, dù cho cao trào đang ập đến, cũng không đến nỗi suy nghĩ hồ đồ, vừa mới thấy chưởng phong, lập tức không chút do dự sơ suất hạ một chưởng đối với người dưới thân.

Hai cổ chưởng phong gặp nhau, một tiếng vang lớn, thân thể hai người đều bị lực đạo quá lớn đẩy văng ra.

Ừm! Du rơi vào trong hồ.

Một lúc sau, người trong hồ ngoi lên, thất lại đai lưng, phun ra một ngụm máu bầm, ngẩng đầu quét mắt nhìn ven hồ. Trên bờ đã không còn nhân ảnh, đến y phục bị xé rách cũng không còn.

Đi lên bờ, phát hiện trên mặt đất có một vết tích kéo dài, đoán rằng đại khái Bắc Nhạc cuồng nhân bị lực phản chấn, đẩy lùi hơn một trượng về phía ngoài. Kỳ quái là tính tình của hắn lỗ mãng như thế, sao có thể không lưu lại tìm y trả thù, tỉ mỉ quan sát mới thấy được vết máu trên mặt đất, thêm đó là bước chân lộn xộn trên bờ, đoán biết đối phương rất có thể không hoàn toàn giải khai huyết đạo ngông cuồng sử lực, kết quả còn bị chưởng lực của hắn phản lại khiến bản thân bị trọng thương, hơn nữa thương thế nơi đó...

Ngược lại Du có chút bội phục người nọ có thể nhanh chóng rời đi như vậy. Phi thân qua đỉnh núi, đi tới bên bờ, quả nhiên, chiếc thuyền hộ vệ bị Bắc Nhạc cuồng nhân đoạt được đã không còn ở đó.

Người lại chạy đi đâu?

Hoàng Phủ Du nhú mày, một lát sau, đột nhiên nở nụ cười. Cái dáng tươi cười kia, thật sự muốn bao nhiêu toan tính thì có bấy nhiêu toan tính!

Ngẫm lại xem, ngoại trừ Hoàng Phủ Du ta, thế gian này có ai lại chinh phục được khổ hạ của thiên hạ đệ nhất cao thủ Bắc Nhạc cuồng nhân?! Chính là bởi vì bất chấp nguy hiểm tính mạng, chính là bởi vì đối phương và mình võ công tương xứng, cảm giác chinh phục này, cảm giác ưu việt này, cảm giác có thể tùy ý phiên vân phúc vũ (lật mây gạt mưa) nam nhân vô cùng mạnh bạo ấy để giải khuây, cái việc nhỏ như đem thiên hạ đệ nhất mỹ nữ lên giường làm trò tình không thể nào bằng được!

Hơn nữa tuyệt thế mỹ nữ trong thiên hạ này, ta muốn bao nhiêu có bấy nhiêu! Nhưng có thể đè ép thiên hạ đệ nhất cao thủ liên tục rên rỉ đến hoảng hốt bỏ chạy...

Ha ha, Thiết Ngưu à, ta mặc kệ rốt cuộc ngươi là ai, đời này kiếp này cũng đừng hòng chạy ra khỏi lòng bàn tay ta! Ngày khác tìm được ngươi rồi, ta sẽ trói ngươi lại, tránh cho ngươi lại chạy loạn đi chỗ khác... Ngoài ra, ngày hôm nay ngươi còn chưa có thỏa mãn ta đâu! Hừ hừ! Trước mắt ta mà dám ở thời khắc cuối cùng quét sạch hưng phấn, lá gan của ngươi quả không nhỏ!

Vợ trốn phải truy, bạc mất phải tìm. Tạm thời ở hồ Động Đình cũng không có được tin tức của hai phía, Du quyết định đi Giang Nam tìm Phương gia, xem có thể theo hướng này tìm được manh mối của Thiên Đạo giáo. Căn cứ vào điều tra của y cùng khẩu cung của Trương Thư Đức, y hiện tại đã nắm chắc tám phần mười, có thể xác định ngân lượng bị mất liên quan tới Thiên Đạo giáo.

Sau khi biết Thiết Ngưu là Bắc Nhạc cuồng nhân, cũng không còn quá lo lắng đến hành tung của y, ra lệnh cho đám thuộc hạ đang tìm Thiết Ngưu đồng thời cũng phải lưu ý hành tung của Bắc Nhạc cuồng nhân, Hoàng Phủ Du đơn độc một mình kỵ mã đến Giang Nam.

Hai ngày sau tới Kinh Châu.

Thấy sắc trời đã tối, không có người để chọc cười? kia khiến Du cũng chẳng hứng thú đi dạo phố, tùy tiện đi vào một khách điểm có vẻ sạch sẽ.

Lắc đầu, cảm thấy con người thật đúng là kỳ quái, nhớ lại quãng thời gian con trâu ngốc kia còn ở bên luôn hỏi đông hỏi tây hỏi đến mức y phiền muốn chết, chờ tên tiểu tử đáng ghét kia biến mất, lại thấy bên người vắng vẻ cô quạnh, cũng không còn tinh thần du ngoạn.

“Khách quan, ngài là ngủ lại hay chỉ dừng chân?” Tên thu chi ở sau quầy hàng lén lút quan sát Hoàng Phủ Du đi vào, đoán rằng y không phải phạm nhân nhưng cũng không dám hỏi nhiều.

“Ngủ lại, cho ta một phòng hảo hạng thoáng mát.” Du đặt giấy thông hành đã chuẩn bị tốt trước đó cùng một mớ bạc vụn trên quầy hàng.

Tên thu chi mở giấy thông hành, trên dây bạc ghi lại: Thiết Du, người kinh thành. Xuất môn thăm bằng hữu, đường qua Kinh Châu.

Thấy trên giấy thông hành của Thiết Du địa vị chỉ viết hai chữ tú tài, thái độ tên thu chi trở nên bình thường.

“Nhị Tử! Dẫn khách quan đến phòng chữ Thiên số ba! Tên thu chi quay đầu kêu lớn với bên trong điểm.

Bạch bạch bạch, có người chạy đến, là một thiếu niên tuổi chừng mười lăm mười sáu, miệng cười tủm tỉm đưa tay muốn xách hành lý cho Du.

“Khách quan, để tiểu nhân dẫn ngài đi.”

Du né tránh, “Không cần, người nói cho ta đi như thế nào là được. Nhớ chăm sóc ngựa ở ngoài cửa.”

“Ai! Ngài yên tâm. Khách quan, phòng chữ Thiên số ba ngay trong điểm, phía trái lầu hai nội viện, từ đây đi thẳng qua, đi theo hành lang bên thông qua khu đại thông phò (phòng giường lớn)[1] rồi lên hết cầu thang thì rẽ trái. Nếu như khách quan ngại mùi vị không sạch sẽ ở đại thông phò, ngài có thể đi thẳng qua sân trong.” Thiếu niên vui vẻ nói rõ.

Gật đầu, Du tỏ ý đã hiểu.

Bằng qua khách đường dùng cơm dành cho khách nhân chỉ muốn dừng chân nghỉ ngơi, nhìn thấy mấy kẻ tiểu thương đứng tốp năm tốp ba ở sân trong, không muốn bằng qua sân, cầm bọc hành lý đi về phía hành lang phía trước, một mùi chua thối ập đến mũi, Du bước nhanh hơn.

“Tiểu tử kia có thể sẽ chết hay không?”

“Xem chừng không hay lắm, các người có muốn góp cho hắn ít tiền thỉnh một đại phu không? Đều là kẻ xuất môn viễn hành, nhiều người đùm bọc một người.”

“Đã cứu sao không cứu đến cùng, giúp hắn một lần cho trót. Ta không có tiền, làm chân chạy đi thỉnh đại phu cho hắn thì còn được.”

“Ha ha, được! Mọi người cùng góp đi!”

Cảm động thay nhiệt huyết của những hán tử, người mặc dù nghèo, tâm lại không nghèo.

“Ai, đáng tiếc tiểu tử ngốc nghếch kia sốt đến mức hồ đồ rồi, chẳng những tiền bạc bị trộm hết sạch, hỏi hắn nhà ở đâu, cũng chỉ có gọi “A Du, A Du”. Bằng không chúng ta còn có thể tiện đường báo tin cho người nhà của hắn. Nếu trót có việc gì xảy ra, cũng không đến mức chôn xác nơi đất khách quê người.”

Du ngay lập tức dừng chân. Chưa kịp suy nghĩ, quay đầu đi về hướng đại khách đường.

Cửa ở đại khách đường mở rộng, đây chính là nguyên nhân có chút mùi vị truyền tới hành lang.

“Thiệt Ngưu!”

Toàn bộ những người ngồi trong đều quay đầu nhìn Hoàng Phủ Du y phục nổi bật đứng ngay ngoài cửa. Nghe khẩu khí nhìn biểu tình, tất cả mọi người đều cho rằng tới đòi nợ. Chưa thấy qua người nào đến đòi nợ tuần tú đến thế, nhin không được liếc nhìn vài lần.

Đảo mắt một lượt đoán định người cần tìm đang ở chỗ nào, bước nhanh về phía bên trái. Trên lối đi có vài người đang ngồi, vội vã tránh ra – tình thế này, thật khiến người sợ hãi!

“Thiệt Ngưu!” Một tiếng quát chói tai.

“Ừm... hừm...” Chỗ cuối giường, đại hán đang nằm quay về phía tường, rên rĩ một tiếng không nghe rõ.

Thấy không rõ được đại hán, Du thô bạo lật mạnh người đang quần chặt lấy chăn bông trở mình một cái.

Khuôn mặt đỏ bừng, như là con cua bị luộc chín. Mồ hôi trên trán chảy xuống còn chưa khô, đã là cuối thu, thế nhưng cả người đại hán ướt mồ hôi, bốc lên vị chua thối. Hai mắt nhắm chặt, miệng luôn rên rĩ mấy tiếng yếu ớt.

Từ lúc quen biết Thiệt Ngưu tới nay, thật sự Du chưa bao giờ thấy qua bộ dạng yếu ớt như thế này của hắn. Trán nóng hầm hập, tứ chi lại lạnh lẽo, chứng minh rõ ràng hắn đang sốt rất cao. Bọng mắt thâm đen, ấn đường mờ tối, dấu hiệu người hắn đang bị trọng thương. Bỏ chăn bông ra, thấy bộ quần áo bằng vải thô quen thuộc trên người, cả áo và quần đều bị rách, là ngày đó y xé rách. Kéo chiếc áo ra, trước ngực đột nhiên có một chuồng ấn tím bầm.

“Ách, vị công tử này, xin hỏi người có quen biết đại huynh đệ này không?” Người vừa nãy chạy đi đã trở về.

Du trợn mắt nhìn chuồng ấn kia hừ lạnh một tiếng, cuối cùng tỏ vẻ bản thân có quen biết hắn.

Vừa nghe thấy có người quen của hắn đến, đám hán tử cùng nhau vui vẻ hẳn lên.

“Thật tốt quá! Chúng ta còn đang lo lắng làm thế nào để báo cho người nhà của hắn, chắc là nô bộc nhà công tử? Ngài xem có thể thỉnh cho hắn một vị đại phu? Đã nằm ở đây hai ngày, trên người thì không có tiền, chủ quán nói không thể để cho hắn ở lại, cũng không thể để hắn chết trong đêm, cái này... Ngài xem, thực sự là rất đáng thương.”

“Ai, đại huynh đệ, người tỉnh lại đi! Công tử nhà ngươi đến, còn không mau đứng lên cầu hắn cứu người!” Có người đưa tay lay lay Thiệt Ngưu.

Thiết Ngưu thì thảo vài tiếng không rõ. Nghe kỹ, như là vừa gọi “A Du...”

Cúi người ôm lấy tên tiểu tử kia, vóc dáng không sai biệt lắm với y, Du hiềm hoi nở một nụ cười, “Ta không phải công tử của hân.”

A? Nhưng nhìn thế nào thì hai người các ngươi cũng không giống bằng hữu. Mọi người kinh ngạc.

“Ta là huynh đệ của hân.”

Mọi người quay mặt nhìn nhau, ngay người nhìn vị công tử kia không mất mấy sức lực ôm một người so với y còn to lớn hơn đi xuyên qua bọn họ, ra khỏi đại khách đường. Hai người bọn họ là huynh đệ?... Nhìn thế nào cũng không có giống!

“Phiền các vị có thể đi gọi hộ chủ quán đưa ba thùng nước nóng cùng một bồn gỗ vào phòng chữ Thiên số ba hay không?” Du đột nhiên nhớ ra, quay đầu mỉm cười hỏi.

“A! Không thành vấn đề, không thành vấn đề! Đi gọi bây giờ đây. Ách, công tử, ngài xem có thể gọi cho huynh đệ của ngài một vị đại phu?” Mọi người sốt sắng luôn miệng đáp ứng. Lập tức có người chạy đi ra ngoài.

“Không cần, ta sẽ tìm đại phu đến khám bệnh cho hân.” Du gạt đầu thi lễ, lập tức nhanh chân rời đi.

Không nói đến mọi người trong đầu đột nhiên nghĩ đến “Nô tỳ trót sinh ra trưởng tử nhưng không được sủng ái, bị người nhà ngược đãi nên bỏ chạy, lại được đệ đệ rất có tình có nghĩa tìm được, từ nay về sau vui vẻ hạnh phúc sống cùng nhau”, thật là một câu chuyện cũ mà cảm động, lại quay đầu nhìn thiên hạ Lịch vương Hoàng Phủ Du trong lòng ôm một vị đại hán to lớn mặc y phục rách nát cả người chua nồng ngốc nghếch hồ đồ còn ốm đau bệnh tật, đi tới cuối, một cước đá văng cửa phòng bước vào bên trong.

Đặt Thiết Ngưu lên giường, đi tới trước cửa sổ, đẩy cửa sổ ra, từ trong ngực lấy ra một cái còi tre thổi nhẹ, thanh chuyển tam chiết (ba hồi còi).

Chưa được thời gian một chén trà nhỏ, ngoài cửa sổ xuất hiện ba bóng người.

“Hổ vệ, trong nửa canh giờ tìm đại phu tốt nhất trong vòng ba trăm dặm quanh đây rồi đưa đến! Phi Long song vệ lưu lại bảo hộ cho ta.”

“Vâng.” Một thân ảnh rời đi, hai bóng người còn lại ẩn vào chỗ tối.

Một khắc sau, Tiểu Nhị Tử cùng một người người làm xách nước nóng nước lạnh cùng một bồn gỗ lớn đến.

Chờ cho hai người kia chuẩn bị tốt nước tắm, Du mở miệng nói: “Tiền trợ của mọi người trong đại thông pho, dù nhiều hay ít, toàn bộ để ta trả. Ngoài ra, đặt vài bàn yến tiệc khoản đãi bọn họ, để bọn họ ăn uống no đủ. Nói là Thiết Du ta cảm kích bọn họ chiếu cố huynh đệ của ta, đây là ngân phiếu hai trăm lượng, thiếu thì nói với ta.”

Nhận lấy hai tờ ngân phiếu kia, tiểu nhị tử không thể tin được liền hỏi lại một lần: “Dùng trăm lượng bạc?”

Du gạt đầu, “Còn thừa thì phân ra cho bọn họ làm lộ phí. Xuống dưới đi, không có việc gì thì đừng tìm ta.”

Tiểu Nhị Tử cầm ngân phiếu cùng người làm thuê hết sức phấn khởi tạ ơn rồi rời đi. Đặt yến tiệc tới một trăm lượng bạc, bọn họ cũng có thể kiếm được không ít.

An bài ổn thỏa tất cả, hòa nước cho ấm, Du lúc này mới quay người đi tới trước giường, mang biểu tình băng lãnh, hai tay cởi bỏ y phục trên người Thiết Ngưu, bế hân vào trong bồn tắm.

“A...!” Thiết Ngưu rên một tiếng thảm thương, cả người vùng vẫy né tránh.

Nước không quá nóng mà. Du thấy lạ, càng ra sức nhấn hân xuống.

Thiết Ngưu bật lên tiếng khóc rên rỉ, liều mạng vùng vẫy thân thể.

Ôm lấy người trong bồn, nhìn Thiết Ngưu trong vô thức khép chặt hai chân, Du bưng tỉnh đại ngộ. Vội vã dùng chân kéo cái ghế để ngồi xuống, ôm người kia ra, cẩn thận để hân nằm sấp trên đùi, tách ra bập dùi khép chặt của hân. Quả nhiên không ngoài dự đoán! Cái miệng phía sau của Thiết Ngưu sưng đến tím bầm, cả mấy nếp gấp cũng hằn lên, chạm nhẹ một cái, hân liền đau đến run rẩy.

Nhìn miệng sau của hắn có chút vết bẩn, biết hai ngày nay hắn chịu không ít khổ, vừa yêu thương vừa buồn cười lắc đầu, dùng khăn ướt tắm nước ấm cẩn thận lau qua cho hắn.

Du làm thật tự nhiên, y thậm chí còn không hề nghĩ ngợi, Hoàng Phủ Du y làm chuyện này có bao nhiêu phần kỳ quái mất tự nhiên! Hiển nhiên y cũng hoàn toàn không có nghĩ rằng y không nên làm loại việc này, chỉ là y rất tự nhiên vệ sinh thân thể cho con trâu ngựa kia.

Mà Phi Long song vệ nấp ở một nơi bí mật gần đó để bảo hộ phi thường không may chứng kiến trọn vẹn một màn kia, thiếu chút nữa đều rớt hết bốn con mắt. Nói ra thì ai sẽ tin? Việc đó! Việc đó Lịch vương! Y vậy mà tự mình giúp một hán tử dần dần tẩy rửa cái mộng?! Nhưng mà ánh mắt hàm chứa ý cười?

Vệ sinh xong bên ngoài, còn có bên trong, đoán ra bên trong của hắn khả năng bị thương rất nặng, không khỏi có chút hối hận ngày đó không nên cậy mạnh làm vậy, không phải vậy! Không may chính là y!

“Tiểu tử thôi! Dám để bản vương hầu hạ người! Sau này sẽ ghi lại đòi nợ người!” Nhẹ nhàng phát vào mộng của hắn, coi như giáo huấn.

Tuy rằng rất nhẹ, Thiết Ngưu vẫn rên một tiếng.

Đến lúc bế vào trong bồn nước ấm thì, “A...” Thiết Ngưu giãy giụa đứng lên.

“Được rồi! Đừng có lộn xộn! Ngốc quá!”

“A Du...? Đừng...” Thiết Ngưu nhất thời tỉnh táo lại.

“Người còn biết A Du? A! Người là con trâu ngựa! Không phải người được xưng thiên hạ đệ nhất cao thủ đây thôi! Sao đẩy bản thân tới hoàn cảnh này! Vậy mà còn nằm ở trong khách điểm tầm thường này diễn xiếc! Người không tự mình chữa thương sao! Còn có chướng trước ngực là do ai đẩy thương. Ta cũng không nhớ rõ là xuất chướng kinh lực thẳng vào người người! Người con trâu ngựa này! Quả thực là dần dần hết chỗ nói! Vẫn còn muốn giả bộ với ta! Người chạy đi! Xem lần sau người lạc đường còn ai cứu người! Nếu ta không gặp được người thì sao rồi? Người có phải chuẩn bị chết ở khách điểm này không! A! Người nói đi!” Càng nói càng giận, tay cũng không tự chủ dùng sức mạnh hơn.

“A a a!” Thiết Ngưu thảm thiết kêu đau.

A, hỏng rồi. Vội vã rút khăn bông ra, chỉ thấy phía trên đã dính tơ máu. Du mạnh miệng không muốn thừa nhận bản thân yêu thương con trâu ngựa này, cực không có phong độ mà chửi ầm lên: “Kêu cái gì mà kêu! Người không im để ta rửa vết thương thì vĩnh viễn không khỏi được! Nhịn chút đi!”

“Ô ô, A Du... Người thật nhẫn tâm...” Thiết Ngưu khẽ nhếch miệng, khổ đến nỗi không còn gì khổ hơn.

~*~

[1] Đại thông phong: Một căn phòng lớn, gồm nhiều chiếc giường ghép lại với nhau dành cho những người ít tiền ở trọ.

18. Chương 16

Du vừa mắng vừa rửa vết thương cho người kia, đem kẻ bệnh kia tắm tấp đến mức liên tục kêu la thảm thiết, khi đưa ngón tay vào xoa thuốc, Thiết Ngưu liều chết đấu tranh đòi ngừng lại.

“Sẽ ổn ngay thôi! Nam tử hán đại trượng phu chỉ chút đau này mà cũng không chịu được sao!”

“Cái, cái này không giống thế! Không tin đổi lại là người thử xem!” Thiết Ngưu trở chứng ngang bướng, ngé đầu nhìn lên. Mắt trâu trừng to như cái chuông đồng.

“Đổi lại là ta thử xem? Người có ý gì?” Du quan sát Thiết Ngưu, ngờ rằng phải chăng hắn muốn hòa nhau một ván.

“Yêm... Yêm... Người, người chưa từng có lúc đi nhà xí mà đi không ra?” Thiết Ngưu nằm trên đùi Du, cả khuôn mặt đỏ như tấm khăn trùm đầu của tân nương.

“Gi?”

“Yêm... lúc đi nhà xí không cẩn thận.. bị, bị rách thôi! Người không cần quan tâm! Yêm sẽ tự lo.” Thiết Ngưu nhớ lại, giãy a giãy, lại phát hiện ra cơ thể mềm nhũn không có chút lực.

“Yêm giống như bị cảm lạnh... Hai ngày trước bị tiêu chảy bị đến dữ dội, làm sau đó đi nặng cũng không được, tiếp nữa lồng ngực lại khó chịu, tim cũng đau, đầu óc choáng váng, chân cứ như nhũn ra... Ai bệnh tới như núi sập a.” Thiết Ngưu càng nói càng cảm thấy đuối, đến cuối chỉ còn lại tiếng thở dốc.

Nghe Thiết Ngưu đột nhiên xả một câu, Du mỉm cười.

“Người nói người bị tiêu chảy?”

Ừm. Thiết Ngưu vô lực hừ một tiếng coi như trả lời. Hắn khó chịu lắm, lớn đến chừng này rồi, vẫn là lần đầu tiên hắn bị bệnh nặng như thế! Trong trí nhớ, hắn dường như chưa từng bị đau đầu đau bụng cảm lạnh bao giờ.

“Người lừa ai đó! Đừng có nói với ta là người quên mất hai ngày trước xảy ra chuyện gì! Nói đến đây ta còn chưa tìm người tính sổ mà! Sao người dám giấu ta chuyện người có vô công?” Hại ta lo lắng vô ích một hồi!

Du xoa thuốc xong, vừa mới định ôm hắn thả vào bồn tắm lần nữa, đột nhiên phát hiện người nằm trong lòng không nói gì. Cúi đầu xem thử, chỉ thấy khuôn mặt vốn hồng hào khỏe mạnh của Thiết Ngưu càng đậm màu than chì hơn lúc trước, đôi môi dày cũng mất đi huyết sắc.

Du biến sắc. Không quan tâm đến việc tắm cho hắn nữa, vội vàng đem người đặt lên giường, cố gắng đỡ lấy thân thể hắn, cho hắn ngồi xếp bằng, sau đó lập tức ngồi xuống sau lưng hắn.

Trong phòng dần yên tĩnh. Phi Long song vệ càng thêm tập trung chú ý bốn phía, nhằm đảm bảo khi Lịch vương vận công sẽ không có bất cứ kẻ nào quấy rầy.

Nước nóng bốc hơi dần dần nguội lạnh, sắc mặt Thiết Ngưu từng chút khôi phục, chướng ản màu xanh tím trên ngực cũng dần nhạt đi. Trái lại sắc mặt Hoàng Phủ Du lại càng ngày càng tái nhợt.

Ngoài cửa có tiếng bước chân truyền đến, Du thở ra thu hồi công lực, cẩn thận đỡ cơ thể Thiết Ngưu nằm xuống, cho hắn ăn đan dược bồi nguyên cố bản (bồi bổ nguyên khí), đắp chăn lên cho hắn, thấy hắn hô hấp vững vững vàng vàng mới yên lòng định tiếp tục vận công khôi phục nguyên khí.

“Công tử, đại phu được mời đã đến.”

“Vào đi!”

“Đại phu lo lắng sợ sệt không dám chậm trễ, vừa vào cửa nhận được phân phó của Hoàng Phủ Du lập tức tiến hành chẩn bệnh cho Thiết Ngưu, sau khi phán đoán được tình hình thân thể của Thiết Ngưu, Du cho thuộc hạ đưa đại phu về, căn cứ theo chẩn đoán của đại phu, lựa chọn ra mấy vị trong số thuốc mang theo tùy thân, cúi người ép Thiết Ngưu nuốt xuống.

Làm xong hết mọi việc, lúc này y mới tiếp tục ngồi xếp bằng trên giường, vận công khôi phục thể lực.

.

Khoảng lúc hừng đông, Du mở hai mắt, tức thì hai đạo tinh quang phát ra từ đôi mắt, cả người toát lên vẻ bất nộ tự uy (không giận cũng uy nghiêm). Nhưng điều này cũng chỉ xảy ra trong nháy mắt, rất nhanh, nam nhân liền vươn thẳng cánh tay, duỗi thẳng lưng mỗi một, nghiêng thân xốc chân chuẩn bị ngủ bù một giấc.

Vừa xốc chân lên, ặc!

“Thiết Ngưu! Người dậy tắm rửa ngay cho ta!” Tiếng rống giận của nam nhân khởi đầu cho một ngày bận rộn của tiểu khách điểm.

Thiết Ngưu đáng thương đang ngủ mơ mơ màng màng bị người nhấc một cái thả vào thùng nước—— May mắn tiểu nhị ca chịu khó, vừa nghe được tiếng rống lập tức khiêng đến hai thùng nước nóng.

Mông không còn quá đau đớn, ngâm mình trong nước nóng cũng thật thoải mái, Thiết Ngưu dứt khoát vươn cánh tay gác lên thành thùng tắm... tiếp tục ngủ!

“Thiết Ngưu!”

“Ừm... Sớm, A Du...” Dừng nhéo tai yêm a, đau quá... mặc kệ, tiếp tục ngủ.

“Người không làm trâu nữa biến thành heo rồi! Đứng lên cho ta! Tắm cho sạch sẽ từ trên xuống dưới từ trong ra ngoài cho ta! Nếu dám để lại tí mùi nào, người liền ngủ chuồng trâu luôn đi!”

Ai, vợ yêm chỗ nào cũng tốt, chỉ là quá yêu sạch sẽ! Thiết Ngưu đang còn trong mộng cảm thán.

“Thiết Ngưu!” Du sắp bị con trâu bản này làm cho tức nổ ruột.

Thiết Ngưu bị y tát cho một cái đến kêu thảm thiết mà tỉnh lại.

“A Du! Sao người có thể tùy tiện đánh người như vậy!” Ôi, vươn tay sao cũng với không tới, lưng đau quá!

“Tắm ngay cho ta!” Một tấm khăn vải rơi bệt lên mặt Thiết Ngưu, trượt vào trong thùng nước.

Không còn cách nào, Thiết Ngưu đành phải vớt khăn vải trong thùng nước lên, nhận lệnh tắm a tắm a tắm.

“Ngực còn đau không?”

“Gi? A, không đau! Một chút cũng không đau! Cũng thật kỳ quái! Ngủ một giấc dậy liền không còn chút đau đớn nào! A Du,” Thiết Ngưu nhếch môi nở nụ cười, đừng thấy vợ yêm ác mồm ác miệng, thật ra trong lòng cực kỳ tốt với yêm! “Người thật tốt với yêm!”

Du quảng cho hần một ánh mắt xem thường.

“Tắm nhanh lên! Tắm xong ta còn vài chuyện muốn hỏi người!” Du nhìn hần nghiêm túc kì cọ, đi đến bên thùng, không nhanh không chậm nói: “Hôm nay, người tắm nếu tắm không xong hoặc tắm nhưng ta không vừa lòng, thì đừng mơ được ăn bất cứ cái gì. Đói bụng chứ hả? Ha ha!”

Thiết Ngưu há to mồm, “A Du... Người, người thật bí ối!”

“Người nói cái gì?” Du xoay người cười rộ rõ hỏi.

“Yêm nói...” Dừng một chút, Thiết Ngưu đột nhiên tăng tốc tay chân.

Kinh ngạc nhìn bữa sáng trên bàn... Một nồi cháo trắng, hai cái bánh bao mềm mềm nhỏ nhỏ, còn có bốn đĩa dưa cải tinh xảo làm người ta hận không thể đập bể chén đĩa. Biết tinh xảo nghĩa có nghĩa là gì không? Nghĩa là ít đến mức làm cho người ăn món nào cũng không được!

“A Du, người cũng biết phải tiết kiệm tiền?”

Hoàng Phủ Du đã luyện được cách không tranh cãi về quan niệm giá trị với người này.

“Ăn đi, chuẩn bị cho người đấy.”

“Nga, A Du người không có tiền?” Thiết Ngưu ngồi trước bàn không hề động đũa, dù hần đã đói đến mức bụng sôi ùng ục.

Du tự nhắc nhở mình phải giữ phong độ, đối với con trâu ngốc này phải vô cùng kiên nhẫn.

“Thương thể hiện tại của người vẫn chưa khỏi hẳn, không thích hợp ăn đồ ăn nhiều dầu mỡ, bữa sáng chỉ nên ăn nhẹ lót bụng, giữa trưa sẽ cho người ăn no một chút.”

Thiết Ngưu cười như thằng ngốc. Cười hắc hắc ngây ngô, múc thêm một bát cháo nữa đặt trước mặt Hoàng Phủ Du, “A Du, người cũng ăn đi.”

Thở dài, “Lúc người tắm rửa ta đã ăn rồi, đây là phần của người, tự ăn đi.”

Nghe Du nói như vậy, Thiết Ngưu cũng không khách khí nữa, sà sụp húp một hơi cạn bát cháo trắng, nhồm nhoàm hai cái ăn sạch bánh bao, ngấp đôi ba lần hết nhẵn đĩa dưa cải. Thấy đồ ăn trên bàn đều sạch nhẵn, Thiết Ngưu quệt miệng, ngồi ở trước bàn nhìn Du ngồi đối diện đang cười rạo rờ nhìn hắn.

Hắn cảm thấy A Du hôm nay có điểm kỳ quái, cứ luôn dùng một ánh mắt thực làm người ta nổi da gà quết tới quết lui trên người hắn. Hơn nữa tại sao y lại hỏi hắn hai ngày trước đi đâu chứ?

A không, lại nữa kìa!

“Ăn xong? Vậy bây giờ ngươi có thể nói cho ta biết hai ngày trước ngươi làm gì đi?”

“Không phải yêm vừa mới nói cho ngươi rồi sao. Chuyện gì yêm cũng không làm, sau khi lạc đường thì dừng phải yêu nữ kia, không biết sao lại ngủ mất tiêu, vừa tỉnh lại đã thấy nằm trong khách điểm này, cảm thấy toàn thân đều đau còn bị tiêu chảy suýt chết nữa.”

“Ngươi có biết tại sao bị thương không? Chưởng trên người ngươi kia là do ai đánh? Sao ngươi lại từ Động Đình chạy đến đây?”

“Không biết a.”

“... Thiết Ngưu!”

Du không hiểu nổi tại sao đến mức này rồi Thiết Ngưu còn muốn giấu y, hắn nghĩ cứ như vậy thì có thể lừa gạt cho qua sao?

“Vô công của ngươi ai dạy?”

“Vô công? Không có!” Thiết Ngưu kiên định lắc đầu.

“Thiết Ngưu, đừng giấu ta, nếu ngươi không nói thật, ta sẽ làm cho ngươi biết...”

“Lời yêm đều là nói thật a! Sao ngươi cứ không tin yêm! Yêm có việc gì tuyệt đối sẽ không giấu diếm ngươi, ngươi là vợ yêm a, yêm không nói với ngươi thì nói với ai!” Lần này Thiết Ngưu bị oan ức nga.

Du chớp mắt cũng không chớp nhìn chăm chú Thiết Ngưu. Lấy kinh nghiệm của y, y biết người trước mặt này không hề nói dối... Hay là phải nói công phu bất động thanh sắc của người này còn lợi hại hơn y? Ít gì mình cũng sống cùng hắn hơn hai tháng trời, chẳng phải vẫn không hề phát hiện chuyện hắn có vô công sao?

Lần đầu tiên Du cảm thấy hoang mang, bị chuyện phải xử lý Thiết Ngưu thế nào làm lúng túng, bị thái độ của Thiết Ngưu làm rối trí.

“Thiết Ngưu, ta hỏi ngươi một vấn đề cuối cùng, ngươi biết Bắc Nhạc cuồng nhân sao?”

Thiết Ngưu nghiêng đầu nghĩ nghĩ, nói: “Biết a.”

Du ngồi thẳng lưng lại.

“Hiện tại hắn ở chỗ nào?”

“Làm sao yêm biết?” Thiết Ngưu hoàn toàn là vẻ mặt chẳng hiểu ra sao.

Du sắp bị hắn làm tức chết.

“Không phải ngươi nói ngươi biết hắn sao!”

“Đúng vậy, yêm biết a, ngươi chẳng đã nói với yêm đấy thôi. Chính là một trong bốn kẻ đầu to trong cái giang hồ kia, ngươi không biết hắn?”

Du thật sự hết cách. Trong chớp mắt đó, trong đầu Lịch vương hiện lên bao nhiêu loại sách lược bình thường y sẽ dùng để giải quyết. Muốn một người nói thật, y có cả đồng biện pháp. Nhưng đối với Thiết Ngưu...

Nắm lấy cổ tay Thiết Ngưu, đè lại mạch môn^[1] của hắn. Thiết Ngưu cũng mặc y tùy ý nắm.

Một cao thủ, tuyệt đối sẽ không cho phép người khác chạm vào mạch môn của mình, cho dù là Hoàng Phủ Du y cũng sẽ không làm liều đến vậy.

Thiết Ngự, rút cuộc người là ai? Nếu như nói người là Bắc Nhạc cuồng nhân, tại sao lại cam tâm bị ta thú làm phi tử? Nếu như nói không phải,... Kia lại không có khả năng!

Mạch tượng của Thiết Ngự rất kỳ quái, Du có thể cảm nhận được trong thân thể hắn tựa hồ có một cỗ nội kinh tuần hoàn như không nắm được quy luật của nó, đều là người tập võ như nhau, bất luận là đi chạy ngồi nằm, vòng tuần hoàn của nội lực trong thân thể đều dựa vào chiêu số luyện công lúc bình thường để luân chuyển, mà ở Thiết Ngự lại hỗn loạn một cách dị thường.

Chẳng lẽ...

Hoàng Phủ Du đưa ra một phỏng đoán táo bạo. Có thể Thiết Ngự sau khi chịu kích động mạnh nào đó, tính tình sẽ thay đổi lớn, người ta thì nổi điên, còn hắn thì biến thành Bắc Nhạc cuồng nhân, phát tiết xong sẽ giống như người thường nổi điên xong, không nhớ được lúc mình nổi điên đã làm gì. Nhưng tại sao Thiết Ngự không nhớ được chính hắn đã từng luyện võ chứ? Cho dù là nổi điên cũng sẽ không đột nhiên phát ra võ công.

Du nhìn chằm chằm Thiết Ngự, tựa như muốn nhìn thấu hắn, từ trên xuống dưới từ trong ra ngoài kỹ càng đánh giá hắn.

Thiết Ngự bị y nhìn đến phát sợ.

“A Du...”

“Người có muốn đi Giang Nam không?” Hoàng Phủ Du nở nụ cười.

Những chuyện nghĩ không ra thì không nghĩ nữa, thời điểm phải đến thì nó tự nhiên sẽ đến. Mặc kệ Thiết Ngự có thật sự giả ngu hay không, sau này tự nhiên y sẽ biết, y cũng không tin Bắc Nhạc cuồng nhân sẽ cứ như vậy mà biến mất.

Hơn nữa, quan trọng nhất là y cảm thấy cho dù là Thiết Ngự cũng tốt mà là Bắc Nhạc cuồng nhân cũng được, bọn họ sẽ không trở thành kẻ thù hay trở ngại của y. Còn như cái danh thiên hạ đệ nhất của cuồng nhân kia, ha ha ha, cứ để cho hắn làm cũng chẳng sao! Dù gì hắn có là thiên hạ đệ nhất thế nào đi nữa, đời này cũng phải hầu hạ dưới thân Hoàng Phủ Du y!

Nghĩ đến đây, ánh mắt Du không nhịn được mà liếc đến trên người Thiết Ngự. Không biết Thiết Ngự lúc ngủ sẽ có tư vị gì đây... Hắc hắc.

.

Giang Nam vô hạn phong cảnh đẹp, phong cảnh Giang Nam đẹp vô hạn. Bỏ hai ngày nghỉ ngơi ở Kinh Châu, một đường đi tiếp đã qua mười ngày. Thiết Ngự cũng dần thích ứng với cái thói xấu hàng đêm ôm hắn ngủ lại còn thích sờ mông hắn của A Du.

“Người đang nhìn gì?” Thiết Ngự quay đầu lại hỏi.

“Tối Dương Châu rồi.” Du kéo ánh mắt đang dạo ở chỗ nào đó của người nào đó quay về, nói nhẹ tênh.

“Chúng ta đến Dương Châu làm gì? Từ lúc qua cổng vào thành đến giờ bọn họ nói chuyện một câu yêm nghe cũng không hiểu.”

“Nga? Từ lúc tiến vào phương nam, dường như ta không nhớ người có thể hiểu được ngôn ngữ địa phương mà.”

“Người phương nam nói chuyện sao kỳ quái thế chứ.” Thiết Ngự gãi đầu, nhìn người qua người lại trên đường ai ai cũng ngửa đầu nhìn bọn họ.

Thiết Ngự cùng Hoàng Phủ Du bản thân đã cao, lại thêm cưỡi trên con ngựa cao to, một người cao lớn một người anh tuấn, muốn làm người khác không chú ý cũng thật khó.

“Phương bắc cũng có không ít phương ngôn (ngôn ngữ địa phương), chỉ là người không chú ý mà thôi, nơi này còn được, đợi tới lúc đến vùng Vân Nam, vì khác dân tộc, chẳng những ngôn ngữ bất đồng mà tập quán sinh hoạt cũng không giống, còn có nơi cực bắc của triều ta, ở đó núi tuyết trải dài, dân cư còn nhiều hơn, rất nhiều người thậm chí còn không biết hoàng đế đương triều là ai. Người biết không, triều ta có những

dân thôn nơi sơn dã cả đời không ra khỏi thôn mình, nơi bọn họ sinh sống chỉ là một ngọn núi hay một vùng hồ, huynh muội thông hôn xem như chuyện thường. Lại có những thôn xóm đến nay vẫn giữ nguyên công cụ bằng đá bằng xương, bọn họ chưa từng thấy sắt, cũng chưa từng thấy đường.”

Thiết Ngưu há to miệng.

Thấy bộ dáng kinh ngạc của Thiết Ngưu, Du cực kỳ thỏa mãn.

“Người muốn ta mang người đi xem mấy chỗ này sao?”

“Muốn!” Thiết Ngưu liếc mắt gật đầu. Hắn thực tò mò, hắn muốn kể lại tất cả những việc này cho đệ muội nghe, Tiểu Du Đầu sẽ sùng bái hắn chết đi được.

“Ha ha, muốn đi cũng được thôi, nhưng mà...”

“Nhưng mà gì?”

“Rất nhiều dân tộc ở mấy địa phương kia đều có tập quán sinh hoạt ở trần truồng, để thích ứng trước, sau này buổi tối lúc ngủ chúng ta không mặc quần áo được không?”

“Được!” Thiết Ngưu chân chất không nghĩ ngợi gì nhiều.

“Ngoài việc đó, có vài dân tộc còn tôn sùng một phương thức trao đổi tình cảm đặc thù giữa nam tử, để bọn họ không cảm thấy chúng ta khác biệt mà sinh địch ý, chúng ta cũng cần làm quen với phương thức trao đổi này của họ.”

Gì? Thiết Ngưu nghe mà trong đầu hoàn toàn mờ mịt. Cái gì phương thức trao đổi?

“Loại phương thức trao đổi này rất đơn giản, buổi tối ta sẽ chậm rãi dạy người, người có bằng lòng học không? Đương nhiên, người không bằng lòng thì xem như xong, sau này ta ra ngoài người cứ ngồi ngốc trong vương phủ đi.”

“Yêm không muốn! Yêm muốn đi cùng người!” Vừa nghe sau này Du muốn bỏ lại hắn ở một mình trong vương phủ, Thiết Ngưu nôn nóng. Liên thanh đáp ứng buổi tối sẽ ngoan ngoãn học tập.

“Thế nhưng... Việc kia sẽ rất đau, ta sợ người chịu không được.” Du cúi đầu, y không thể không cúi đầu, bởi vì miệng y đã không khép lại được.

“Yêm không sợ! Có đau mấy yêm cũng không sợ!” Thiết Ngưu vỗ ngực.

“Nam tử hán đại trượng phu lời đã nói không được thay đổi!”

“Đương nhiên, yêm mà sợ đau yêm liền là con chó con!”

“Tốt lắm!” Ngừng lại một chút, sau khi đảm bảo vẻ mặt đã trở lại bình thường, Du ngẩng đầu, “Không phải vừa nãy người hỏi ta tại sao muốn đến Dương Châu sao? Người có biết nổi tiếng nhất ở Dương Châu là gì không?”

“Lạt khối mù mù?”[2] Thiết Ngưu nói ra từ hắn nghe được nhiều nhất từ lúc vào thành đến giờ.

Du lập tức không do dự mà nhắc chân đạp hắn một cái.

.

Phương gia ở Giang Nam, kinh doanh kỹ viện sòng bạc hơn sáu mươi năm, được xem là long đầu lão đại của cái nghề này. Phàm là người kinh doanh kỹ viện và sòng bạc ở Giang Nam nhất định sẽ tự giác để Phương gia ăn hoa hồng, bởi vì bọn họ hiểu, nếu không làm như vậy ngay cả việc kinh doanh cũng đừng mong làm được. Phương gia coi như cũng khách khí với người cùng nghề, ăn hoa hồng cũng chỉ là lấy hương lấy hoa, trích từ một đến hai phần lợi nhuận, cho nên người trong nghề cũng dứt khoát dâng lên phần hoa hồng đó. Nhưng từ một năm trước, Phương gia thay đổi chủ nhân, chính sách cũng đột nhiên thay đổi, phần hoa hồng bỗng chốc nâng lên đến năm phần, hơn nữa kể đến thu hoa hồng cũng bóc lột, năm phần thậm chí có thể biến thành bảy phần đến tám phần. Không muốn giao nộp phải không? Những kỹ viện sòng bạc không nguyện ý giao nộp chỉ cần ba ngày đã đổi chủ, toàn bộ một nhà già trẻ lớn bé của nhà kinh doanh đó biến mất không chút dấu vết, báo lên quan phủ, cũng chỉ là mặc cho sống chết không thêm quan tâm.

Sau khi liên tiếp hai ba nhà xảy ra sự tình giống nhau, không còn ai dám phản kháng lại chủ nhân hiện tại của Phương gia, ai ai đều có giận mà không dám nói.

.

Thành đông Dương Châu, nhà lớn của Phương gia.

Từ xa xa, hai người cưỡi ngựa từ phố tiến đến. Một người ăn mặc như công tử nhà giàu, một người giống như là bảo tiêu của công tử.

Bảo tiêu từ xa nhìn đến nhà lớn của Phương gia bắt đầu ngạc nhiên, hỏi thẳng cậu ấm của Phương gia kia làm đại quan gì mà nơi ở cư nhiên lớn hơn phú thái thú Nhạc Dương đến hai ba lần.

“Kỹ quan.”

“Gi?”

“Trong thiên hạ hiện nay có ba ngành nghề kiếm được nhiều tiền nhất, bán thân, đánh bạc, buôn muối. Phương gia chiếm hai trong số đó, vả lại ở đất Giang Nam giàu có trù phú này, gia sản của bọn họ như lời truyền là bằng nửa quốc khố, có trạch viện nguy nga như vậy cũng không kì quái.” Công tử kiên nhẫn giải thích.

“Bán thân cũng có thể lãi đến như vậy?”

Công tử cười, “Bán thân này không phải bán thân đó [3]. Bọn họ bán là bán da thịt của đại khuê nữ xinh đẹp”

“Bán thịt người? Thịt người cũng có thể ăn?” Thiết Ngưu kinh ngạc đến cực độ.

“Thiết Ngưu, ngươi có biết cái gọi là kỹ viện không?”

“Biết a, Tiểu Du Đầu đã từng nói với yem, nói là có một nữ tử xinh đẹp ở kỹ viện vừa ý một thư sinh, vì thư sinh kia mà làm mình xấu đi, như vậy thư sinh có thể dùng rất rất ít bạc để mua nàng về làm vợ mà. Tiểu Du Đầu nói nương của nữ tử xinh đẹp kia thật tham tiền tài, nuôi thật nhiều nữ nhân, chính là dùng bọn họ để kiếm tiền, thu của người ta thật nhiều đồ cưới mới bằng lòng gả nữ nhân đi.”

Công tử bị cách lý giải về kỹ viện của hắn làm thành không biết nên khóc hay nên cười, cũng không biết nên giải thích với hắn thế nào, ngẫm lại, cứ không giải thích mà để hắn hiểu lầm cũng tốt.

“Ngươi đừng cười, yem biết kỹ viện mà, năm kia trong thôn có một nữ tử từ kỹ viện gả tới, tính tốt lắm cũng rất biết làm việc, nhưng trong thôn có mấy người ở sau lưng gọi nàng là kỹ nữ, yem thấy có một lần nàng bị vợ của một nhị đại gia mắng như vậy, khóc ngay tại chỗ luôn.” Về mặt Thiết Ngưu có chút khó chịu, hắn không biết từ “kỹ nữ” này có nghĩa gì, cũng không biết kỹ viện là nơi như thế nào, nhưng hắn hiểu cách nói kia khẳng định không tốt đẹp gì.

“Làm kỹ nữ không nhất định là thấp hèn, làm công chúa cũng không nhất định là cao thượng. Thiết Ngưu, ngươi nói nàng ấy tốt lắm, nàng nhất định làm người không tồi. Mấy kẻ khinh thường nàng mới là cái lũ tự cho mình là thanh cao.” Du không rõ tại sao y lại đặc biệt muốn an ủi con trâu gỗ này, có lẽ là do không quen với cái vẻ mặt hơi nhuốm bi thương của hắn đi.

“A Du, cái gì gọi là tự cho là thanh cao?”

A..., công tử được gọi là A Du đề trán, y quên mất cái người bên cạnh kia là bảo bảo (cục cưng)hiếu kỳ cái gì cũng hỏi y.

“Đến cổng huyện nha rồi. Thiết Ngưu, ngươi đừng nói nhiều.” Không giải thích cái gì gọi là tự cho là thanh cao, Du một người một ngựa vượt lên phía trước.

~o.o~

[1] | mạch môn: là một trong những huyết lớn của cơ thể, nằm ở cổ tay, nơi có thể bắt được mạch. Trong Đông y, đây là vị trí thầy thuốc luôn ấn để xem mạch cho người bệnh.

mach-mon

Vị trí mạch môn

[2] | Lạt khối mù mù (tạm dịch: Cay con mẹ ngươi): Câu này là một câu nói tục của người Dương Châu, thường được sử dụng để nhấn mạnh điều muốn biểu đạt hoặc tăng khí thế trước khi đánh nhau.

Mình lượn Baidu thấy có một câu chuyện về nguồn gốc câu này, không chắc có đúng không nhưng khá thú vị.

Mà hình như trong Lộc Đỉnh ký, câu này là một câu cửa miệng của Vi Tiểu Bảo, nếu mình không nhầm thì trong phim nó được dịch là “Ô hô ai tai” :D.

[3] | mại nhục: nguyên nghĩa là bán thịt (như cách hiểu của Thiết Ngưu), nhưng ý của anh Du là bán thân (như cách dịch ở trên).

19. Chương 17

Từ cửa huyện nha đi ra, hai người cưỡi ngựa một trước một sau hướng đến nhà lớn của Phương Gia cách đây khoảng ba trăm thước.

Trong lòng vị công tử thầm cười nhạo, y hiểu rõ từ trước đến nay quan huyện ở Dương Châu chắc chắn ngầm cầu kết với Phương gia, nếu như dự liệu không sai, có lẽ phủ đệ của quan huyện cùng cửa sau nhà họ Phương cách nhau chưa đầy trăm thước. Tuy nhiên, điều đáng mừng chính là, lần này quan huyện chắc chắn đứng ngoài chuyện đương gia nhà họ Phương, cho nên y sẽ không có hạ công phu đặc biệt đối với lão. Nếu như huyện phủ bị đối phương khống chế, y sẽ phải tốn một phen động thủ.

“Phu nhân! Đại gia!” Phương quản gia lão đảo chạy vào Chủ Sự đường ở hậu viện.

“Có việc gì mà kinh hãi như thế.” Từ Chủ Sự đường truyền ra thanh âm mềm mại ngọt nhẹ nhưng vô cùng điềm tĩnh.

“Phu nhân, bẩm phu nhân, ngoài phủ có hai người, mang theo khế ước đất đai của Phương gia và còn thư do lão gia tự tay viết, nói rằng y chính là Phương Kính mà lão gia lúc còn sống chỉ định trở thành người thừa tự chính tông, phu nhân hãy mở rộng cửa phủ để nghênh đón y.”

Trời rét đậm, trên trán Phương quản gia chảy mồ hôi, liên tục dùng tay áo lau thấm. Phương quản gia này xem như là lão nhân ở Phương gia, bởi vì hiểu được thời cuộc kiến phong chuyển đà (gió chiều nào theo chiều ấy) mà được chủ nhân hiện tại của Phương gia giữ lại.

“Người cho rằng là ai?” Nam tử ngồi trên ghế nghiêng đầu hỏi nữ tử bên cạnh.

Kiều nữ và nam tử cùng liếc mắt nhìn nhau, minh bạch đối phương cũng chính là kẻ mà bản thân phỏng đoán.

“Kẻ nào dám đến giả mạo! Thật to gan! Đi, dẫn ta ra xem y!” Nam tử tức giận đứng lên, cất bước đi ra phía ngoài. Nữ tử được gọi là phu nhân kia cũng bước theo, mỗi bước đi qua hoa sen nở rộ[1].

Đại môn được mở ra. Du đưa mắt cười nhạo nhìn một đám gia đình bao vây chung quanh một nam một nữ mặc hoa phục đang đi tới.

“Ha ha, A Du, ngươi xem, nhiều người như thế ra cửa đón tiếp yem đó.” Thiết Ngưu dắt ngựa thềm thùng gãi đầu cười.

Du liếc mắt ngó ngang sang hấn.

“Các người là ai! Dám đến giả mạo truyền nhân Phương gia! Bọn giặc to gan! “ Nam tử ở giữa lớn tiếng quát dẹp đường.

Du quay đầu, “Thiết Ngưu, thấy chưa, cái này gọi là đã ăn cướp còn la làng, da mặt dày đến mức có thể đem làm hài (giày).”

Thiết Ngưu chỉ biết ngây ngốc gật đầu, kỳ thực trong lòng thấy kỳ quái đến chết. Người kia nói không có sai à, A Du chính là giả mạo mà.

“Tặc tử giỏi lắm! Xưng tên đi!” Nam tử giận dữ.

Du tăng lơ không nghe, tỉ mỉ quan sát nam nữ ở giữa vòng vây của đám gia đình. Nam tử, khoảng chừng trên dưới ba mươi tuổi, đứng vào thời khắc phong độ nhất của nam nhân, tràn đầy tinh khí, một đôi ngươi nhân lóa tinh quang, biểu thị công lực của người này không tệ mà tâm cơ lại sâu, nhưng tướng mạo rất lạ, nếu như y không nhớ sai, trong chốn giang hồ hẳn không có nhân vật nào như thế này. Chuyển ánh nhìn sang nữ tử, vừa thấy tướng như thiếu nữ mới mười tám mười chín tuổi, nhưng Hoàng Phủ Du có thể nói là từ nhỏ đã sống giữa bao nữ tử, trưởng thành cũng đã trải qua không ít nữ nhân, thoáng nhìn qua thì đoán ra nữ tử chỉ ít đã hơn ba mươi. Nếp nhăn trên cổ nữ tử là dễ dàng bị bỏ qua nhất, nhưng lại tuyệt đối không lừa được người. Hơn nữa đôi môi đỏ đã xuất hiện vết hằn, nữ tử đã qua tuổi đương thì thanh xuân sẽ có dấu hiệu này.

Công phu của nữ tử có thể còn cao hơn nam tử, hơn nữa nhất định là một cao thủ nổi danh! Du trầm ngâm suy nghĩ xem trong chốn giang hồ có người nào danh tiếng mà ngoài ba mươi diện mạo phù hợp.

“Người đâu, đi báo quan, nói đã tìm được kẻ trộm mất khế đất Phương gia, để họ tới bắt!”

“Ha ha ha! Tốt! Gọi quan phủ tới đây, chúng ta cùng nhau phân xử. Thiết Ngưu à, vị huyện quan kia vừa nãy nói cái gì?”

“Lão liều mạng gật đầu nói sẽ giải oan cho chúng ta, còn nói sẽ hảo hảo tra xét nội tình Phương gia, còn có... ừm... Huyện lão gia còn nói muốn mời bọn yếm uống rượu.”

Thiết Ngưu nhớ lại lúc Du kín đáo đưa lại miếng đá màu đen cho hắn – khi đó hắn còn kỳ lạ A Du sao biết hắn dùng miếng đá đen này đổi lấy một cục bột với sự phụ nặc tượng, Du trừng mắt nhìn hắn, hắn cũng không dám hỏi. Về sau, A Du bảo hắn đem miếng đá đen đó cho huyện thái gia nhìn, lại bảo hắn nhẹ nhàng nói với huyện thái gia hai câu, rồi thì huyện thái gia run như mắc bệnh sốt rét mà liên tục, liên tục đập đầu quỳ trước mặt hắn, nhưng lại không hành đại lễ với A Du.

A Du nói với huyện thái gia rằng y là bằng hữu của yếm, vậy nên huyện thái gia lắng nghe y nói. Cái miếng đá đen kỳ quái vậy mà hữu dụng như thế. Nếu như yếm giờ miếng đá cho A Du nhìn, A Du có thể cũng giống huyện thái gia mắc bệnh sốt rét nghe lời yếm nói chẳng? Thiết Ngưu quyết định sau này nếu A Du tiêu tiền bậy bạ thì mượn miếng đá đen ấy đổi phỏ y.

“Chờ một chút! Vị công tử này, ngươi luôn miệng nói mình sở hữu khế đất nhà ta, chỉ là lời nói vô căn cứ không bằng chứng, có thể đem ra để thiếp thân kiểm nghiệm một chút.” Nữ tử chậm chậm đi tới trước mặt Du.

“Ngươi có lẽ chính là yêu nữ theo như lời của biểu đại gia (bác họ bên mẹ) của ta. Yêu nữ, biểu đại gia nói ngươi dụng kế khiến ông thú ngươi, còn muốn hại chết cả nhà biểu đại gia để đoạt quyền đoạt kim, giờ đây một nhà biểu đại gia quả nhiên không ai may mắn sống sót. Hừ hừ, xem ra quả là sự thật! Sao vậy, thấy ta tìm đến cửa, ngươi có phải cũng muốn hại luôn cả ta đúng không!” Du to tiếng, chỉ mấy câu đã đem mọi chuyện nói rõ ràng, đảm bảo dân chúng trên phố gần đấy đều có thể nghe được.

“Ngươi! Tặc tử to gan không được tùy miệng nói bừa! Nói! Ngươi rốt cuộc là ai! Nhận chỉ thị của kẻ nào mà đến đây quấy rối?” Phương đại gia mở miệng quát lớn ngăn lại.

“Ta Phương Kính, tự Du Nhiên. Thay mặt cho chủ nhân trước đây của Phương gia là biểu đại gia của ta đến đây đòi lại toàn bộ Phương gia!” Du không chấp nhận tỏ ra yếu thế, lại càng tỏ ra lớn tiếng hơn.

Thiết Ngưu kéo kéo A Du, nghĩ A Du có chút xấu tính. Hắn không rõ Du vì sao mà tìm đến quấy rối Phương gia, nếu y là khâm sai thì sao không trực tiếp đem bọn họ tổng vào đại lao?

“Người đâu, bắt hai tên tặc tử này lại, Phương An ta muốn nhìn cho rõ xem rốt cuộc là ai tìm đến phiền phức Phương gia!” Phương đại gia vung tay, sai bắt hai người.

Gia đình vùn vụt xông lên.

“Thiệt Ngưu ngươi xem, đám đạo tặc chiếm đoạt gia sản người khác này để không bị lộ, hiện tại muốn bắt chúng ta rồi giết người diệt khẩu.” Du rõ đang chế nhạo, lưỡi biếng tựa lên người Thiệt Ngưu.

“Vậy yêm môn phải làm sao giờ?” Thiệt Ngưu lo lắng nhìn đám người đang vùn vụt xông lên.

“Thì phải đánh trả thôi! Thế nhưng... Thiệt Ngưu à, ta một tên thư sinh muốn đánh cũng không đánh lại bọn họ, hôm nay phải dựa vào ngươi rồi!” Du vỗ vỗ vai Thiệt Ngưu, xoay người đi ra sau hắn.

Thiệt Ngưu ưỡn ngực hai mắt rực sáng, trong lòng hào khí vạn trượng! Cuối cùng đã đến lúc yêm bảo hộ vợ yêm! Đến đây! Chỉ cần các ngươi dám chạm vào một sợi tóc của vợ yêm, thì yêm liều mạng với các ngươi!

Bọn gia đình lao tới, Thiệt Ngưu cuộn cuộn xắn ống tay áo hét lớn một tiếng, giờ nắm đấm nhắm đánh.

Yêm đập! Yêm đá! Xem yêm hạ gục toàn bộ các ngươi!

Trong đám gia đình có người truyền đến tiếng kêu thảm thiết, xem ra bị Thiệt Ngưu cao to bự chẳng kia cho vài đấm lên người thì người cũng rất không dễ chịu.

Du đứng ở phía sau Thiệt Ngưu ba thước, cười tùm tùm nhìn tình hình phát triển. Y đã chú ý đến hai tên cao thủ đến giúp sức đang trà trộn trong đám gia đình, nghĩ đến chuyện Thiệt Ngưu sẽ phải ứng phó với hai cao thủ này như thế nào, y tràn ngập hứng thú.

Du phát hiện Thiệt Ngưu tựa hồ có sức khỏe vô song dùng mãi chẳng hết, đánh nhau hoàn toàn không có chiêu thức, nhưng chỉ cần trúng phải nắm đấm kia, chắc chắn sẽ đo ván trên mặt đất.

Thiệt Ngưu, ngươi còn muốn che giấu đến lúc nào nữa?

Phương đại gia tự xưng Phương An và di sương (góa phụ) của Phương lão gia là Phương phu nhân đều lộ nét cười khinh thường trên mặt. Còn tưởng rằng người Phương Kính mời tới bản lĩnh lớn đến đâu, nguyên lai cũng chỉ là một tên man phu (kẻ thô lỗ, kẻ vô biên), đối phó người như thế chẳng tốn mấy hơi sức. Trong lúc Thiệt Ngưu giơ tay hạ chân, đám gia đình kia ngã xuống phân nửa. Có người lợi dụng sơ hở tiến sát bên người Thiệt Ngưu, lặng lẽ một chưởng hướng xuống Thiệt Ngưu.

Thiệt Ngưu quay người lại, vừa lúc thấy có người định ám toán hắn, nhìn một chưởng kia khinh khinh phiêu phiêu cũng không suy tính, chẳng hề bận tâm đánh trả một quyền. Nhưng vào lúc này! Một đạo quang ảnh bắn thẳng tới lưng Thiệt Ngưu!

Đê tiện! Du gần như chưa kịp nghĩ gì, lao nhanh như tia chớp về phía Thiệt Ngưu! Muốn thử tiểu tử ngốc kia, sau này còn có cơ hội!

Vươn cánh tay đem con trâu ôm vào trong ngực. Thân người đại chuyển, hai chân đạp về phía kẻ xuất chưởng, một tay dụng một chiêu vươn ra bắt lấy thanh chủy thủ đang lao tới, sau đó liền trở tay vận tám thành công lực phóng lại tên đánh lén, nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, hai tiếng kêu thảm thiết, kẻ tung chưởng cùng tên bắn ám khí đánh lén kia đồng thời bay ngược theo hai hướng.

Phương An kinh hãi, một tiếng bạo rống, gia đình xung quanh hắn lấy cung nhỏ từ trên người xuống nhằm ngay Du cùng Thiệt Ngưu phóng tên.

Mũi tên vùn vút bay tới! Du cân nhắc trong lòng, chợt thấy thân thể đang ôm Thiệt Ngưu của y run mạnh, một tiếng kêu khê, lao đảo mấy bước.

“A Du!” Thiệt Ngưu vừa bị Du hù cho choáng váng lập tức đỏ con mắt, ra sức giãy ra khỏi vòng tay Du xem xét thương thế của y.

Một mũi tên bắn đến lưng Thiệt Ngưu, ngay lúc mũi tên sắp sửa cắm vào lưng Thiệt Ngưu, trong chớp mắt đó, Du đưa tay bắt được mũi tên. Nhưng đúng lúc này, Thiệt Ngưu đột nhiên kêu một tiếng thảm thiết, hắn cảm thấy A Du hung hăng bám vào thắt lưng hắn. Mũi tên sắc bén cắt qua bàn tay Du, bàn tay nắm chặt chảy xuống tiên huyết nhuộm đỏ lưng áo Thiệt Ngưu, thoát nhìn tựa như chảy ra từ giữa lưng Thiệt Ngưu.

“Chúng ta đi!” Du ôm lấy Thiệt Ngưu, phá tan vòng vây của đám gia đình, xoay người phi thân lên mái nhà nhanh chóng chạy đi.

“Đuổi! Không được tha cho chúng!” Phương An thấy Phương Kính bị thương, tên bảo tiêu thì trúng tên vào chỗ hiểm, không suy nghĩ nhiều lập tức sai người truy kích.

Hai con tuần mã thấy chủ nhân rời đi, cùng nhau hí một tiếng dài chạy ra đường lớn. Gia nhân họ Phương thấy chủ nhân không xuống lệnh, cũng tùy ý để ngựa chạy thoát.

Một truy một chạy, ra đến ngoài thành Dương Châu ba dặm thì gia đình nhà họ Phương mất dấu hai người Phương Kính. Không cam lòng tìm kiếm một vòng mà vẫn không có tung tích, đành quay đầu lại bẩm báo việc này với Phương đại gia.

.

Lẩn trong rừng ẩn giấu giữa tầng tầng lớp lớp cỏ tranh là một ngôi nhà cỏ.

Hoàng Phủ Du đưa Thiết Ngưu vào trong nhà, nhẹ buông tay, cả người mềm nhũn, ngã vào ngực Thiết Ngưu.

“A Du! A Du!” Thiết Ngưu vừa vội vừa hỏi, ôm lấy người Du ngồi xuống mặt đất đau đón gọi. Đôi mắt đen nhẵn mở to mà rơi lệ.

“Cái gì vậy?” Du lười biếng nằm trong lòng Thiết Ngưu, chờ cho Thiết Ngưu kêu la náo loạn thì mới mở miệng vàng. Thuận tiện đem chân trái gác trên chân phải, ẩn hiện suy tính xa xôi.

“A Du...” Thiết Ngưu nháy mắt mắt cái, không thể tin được giờ tay sờ tới sờ lui trên người Du.

“Người không có việc gì? Người không có việc gì sao?”

“Ta làm sao không có việc gì! Ôm ta đến trên giường mau” Du nguýt hẩn một cái xem thường.

“Ừm” Thiết Ngưu chùi chùi nước mắt, nghe lời ôm lấy Du, quay người lại thấy bên vách tường có một giường gỗ được lót trải đầy đủ.

Nếu như Thiết Ngưu có một chút kinh nghiệm giang hồ thì tốt, hẳn sẽ nhận thấy tại vùng thôn quê hoang vu lại có một nhà cỏ ẩn giấu, bên trong có trải da gấu đen, màn gấm buông nhẹ chạm đất, trên chiếc giường lớn được làm hoàn toàn bằng gỗ cây ngô đồng là áo ngủ bằng gấm thêu tay, quả là có bao nhiêu kỳ quái! Càng không cần phải nói đến góc tường trong nhà đã để sẵn một đồng than cùng một lò sưởi bằng đồng hiếm thấy ở dân gian, bên tường kia còn đặt một bàn cùng hai ghế.

“A Du, yem giúp người gọi đại phu, người chờ một chút, yem sẽ về ngay!” Đem Du đặt cẩn thận xuống giường, nhẹ nhàng mà cởi giày, đắp chăn lên người cho y, Thiết Ngưu sờ hai má Du yêu thương nói.

Du chớp mắt nhìn chằm chằm Thiết Ngưu, chờ Thiết Ngưu sắp xoay người rời đi, mới chậm chậm mở miệng nói: “Ta không bị thương, là giả thôi. Lại đây, đến bên giường, giúp ta băng bó bàn tay, ta có sẵn thuốc tốt, tuyệt đối hữu dụng hơn so với bọn lang băm bên ngoài. Đúng rồi, gối lên đùi người rất thoải mái đó!”

Vừa nghe Du không có việc gì, Thiết Ngưu đầu óc đơn giản đầu nghĩ được việc phải trách cứ Du giả bộ bị thương, vội vã cởi giày ngồi xuống giường, vỗ vỗ đùi, ý bảo Du hãy gối lên đi.

Du cũng không khách khí, khẽ lật người, gối lên đùi Thiết Ngưu nhắm mắt dưỡng thần.

“A Du, vì sao người lại muốn đến Phương gia?” Thiết Ngưu cẩn thận băng vết thương cho Du xong, không nín được tò mò mà hỏi.

“Tìm đầu mối.” Nói ra ba chữ này, mặc kệ Thiết Ngưu truy hỏi như thế nào, Du cũng không chịu nôn ra một chữ nào nữa.

“Vậy vì sao người phải giả vờ bị thương?” Đành chịu, Thiết Ngưu không có được đáp án nên không thể làm gì khác hơn là chuyển chủ đề.

“Ai, Thiết Ngưu, vấn đề của người là lúc nào cũng vì sao như thế à? Đệ muội của người có chịu nổi điểm này của người không?” Du mở mắt trừng hẩn.

“Hắc hắc” Thiết Ngưu cười khúc khích, “Cho nên bọn họ đều thông minh hơn yêm, hiểu biết nhiều hơn yêm. A Du, người cũng biết nhiều thứ hơn yêm mà, yêm biết người không những đẹp, còn rất thông minh, rất có học vấn, vậy nên yêm không biết thì hỏi người thôi.”

Mấy lời vuốt mông ngựa (nịnh nọt) của hắn làm cho Du tức mà cũng không mắng được, ghen nửa này cuối cùng không nhịn được mà bật cười.

“Con trâu gốc nhà người bây giờ cũng học được người khác cách vuốt mông ngựa rồi!”

Thiết Ngưu lại cười khúc khích.

Thở dài, Du không thể làm gì khác ngoài việc nhận mệnh giải thích cho hắn, bằng không hôm nay y đừng nghĩ đến việc nghỉ ngơi cho tốt mà suy tính tiếp.

“Ta giả vờ bị thương, là để cho đối phương đoán không ra thực lực của chúng ta. Bởi vì ta thấy kẻ tiếp nhận Phương gia đích thực không đơn giản, trừ bỏ tên đương gia nhà họ Phương là Phương An cùng yêu phụ Phương phu nhân, trong đám gia đình ẩn dấu không dưới tám gã cao thủ, trong đó có hai tên vừa âm thầm hạ độc thủ với người, nóng lòng muốn giải quyết sạch sẽ chúng ta mà không kinh động đến quan phủ cùng dân chúng bên ngoài. Ta giả bộ bị thương, khiến đối phương nghĩ rằng người trúng tên, bọn chúng sẽ coi nhẹ thực lực chúng ta, ngờ vực ta không phải Phương Kính nhưng cũng không nghĩ đến thân phận chân chính của ta. Dọc theo đường đi ta đã cố tình lưu lại không ít dấu chân ngựa, bọn chúng không ngừng phái người đi giết chúng ta, như thế tạo cơ hội để chúng ta tiêu diệt từng tổp nhỏ, thuận tiện còn có thể tra được không ít khẩu cung. Hiện tại người đã hiểu rõ ràng là vì sao ta phải giả vờ bị thương chưa?”

Thiết Ngưu bội phục gật gật đầu. Mặc kệ có hiểu hay không, từ đáy lòng hắn thầm nghĩ vợ mình thật vô cùng lợi hại. Chỉ ít y phi thân đá cái phi đao kia một cái cứu mạng già này của hắn, là đã đủ để hắn phục sát đất.

“A Du.”

“Ừm” Du sắp chìm vào giấc ngủ. Hắn hiện tại phải dưỡng thần, đêm nay chắc chắn là sẽ rất vui vẻ đây.

“Nhi tử của hoàng đế cũng bắt chước múa tạp kỹ sao? Người đá cái phi đao kia thật là chuẩn.” Thiết Ngưu nói với chút ao ước.

Du mở choàng mắt, chưa kịp tức giận với hắn, “Người thấy được động tác của ta?”

“Thấy a.” Thiết Ngưu gật đầu, không rõ vì sao mà Du kinh ngạc như thế.

Ngẩng đầu ngưng thần quan sát người phía trên nửa ngày, vẫn chưa nhìn ra được điều gì.

Thiết Ngưu à Thiết Ngưu, người rót cuộc là thần thánh phương nào...

.

Trong lúc Thiết Ngưu còn đang ngủ, Hoàng Phủ Du đi ra ngoài lượn hai vòng trở về.

“Dậy đi! Con trâu lười!” Một cước không chút khách khí đạp lên người hắn.

“A Du” Thiết Ngưu bị đạp cho tỉnh ngủ, “Người sao lại đạp người ta!”

“Người có biết nhóm bếp lò không?”

“Biết a.” Dụi dụi mắt nhìn kỹ, Thiết Ngưu kinh ngạc phát hiện trên mặt Du một nửa đen một nửa trắng, trước ngực áo là một vết bẩn lớn, hai tay cũng đen đen bẩn bẩn.

Thiết Ngưu sững sốt một chút, lập tức thích thú vỗ đùi đứng dậy, “Ha ha ha! Đại hoa kiêu (Vai mặt hoa) [2]! Đến bếp lò mà cũng không nhóm được! Du gốc nghéch!” Cuối cùng cũng đến lượt hắn được mắng A Du là gốc nghéch rồi.

Hoàng Phủ Du mím môi tiêu sái đến bên giường, vươn hai tay, kẹp lấy mặt Thiết Ngưu mà lau chùi bậy bạ một trận.

Hoàng Phủ Du cũng là người không chịu nhận thua, biết rõ từ nhỏ đến lớn bản thân chưa từng nhóm qua bếp lò, ra khỏi nhà thì mọi việc cũng đều có người chuẩn bị cẩn thận. Hôm nay cũng không biết vì sao mà

y hăng hái, đột nhiên hứng khởi muốn tự mình nhóm bếp lò, để căn nhà tranh được ấm áp, nhân tiện sẽ mua về chút thức ăn nóng sốt, rồi đánh thức Thiết Ngưu... tiến hành kế hoạch.

Sau nửa canh giờ, đương kim Lịch vương phải thừa nhận có vài thứ một số người học cả đời cũng không thể giải, đích thực Hoàng Phủ Du y cũng không phải vạn năng. Trong lòng vạn phần không muốn thuộc hạ nhìn thấy tình cảnh hiện giờ của y, lập tức không chút do dự mà đập Thiết Ngưu tỉnh dậy.

Thiết Ngưu cười hì hì châm lửa nhóm bếp, đem đồ ăn Du vứt đầy mà hâm lại cho nóng sốt. Đằng sau nhà tranh, Du thấy một vại nước sạch, múc một ít rửa mặt mũi, cởi áo khoác ra rồi ngẫm nghĩ sao lại mặc vào. Lúc vào phòng thì Thiết Ngưu đã chuẩn bị tốt toàn bộ.

Sau khi hai người ăn no uống say, Du cầm khăn tào nhả lau tay lau miệng, nhìn thấy Thiết Ngưu phồng phồng mồm một cái, thuận tiện đưa khăn tay, Thiết Ngưu cũng không ngại đồ y đã dùng qua, nhận lấy rồi chùi một loạt, bắt chước Du lau lau miệng, lau xong miệng thì lau tay, thấy trên ngón tay còn dính một chút nước sốt, đưa vào miệng mút một cái.

Du ngồi nhàn rồi thấy tâm tình tốt lên rất nhiều, mỉm cười nói: “Buổi tối có muốn đi dạo với ta?”

“Muốn. Đi nơi nào?” Thiết Ngưu cầm khăn, nghĩ thầm chờ giặt sạch rồi trả lại cho A Du.

“Gần đây có một miếu thổ địa, chúng ta đi cúng bái.”

Đi ra khỏi nhà cỏ được một đoạn ngắn, Thiết Ngưu quay đầu lại thì không còn thấy căn nhà. Đâu đâu cũng chỉ thấy cảnh vật hoang vu, cây cỏ xơ xác quấn vào những thân cây thấp. Thiết Ngưu nhận ra, đó là bụi gai.

Đi theo A Du rẽ bảy tám lần, rẽ tới một cái đường nhỏ do người khác đi nhiều mà thành, đầu đường thấy một miếu thổ địa nho nhỏ hai cửa nhỏ đóng kín, nhìn bề ngoài hoang vắng, có lẽ đã nhiều năm không ai thấp nhang đèn.

“Thiết Ngưu, người biết bên đây thường bằng cỏ không?” Du dừng chân nhìn kỹ ngôi miếu thổ địa im ắng.

Thiết Ngưu theo phân phó của A Du, vừa ngồi bên dây thừng, vừa ngồi trong bụi cỏ nhìn A Du nhà hán diễn kịch.

Chỉ thấy Du khập khà khập khiễng khó khăn bước về phía trước, vừa đi vừa kinh hãi quan sát tình hình xung quanh. Kia một thân quần áo bị nhuộm bụi than lại thêm vài chỗ rách, như là vừa chui ra từ trong bụi cỏ gai. Cho tới bây giờ Thiết Ngưu chưa từng thấy qua bộ dạng A Du lồi thoi như thế, không khỏi thấy buồn cười.

Cách miếu thổ địa còn chừng hai mươi bước, đột ngột có người nhảy ra vỗ tay cười to.

“Ha ha! Bộ dạng sao lại thế này, ta đã nói con rùa rút đầu này chạy không được bao xa. Quanh đây cũng không có chỗ ẩn thân, trong miếu còn quần áo dính máu của tên bảo tiêu, người xem, đã trở lại rồi!”

Hoàng Phủ Du đóng giả điệu bộ Phương Kính khấn trương thoái lui.

Trong miếu thổ địa âm u xuất hiện một nhân ảnh chậm rãi thông thả bước ra.

“Tiểu tử, nói, người là ai phái tới! Nói ra không chừng còn có thể cho người chết một cách dễ dàng, bằng không...!” Trung niên hán tử gầy còm tay khoát sau lưng âm trầm nói.

“Hỏi thừa như thế làm gì! Trực tiếp bắt thẳng rùa con này lại rồi tra khảo! Nhìn thủ đoạn của lão tử sẽ khiến hán tử nói ra cả chuyện mẹ mình đi vụng trộm ấy chứ chả chơi! Ha ha!” Nam tử râu ria đầy mặt nhảy một bước đến trước mặt Phương Kính.

Phương Kính tựa như con thỏ sợ hãi, lại lui một bước.

“Người, các người đã giết bảo tiêu của ta còn chưa đủ sao, muốn như thế nào nữa?”

“Tiểu tử, người còn muốn giấu diếm đến lúc nào? Trong lòng người với ta đều biết rõ, Phương Kính thực sự giờ đã nằm làm thức ăn cho con kiến! Nói! Người là ai phái tới!”

“Ai nói ta không phải là Phương Kính, các người không chỉ đoạt gia sản của ta, giết người nhà ta, hiện tại còn vu tội ta không phải người nhà họ Phương! Các người cũng quá mức rồi!” Phương Kính phẫn nộ, thần sắc thê lương mà kêu lên.

“Vương lão, theo ta thấy, thằng rùa con này chưa thấy quan tài chưa đổ lệ! Để ta cho hán nhìn một cái mới được!” Đại hán râu ria cười ngoan độc.

Vài câu thẳng rùa con của gã khiến Hoàng Phủ Du bốc hỏa.

Miễn cưỡng nhếch miệng, Phương Kính nói: “Các người không nên khinh người quá đáng. Đến tượng đất còn có ba phần thổ tính (kể hiền lành mấy cũng có một phần hung dữ), nếu như các người muốn đuổi cùng diệt tận, như vậy ta cũng chỉ có, chỉ có...”

“Chỉ có thể nào? Thằng rùa con...”

Đại hán râu ria cười đến quái đản, đi một bước tới gần Phương Kính, đột nhiên đại thủ vung một trảo, chụp xuống đỉnh đầu Phương Kính.

“Chỉ có bắt các người làm con lừa để giỡn chơi.” Hoàng Phủ Du đang giả bộ làm Phương Kính liền bật cười. Tránh cũng không tránh, khê phất một chưởng, nhanh như cắt nắm lấy cổ tay của đại hán râu ria một cách nhẹ nhàng.

“Xoạch”

Đại hán râu ria thảm thiết kêu một tiếng, ngay lập tức trên mặt tràn đầy vẻ thống khổ.

“Lại đây lại đây, con lừa ngoan, chạy một vòng để gia nhìn.”

Du gian xảo nắm cổ tay đại hán râu ria giống như dắt con lừa, tha đi một vòng.

Đại hán râu ria bị ép buộc chạy quanh Du một vòng.

Tất cả mọi việc tựa như một màn điện quang thạch hỏa (màn chớp giật) [3], chờ hán tử trung niên họ Vương phản ứng kịp, đại hán râu ria đã rơi vào tay địch nhân. Hán tử họ Vương lấy làm kỳ lạ tại sao đại hán râu ria lại cam tâm chịu nhục bị tha đi một vòng trên đất như thế, hán tử lại không biết rằng cổ tay của đại hán râu ria không chỉ bị Du bóp nát, mạch môn yếu hiểm của gã cũng bị Du nắm được khiến cho không thể xuất lực. Đại hán râu ria cũng không mở miệng chửi bới, là vì đã bị nội lực của Du cuốn cuộn đổ vào không thở nổi.

Hán tử họ Vương mở to hai mắt, không thể tin được tất cả phát sinh ngay tại trước mắt, hán tử lại không thể thấy rõ Phương Kính xuất thủ từ bao giờ mà đã nắm đại hán râu ria trong tay. Phương Kính vừa nãy biểu tình hoảng sợ tinh thần sa sút cũng biến đổi thành bộ dạng lười biếng chế nhạo khinh thường. Một thân áo quần rách rưới kia cũng như một loại châm chọc đả kích bọn chúng.

“Người! Người rốt cuộc là ai!” Là người nào có thân thủ như vậy! Có thể một chiêu đã chế phục được Sa Tiềm Đạo.

~*~

[1] Nguyên văn “đã liên bộ” | : cụm từ này có phần liên quan đến điển tích sau.

Nam sử kị: Đông Hôn Hầu yêu quý nàng hầu là Phan Phi rất đẹp, cho làm cái lầu ở, sàn chạm những đoá sen. Mỗi lần nàng bước đi, ông khen: “Thử bộ bộ liên hoa dã” (“Mỗi bước đi nở một đoá sen vậy”), ý chỉ sự tôn quý, đẹp dễ.

[2] Đại hoa kiêu | : Vai mặt hoa trong tuồng hát thời xưa.

[3] Điện quang thạch hỏa | : Cũng hay được viết sai thành “Điện quang hỏa thạch” []: Điện quang là ánh sáng của tia chớp, thạch hỏa là lửa của đá lấy lửa. Vốn là từ của Phật gia, chỉ sự vật đến rồi đi trong chớp mắt. Hiện nay được dùng để miêu tả sự vật biến mất trong nháy mắt giống như tia chớp cùng lửa của đá lấy lửa. Cũng được dùng để chỉ hành động nhanh chóng, ra tay trước hạn định. (Theo Baidu)

~*~

Phương danh:

Phương Kính – – Phương: chính trực, ngay thẳng / họ Phương; Kính: tôn kính, ngưỡng mộ.

Phương An – – Phương: chính trực, ngay thẳng / họ Phương; An: bình an, yên ổn.

Sa Tiêm Dao – – Sa: cát / họ Sa; tiêm: nhọn; dao: đao hay dao; Tiêm Dao: đao nhọn, dao nhọn / mũi tiên phong.

20. Chương 18

Vặn một cái, hán tử râu ria Sa Tiêm Dao lập tức kêu thảm một tiếng. Cánh tay phải rắn chắc đã bị Hoàng Phủ Du phế đi.

Một cước đá trúng bụng Sa Tiêm Dao, Sa Tiêm Dao đáng thương còn chưa phục hồi từ thống khổ bị vặn gãy một tay, đã bị thủ đoạn độc ác ép buộc phế bỏ công lực của Du kéo xuống Âm ty địa ngục.

Du tiện tay ném Sa Tiêm Dao vào trong bụi cỏ như vứt rác, mỉm cười, nhàn nhã đến cực điểm, bước hình chữ phương () [1] đến gần hán tử họ Vương.

Sa Tiêm Dao lăn lông lốc một vòng, vừa vặn lăn đến bên một đôi chân. Cổ nén đau đớn ngẩng đầu, đối diện với một khuôn mặt khỏe mạnh đang nhếch miệng lộ ra hàm răng trắng như tuyết cười hắc hắc hắc với gã. Xem tuổi người này có vẻ cũng không lớn, chỉ khoảng mười tám mười chín hai mươi, thân người rắn chắc hữu lực cùng bộ dáng to con kia sẽ làm rất nhiều người nghĩ hắn đã hơn hai mươi. Nhưng đôi mắt to đen bóng đơn thuần này nói rõ hắn chỉ là đại nam hài chưa hết tính trẻ con, chưa hiểu chuyện đời.

Sa Tiêm Dao liếc nhìn một cái liền nhận ra ngay. Đây là tên bảo tiêu bọn gã nghĩ đã bị trúng tên mà chết!

Sa Tiêm Dao mở miệng, khó khăn nhả từng chữ nói: “Người... muốn làm gì?”

Thiết Ngưu nhớ đến điều dặn dò thứ nhất của A Du: Tuyệt đối không được nói chuyện với kẻ địch, vì hắn rất dễ bị lừa.

Điều dặn dò thứ hai: Thấy có người bị ném tới, dùng dây thừng cổ trói lại ngay, phải buộc thật chặt!

Thiết Ngưu vốn phi thường nghe lời vợ lập tức làm theo lời dặn, nắm lấy dây thừng cổ, nỗ lực cười đầy thiện chí với Sa Tiêm Dao, động tác lưu loát vòng qua vòng lại hai ba lần đã trói người chặt như buộc bao cỏ. Hắn không biết Sa Tiêm Dao đã bị phế võ công bị chặt cánh tay phải, lúc trói không hề thủ hạ lưu tình, làm Sa Tiêm Dao đau đến chết ngất.

Thiết Ngưu thấy tên kia bị ngất, có chút lúng túng, không biết nên làm thế nào cho đúng, lại không thể tùy tiện há mồm gọi A Du, vì thế... vì thế hắn bắt đầu nghiêm túc không ngừng vỗ mặt Sa Tiêm Dao, hy vọng có thể làm gã tỉnh lại.

“Bóp bóp bóp.”

Tiếng tát tai vang dội làm hán tử họ Vương nghĩ đến việc Sa Tiêm Dao đã bị dụng hình.

Du kì quái nhìn về phía bụi cỏ, mơ hồ thấy được bóng dáng Thiết Ngưu, biết hắn không có việc gì lại quay đầu về, cứ để tiểu tử ngốc kia chơi đi.

Khóe mắt giật giật dựng thẳng, “Người rút cuộc là ai! Các người đến bao nhiêu người! Vì sao muốn tìm đến Phương gia?” Hán tử họ Vương vẫn không từ bỏ ý định truy hỏi.

Du mỉm cười không đáp, như tản bộ mà bước đến trước mặt nam tử, cách ba thước thì dừng lại.

Hán tử họ Vương không hiểu vừa rồi sao mình có thể nhận định người này như mấy kẻ nhĩ lưu trên giang hồ! Hắn có bị mù hay không chứ, sao lại nghĩ người này chỉ là hạng tôm tép, người này rõ ràng là long thần dưới biển, phượng hoàng trong trời, kỳ lân trên đất! Tóm lại, nhất định không phải là phạm nhân!

“Người là ai...?” Uy nghiêm vô hình làm cho hán tử họ Vương có loại ảo giác bị đè ép đến không thở nổi.

“Hỏi rất hay!” Du cười ung dung, “Ta đây..., đương nhiên là chủ nhân chân chính của Phương gia – Phương Kính.”

“Người, người tuyệt đối không phải là Phương Kính! Phương Kính đã chết!”

“Làm sao các người biết Phương Kính đã chết? Ai nói cho người biết? Trương Thư Đức truyền tin cho các người? Giáo chủ của các người nói với các người thế nào?” Ngữ điệu êm ái giống như y đã biết hết thảy.

Trên trán hán tử họ Vương mồ hôi chảy ròng, Thiên Đạo giáo luôn luôn làm việc cẩn trọng, thậm chí còn không công khai với giang hồ, hiện giờ lại có người nói toạc ra tên giả của người liên lạc ở Nhạc Dương, còn nhắc đến cả giáo chủ, người này đã biết được bao nhiêu?

Hán tử họ Vương cũng là nhân vật có tiếng tăm trên giang hồ, đáng ra không nên thể hiện ra sự nao núng như vậy, nhưng hắn vừa tận mắt thấy đồng bọn Sa Tiêm Dao bị Hoàng Phủ Du tự xưng là Phương Kính hạ gục trong một chiêu, công kích dồn dập này làm hắn càng thêm lùi bước.

“Bây giờ người không muốn nói cũng không sao, nhưng ta có thể đánh cược với người, rằng rồi người sẽ nhanh chóng nói cho ta biết tất cả những điều ta muốn biết.”

“Phải không? Kia phải xem người có bản lĩnh bắt được ta hay không đã!”

Du thấy con mắt hán tử gầy gò loạn chuyển, biết hắn không có ý định ứng chiến chỉ một lòng muốn chạy trốn, Du sao có thể để hắn chạy về báo tin, nhẹ giọng cười, chủ động tấn công.

.

[Phần tiếp theo đây có sử dụng một số hình thức tra tấn có thể gây rợn người hoặc ám ảnh khi đọc]

Chế phục hán tử họ Vương, Du kéo người trở lại trong bụi cỏ.

“A Du...”

“Sao?” Du vừa định mở miệng hỏi sao vậy, không cẩn thận nhìn đến hán tử râu ria đã biến thành đầu heo lông rậm, không khỏi hoảng sợ.

“Ha! Ha ha ha!”

“A Du... Làm sao bây giờ, hắn ngất mất rồi, yêm tất hắn thế nào hắn cũng không tỉnh.” Thiết Ngưu hoảng rồi, hiếm khi vợ nhờ hắn làm gì đó, hắn lại phá hư rồi.

“Không sao, hắn chỉ không muốn đối mặt với sự thật thôi.” Du cười lắc đầu, thầm nghĩ lực tay Thiết Ngưu thật không nhỏ.

Phân phó Thiết Ngưu kéo Sa Tiêm Dao, hai người mỗi người một tên, kéo vào trong miếu thổ địa.

“Người muốn làm gì?” Thiết Ngưu ngồi xổm trên mặt đất tò mò hỏi.

“Tra khẩu cung.”

“Nga...” Thiết Ngưu nga một tiếng thật dài, hưng phấn muốn chết. Vội vàng đem hai gã “phạm nhân” sắp đặt chỉnh tề, chuẩn bị tốt, đứng thẳng người bày ra tư thế uy vũ.

“Người làm gì vậy?” Du chẳng hiểu ra sao.

“Ặc! Quên mất!” Thiết Ngưu vỗ đầu một cái, lập tức vọt đến trước thần đàn (án thờ thần) của thổ địa gia, dùng tay áo lau sạch khám thờ (bàn thờ, trang thờ)[2], đào ra một cục gạch, lau lau cái bàn đặt cống phẩm, đặt cục gạch lên trên, thấy có vẻ chắc chắn, nhanh nhanh chạy qua kéo Du đến.

Du muốn nhìn xem con trâu ngọc này đang làm gì nên ngoan ngoãn theo hắn đến sau cái bàn.

Thiết Ngưu cung kính vươn tay đỡ A Du đến trước cái bàn, ngẩng đầu xuống thanh: “Khâm sai đại lão gia, khai đường——”

“Bịch!” Ngoài cửa sổ truyền đến tiếng vật nặng rơi xuống đất.

Du nhìn nhìn ngoài cửa sổ, đoán là một người trong Phi Long song vệ không chịu nổi kích động rơi xuống đất.

Hô xong, Thiết Ngưu bịch bịch chạy về chỗ hai gã “phạm nhân”, đứng vững, giương mắt mong đợi nhìn A Du, chờ khâm sai đại lão gia khai đường thẩm vấn phạm nhân.

Khâm sai đại lão gia đứng sau bàn gỗ, cúi đầu nhìn “cục gạch kinh đường”[3] kia, lại ngẩng đầu nhìn ánh mắt phấn khởi mong chờ của Thiết Ngưu, trong đầu đột nhiên nổi lên ý tưởng tà ác.

“Thiết Ngưu, làm cho bọn chúng tỉnh dậy!” Du quát ra lệnh.

“Ồ! A, vâng, khâm sai đại lão gia!”

Xoa xoa tay, Thiết Ngưu đang hăng hái đột nhiên lại thấy lo, phải làm cho bọn chúng tỉnh dậy bằng cách nào đây?

Thấy Thiết Ngưu ngẩng đầu nhìn mình, Du mỉm cười, ôn nhu nói: “Thiết Ngưu, giẫm lên tay trái của bọn chúng, giẫm đến khi nào chúng tỉnh dậy thì thôi.”

Thiết Ngưu nhận lệnh, vừa mới nhấc chân lên, nghĩ nghĩ, lại hạ xuống.

“Khâm sai... A Du à, yêm cứ giẫm lên như vậy, có thể nào sẽ giẫm nát tay bọn họ mất không?”

“Tất nhiên. Không giẫm nát ra thì làm sao chúng chịu tỉnh lại chứ.” Hoàng Phủ Du cười đến cực kì vô tội.

Thiết Ngưu sưng sốt.

“Hữu vệ vào đi!”

Tiếng vừa dứt, cửa miếu mở ra, một nam tử cao lớn đi vào.

“Làm bọn chúng tỉnh lại!”

“Vâng.”

Hữu vệ đi đến trước mặt Sa Tiêm Dao, nhắm ngay bàn tay bị vụn gãy, không chút do dự đạp chân lên, vừa đạp vừa day.

Gần như ngay lập tức, tiếng kêu thảm thiết như heo bị chọc tiết vang lên liên tiếp, Sa Tiêm Dao khôi phục thần chí.

Thiết Ngưu rút lùi một bước, sưng sờ nhìn Hữu vệ nét mặt không đổi thực thi cực hình.

Bỏ Sa Tiêm Dao qua một bên, Hữu vệ đi đến trước mặt hán tử họ Vương lặp lại cách cũ.

Thiết Ngưu nghe được tiếng xương nứt gãy gọn, mở mắt trừng trừng nhìn bàn tay hai tên “phạm nhân” biến dạng, nát bấy.

Loạng choạng một bước, Thiết Ngưu không dám tiếp tục đứng trước mặt hai người kia nữa. Hắn ngẩng đầu, như cầu xin mà nhìn về phía Hoàng Phủ Du.

Du không để ý đến hắn, nói với Sa Tiêm Dao và hán tử họ Vương: “Bây giờ ta hỏi một câu, các người trả lời một câu. Nếu như đáp án không làm ta hài lòng..., ha ha.”

Du chỉ cười không nói tiếp, miệng cười mỉa mỉ như tiên nhân nhưng lại khiến cho Sa Vương hai người như rơi vào hầm ngục băng giá.

Hữu vệ lấy ra một cái bao vải bố từ trong ngực, chậm rãi mở bao ra, có chút thân thiết giải thích với hai kẻ nằm trên mặt đất: “Các người có thể gọi ta là Hữu vệ, sở trường của ta là bảo vệ bề bệ thượng (chỉ bậc bề trên, ở đây là A Du), nhưng ngẫu nhiên cũng theo lệnh của bề bệ thượng dùng vài dụng cụ nhỏ nhỏ hầu hạ người nào đó. Nhưng các người không cần lo lắng, bản lĩnh hiện tại của ta còn kém đường chủ hình đường của chúng ta xa lắm, cùng lắm làm các người đau đớn một ngày một đêm rồi chết thôi. Còn nếu như là đường chủ của chúng ta, ha ha ha, hẳn từng dùng hai mươi ngày thẩm vấn một phạm nhân, lúc gã phạm nhân kia tắt thở, người không biết được gã đã cảm kích biết bao nhiêu khi đường chủ của chúng ta rút cuộc cũng bằng lòng cho gã chết đi.”

“Không phải dọa! Chúng bây có thủ đoạn gì cứ dùng hết đi! Xem lão tử có sợ bây không! Ta thao (xxoo) con mẹ ngươi! Có gan thì nói ra chúng bây là người phái nào! Xem giáo chủ bọn ta có đem bọn bây giết đến chó gà cũng không tha không!” Sa Tiêm Dao điên cuồng hét to, tay gã bị phế, võ công cũng bị phế, là một kẻ luyện võ, gã biết tương lai không còn chút hy vọng nào nữa, gã dứt khoát bất chấp tất cả.

Du cười lạnh, y hiểu rất rõ những kẻ thế này, càng hét cho to thì trong lòng càng sợ hãi, bọn chúng sợ phải tiếp tục chịu tra tấn nên hy vọng lợi dụng việc chửi bới để chọc giận kẻ địch mong sớm được chết. Những kẻ này thường thường cũng là dễ dàng moi tin nhất. Gây khó khăn nhất chính là cái loại tử khí thâm trầm không nói một lời, người như thế thậm chí có thể quên đi đau đớn đẩy nhanh tốc độ chết của chính mình. May mắn hai kẻ trước mặt này đều không thuộc loại đó.

Hán tử họ Vương nghe đến đoạn Sa Tiêm Dao nhắc tới hai chữ “giáo chủ” xong, tâm trạng liền trầm xuống, hẳn biết hôm nay không có hy vọng sống sót mà rời đi. Răng nanh nghiền mạnh một cái, vừa định cắn xuống.

“Ừ...” Xương hàm đột nhiên đau đớn, miệng bị bóp mạnh ép mở ra, chỉ thấy Hữu vệ kia lấy ra từ trong bao bố một nhánh trúc mảnh làm cái kẹp nhỏ, cẩn thận luồn vào trong miệng hắn.

Một viên thuốc khô to bằng hạt đậu tương được gấp ra, trong mắt hán tử họ Vương toát ra nét sợ hãi, ngay cả chết cho thống khoái cũng không được!

“Câu hỏi thứ nhất, nói cho ta biết thân phận đích thực của đương chủ Phương gia hiện nay, còn cả yêu phụ (mụ đàn bà yêu nghiệt) kia nữa.”

Du muốn thử xem câu trả lời của bọn chúng có khớp với suy đoán của chính y không.

Không ai hé răng.

Du cười nhạt.

Hữu vệ hiểu ý, từ trong bao bố rút ra một que trúc dài nhỏ, ngồi xổm xuống trước mặt Sa Tiêm Dao, nhắc bàn tay trái còn nguyên vẹn lên, giữ lấy ngón áp út, cầm que trúc nhắm ngay kẽ móng tay đâm thẳng vào.

“A——!” Sa Tiêm Dao đã mất công lực, không chịu được đau đớn, lớn tiếng kêu thảm.

Thiết Ngưu rung mình một cái, nhích từng chút về bên người Du.

“A Du...” Giật nhẹ ống tay áo của Du, Thiết Ngưu hoang mang nói: “Ngươi... hay là cứ đánh mộng hắn đi, cái này, rất đau đớn.”

Hoàng Phủ Du nghiêng đầu liếc hắn một cái, khoe miệng hiện lên chút tươi cười không rõ nghĩa.

“Hữu vệ, ngươi không biết rằng thủ đoạn của ngươi hơi nhẹ nhàng quá rồi sao.”

Hữu vệ ngẩng đầu cười nói: “Bầm lâu chủ, đây chỉ mới là món khai vị, món chính bây giờ mới bắt đầu.”

Từ trong bao bố rút ra một con dao lưỡi mảnh và một cái móc cực kì tinh xảo, nhắc ngón tay cái của Sa Tiêm Dao lên.

“Ngươi, ngươi muốn làm gì! Cho lão tử một cái thống khoái! Đừng lấy mấy thứ đó tra tấn lão tử!” Sa Tiêm Dao run giọng kêu to.

[Thống khoái có nghĩa là ngay thẳng, sáng khoái; nhưng xét từng chữ lại có thể hiểu là đau đớn trong khoảnh khắc (thống: đau đớn, khoái: nhanh chóng), hay là chết nhanh chóng]

“A, không phải ngươi cũng rất quen thuộc với những thứ này sao? Sao lại không biết ta đang làm cái gì?” Hữu vệ cười đáp.

Tại gốc ngón tay cái, Hữu vệ dùng dao nhỏ nhẹ nhàng khứa quanh một vòng, không đợi vết dao cắt khép lại lập tức đưa đầu sắc của cái móc vào, liền sau đó khều ngược lên trên, kéo ra một lớp da. Hữu vệ dùng ngón trỏ và ngón cái giữ lấy lớp da kia, chậm rãi cuốn về phía trước, chỗ nào bị cản thì dùng cái móc sắc bén xử lý.

Sa Tiêm Dao trơ mắt nhìn mình bị lột da, trông mắt vừa đảo liền ngất lịm đi.

Đến khi Thiết Ngưu hiểu được chuyện gì đang xảy ra trước mắt, la to một tiếng vội đi về phía trước.

“Thiết Ngưu!” Một bàn tay giữ chặt lấy hần.

“A Du! Sao ngươi có thể như thế! Cứ vậy sẽ đau chết người mất! Mau nói hần dừng tay đi!” Thiết Ngưu gấp gáp đến mức giậm chân bình bịch.

“Muốn loại người lẫn lộn giang hồ đã lâu như những kẻ này mở miệng phải dùng thủ đoạn này, Thiết Ngưu, lấy khẩu cung không giống như trong mấy vở kịch người được xem đâu.”

“Nhưng mà! Nhưng mà!” Thiết Ngưu không biết phải nói cái gì để phản bác lại, tất cả những điều đang xảy ra trước mắt đây hoàn toàn khác với thế giới hần vẫn biết, mà ngay cả A Du hiện tại cũng không giống như A Du hần thường biết.

Nhìn thấy con trâu ngốc kia hai mắt đỏ bừng như sắp khóc đến nơi, thở dài, Lịch vương lại mềm lòng, cũng không đành lòng bắt hần tiếp tục xem tất cả những điều này, —không thì lỡ buổi tối hần gặp ác mộng, chẳng phải y sẽ bị phiền chết sao?

“Tả vệ, ngươi đưa hần về nhà cỏ.” Du hướng ra ngoài miếu ra lệnh.

Thiết Ngưu còn chưa kịp chạy, Du không muốn lời thôi, phát tay điểm thủy huyết (huyết ngủ) của hần, rồi cho Tả vệ ôm hần trở về đi ngủ đi thôi!

Nhìn theo bóng Tả vệ ôm Thiết Ngưu đi, không biết trong lòng Du suy nghĩ điều gì, vẻ mặt có chút cổ quái.

Hữu vệ ho khan một tiếng.

Du lấy lại tinh thần, trừng mắt liếc hần một cái, sau đó dồn toàn bộ tinh thần vào việc hỏi khẩu cung.

.

Lúc trở lại nhà cỏ, Thiết Ngưu đang ngồi xếp bằng trên giường hờn dỗi.

Du sững sốt một chút. Kỳ quái, ai giải huyết giúp hần? Ai có thể hóa giải được thủ pháp điểm huyết của y? Hay là...

Đường đường Lịch vương đương nhiên không chịu yếu thế hơn, không nói một tiếng đi đến trước bàn ngồi xuống, nhìn xuống ấm trà mình vẫn quen dùng trên bàn, nhắc lên, rót cho mình một ly.

Thiết Ngưu đặt hai tay trên đầu gối, tiếp tục hờn dỗi.

Du tiếp tục uống trà.

Hai người cứ dây dưa kéo dài, không ai chịu mở miệng trước.

Trong đầu Thiết Ngưu hiện tại đã bị nhồi nhét hình ảnh hôn quan tàn nhẫn vu oan giá họa hãm hại người tốt, Hoàng Phủ Du cũng thành tên cầu quan hồ đồ thân mặc áo bào kim mãng (mãng xà màu vàng), đầu đội mũ quan thất phẩm, tay cầm bản khai khống khẩu cung bức người đồng ý. Còn vị Hữu vệ kia chính là nhân vật sư gia giáo hoạt, mà hần tự nhiên lại thành gia nhân của tên hôn quan kia, lo lắng không biết phải đưa khâm sai trở về chính đạo như thế nào.

Nếu lỡ có vị thanh thiên đại lão gia nào phát hiện ra A Du vu oan giá họa, dụng hình bừa bãi lên phạm nhân mà muốn tới bắt y, lúc đó hần nên là “đại nghĩa diệt thân” (vì nghĩa lớn mà không quản thân tình) hay che dấu giúp A Du đào tẩu?

Du ra vẻ lơ đãng đưa mắt về phía giường, liếc một cái đã thấy cái bộ dáng nhú chặt chân mày của Thiết Ngưu.

Hần đang suy nghĩ gì? Sao lại dồn lông mày thành một đống như vậy được?

Yêm... Yêm phải đại nghĩa diệt thân!... Không được a! Yêm không nỡ a!

Tuy rằng A Du người có chút hung ác, tính tình có chút xấu xa, lại thích mắng chửi người khác, lại là pháp gia chi tử quá yêu sạch sẽ, còn không phải quan thanh liêm, nhưng y là vợ yêm mà! Y đối xử với yêm tốt lắm, tuy miệng lưỡi có chút hung hăng nhưng trong lòng vẫn luôn nghĩ tới yêm.

“Ai——...”

Thế nhưng nếu tiếp tục để mặc y như thế, có thể nào y sẽ bị vạn dân cùng cáo tội lên trên không, bị hoàng đế lột bỏ chức quan ném vào thiên lao sau đó “thu hậu vấn trảm”[4]... A!! Làm sao bây giờ? Yêm không muốn A Du bị mất đầu đâu!

“Ôi...” Đau đầu.

Phải rồi! Thiết Ngưu vỗ đùi! Thiếu chút nữa là quên mất A Du là nhi tử của hoàng đế! Nhi tử của hoàng đế sẽ không bị mất đầu... nhưng hình như vẫn bị..., Thiết Ngưu lại bắt đầu chán nản. Cho dù có không bị chém đầu đi nữa, không chừng sẽ bị biếm lãnh cung, từ nay về sau không còn được thấy mặt trời, nếu thế yêm... không phải sẽ bị chia cách với A Du, sau này mãi mãi không có ngày gặp lại sao? Quên đi! Vẫn cứ mang A Du trốn đi thôi! Yêm dẫn y trốn đến nơi rừng núi, yêm đồn củi săn thú phá núi làm ruộng nuôi y! Đến lúc yêm ổn sẽ đón đệ muội ra, cả gia đình sống cùng nhau, ha ha. Thiết Ngưu nghĩ để những ngày tháng tươi đẹp mai sau không khỏi bật cười.

“Tốt! Cứ làm như thế!” Thiết Ngưu bật người dậy, đứng thẳng trên giường.

Nhảy nhảy nhảy! Ba bước đã đến bên cạnh Hoàng Phủ Du, cầm lấy tay y, cẩn thận chân thành nghiêm túc nói: “A Du, người và yêm trốn đi! Yêm sẽ không để người bị bắt về chém đầu! Cũng sẽ không để người bị hoàng đế biếm lãnh cung! Yêm sẽ bảo vệ người! Yêm thề! Đi thôi!”

Hoàng Phủ Du tự cho mình một chút thời gian để bình tĩnh, xác nhận bản thân đã hiểu được ý tứ trong lời nói của Thiết Ngưu xong, “Ta làm sai cái gì? Cha ta muốn chém đầu ta?” Ném ta vào lãnh cung, lão dám sao!

“Người nghiêm hình bức cung vu oan giá họa a!” Thiết Ngưu rập khuôn theo lời kịch Tiểu Du Đầu nghe được.

Thì ra là thế...

“Người không tức giận? Không cảm thấy ta lòng dạ độc ác, thủ đoạn nham hiểm, thấy ta...”

“Thấy a! Nhưng người là vợ yêm. Hơn nữa... người rất vừa ý yêm, người lại đối xử với yêm rất tốt.” Thiết Ngưu bên lên thẹn thùng đáp, cả khuôn mặt hiện hậu đỏ bừng. “Cho nên yêm giận người một hồi xong lại không giận nữa.”

“Cho dù người biết rõ ta nghiêm hình bức cung vu oan giá họa lòng dạ độc ác thủ đoạn nham hiểm, người cũng bằng lòng ở cùng ta?”

Thiết Ngưu toét miệng cười, gật đầu một cái thật mạnh. Hắn chưa từng đọc sách, cũng không biết bốn chữ “đại nghĩa diệt thân” này rốt cuộc có hàm nghĩa nông sâu ra sao, suy nghĩ duy nhất trong lòng hắn chỉ là phải bảo vệ người thân và người hắn thích, cho dù họ có làm gì sai đi chăng nữa! Trong đời này, trừ đệ muội của hắn ra thì còn ai có thể quan trọng hơn A Du chứ!

Nhìn chằm chằm đôi môi đầy đặn của Thiết Ngưu, Du hỏi: “Người muốn dẫn ta đi đâu trốn?”

“Trong núi chứ đâu.” Thiết Ngưu vô tư nói.

“Trong núi? Ta sẽ không phá núi làm ruộng nuôi heo chăn bò.”

“Yêm sẽ làm a.”

“Ta cũng không thích mỗi ngày ra ngoài săn thú.”

“Yêm sẽ đặt bẫy, còn có thể bắt cá.”

“Ta cũng sẽ không bắc cơm nấu canh, ngay cả đốt bếp lò ta cũng sẽ không làm.”

“Yêm nấu cơm cho người ăn.”

“Ta muốn mỗi ngày cơm ngon canh ngọt.”

“Ách... mỗi ngày?”

“Ta muốn mỗi ngày tắm rửa.”

“Được...”

“Ta muốn mỗi ngày mặc đồ sạch sẽ.”

“Được...”

“Ta muốn một gian thư phòng.”

“Thư phòng?” Muốn cái thứ này dùng làm gì?

“Ta muốn mỗi năm bốn mùa đều thay đồ mới.”

“...” A Du, người quá xa xỉ rồi.

“Ta muốn mùa đông ăn vải, mùa hè ăn đào, mùa thu ăn dưa hấu, mùa xuân ăn điểm tâm mới của Nhị Tô đường.”

Thiết Ngưu nuốt nuốt nước miếng.

Du bắt chéo chân, “Ta còn muốn mỗi ngày có người đấm lưng cho ta, mỗi ngày có năm lượng bạc tiêu vặt, mỗi tháng có năm lần đi tửu lâu, hai tháng ra ngoài du ngoạn một lần.”

“Việc này... việc này... trên núi rất vui mà...” Thiết Ngưu bắt đầu lắp bắp.

“Ta còn muốn áo lót bằng tơ thiên tằm, áo gấm dệt thêu như con cháu đại thần, hài của cung phường, trà phải là cống phẩm, rượu phải là Đỗ Khang.” [5]

Thiết Ngưu hoàn toàn tròn trĩnh mắt. Sao lại có vợ khó nuôi như thế này?

“Ta còn muốn...”

“A Du, yêm và người cùng ngồi thiên lao đi.”

~*~

[1] Bước hình chữ phương (phương tự bộ |)

[2] Thần đàn (án thờ thần); Khám thờ (bàn thờ, trang thờ)

than-dan

[3] Cục gạch kinh đường (Kinh đường chuyên |).

Từ gốc là “kinh đường mộc” (| khối gỗ làm cả công đường giạt mình hoảng sợ), là khối gỗ thường được quan viên xét xử đập xuống bàn khi tra hỏi hay phán tội phạm nhân. Nhưng trong truyện Thiết Ngưu không tìm được cục gỗ như thế nên móc luôn một cục gạch ra thay thế

[4] Thu hậu vấn trăm

Cụm từ “thu hậu vấn trăm” (xử trăm sau mùa thu) xuất hiện từ triều đại nhà Đường.

Việc xử trăm sau mùa thu có tương quan đến thời gian nghỉ ngơi và làm việc của nông dân. Ở phương bắc, cây nông nghiệp hàng năm chỉ canh tác một lần và công việc được phân chia bốn mùa: “mùa xuân cày cấy, mùa hạ nhổ cỏ, mùa thu thu hoạch, mùa đông tích trữ”, do đó nông dân tương đối nhàn rỗi vào hai quý thu-đông.

Thời gian hành hình thường tập trung vào hai quý này (đặc biệt là hai tháng 9, 10) thuận tiện cho việc quan viên địa phương huy động dân chúng đi xem, lúc bấy giờ dân chúng bị bắt buộc đi xem, chủ yếu là gây tác dụng cảnh báo và cảnh cáo. Thêm nữa mùa thu ảm đạm tan hoang, mùa đông trăm vật tiêu điều và cũng dần vào cuối năm nên thích hợp cho việc tử hình; còn mùa xuân tượng trưng cho sự hồi sinh, mùa hạ là lúc mọi vật sinh sôi mạnh mẽ nên không thích hợp lấy mạng người. Chính vì vậy mới có cụm từ “thu hậu vấn trăm”.

[5]

– Tơ thiên tằm là một loại tơ của tằm hoang không cần nhuộm mà vẫn giữ được màu xanh lục tự nhiên. Nó mang sắc sáng bóng màu lục nhạt của bảo thạch, có độ mềm mại, bền và chịu lực cao, thường được người ta ca ngợi là “sợi kim cương”, “vàng màu lục”, “sợi hoàng hậu”, v.v. Tơ thiên tằm được sử dụng để dệt may nên các bộ lễ phục, dạ phục cho tầng lớp hoàng gia và quý tộc, tượng trưng cho sự giàu có và địa vị của kẻ mặc.

(Nguồn: Baidu)

– Cung phường: nhà phường chuyên cung cấp vật dụng cho cung đình

– Đỗ Khang còn được gọi là Thiệu Khang, sống vào cuối thời Tây Chu, tương truyền là người phát minh ra cách nấu rượu ở Trung Quốc. Ông được những người nấu rượu, bán rượu thờ là ông tổ của nghề rượu, được nhân dân Trung Quốc tôn xưng là Tửu thần, Tửu thánh. Ông là một trong mười vị thánh trong lịch sử Trung hoa.

Kỹ thuật nấu rượu của Đỗ Khang truyền đến nhiều đời sau. Hầu hết các nhà ở thôn Đỗ Khang ở Nhữ Dương đều làm nghề nấu rượu, rượu đó đều được gọi là rượu Đỗ Khang.

Trong “Đoản ca hành” của Tào Tháo cũng có một câu thơ thế này:

Khái đương dĩ khảng, ưu tư nan vong. Hà dĩ giải ưu? Duy hữu Đỗ Khang.

Đại ý: Khí khái còn đây, ưu tư khó tan. Lấy gì hóa giải? Chỉ có Đỗ Khang.

Nói chung thì rượu Đỗ Khang là rượu ngon nổi tiếng, tất nhiên kéo theo giá cả cũng không thể thấp.

21. Chương 19

Cơn mưa lớn mùa đông lạnh đến thấu xương. Giữa trưa mà bầu trời lại nhá nhem tựa như lúc chạng vạng. Tên khất cái ven đường không có nhà để về nằm co quắp giống con chó hoang dưới mái hiên nhà người khác, chịu đựng từng đợt mưa xối xả thuận gió quất đến ràn rạt trên thân thể mình.

Chỉ một thoáng, Dương Châu phồn hoa mà giống như thành trống, quân lính thủ cửa thành trốn ở lỗ châu mai, trong bụng không ngớt chửi rủa quỷ tha ma bắt cái tiết trời. Có lẽ do đang bận tâm đến lão thiên gia, không ai chú ý tới một bóng người chột xẹt qua bầu trời. Tiết trời quỷ quái thế này, đừng nói có người xẹt ngang xẹt dọc trên đầu, hay không có giấy thông hành mà tùy tiện đi ra ngoài cửa thành, bọn họ cũng không đủ sức mà đi ra ngoài ngăn cản.

Một lát sau, trên con đường mòn ngoài thành Dương Châu xuất hiện một bóng dáng lom khom. Bước đi tập tễnh tưởng chừng rất chậm chạp, nhưng không bao lâu sau sẽ nhận ra hần vừa mới cách xa năm trăm thước, thoáng qua một cái đã ở ngay trước mắt.

Bóng dáng lom khom ấy đến lối rẽ thì dừng lại, cúi gập người xuống giống như một con chó săn, luồn vào trong lùm cỏ. Tựa như tìm được cái gì đó kỳ quái, ngẩng đầu tiếp tục đi. Qua một lát thì dừng lại, cười đến oằn cả người. Sau thời gian khoảng một chén trà nhỏ, giương mắt thì thấy miếu thổ địa cách đó không xa.

.

Ngày qua ngày, cao thủ tìm đến đây lại càng lợi hại, từ vô danh tiểu tốt cho đến những kẻ có máu mặt trên giang hồ.

Xem ra, Thiên Đạo giáo chiêu mộ được không ít người! May mà trước đó triều đình đã có chút tin tức, vẫn còn triệt để đập nát được cơ hội của bọn chúng, bằng không để bọn chúng ngày càng gầy dựng thế lực, công khai lộ diện, lại thừa dịp thiên tai, dùng thủ đoạn dơ bẩn mượn ngân lượng lung lạc nạn dân, ắt được tiếng thơm thương dân trong thiên hạ, đến lúc đó vạn người quy thuận, Đại Á muốn diệt chúng chắc chắn sẽ phải

gây chuyện binh đao không nhỏ, mà lòng dân rất có thể bị xói mòn, hơn nữa lại có thể dễ dịch nhân bên ngoài thừa cơ lợi dụng.

Qua hai ngày cũng tra được khẩu cung, Hoàng Phủ Du lệnh cho Thanh Vân các cửa Đãng Tiêu lâu âm thầm phá hoại tất cả các hiệu buôn của Thiên Đạo giáo trong thiên hạ, sai cao thủ của Hắc Nguyệt các ám sát những kẻ là đầu não của Thiên Đạo giáo. Lặng lẽ thu chặt lưới về. Hiện tại chỉ còn thiếu chút nữa là có thể bức ra thủ lĩnh đứng đằng sau của Thiên Đạo giáo.

Với sự mưu trí của Hoàng Phủ Du, y hiểu rõ ràng thủ lĩnh của Thiên Đạo giáo nếu như không phải là có chỗ dựa vững chắc trong triều thì nhất định cấu kết cùng thượng quan, nếu không thì cả triều đình Đại Á đã chẳng hồ đồ đến mức trong bốn tháng không thể tra xét được một chút tung tích của số lượng ngân lượng đã mất.

Ý cười hàm chứa chút lạnh lùng, nhìn chăm chú vào Hữu vệ với thủ pháp thuần thực ép cung phạm nhân, quang cảnh tàn khốc này đối với y cũng chỉ giống như bữa cơm ăn hàng ngày. Mặc kệ sự van xin, thần tình của kẻ chịu nhục hình ấy bi thương cỡ nào, tiếng kêu thê thảm cỡ nào, cũng không nên vọng tưởng sẽ gọi được một chút đồng cảm của Hoàng Phủ Du! Ngược lại, thậm chí quá trình tra tấn bức hỏi còn khiêu khích niềm vui sướng trong sự thống trị hung tàn của y.

Muốn thống trị tốt một đám bang chúng đông đúc tài giỏi, muốn thống trị một quốc gia lớn nhất lục địa, chỉ có một mảnh từ bi không thể làm nên chuyện gì.

Từ bi chỉ cần cho một người là đủ. Đây là lời Thái Thượng hoàng thuở xưa nói với y lúc năm tuổi. Khi đó, Thái Thượng hoàng trong mắt chỉ nhìn người nọ, một người duy nhất trong lòng của ngài. Nhẹ nhàng nói với y những lời này...

Từ bi của y sẽ cho ai...

“A Du, yêm và ngươi cùng nhau ngồi thiên lao đi.”

Nghe được những lời ấy, y đột ngột lao ra khỏi phòng. Bất chấp tiếng gọi đầy ngạc nhiên của con trâu ngốc sau lưng, cũng không quan tâm đến ánh mắt khó hiểu của thuộc hạ.

Thật buồn cười, y vốn được ca tụng là Lịch vương chỉ cần một cái giậm chân cũng chấn động tứ hải, y luôn luôn dùng sự lạnh lùng và xảo quyệt khiến người ta không thể chạm đến tâm, thậm chí là nhị hoàng tử bị cả phụ mẫu và huynh trưởng e ngại, vậy mà nghe được một câu ngốc nghếch không chịu nổi kia, hốc mắt không kìm lại được mà thấy nóng.

Chưa một lần y không khống chế được bản thân mà mất mặt đến thế. Cho đến lúc những cơn gió lạnh bên ngoài lau khô thứ ở trong mắt, y cũng không muốn quay vào đối mặt với tên ngu ngốc kia.

Phải vậy, y biết. Đích thực y đối với tiểu tử ngốc kia nhân từ hơn so với những kẻ khác. Nhưng đây chỉ là cảm giác mới mẻ mà thôi! Trước đây y chưa từng gặp phải người như vậy, hơn nữa tính cách của hắn vừa khờ vừa ngốc không khiến y chán ghét, chẳng qua là y cảm thấy ở cùng một chỗ chơi đùa với hắn có điểm thú vị thôi. Dù sao bằng này tuổi, chưa có ai buổi sớm vỗ đùi gọi y mau thức dậy, chưa có ai có thể chọc y tức đến muốn chết mà lại không thể xuống tay chính hắn.

Chẳng qua con trâu ngốc kia số đỏ mà chiếm được danh nghĩa Vương phi của y! Xem hắn không những là một đại nam nhân, còn thô lỗ không tả nổi, không biết lấy cả một con chữ, lại còn vừa ngốc vừa khiến người ta dở khóc dở cười, mà hắn khẳng khái cho rằng bản thân không ngốc! Da thô thịt dày, không hề có vị phong nhã! Nếu bộ dạng trưởng thành cũng rạng rỡ tuần mỹ một chút, người có hơi ngốc thì cũng không đáng kể, mà sao lại là bộ dạng bình thường mặt mũi khờ khạo! Tướng tá còn to như vậy!... Còn ăn nhiều như vậy! Mấy câu hỏi cũng nhiều! Nói nhảm cũng nhiều! Còn dám nói ta phá gia?!

Con trâu đần này! Con châu chết tiệt! Con trâu ngu ngốc! Bản vương làm sao lại không may mắn mà đụng phải người!

Còn dám chơi trò hai thân phận với ta! Giả ngu với bản vương! Chờ ta bắt được điểm yếu của ngươi, sau khi để ta biết tại sao ngươi lại diễn kịch, ngươi xem ta sẽ đối phó với ngươi thế nào! Nếu như ta không đem ngươi lột da đem hầm làm ngư nhục thang (canh thịt trâu), ta, ta sẽ... ta sẽ...!

Bóng dáng lom khom ấy cũng không đi tới miếu thổ địa, tiếng mưa gió thê lương che giấu đi động tĩnh của lão, chỉ thấy lão nhẹ chân nhẹ tay đi lại vài vòng trong bụi cỏ, nhìn chăm chăm vào lùm cỏ um tùm lộn xộn. Lần này bọn họ muốn bắt người khẳng định phải là cao thủ tránh thoát thuật theo dấu, hầu hết dấu chân trên mặt đất đều bị xóa bỏ, lại còn mưa như trút nước, nhưng miếu thổ địa phía trước chỗ này lại có những vết tích mơ hồ. Rõ ràng có người cố ý dẫn dắt bọn họ đến đây, vài người tới trước đều có đi mà không có về, rất có thể là bị một cạm bẫy đánh lừa. Nhưng chỉ có thể lừa kẻ khác, với lão, những mảnh nhỏ này làm sao có thể qua được mắt của lão. Tuy lão có già, con mắt vẫn còn chưa mờ!

Sau khi lựa chọn được phương hướng, lão nhân cất bước đi tiếp, vừa đi vừa tìm cái gì đó. Nhìn hướng lão đi, chính là hướng miếu thổ địa mà Hoàng Phủ Du đặt Thiết Ngưu tới!

Thiết Ngưu hiển nhiên không biết A Du nhà hắn đang ở cách đây chưa đến ba dặm mà lộ ra khuôn mặt cười lạnh, trong lòng thất nhiều bất loạn nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ cách đối phó với Thiết Ngưu hắn.

Hai ngày sau, từ lúc A Du không hiểu sao lại bỏ chạy khỏi nhà tranh, đến giờ vẫn chưa có trở về. Muốn tự đi tìm y, nhưng thuộc hạ của y nói với hắn, bảo hắn cứ chờ ở nhà là được rồi. Vậy mà đã hai ngày hai đêm.

A Du không có việc gì chứ? Có lẽ nào là do yêm nói quá nặng lời? Hay do yêm không chịu im mà nghe cho đủ các yêu cầu của y, khiến y tức giận?

Mắt nhìn ra màn mưa như thác đổ ngoài cửa sổ, Thiết Ngưu đưa tay vuốt mặt, cứ lúc trời mưa lớn, hắn sẽ thấy buồn bực không yên, hơn nữa A Du lại không có ở đây, trong lòng không tránh được bất an.

Ồi chào, vợ của yêm cái gì cũng tốt, chỉ có điều hay cáu kỉnh một chút! Người xem, chỉ là chưa chịu nghe hết các yêu cầu của y, thì y đã nổi cáu bỏ đi.

Quên đi, chờ đến lúc y quay về, bằng lòng mấy cái thứ đó là được rồi. Nam tử hán đại trượng phu, chỉ một chút đòi hỏi của vợ mà cũng không thể đáp ứng thì còn gọi gì là đại trượng phu.

Trông ra ngoài cửa sổ, bóng một con quỷ cũng không thấy. Khẽ siết chặt nắm tay!

Không được! Không thể nuông chiều y như thế! Phải cho y biết mùi vị khổ sở của cuộc sống mới được. Để mặc tính nết như vậy của y, sớm muộn cả nhà cũng sẽ bại! Một ngày mà muốn năm lượng bạc tiêu vật..., tiểu tử kia nghĩ rằng bạc đây trên núi cứ cúi xuống nhặt là có hay sao?

Đợi y về, phải nói rõ ràng với y, chờ bọn yêm dọn đến ở phía sau ngọn núi, cả nhà không cần y nuôi, nhưng y cũng phải tiết kiệm mới được.

Nếu y không nghe lời, yêm sẽ... Sẽ đốt mộ của y!

Càng ngồi càng thấy không được, bên ngoài mưa rồi càng lớn, trong lòng cũng càng cảm thấy bức rứt.

A Du, rốt cuộc người đã bỏ đi đâu?

Thân thể của tiểu tử kia cũng không được như yêm, mưa lớn như vậy, nếu mắc mưa mà cảm lạnh thì biết làm sao!

Cứ đi ra ngoài xem sao, chưa biết chừng y lại đang ở chỗ nào đó giận dữ mà không chịu trở về. Nghe nói mấy cô vợ ở nhà nào cũng như thế này, thích nổi giận cố ý hành hạ bản thân để bắt chồng mình đích thân đi đón về.

Hắc hắc, hắc hắc hắc.

Thiết Ngưu cười khúc khích từ trên giường bước xuống, chuẩn bị đi đón vợ bé nhỏ hay giận dữ về nhà thôi. Còn phần dạy bảo như thế nào dĩ nhiên phải chờ tìm được người về rồi sẽ tính tiếp.

Cái bóng lom khom hiển nhiên không nghe được tiếng lòng của Thiết Ngưu đang hùng hục chí lớn dạy vợ, lão đứng giữa đám cỏ tranh không có đường đi, trong mắt bắt ra tinh quang xem xét.

Đây không phải thủ thuật che mắt gì, mà đích thực là một thể trận!

Bốn bụi gai bên trái, đá vụn phía trước, cây khô còi cọc bên phải, nhìn như vô tình mà lại cố tình. Nếu như lão không dự đoán sai, thì đã tìm chỗ ẩn thân của địch nhân.

Vấn đề là, hắn phải làm sao mới vào đi vào được.

Không nghĩ ra biện pháp đối phó tạm thời với ai đấy, Hoàng Phủ Du bực bội đứng dậy.

Tả vệ đứng một bên không hiểu vì sao, vậy nên hơi nghiêng đầu tự xem xét lại mình.

“Buổi sáng người đến thì hắn đang làm cái gì?”

“Ai ạ?” Tả vệ mặt không đổi quay sang hỏi.

Bên kia, Hữu vệ đang bức cung đột ngột cười ra mấy tiếng ha ha.

Hoàng Phủ Du và Tả vệ chẳng hẹn mà cùng không vừa lòng quét mắt sang Hữu vệ một cái.

“Khụ!” Hữu vệ gãi gãi mũi, vội vàng quay lưng tiếp tục công việc của thuộc hạ. Tên tù nhân không may còn chưa được thả đã lại phải chịu giày vò của cực hình.

“Ngài muốn nói phu nhân sao?” Tả vệ tương đối trật tự phun ra được hai tiếng phu nhân, biểu tình cũng có chút xấu hổ.

Hoàng Phủ Du liếc mắt nhìn hắn, thoải mái gật đầu.

“Hai ngày vừa rồi ta không ở đây, hắn đã làm gì?”

“Bẩm báo lâu chủ, phu nhân người ấy... sót ruột tìm ngài. Tựa hồ cho rằng ngài...”

“Cho rằng ta làm sao?”

Tả vệ lia nhanh thấy Hữu vệ đang liếc mắt về đây, dốc thêm một chút can đảm, liếm liếm môi, nói một hơi: “Phu nhân cho rằng ngài tính tình thất thường, bởi vì người không chịu thỏa mãn yêu cầu của ngài, nên ngài bực bội bỏ đi.”

Bờ vai của Hữu vệ bỗng run rẩy, tên tù nhân dưới mặt đất tiếp tục phát ra tiếng rên thống khổ.

“Người để hắn đi ra ngoài tìm ta?” Hoàng Phủ Du nhíu mày.

Tả vệ vội vả phủ nhận: “Thuộc hạ không để phu nhân ra khỏi nhà tranh một bước.”

“Lúc sáng sớm người ra ngoài làm việc, có dặn hắn không được rời khỏi nhà tranh?”

“Có.”

“Được rồi...”

Du thông thả bước tới trước cửa sổ ở miếu thổ địa, chấp tay nhìn mưa lớn bên ngoài.

Mùa đông mà lại có mưa lớn đến vậy, không phải chuyện tốt đẹp gì!

“Dù cho các người là ai... lợi hại cỡ nào, cao thủ Thiên Đạo giáo chúng ta... nhất định sẽ diệt trừ các người... chờ xem, lợi hại còn ở phía sau... Hắc hắc hắc.”

Cao thủ Thiên Đạo giáo bị nhục hình chỉ biết thở hổn hển mở miệng uy hiếp.

“Nói! Các người bên dưới còn có phái ai đến!” Hữu vệ đá một cước vào bụng của tên giáo chúng Thiên Đạo giáo, tra hỏi. Tên này không giống mấy kẻ lúc nãy, chăm sóc hắn đã nửa ngày, ngoại trừ dọa dẫm, cũng không phun ra cái gì.

“Hừ hừ... Hừ” Tên giáo chúng cười âm hiểm, mặc cho máu tươi trong miệng tràn ra.

Du liếc mắt nhìn tên giáo chúng kia, gương mặt hắn rất xa lạ, nhưng bản lĩnh cũng không tầm thường, nhất là khả năng chống cự với các loại nhục hình, thần sắc như là đã trải qua huấn luyện đặc biệt. Muốn móc từ miệng những tên này ra chút gì, đích thực phải tốn một hồi công phu, hơn nữa còn phải cẩn thận đề phòng bọn họ sẽ thường tự sát.

Không biết Thiên Đạo giáo đã ẩn náu bao nhiêu năm, nhưng nơi đây có thể huấn luyện ra người như thế này, tất yếu đã âm thầm hình thành được căn cơ. Trước tình cảnh này, chỉ có cách nhân lúc phe cánh bọn chúng còn chưa lớn mà sớm nhỏ cỏ tận gốc.

Bầu trời u ám, ngoài trăm bước chỉ có một mảnh mờ lung, tầm nhìn vô cùng kém. Hơn nữa, thời tiết tệ như vậy, nếu có phải đến một cao thủ, cũng đừng mong tra ra được tung tích của đối phương.

Suy nghĩ trong đầu khẽ chuyển.

Tên tiểu tử ngốc nghếch kia cũng không phải kẻ biết nghe lời, hai ngày ta không về, không có ai ở trong nhà tranh cùng hắn, hắn sẽ ngoan ngoãn ngồi chờ ở nhà mới là chuyện kỳ lạ.

Chẳng biết vì sao càng cảm thấy bứt rứt trong lòng. Du chưa từng ném qua tư vị hoảng hốt, giờ lại nhận thấy tim mình đập rất nhanh.

Nếu như hắn thật sự chạy đi tìm ta, hắn sẽ nghĩ ngay đến miếu thổ địa này. Giờ đã qua Ngọ, sao hắn còn chưa sang? Chẳng lẽ hắn thực sự biết nghe lời mà ngồi ở nhà tranh?

Từ đêm qua đến giờ, từ lúc bắt được người thứ sáu, vẫn chưa thấy dấu vết của cao thủ Thiên Đạo giáo phái tới. Bọn chúng chùn chân sao? Hay là đang chờ đợi? Không! Không thể nào! Hiện tại bọn chúng chắc chắn phải rất muốn thăm dò được nội tình, tuyệt đối sẽ không thể bỏ qua một kẻ đáng ngại như ta.

Giả sử bọn chúng phái người tới, theo lý, thì dù mưa lớn không dứt, cũng sẽ tìm được dấu vết của ngôi miếu thổ địa này mới đúng. Trừ phi là một kẻ tầm thường, hoặc là...!

Một kẻ sở trường về theo dõi có đầy đủ kinh nghiệm giang hồ, quyết không xem nhẹ vết tích của miếu thổ địa, đồng thời, cũng không bỏ sót bất cứ một manh mối nào.

Tuy rằng ngôi nhà tranh kia bí ẩn, nhưng ngộ nhỡ...

Sự bất an trong lòng y như hòn đá ném xuống nước, mặt nước gợn sóng thành từng vòng tròn nhỏ rồi lan tỏa.

“Hữu vệ tiếp tục phụ trách tra khẩu cung. Tả vệ hộ pháp cho ta.”

“Vâng!” Hai thị vệ cùng lúc khom người đáp lời.

Cầm lấy áo tơi ở mép tường, đẩy cửa miếu ra, Du không chút do dự đi xuyên qua màn mưa lớn.

Nếu như để y tóm được con trâu ngu xuẩn kia đang chạy loạn ở bên ngoài!

... Xem bản vương lột da con trâu nhà người làm yên ngựa!

Cơn mưa to che khuất tầm mắt, nhưng cũng không che phủ toàn bộ. Chỉ ít Hoàng Phủ Du đều thấy rõ mọi thứ trong vòng mười thước.

Kể cả vũng nước đọng lại sâu khoảng một thước kia.

Đằng trước của ngôi nhà tranh rõ ràng đã được bày trận thế bảo hộ, làm sao lại có một vũng nước lớn đọng lại trước cửa. Cây khô và bụi gai đổ nghiêng vớ vụn trên mặt đất, y liền biết đây không phải là do cơn mưa lớn. Càng khiến y hoảng hốt chính là màu của nước đọng trong vũng.

Ném ao tơi xuống đất, nhân ảnh phi như bay vào nhà tranh.

“Thiết Ngưu!”

Trong nháy mắt, nhân ảnh lại lao ra.

“Thiết Ngưu...!”

Tiếng thét gào dội lại từ bốn phía.

Tại miếu thổ địa cách đây ba dặm, Tả Hữu song vệ nghe thấy mà kinh động. Từ xưa đến nay, dù cho có xảy ra việc gì, bọn họ cũng chưa từng nghe qua thanh âm như thế của lâu chủ, nôn nóng đến dường vậy.

22. Chương 20

Trong cơn mưa tầm tã, trên đường cái bên ngoài phủ Phương gia có một thân ảnh chậm rãi đi đến.

Ngoại y ướt đầm sít sao ôm lấy thân thể thon dài, những cơ bắp rắn chắc vốn bị y phục rộng che phủ nay dưới ngoại y đầm nước lại tràn ngập uy hiếp cùng hấp dẫn.

Nhịp chân thong thả dừng lại trước cửa Phương gia, chắn trước mặt nam nhân là hai phiến đại môn khép chặt.

Ầm một tiếng, hai khối cánh cửa bị đẩy vào trong, bay lên giữa không trung, nện thật mạnh hai tiếng rầm rầm lên nóc chủ thính của Phương gia.

Một trận gạch vỡ ngói nát rơi xuống đất, còn có mấy mảnh nện xuống đầu đám người, trong phòng truyền ra tiếng kêu ối oái thảm thiết.

“Ai! Tên hỗn trưởng nào dám đến đập đại môn Phương gia!”

Người đi theo tiếng, chủ nhân Phương gia mang theo một đám gia đình ùn ùn kéo đến.

Trong viện, nam nhân đã đập bay đại môn Phương gia lên trời đứng yên không hề né tránh lại có vẻ thanh thoi đến cực điểm. Tựa như đang đợi đám người Phương gia đi đến.

“Là người! Người thật to gan! Lại dám chạy đến gây chuyện!” Chủ nhân Phương gia thấy người liền cực kỳ tức giận.

Nam nhân lau nhẹ nước mưa trên mặt, trên môi mang theo một loại ý cười biếng nhác lạ lùng, dường như không để bất cứ kẻ nào trong mắt. Tia nhìn phát ra từ ánh mắt như đang nghiền ngẫm kia lại là vẻ tàn khốc khát máu.

Nam nhân dùng nhịp chân tao nhã bước đến trước mặt đám người Phương gia.

—Đây không phải là một người bình thường, đây rõ ràng là con báo dũng mãnh hung tàn đang trong cơn phẫn nộ, nôn nóng chờ nhấm nháp máu tươi của cuộc phục thù sát phạt!

Thong thả quét mắt qua đám người, tìm kiếm mục tiêu của mình. Trong đám người kia không có kẻ có thể xem là cao thủ, hẳn ở đâu chứ? Kẻ đã mang Thiết Ngưu đi đang ở chỗ nào!

“Thiết Ngưu đâu? Đưa hắn nguyên nguyên vẹn vẹn đến trước mặt ta, nói không chừng ta có thể tha cho vài mạng trong đám chúng bây.”

Như đã quan sát đủ rồi, cuối cùng nam nhân cũng mở miệng vàng.

“Người đang nói cái gì! Cái gì Thiết Ngưu! Lúc trước người chạy đến nhà ta giả mạo là truyền nhân Phương gia, giờ lại quay lại Phương gia ta đòi người! Người xem Phương gia chúng ta là cái gì!” Tiếng nói của Phương An – Phương đại gia không nhỏ, trong cơn mưa lớn vẫn nghe được cực kỳ rõ ràng.

Trong phòng xuất hiện bóng hồng trang (trang phục nữ nhân), vị phu nhân kia của Phương gia cũng đi ra. Bên cạnh ả là một thân ảnh lưng gù, xem sắc mặt, có vẻ như không được khỏe.

“Nghe cho rõ, ta chỉ lặp lại một lần nữa. Đưa Thiết Ngưu đến trước mặt ta.”

Ngữ điệu thong thả, đảm bảo mỗi người đều có thể nghe thấy. Ánh mắt quét qua đám người mới từ trong đi ra, quét đến thân ảnh lưng gù kia hơi dừng lại một chút.

Được rồi, y đã biết cao thủ Thiên Đạo giáo phái tới là ai!

Lão thất phu này thế mà còn chưa chết!

“Vị công tử này, người nên biết Phương gia chúng ta buôn bán cái gì, thiếp không biết Thiết Ngưu là ai, nhưng kẻ bán danh nghĩa Phương gia chúng ta mỗi ngày lại không ít, như vậy đi, người để thiếp giúp người

đến các viện hỏi thăm một chút, xem xem có thể có người nào gọi là Thiết Ngưu không?” Dung nhan tươi cười, ngữ khí nam châm.

Nam nhân ha ha cười.

Nếu có Thiết Ngưu ở đây, hẳn nhất định sẽ nói cho người biết, A Du hiện tại, người tốt nhất không nên chọc vào!

“Giỏi lắm, người thật có gan. Nữ nhân, ta sẽ để người lại cuối cùng.”

Tầm mắt vừa chuyển, nhắm ngay lão phu lưng gù.

“Hà Hữu Quang! Nhân vật phong vân ba mươi năm trước. Không nghĩ tới Liệp nhân (thợ săn) người vẫn còn sống, ta còn tưởng rằng thứ đồ cổ như người đã sớm bị vùi trong đất rồi đó! Thiên Đạo giáo cho người bao nhiêu ưu đãi, có thể làm cho Liệp nhân, một trong “Nông Toán Y Liệp” (nông nghiệp, tính toán, y thuật, săn bắn) Tứ đại cao thủ, kẻ từng hô phong hoán vũ năm nào cam tâm làm chó săn cho tà giáo!”

“Rút cuộc người là ai?” Vị phu nhân kia của Phương gia kinh ngạc khi đối phương chỉ cần liếc mắt một cái đã nhìn ra chân tướng của lão phu lưng gù, đến cùng y đã biết được bao nhiêu?

“Nữ nhân, ta cũng biết người không phải trẻ trung như vẻ bề ngoài, tựa như ta cũng biết độc phụ người đã hại chết bao nhiêu người. Hà Hữu Quang, nói cho ta biết, có phải người đã bắt người đi rồi không? Người đâu!”

(độc phụ: mục đàn bà hiểm độc, cũng có thể là danh xưng trên giang hồ của ả.)

Không khí huyền ảo chợt trở nên lạnh giá.

Lão nhân được gọi là Hà Hữu Quang thu mắt nhìn kĩ, không ngừng đánh giá người trẻ tuổi trước mắt.

“Lão phu không biết người đang nói gì, người trẻ tuổi. Lão phu là Phương lão đầu, đã ở Phương gia giúp việc nhiều năm, quê nhà cũng biết. Không tin người có thể hỏi xem.”

“Ta sẽ hỏi, nhưng không phải hiện tại! Ngay bây giờ, ta muốn người nói cho ta biết, người bị người bắt đi đang ở đâu! Tốt nhất các người nên cầu khẩn ông trời hẳn không thiếu một cái lông tơ, nếu không... ta sẽ cho từng kẻ lão luyện giang hồ các người tự mình ném trải một chút cái gì gọi là sống không bằng chết.”

Sát ý của nam nhân như mũi tên.

Lão nhân tự xưng là Phương lão đầu đồng tử dần dần co rút, kinh nghiệm nhiều năm cho lão biết, chỉ trong một ngày lão đã gặp phải kẻ địch cường đại thứ hai trong cuộc đời mình!

“Người trẻ tuổi, đối xử với lão nhân gia cũng nên tôn trọng một chút, trước tiên báo tên mình đi.”

“Tên của ta[1]?” Nam nhân ngẩng đầu nhìn trời.

Đó là cơ hội đánh lén tốt nhất. Phương An hiển nhiên không định bỏ qua, rút bội kiếm ra, dựa thế mưa rơi lặng lẽ không một tiếng động mà đâm một kiếm về phía yết hầu nam nhân.

Mắt mạnh mẽ nhìn thẳng vào chủ nhân hiện tại của Phương gia, nét cười mờ nhạt mà khát máu tàn nhẫn lướt qua bên môi.

“Các người còn chưa xứng để hỏi! Tiểu nhân đề tiện! Giết——!”

Tiếng gào dữ dội xé trời tạc vỡ vòm mưa, thân thể thẳng hướng về phía Phương An đánh lén, nghiêng người một chút, bàn tay xò ra lấy thế sấm rung chớp giạt trực tiếp chụp xuống đỉnh đầu Phương An!

“Không!”

Phương An bị dọa đến vỡ mật, không thể tin được chính mình thậm chí tránh không được dù chỉ một trảo của đối phương.

“A a!” Theo tiếng kêu thảm thiết, xương sọ Phương An bể nát, nước dịch trắng đỏ đồng thời bắn ra tung tóe!

“Những kẻ Thiên Đạo giáo kia, hãy nhận lấy cái chết! Giết——!”

Ném thi thể trong tay đi, cơ thể như thân trúc cứng cáp kia như tia chớp giật bay lên giữa không trung, một vết kinh hồng (to lớn, kinh hãi) xé toạc màn mưa dày đặc chém về phía lũ người Phương gia với thể đến không gì ngăn được.

“Kinh hồng kiếm! Đăng Tiêu lâu chủ——!” Phương phu nhân trợn mắt vội vàng hô to.

Hoàng Phủ Du, lâu chủ Đăng Tiêu lâu, đại khai sát giới!

Đăng Tiêu lâu chủ?! Không! Chuyện này là không thể!

Phương lão đầu cùng cao thủ Thiên Đạo giáo quá sợ hãi. Sao bọn họ có thể gặp phải loại người không nên dây vào này chứ!

Rồng ăn tôm cá, báo giết gà chó, Thiên Đạo giáo chúng bỗng nhiên thành đám ô hợp!

“Trận này không công bằng!” Phương phu nhân vừa ứng phó với thể công của Hoàng Phủ Du vừa gào lớn.

Luận thanh thế trên giang hồ, Đăng Tiêu lâu chủ là kẻ thần bí khó lường nhất, theo lời đồn đại công lực của y dường như bất phân cao thấp với kẻ được xưng là thiên hạ đệ nhất – Bắc Nhạc cuồng nhân. Loại người như vậy chủ động tấn công bọn họ chẳng khác nào ngang nhiên tàn sát!

Cao thủ Thiên Đạo giáo đang trên đường tới, vẫn chưa đông đủ, một tên đến trước vừa rồi đã bị thương không nhẹ do điều tra tung tích kẻ địch, nơi này không ai có thể ngăn chặn thể công của Đăng Tiêu lâu chủ.

“Hiểu lầm! Việc này chắc chắn có hiểu lầm! Dừng tay! Dừng tay!” Phương phu nhân liều chết la lớn.

Thiên Đạo giáo chúng từng tên từng tên ngã xuống, kẻ hầu người hạ được Phương gia mướn đến biết tiền viện xảy ra tai họa đều trốn trong phòng sợ run lấy bối không dám ra ngoài một bước.

“Trời ạ! Không thể như vậy!” Phương phu nhân khàn giọng kêu thảm, “Người không thể đại khai sát giới như vậy! Còn có thiên lý hay không!”

“Thiên lý? Ta chính là thiên lý! Giết——! Giết sạch lũ tiểu nhân ngang ngược tàn ác các người!”

Thấm loang trên y phục ướt đẫm của Du không chỉ có nước mưa mà còn cả máu tươi bắn ra khắp cả người.

Tốc độ cực hạn, thăm sát hung tàn, không ai ngăn được!

Hà Hữu Quang, nhân vật phong vân năm đó giờ đây là Phương lão đầu cũng chỉ có thể tự bảo vệ mình.

Tiếng vó ngựa như sấm, rất nhiều quan binh xông đến, phủ đệ của tri phủ Dương Châu ngay gần đó, khó trách quan binh đến nhanh như vậy.

“Cứu mạng! Cứu mạng!” Phương phu nhân không nghĩ tới có một ngày chính ả lại phải cầu cứu quan phủ.

Thiên Đạo giáo chúng càng gục càng ít, dần dần trong viện chỉ còn lại Phương phu nhân và lão phu lương gù gắng gượng chống đỡ.

Hai thân ảnh phá không bay tới.

“Phải bắt sống!”

Không đợi lâu chủ ra lệnh, hai thân ảnh đã tách ra đánh về phía Phương phu nhân và lão phu kia.

.

Quan binh chạy đến nơi. Cảnh tượng còn lại chỉ là tay đứt đầu rơi đầy đất, toàn bộ sân viện thành biển máu, mưa như trút nước cũng không xua tan bớt được mùi máu tươi nồng đậm.

Dò hỏi tới tấp cũng không ai biết diện mạo của hung thủ, chỉ mơ hồ nghe được có người kêu lên bốn chữ “Đăng Tiêu lâu chủ”.

Quan binh không thể quyết định, trình báo lên tri phủ.

Có người của Thiên Đạo giáo lẫn trốn trong đám người hầu kẻ hạ mà thoát được một mạng đã truyền tin tức Đăng Tiêu lâu chủ xuất hiện ở Dương Châu đối đầu với Thiên Đạo giáo lên cấp trên. Kẻ đứng đầu Thiên Đạo giáo sau một hồi kinh sợ lo âu quyết định tạm thời phong tỏa tình thế, né tránh khiêu chiến của

Đặng Tiều lâu chủ, gã không thể phân chia một phần sức mạnh để đối phó với Đặng Tiều lâu, gã còn mục đích to lớn hơn, muốn đại sự thành công, “trên đầu chữ nhân () có một thanh đao ()”[2]!

Thế nhưng hiển nhiên tính tình của Đặng Tiều lâu chủ không tốt như gã tưởng, chẳng những phái người nơi nơi đuổi giết quân tinh nhuệ của Thiên Đạo giáo, mà còn không ngừng phá hoại chuyện mua bán của gã. Người nói y ý cá lớn nuốt cá bé, y còn cố tình vin vào lý lẽ khăng khăng nói người của Đặng Tiều lâu bị Thiên Đạo giáo bắt giữ; đồng thời tuyên bố Thiên Đạo giáo một ngày còn chưa thả người, Đặng Tiều lâu cũng sẽ một ngày không ngừng tiêu diệt Thiên Đạo giáo. Thiên Đạo giáo đáng thương, có khổ mà không nói được, ngoại trừ vấn đề thể diện của bang phái, bọn họ căn bản không có người nào tên Thiết Ngưu để trả lại cho Đặng Tiều lâu. Nếu như Đặng Tiều lâu đồng ý, bọn họ tình nguyện lén dùng vàng đánh thành một con trâu (kim ngưu) đưa cho Đặng Tiều lâu để giải quyết việc này.

Trong lúc đó, không biết quan phủ nghe được phong thanh gì, đột nhiên ở mọi nơi trong hoàng triều mở các cuộc điều tra giáo dân bang phái, lấy lý do mở đàn lập giáo ở Đại Á hoàng triều phải được quan phủ cho phép và giám sát, chỉ cần tra được giáo phái nào tồn tại bất hợp pháp lập tức sẽ phái bộ khoái và sai nha bắt giữ thẩm tra giáo đồ, tài sản thu được đều bị sung công.

Vì thế Thiên Đạo giáo bỗng chốc tổn hại một số lượng nhân lực tài lực không nhỏ, để tránh nơi đầu sóng ngọn gió, bọn họ không thể không tạm thời đóng cửa một số cửa hàng buôn bán, chuyển toàn bộ các hoạt động ngoài sáng vào trong tối. Lần tổn thất này thực làm cho Thiên Đạo giáo chủ đau xót vạn phần.

Phải biết rằng hệ thống sông bạc kỹ viện Phương gia ở Dương Châu thật sự mang lại món hời cực lớn, phần lợi nhuận có được từ đó phải gần bằng nửa quốc khố. Sau khi Thiên Đạo giáo tiếp nhận việc kinh doanh của Phương gia, không đến nửa năm đã thu được tiền vào như nước. Đến khi mất đi phần lớn hạng mục buôn bán, việc kinh doanh của Phương gia càng thể hiện tầm quan trọng. Có thể nói đây đã trở thành nguồn cung tài chính và tin tức chủ yếu của Thiên Đạo giáo.

Thiên Đạo giáo chủ cho rằng Đặng Tiều lâu tại Dương Châu không tìm được người cần tìm ở Phương gia tự nhiên sẽ rời đi, lại không nghĩ được Đặng Tiều lâu vốn luôn tranh đấu giành thiên hạ ở phương bắc lại mượn cơ hội này vươn xúc tua tới Giang Nam; mắt thấy Đặng Tiều lâu công khai tiếp nhận những hạng mục kinh doanh lợi nhuận cao của bọn hắn, rút cuộc Thiên Đạo giáo cũng không nhịn nổi nữa—— loại hành vi này của Đặng Tiều lâu các người chẳng phải rõ ràng là thò tay móc tiền trong túi người khác hay sao!

Quân tinh nhuệ của Thiên Đạo giáo được lệnh tập hợp về Dương Châu, nếu không giải quyết dứt điểm Đặng Tiều lâu, căn cơ gần hai mươi năm của Thiên Đạo giáo có thể cứ thế bị ủy trong chốc lát. Thiên Đạo giáo chủ dứt khoát hạ quyết định: dù công khai hay âm thầm, bất chấp tất cả thủ đoạn, nhất định phải hái cho được cái đầu trên cổ Đặng Tiều lâu chủ!

.

Ả độc phụ kia ý mình là thân phụ nhân nữ tử, đường đường Đặng Tiều lâu nhất định sẽ không xuống tay tàn nhẫn bức cung ả, luôn luôn phô trương làm dáng hoặc giả vờ đáng thương, thể với trời đất là bản thân không có chút quan hệ nào với Thiên Đạo giáo cả.

Mãi cho đến khi Hữu vệ cắt đi hai tai ả, chuẩn bị cắt đến mũi, lúc này ả mới tỉnh mộng, mới hiểu được thế nào là lật thủ tồi hoa (tay độc ngắt hoa) chân chính. Thêm nữa Hữu vệ Dương Học Nghiên quả thật là kẻ thiếu đạo đức cùng cực, vừa dựng hình lên vị Phương phu nhân này vừa châm chọc ả nữ nhân xinh đẹp bề ngoài thoát nhìn như mới đôi mươi nhưng thật ra đã chẳng còn trẻ trung gì không đáng một xu.

Thật đáng tiếc, tuy địa vị của vị Nữ hoàng phong (ong vàng, ong bắp cày) nổi danh giang hồ này ở Thiên Đạo giáo đã rất cao, lên đến vị trí đàn chủ Ngoại đàn, nhưng ả vẫn không biết giáo chủ Thiên Đạo giáo là ai. Dựa theo khẩu cung của ả, ước chừng chỉ có đàn chủ Nội đàn và hai vị trưởng lão đã từng được gặp Lư sơn chân diện mục (bộ mặt thật) của giáo chủ. Ngay cả khi hỏi tin tức của Thiết Ngưu thì vẫn là hỏi gì cũng không biết.

Mắt thấy Nữ hoàng phong biến thành Vô Diêm nữ[3], lúc này Hoàng Phủ Du mới khẳng định ả thật sự không biết tin tức gì về Thiết Ngưu.

Hiện tại tù binh duy nhất còn lại, cũng là người duy nhất có khả năng biết tin tức của Thiết Ngưu chỉ có nhân vật phong vân năm nào – Liệp nhân Hà Hữu Quang.

Hà Hữu Quang quả là lão làng, cả bộ xương già gần như bị Hữu vệ tháo rời ra vẫn như cũ không chịu phun ra nửa chữ nội tình Thiên Đạo giáo.

“Dù sao lão nhân ta đã xem như nửa mạng chôn dưới đất, tùy các người muốn làm gì thì làm. Nếu các người thật sự còn chút tôn kính với lão nhân năm xưa, vậy cho lão phu một cái thống khoái.”

Hà Hữu Quang tự xưng là Phương lão đầu cúi đầu, cất giọng mà hữu khí vô lực.

“Hà Hữu Quang, người quả là thất phu! Không hổ danh một trong Tứ đại cao thủ ba mươi năm trước, người giữ gìn khí tiết như người thật hiếm có, làm bản lâu chủ giết mình không nhẹ.”

Hoàng Phủ Du miệng thì nói giết mình nhưng trên mặt một chút biểu cảm giết mình cũng không có. Bước đến trước mặt Hà Hữu Quang, thoáng hiện vẻ châm chọc hỏi: “Thiên Đạo giáo cho người ưu đãi phi thường gì mà có thể khiến người mai danh ẩn tích như người cam tâm tình nguyện phó mặc sống chết phục vụ hần?”

Chậm rãi thở hổn hển mong đợi đi đau đớn trên người, sau một lúc lâu, Hà Hữu Quang cười tự giễu nói: “Người như ta? Hà Hữu Quang ta thì được xem là gì! Ai ai chẳng biết Tứ đại cao thủ Nông Toán Y Liệp năm đó có một nửa là gom vào cho đủ số. Tuyệt Y một lòng muốn tìm hành tung của Tề Lãm vương, học hỏi y thuật phân tài cao thấp, nhưng người trong thiên hạ cũng biết lúc đó Sùng Lãm để xem Tề Lãm vương như bảo bối, sao có thể đến kẻ khác nhìn thấy hần! Huống chi bên người Tề Lãm vương còn thường xuyên có cao thủ tuyệt thế trong truyền thuyết hộ thân. Nghe được tin Sùng Lãm để thoái vị, cùng Tề Lãm vương chu du thiên hạ, Tuyệt Y đã truy theo dấu vết, sau đó cũng giống hai vị kia, hành tung không ai biết.

Người ít quan tâm cũng biết, Thiết Sơn Nông mới là kẻ mạnh chân chính trong Tứ đại cao thủ, năm đó hần mơ hồ được tôn là võ lâm đệ nhất cao thủ, Tứ đại cao thủ cũng nhờ hần mới thành danh trên giang hồ. Nhưng nghe nói cả người như hần cũng bởi vì cưới vợ sinh con mà rời xa võ lâm, thành “sơn nông” chân chính. Lý Toán Tử với lão phu đều là người gom cho đủ số, sau khi Thiết Sơn Nông quy ẩn không lâu, hần cũng mất tin tức trong võ lâm, Tứ đại cao thủ chỉ còn mình lão phu...”

Thở dài, Hà Hữu Quang cố hết sức ngồi vững nửa người trên, nâng lên bàn tay khô gầy đã mất hết móng còn loang lổ máu, cố nén đau đớn nói: “Người trẻ tuổi, người không thể tưởng tượng được mỗi ngày của một nhân vật phong vân hết thời lại không có một xu gia sản trôi qua như thế nào đâu. Tứ đại cao thủ đã không còn, chỉ lưu lại một Liệp nhân, ai sẽ tôn trọng người? Tiểu mao đầu mới xuất đạo mỗi ngày tìm người, muốn đánh bại người, mong đập lên người mà vào Danh nhân bảng, kẻ thù trước kia cũng nơi nơi vây chấn, hận không thể đuổi cùng giết tuyệt người. Muốn rút khỏi giang hồ[4], lại hết lần này đến lần khác đụng phải chỗ rần, nếu không phải được người cứu thì Liệp nhân đã sớm bị nhân liệp (thợ săn đã sớm bị người săn).”

“Người cứu người chính là Thiên Đạo giáo chủ hiện tại?” Hoàng Phủ Du lập tức phản ứng.

“Lão phu tuy hồ đồ tham sống sợ chết nhưng vẫn chưa lưu lạc đến nông nổi bán đứng ân nhân cứu mạng để cứu lấy cái mạng già này, cho dù người đó là ai, làm cái gì! Người trẻ tuổi, người đừng hy vọng nữa! Lão phu tuyệt đối không tiết lộ cho người người đó là ai!” Liệp nhân cười lạnh như đã buông tha tất cả.

Hoàng Phủ Du có chút kinh ngạc nhìn lão lưng gù một cái, lập tức cười thản nhiên.

“Được lắm! Ta tôn trọng người, ta sẽ không hỏi người Thiên Đạo giáo chủ là ai, dù sao chỉ cần ta muốn biết, sớm hay muộn một ngày nào đó ta sẽ điều tra ra! Hà Hữu Quang, giờ ta đang muốn từ miệng người biết một chuyện, chỉ cần người nói rõ cho ta, ta sẽ theo mong muốn của người, cho người một cái thống khoái, cũng đồng thời chuẩn bị quan tài tốt nhất cho người, tìm một chỗ phong thủy tốt để hạ táng.”

Hà Hữu Quang do dự, không phải lão không thấy thủ đoạn Đăng Tiêu lâu đối phó với Nữ hoàng phong, thủ pháp hỏi cung của Hữu vệ kia quả thật lợi hại, từ lúc này lão đã lo lắng bản thân mình có khi nào không chịu đựng nổi mà nhận tội hay không. Huống chi lão đã già rồi, già đến mức có thể nghe thấy được mùi địa ngục. Cả đời lão cứ như vậy, giống như bao người bình thường, lão cũng hy vọng chết có chỗ chôn, không đến mức bị con sâu cái kiến coi khinh.

“Người nói thật sao?” Lão nhân càng lộ vẻ khô tàn.

“Nếu người muốn con trai hiếu thảo đến khóc tang, ta cũng có thể tìm giúp người.” Du cười nhạt.

Hà Hữu Quang kinh ngạc nhìn Hoàng Phủ Du nửa ngày, thở dài: “Đáng tiếc...”

Du nhướn mày.

“Đáng tiếc người như người lại sinh ra trong giang hồ, nếu như người được sinh trong triều, chỉ sợ cục diện thời thế sẽ gặp phải thay đổi to lớn.”

Đối với lời nói có ẩn ý của Hà Hữu Quang, Du đương nhiên hiểu rõ. Lão thất phu này tuy rằng không nói ra thân phận thật của Thiên Đạo giáo chủ, nhưng không thể nghi ngờ những lời này cho y biết kẻ kia có chỗ dựa vững chắc trong triều.

“Hỏi đi, người muốn biết cái gì?” Hà Hữu Quang cũng rất ngạc nhiên, đối với kẻ kiêu hùng này, có điều gì còn trọng yếu hơn việc biết thân phận của đối thủ lớn.

“Ngày hôm nay người từng đến gian nhà tranh kia đúng không?”

“Trận thế kia là người bố trí?”

Du không trả lời lão, “Người trong nhà tranh đâu?”

“Người nói tên tiểu tử khờ kia?” Trên mặt Hà Hữu Quang hiện lên thần sắc kỳ quái. “Hắn cũng là người của Đẳng Tiêu lâu các người?”

“Có ý gì?” Du không giải thích được biểu cảm trên mặt Hà Hữu Quang có ý nghĩa gì.

“Ta cứ tưởng người nọ chỉ có một truyền nhân, lại thật không ngờ gặp được một người còn tinh thông võ nghệ của hắn hơn...” Liệp nhân giống như lăm bắm một mình.

Trái tim Hoàng Phủ Du khẽ nảy lên. Hay là...

“Người kia ở đâu?”

“Lão phu cũng không biết...”

“Lúc đó xảy ra chuyện gì? Người có đả thương hắn không? Hắn chạy về hướng nào? Thoạt nhìn hắn có chỗ nào nhìn không bình thường không?”

Bỗng nhiên Liệp nhân nở nụ cười.

“Người rất quan tâm đến hắn?”

“Hà Hữu Quang, trả lời ta!” Vẻ tươi cười của Du dần biến mất.

“Ha ha, xem ra người cũng không biết hắn là ai... Tốt lắm, phi thường tốt... Ha ha ha.” Lão nhân ngẩng đầu nhìn trời cười lớn, cười đến mức thở không ra hơi.

“Hà...!”

Hà Hữu Quang cười cổ quái, thậm chí trên mặt còn hiện ra vẻ tiếc hận, “Đáng tiếc, đáng tiếc người vẫn không đầu lại được người đó...”

Hoàng Phủ Du ánh mắt chợt lóe, bay nhanh đến điểm lên những kinh mạch yếu huyệt trên người lão nhân, nhưng đã muộn, lúc ngón tay chạm vào y phục của Hà Hữu Quang, trên mặt vị Liệp nhân từng phong vân một thời mang ý cười thần bí khó lường, mang theo bí mật chỉ mình lão biết, vạn phần bất đắc dĩ mà đi xuống hoàng tuyền.

“Lâu chủ!”

“... Đưa cả Nữ hoàng phong kia cũng xử lý luôn đi.”

“Rõ.” Song vệ không dám chậm trễ, lập tức chấp hành mệnh lệnh của lâu chủ.

Để lại Hoàng Phủ Du đứng trong miếu thổ địa, trừng mắt với thần thổ địa, tâm tư xoay chuyển như chóp.

Có lẽ Hà Hữu Quang bất hạnh gặp phải Bắc Nhạc cuồng nhân mà không phải Thiết Ngưu chỉ biết cạy mạnh, điều đó có thể nhận ra từ nội thương của lão. Lão thất phu nói y không biết hắn là ai, có lẽ là chỉ y có thể

không biết Thiết Ngưu chính là Bắc Nhạc cuồng nhân. Nhưng câu cuối cùng của lão có ý nghĩ gì? Y không đầu lại ai? Bắc Nhạc cuồng nhân? Hay vẫn là Thiên Đạo giáo chủ?

Truyền nhân trong lời của lão thất phu kia lại là chuyện gì?

Nhất thời, các loại suy đoán khiến cho Du đầy bụng nghi ngờ.

... Thiết Ngưu, võ công của người đến cùng là do ai dạy? Người đến cùng là ai? Người đến cùng là gốc thật hay giả gốc?

Còn có... Người hiện tại đến cùng là đang ở cái nơi quỷ tha ma bắt nào!

~*~

[1] Ở đây anh Du dùng từ “Ngô” để tự xưng “Ta”, còn những từ “Ta” còn lại đều là “Ngã”.

Ngô () và Ngã ().

Ở giai đoạn đầu thời kì cổ đại (Tiền Tần), “Ngô” và “Ngã” có sự khác biệt về ngữ pháp. Từ “Ngã” có thể làm chủ ngữ, tân ngữ hoặc định ngữ, còn “Ngô” thì không thể làm tân ngữ sau động từ, nghĩa là chỉ có thể làm chủ thể gây ra hoạt động (chủ ngữ), không thể làm thụ thể chịu tác động bởi hành động (tân ngữ).

Trong cổ văn, Ngô là đại từ tự xưng thông dụng, có thể dùng thay đổi với “Dư” mà không làm ngữ nghĩa thay đổi quá nhiều. Nếu dùng Ngã thì bị xem như cách dùng “Yêm” ngày nay, tức là mang sắc thái địa phương, nhà quê.

Người thường dùng Ngã làm đại từ ngôi thứ nhất là Lỗ Tấn. Từ sau phong trào Văn hóa mới, văn bạch thoại (tiếng Phổ thông) được mở rộng, “Ngã” dần dần thay thế “Ngô” trong khẩu ngữ và văn học, và càng ngày càng được sử dụng rộng rãi.

“Ngô” là từ được dùng trong thể cổ văn cổ đại, còn “Ngã” là từ được dùng trong thể cổ văn cận đại.

(Nguồn: Baidu)

Theo cách hiểu nôm na thì khi dùng “Ngô” mang tính trang trọng, thể hiện địa vị cá nhân và ý thức cá nhân to lớn hơn.

[2] Trên đầu chữ nhĩn có một thanh đao (| Nhĩn tự đầu thượng nhất bả đao): theo quy tắc chiết tự thì chữ “nhĩn ” (kiên nhĩn) tạo thành do chữ “nhĩn ” (đao) (cùng nghĩa với “đao ”) nằm trên và chữ “tâm ” (trái tim) nằm dưới.

Nghĩa của cả câu có thể hiểu là con người nếu không biết kiên nhĩn thì coi chừng thanh đao () kia sẽ rơi xuống, mạng lớn khó giữ sự lớn khó thành.

[3] Vô Diêm nữ | (hay Chung Vô Diêm)

Vô Diêm tên thật là Chung Ly Xuân, là người nước Tề thời Chiến Quốc. Bà là trẻ mồ côi sinh ra đã có diện mạo xấu xí vô cùng, đầu bẹt mắt sâu, ngón tay dài khớp ngón thô, mũi hếch hầu kết lớn, gáy to tóc ít, lưng khom ngực ưỡn, da như nước sơn. Vì bà sinh ra ở Vô Diêm (nay thuộc phía đông huyện Đông Bình tỉnh Sơn Đông) nên mọi người đều gọi bà là Vô Diêm, quên đi tên thật của bà.

Thực ra theo lịch sử ghi lại thì Vô Diêm là người phụ nữ có đức hạnh, biết đối đáp tri thức, tu dưỡng đạo đức, xem trọng lý lẽ. Sau này bà trở thành Vương hậu của Tề Tuyên Vương.

Nhưng diện mạo của bà lại bị người đời nhớ đến nhiều hơn, như việc nhắc đến người đẹp thì có Tây Thi, nhắc đến người xấu thì có Vô Diêm.

(Tham khảo lược dịch từ Baidu)

Khi tra trên mạng có một vài sự sai khác của tên trong điển tích, cả chữ Hán lẫn phiên âm. Có lẽ mọi người quen thuộc với từ “Chung Vô Diêm” hơn, đó cũng là chỉ Vô Diêm nữ. Có thể tham khảo thêm ở wiki Việt)

[4] “Muốn rút khỏi giang hồ, lại hết lần này đến lần khác đụng phải chỗ rấn”.

Nguyên tác: “ , ”.

Thật ra tớ không rõ nghĩa lắm về đầu tiên, có hai chữ “thu sơn” () có thể bắt nguồn từ cụm “thu sơn chi tác” () đại nghĩa là “rửa tay gác kiếm”, nên tớ phỏng dịch như thế. Giang hồ nghĩa sĩ nào biết xin chỉ giáo.

23. Chương 21

Phải biết rằng Bắc Nhạc cuồng nhân chỉ là một chủ thể vô thức, đang lúc ngủ say bỗng cảm thấy một cơn đau nhức ở lưng, đồng thời một cổ sắt khí đánh úp về phía hần, lông tơ sau gáy tức khắc dựng đứng, cảm tính nhanh nhạy của người luyện võ cho hần biết. Địch nhân trí mạng đã đến!

Dùng sức tránh thoát khỏi cơn buồn ngủ, vừa mở mắt ra liền phát hiện bản thân nằm ở dưới một gốc cây thấp bị gãy đôi, phỏng đoán theo cơn đau nhức ở lưng có lẽ đây là kết quả khi đập vào thân cây. Không kịp suy nghĩ vì sao lại tỉnh dậy ở nơi hoang dã này, cảm giác được địch nhân chậm rãi đi đến trước mặt, ý thức được đối phương muốn bắt sống hần, không chờ đối phương vươn tay điểm huyệt, lập tức nhảy lên tung chưởng nghênh địch.

Nước mưa lạnh băng trút xuống làm suy nghĩ của hần dần trở nên rõ ràng. Tập trung nhìn kĩ, hóa ra đối thủ là một lão đầu nhí gần đất xa trời. Thấy lão đầu nhí già như vậy, sát khí của Cuồng nhân thoáng cái biến mất không ít.

“Lão đầu nhí, yêm không muốn đánh với ngươi. Một thân xương cốt của ngươi không chịu nổi đòn của yêm! Biến biến biến!” Bắc Nhạc cuồng nhân nghiêng người né tránh công kích của lão nhân, phát tay vô lực đuổi lão đầu nhí đi. Yêm còn phải dụng công phu nghĩ xem tại sao lần này lại chạy loạn trong lúc ngủ nữa rồi!

Lão đầu nhí không hiểu hảo tâm của Cuồng nhân, bị thái độ cuồng vọng của hần kích động, cười lạnh một tiếng, không những không lùi mà còn tiến đến, hoàn toàn là bộ dáng không bắt được hần thì không làm người.

Lúc mới bắt đầu Cuồng nhân còn thực khinh thường lão đầu nhí dung tục này, tuyệt nhiên không muốn đánh với lão. Nhưng đánh đánh mấy chiêu liền phát hiện lão nhân này rất lợi hại.

Con bà nó! Gần đây sao vận khí của yêm kém lại kém đến mức này! Luôn gặp phải cao thủ mà chẳng hiểu mô tê gì, lúc trước cái tên kia...

Nước hồ đập dòn, sóng bích ngàn dặm, bản thân hần vì mới hưng hăng trên đũa gã con rể tướng quân kia một phen mà tâm tình vui vẻ, ngay lúc hần hân hoan phấn chấn nhắm nháp vịt hoang Động Đình, lại xuất hiện một tên bạch diện thư sinh giống đại cô nương...

——Yêm thao tổ tông mười vạn đời nhà ngươi!!!

Lão tử muốn cắt tiết tươi tên ranh con thổ đế kia!

Thực bất hạnh, Bắc Nhạc cuồng nhân nhớ lại đoạn chuyện cũ nghĩ mà kinh kia.

Tên tiểu bạch kiếm biến thái! Tên vương bát đản thèm người thao (f*ck)! Dám đến thao lão tử! Con bà nó, tiểu tử ngươi rửa đầu sạch sẽ cho yêm! Đợi yêm tìm thấy ngươi, không vật đầu ngươi xuống làm bình đi tiểu, lão tử sẽ mang họ của ngươi!

Nhất thời lửa giận của Cuồng nhân bốc lên ngàn ngút, không nghe rõ lão đầu nhí há mồm nói gì với hần, dưới cơn giận, dùng hết công lực toàn thân, công lực không thể khống chế, một chưởng đánh bay lão đầu nhí ra ngoài.

Cuồng nhân đang trong cơn giận chẳng quan tâm địch nhân sống hay chết, vội đầu bỏ chạy.

Hần muốn tìm tên tiểu tử vô liêm sĩ kia tính sổ!

Về phần có tìm được hay không..., tạm thời hần không nghĩ nhiều như vậy.

Bằng với phương pháp tìm người của Cuồng nhân lão huynh, đương nhiên không có khả năng tìm được Đẳng Tiêu lâu chủ hành tung bí ẩn. Cục tức nghẹn trong người không có chỗ ra, dứt khoát chạy đến kinh thành tìm tên chán ghét kia gây chuyện đi cho rồi.

Về phần nhân vật bị Bắc Nhạc cuồng nhân chán ghét đến cực điểm hiển nhiên không biết đại nạn sắp đổ xuống đầu, đang ở trong phủ mở đại yến hội khoản đãi khách khứa tứ phương mừng sinh nhật ái thiê.

Cái gì gọi là khách không mời, chỉ cần nhìn người đang đứng đặc ngồi trên mái hiên chính môn đại sảnh phủ tướng quân sẽ biết.

Khách nhân của mình thích ngồi trên nóc nhà nguy hiểm kia, làm chủ nhân thật khó mà nói gì được. Nhưng người cứ ngồi yên đi, ta cũng không ngại người mang món ngon rượu ngọt lên nóc nhà mà ngốn; nhưng người đừng vừa ăn vừa ném xương xuống dưới chứ, hơn nữa mỗi lần đều ném chính xác vào bát người ta như thế. Làm cho người giúp việc nhà con rể tướng quân phải đổi bát đổi đĩa đến mức trong lòng đã bắt đầu thống hận tên mãng hán (nam tử lỗ mãng) mang mặt nạ ma quỷ đồng đen gây cho y bao khổ cực kia.

Con bà nó, tiên sư nó! Người tốt nhất ngã khỏi mái hiên đi, móng vuốt thành hai nửa càng tốt!

Người giúp việc đến từ phương bắc đáng thương chỉ có thể dùng ánh mắt oán hận nhìn chòng chọc vào đại hán trên nóc đại sảnh đối diện để phát tiết bất mãn trong lòng, nhìn thấy trong bát chủ nhân xuất hiện thứ không nên có nào đó cũng chỉ có thể ngoan ngoãn lấy một bộ bát đĩa từ chồng bát sạch đã sắp sẵn bên cạnh để thay.

Người làm chủ tất nhiên lòng tràn đầy lửa giận, mà làm kẻ làm khách thì cũng lòng tràn đầy xấu hổ. Có mấy kẻ sợ thị phi đã nghĩ đến chuyện tìm lí do rời đi.

Nhân vật chính của ngày hôm nay, nữ nhi của tướng quân, thê tử của Trịnh Trường Tắc, Trịnh Âu Dương Nguyệt Cẩm lúc đầu yến hội có lộ diện một chút, sau đó vì thân thể không khỏe đã nhanh chóng rời khỏi bàn tiệc. Nàng vừa mới đi, vị khách không mời kia đã lập tức đến. Trịnh phu nhân đang nghỉ ngơi ở hậu viện được hạ nhân bẩm báo về chuyện ở tiền thính, nghe nói vị mãng hán từng năm lần bảy lượt tìm phu quân nàng gây sự lại xuất hiện; kỳ quái là nàng không đến tiền thính giải vây cho phu quân, chỉ ngồi trong phòng yên lặng suy nghĩ điều gì.

“Xin hỏi vị tráng sĩ, kẻ hèn này đến cùng đã đắc tội với tráng sĩ ở chỗ nào, làm tráng sĩ phải bao lần chân trời góc bể tìm kiếm gây chuyện?” Con rể tướng quân Trịnh Trường Tắc thân là chủ nhân không thể nhịn được nữa, rút cuộc mở miệng dò hỏi.

Đại hán ngồi ở nóc nhà đối diện, một tay cầm móng heo một tay nâng vò rượu, một hồi cắn một hồi uống, bận rộn đến quên cả trời đất.

“Người nói gì thế? Nói lớn lên chút, yem không nghe được!”

Đại hán cầm xương móng heo còn lại tùy tay ném một phát, vừa vắn ném vào trong bát của Trịnh Trường Tắc cách xa ít nhất mười lăm thước, đánh ợ một cái, luồn tay vào trong ngực sờ sờ, lấy ra một chiếc khăn lụa.

Quái lạ! Đây là cái gì? Sao lão tử lại có thứ này? Ném!

Khăn lụa vừa mới bị đại hán quăng đi lại bị chụp trở về.

Quên đi, vẫn là giữ lại. Cứ giữ lại làm khăn lau mồ hôi cũng được.

Thuận tay dùng khăn lụa lau lau mỡ quẹt quẹt miệng, nhét lại khăn lụa vào ngực. Tiếp tục sờ a sờ...

A, thấy rồi, chính nó!

Đại hán lấy ra từ trong ngực vài viên cầu trơn nhẵn màu đen.

“Xin hỏi tráng sĩ...” Trịnh Trường Tắc quả thực đang định thành thành thật thật hỏi lại một lần.

“Lão bạch kiểm, nhìn tuổi người không quá bốn mươi, sao nói chuyện so với lão tử sắp ợ rắm còn con mẹ nó liu xiú yếu ớt! Lão tử không có nhiều thời gian nghe người dài dòng như vậy! Hôm nay yem đến đây ăn

một bữa của người, cũng không có gì báo đáp người, giờ đốt cho người hai cái pháo cho người hảo hảo mà náo nhiệt một phen, có được không? Ha ha!”

Pháo? Đợi đến khi Trịnh Trường Tắc thấy rõ cái viên màu đen trong tay đại hán, sắc mặt đại biến. Đây không phải là...?!

Đại hán mang mặt nạ ma quỷ đồng đen nhếch miệng cười to: “Lão bạch kiểm, người biết đây là cái gì sao? Hắc hắc! Nhìn đoán không ra lão tiểu tử người cũng có chút kiến thức giang hồ.”

Cầm viên đen đen tung lên tung xuống, “Ồ trên đường yêm gặp được một đám tiểu quỷ hô to gọi nhỏ, nói là họ Lôi gì đấy, tên nào cũng bố lão muốn chết! Đụng vào người khác đã không chịu bồi thường, lại còn nói là lỗi của tiểu cô nương nhà người ta. Lão tử thấy ngứa mắt, thay bọn họ dạy bảo cái lũ đó, bắt nguyên cả đám tiểu tử kia treo lên cây trong rừng, lần lượt đánh đòn từng đứa, một tên tiểu tử lên ném cái này về phía lão tử, kết quả... Hắc hắc.” Cái cười kia của đại hán đầy ý vị a!

“Trên đường dùng mất vài viên, vừa hay còn lại ba viên, thấy trong phủ người rộn ràng náo nhiệt thế này, lão tử liền đến góp góp thêm tí nhiệt. Lão bạch kiểm, người nói xem viên pháo đầu tiên ném chỗ nào thì tốt?”

Mở tròn mắt không ngừng nhìn chăm chăm mấy viên pháo đen, mấy viên tròn bay lên bay xuống trong tay đại hán, tim Trịnh Trường Tắc cũng theo đó mà nảy lên thành thạch.

“Nơi... Nơi này chính là kinh thành, người người người...” Môi Trịnh Trường Tắc dường như cũng phát run.

“Kinh thành thì sao! Trong kinh thành không cho đốt pháo?” Đại hán liếc mắt.

“Quân sĩ bảo vệ thành sắp chạy đến, cái này khác với pháo bình thường, chính... Chính là phủ đệ này sẽ bị hủy hơn phân nửa, kẻ hèn này cũng sẽ phải gánh trách nhiệm lớn! Người không thể...” Trịnh Trường Tắc run rẩy chỉ về phía đại hán nói: “Đến cùng ta có hận gì oán gì với người? Người lại muốn hại ta như vậy!”

Khách khứa dự tiệc đã đứng dậy, không ai biết biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng người nào cũng biết pháo này nhất định khác pháo bình thường, nếu không Trịnh Trường Tắc đã không sợ hãi đến mức đó.

Nhàm chán đưa ngón tay ngoáy ngoáy lỗ tai, đại hán nói cực kỳ vô lý: “Người có làm sao thì liên quan cái rắm gì với lão tử! Nói mau! Quả pháo đầu tiên người muốn yêm giúp người ném tới chỗ nào!”

“Ha ha, vẫn là vị tráng sĩ này chớ nói đùa. Tuy rằng trong kinh thành không cấm đốt hoa khói pháo trúc, nhưng trong tay tráng sĩ thật sự chỉ là pháo trúc bình thường sao? Nếu thật sự tráng sĩ muốn náo nhiệt, bản quan lập tức cho đám hạ nhân đi mua chút hoa khói pháo trúc đến đốt, người thấy được không?” Phủ doãn kinh thành đến làm khách ra mặt lên tiếng. Nghe khẩu khí Trịnh Trường Tắc, việc đại hán này muốn ném pháo tựa như liên quan đến an nguy của kinh thành, hẳn cũng không thể không ra mặt.

“Không được! Nếu lão bạch kiểm không chịu chọn, lão tử chọn thay hắn!” Đại hán cười hì hì một câu bác bỏ ý kiến của phủ doãn kinh thành, giơ tay lên, ném ra một viên pháo đen.

Viên pháo đen từ trên không rơi xuống phòng chứa củ ở hậu viện, biến mất tăm hơi.

Một, hai, —đùng!

Tiếng nổ vang dội chấn động hơn nửa kinh thành!

Một trận gỗ vụn khói đặc cuộn lên, sau đó liền thấy ánh lửa bốc lên tận trời!

Hậu viện phủ tướng quân vang lên tiếng đánh keng tiếng báo động tiếng dập lửa hỗn độn. Ngoài phủ tướng quân cũng truyền đến rõ ràng tiếng mọi người la hét hoảng sợ.

Tất cả chủ khách nô bộc ở đây đều ngây ra như phỗng.

“Ha ha ha!” Tiếng cười khoái trá vang lên, có người vỗ tay cực kỳ vui vẻ.

“Thật là quả pháo lợi hại! Quả nhiên náo nhiệt! Ha ha!”

(“Náo nhiệt” có nghĩa là tung bừng sôi nổi, nhưng tách từ thì “náo” là ồn ào ầm ĩ, “nhiệt” là nóng bức. Đốt pháo cháy nhà tất nhiên là đủ nóng, đủ ồn =)))

“Nổ chết người...” Trong đám khách khứa, một thư sinh đang đại ra lắm bầm.

“Rầm tho! Lão tử sẽ không làm nổ chết người! Vừa rồi lão tử đã đuổi hết người bên kia đi rồi! Nổ chết người thì còn náo nhiệt cái rầm!” Đại hán bắt măn với bình luận của kẻ khác, lớn tiếng phản bác.

“Đồ điên! Đồ điên!” Trịnh Trường Tắc mắng đi mắng lại như niệm kinh.

“Trịnh đại nhân, hay là thỉnh lão tướng quân đến đi... Nay...” Có người kéo tay áo Trịnh Trường Tắc.

Trịnh Trường Tắc sững sờ nửa ngày, được khách khứa xung quanh nhắc nhở, vội vàng dặn gã sai vặt bên người: “Nhanh! Nhanh đi thỉnh tướng quân đến! Ngoài ra, nhanh bẩm báo việc này cho Thành Vương! Người đâu! Nhanh đưa các vị khách quý dời bước! Nhanh nhanh nhanh!”

Đại hán vui vẻ hớn hở nhìn Trịnh Trường Tắc loạn thành một đám, tâm tình nhất thời tốt hẳn lên. Nhìn viên pháo đen trong tay, nghĩ nghĩ không biết có nên để dành lại một viên cho cái tên tiểu bạch kiểm vô sỉ kia không!

Không! Tiểu bạch kiểm vô sỉ kia cứ để chính tay lão tử đến dạy bảo!

Vừa nghĩ đến tên tiểu bạch kiểm kia, cơn tức giận với lão bạch kiểm càng thêm sôi trào. Giơ tay lên, một viên pháo đen ném về phía hoa viên con rể tướng quân đã tốn cả đồng bạc để kiến tạo.

Trịnh Trường Tắc vừa thấy được hướng bay của viên pháo, nghĩ đến hoa cỏ tâm huyết của gã trong hoa viên, cả khuôn mặt tức thì xanh mét. Ánh cừu hận trong mắt dường như có thể biến thành thanh kiếm sắc bén. Thế nhưng, gã cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn viên đen đen tròn tròn kia bay về phía tâm huyết của mình, theo tiếng nổ ầm vừa vang lên, tâm Trịnh Trường Tắc cũng lạnh hơn phân nửa.

Bắc Nhạc cuồng nhân! Ta sẽ không bỏ qua cho ngươi! Ta tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi! Trịnh Trường Tắc gào lớn trong lòng.

Hạ nhân nghĩ gã đã bị dọa đến ngốc sững, kéo mạnh gã đến chỗ an toàn. Con rể tướng quân cắn chặt răng, dậm chân cùng hạ nhân chạy về phía an toàn bên ngoài phủ.

“Phu nhân đâu? Mau gọi phu nhân cùng chạy!”

Cùng lúc viên pháo đen thứ ba nổ vang trong phủ tướng quân, Thành vương mang theo phần lớn binh mã bảo vệ kinh thành chạy đến. Toàn bộ bao vây phủ tướng quân, người vây xem bị chắn ở ngoài, các loại suy đoán đan xen trong không khí.

Lúc lòng tìm đại hán mang mặt nạ đồng đen kia đã không còn thấy bóng dáng hần. Tất cả mọi người ở đây không ai nhìn thấy hần rời đi như thế nào.

“Quan nhân...”

“Phu nhân!”

Âu Dương Nguyệt Cầm nhìn thấy sắc mặt xanh mét của trượng phu, không nói lời nào, dựa sát vào người trượng phu. Cùng trượng phu đứng ngoài phủ đệ, trong lúc xoa dịu lão tướng quân đang nổi trận lôi đình phải trở về sớm từ buổi hầu triều, trong lòng Nguyệt Cầm âm thầm hạ một quyết định.

.

Canh hai, Bắc Nhạc cuồng nhân tháo mặt nạ xuống, ngồi trong phòng ở tiểu khách điểm tự rót tự uống tự vui vẻ.

Vừa nghĩ đến sắc mặt của lão bạch kiểm khi hần ném ra viên pháo đen kia, đại hán liền vui vẻ uống cạn một ly.

Cũng sắp sang năm mới, thời tiết đã lạnh đến tận xương tủy. Một bầu rượu nóng lúc trời rét căm căm, quả thực không chuyện gì có thể tuyệt vời hơn.

Thêm một hơi một ly rượu xái[1] thơm nồng mười phần, Bắc Nhạc cuồng nhân dường như không cảm thấy lạnh chút nào, chỉ mặc một lớp áo đơn, trong phòng cũng không đốt lò sưởi.

Lúc đi đường cứ mãi luôn nghĩ không biết tại sao vừa ngủ một giấc đã ngủ đến tận ngoại thành Dương Châu, tuy rằng trước kia cũng thường xuyên chạy loạn lúc đang ngủ nhưng chưa bao giờ đi quá xa như vậy. Phần lớn đều tỉnh lại ở một thôn nhỏ gọi là Úc sơn thôn. Cuồng nhân biết đó là gia hương của hắn, lúc hắn nhớ nhà sẽ chạy về, bởi vì phần lớn thời gian đều ở bên ngoài nên đã nhờ Lý bá trông nom đôi đệ muội, mỗi khi về nhà xem đều thấy hai đứa sống tốt lắm, liền biết chúng được Lý bá quan tâm rất nhiều.

Thế nhưng từ khoảng nửa năm trước, cái tật xấu chạy loạn khi ngủ này càng ngày càng lợi hại. Lần trước tỉnh lại cứ nhiên thấy mình đang ở Nhạc Dương, song như thế cũng tốt, đằng nào chính hắn cũng đang tính toán đến vùng Động Đình Nhạc Dương. Khi Hoàng Hà có nạn, hắn xuất môn ra ngoài từng ngẫu nhiên nghe được lão bạch kiểm kia muốn đến hồ Động Đình, cho nên rất có thể hắn theo bản năng nhớ kỹ chuyện này mà chạy đến Nhạc Dương. Nhưng sao lần trước tỉnh lại đã chạy đến Dương Châu rồi chứ? Còn lão đầu kia là ai? Sao lại muốn đánh hắn? Có thể nào lúc hắn đang ngủ đã phá hư bảo bối gì của lão? Hay là ngủ đến tận bậu cửa nhà người ta?

Nghĩ thế nào đều không ra được! Đau đầu a!

Mệt! Không thèm nghĩ nữa!

Nghĩ nhiều như vậy làm cái gì? Tóc rụng trọc đầu thì làm sao giờ! Yêm không muốn ngày nào cũng phải ăn đậu phụ gạo đầu!

Cuồng nhân chưa bao giờ suy nghĩ tại sao mỗi lần hắn ngủ một giấc liền có thể ngủ mấy chục ngày thậm chí mất tháng. Hắn cho rằng nếu thần tiên có thể ngủ một giấc mấy trăm mấy ngàn năm, thì cho dù phạm nhân có ngủ một vài năm cũng thực bình thường. Thêm nữa khi ngủ hắn vẫn có thể luyện công, so với kẻ khác vẫn cứ lời chán.

Thú vị nhất là lúc ngủ hắn lại nằm mơ, mơ thấy bản thân biến thành một người khác, một tên nông dân trung thực ngốc nghếch. Mấy hành động của tên ngốc kia luôn làm hắn trong mơ cười đau cả bụng, có đôi khi vì quá thích tên ngốc đó mà thật sự không muốn tỉnh dậy khỏi giấc mơ. Nhưng thật đáng tiếc, mơ chỉ là mơ, cho dù trong mơ hắn nhớ rõ ràng đến đâu, khi tỉnh lại những tình tiết trong giấc mơ đều rất mơ hồ, càng muốn nhớ lại thì càng hỗn loạn.

May thay Cuồng nhân không có sở thích để ý mấy chuyện vụn vặt, nghĩ không ra thì không nghĩ nữa, hắn cứ thuận theo cuộc sống của Cuồng nhân hắn.

“Này một viên, này hai viên, này ba viên, viên nào viên nấy đều làm lão bạch kiểm người kinh hãi——” Cuồng nhân vừa uống rượu vừa ngâm nga, hanh hanh, đôi mắt khẽ híp lại.

Lúc đầu cứ tưởng là tiểu tặc leo xà nhà, thăm nghĩ cũng không nên quấy rầy chuyện mua bán của người khác, chỉ cần tên kia trộm đúng chỗ là được. Nhưng tiếng bước chân này rõ ràng đi về phía phòng hắn.

Người của quan phủ? Trong quan phủ cũng có người thân thủ tốt thế này? Cuồng nhân bĩu môi, tuy hắn không muốn đối mặt với quan sai rồi để lại tiền án gì gì đó, nhưng nếu như thật sự đụng vào làm hắn khó chịu thì hắn sẽ một chưởng đánh một tên!

Mũi khẽ nhăn, hít hít, Cuồng nhân hiếm khi nhíu mày. ——Nữ nhân?

Nếu như Cuồng nhân có chút hiểu biết, hắn sẽ biết loại hoa mai này không phải loại mấy nữ tử giang hồ có thể dùng được.

Tiếng bước chân rất nhỏ dừng trên mái nhà phòng hắn.

Gãi gãi đầu, rất không vui, “Cửa không khóa, đại cô nương cho dù không lo sợ thanh danh, khi vào cũng nhớ giữ cửa mở rộng.”

Một lát sau, thanh âm mềm mại vui tai lại uy nghiêm vang lên: “Không hổ là đương kim đệ nhất cao thủ, thiếp thân đã rất cẩn thận, không nghĩ đến vẫn bị người nghe thấy.”

Cửa vô thanh vô tức bị đẩy vào, một luồng gió hương thoảng qua, trong phòng Cuồng nhân có thêm một giai nhân phong tư lả lướt đoán không được tuổi tác.

Cuồng nhân vừa thấy rõ diện mạo người tới, biểu cảm trên mặt tức thì trở nên dị thường kỳ quái, thậm chí... còn có một chút bất an?

“Thật sự là con...” Giai nhân khẽ thờ dài, chậm rãi đến trước mặt Cuồng nhân, vươn hai tay tựa như muốn vuốt ve hai gò má Cuồng nhân.

Bắc Nhạc cuồng nhân vẫn không nhúc nhích, hoàn toàn là vẻ không biết làm thế nào cho phải. Nhìn mặt nạ bên cạnh, muốn đội lên lại cho rằng dù bị nhìn thấy cũng không phải chuyện gì ghê gớm.

“Ta đã đoán có thể nào là con không, quả nhiên... Hài tử đáng thương của ta.”

“Câm mồm! Ai là hài tử của bà! Nữ nhân bà đừng có có mà nhận sai người!”

Sắc mặt giai nhân thoáng trở nên thê lương.

“Ta biết con nhận ra ta, khi đó con đã có thể nhớ được rất nhiều chuyện...” Giai nhân vươn tay muốn chạm đến khuôn mặt Cuồng nhân.

Mắt thấy đôi tay giai nhân sẽ với tới trước mặt, Cuồng nhân nghiêng cổ né qua.

Tay giai nhân chỉ chạm vào hư không, biểu cảm trên mặt không biết là xấu hổ hay là bi ai.

Sau một lúc lâu, “Bà đến làm gì!” Cuồng nhân khó chịu hỏi.

Giai nhân thẳng người lại, “Con không biết ta đến làm gì sao? Con xem lại những chuyện mình đã làm xem.” Nữ tử dùng giọng điệu dạy bảo giận dữ nói.

“Những chuyện yêm đã làm? Yêm đã làm cái gì! Yêm có làm gì đi nữa so ra vẫn kém...” Cuồng nhân bật thẳng người, phần nộ điển cuồng quát.

“Hương Ngộ, đừng giận, đừng giận...” Giọng điệu giai nhân đột nhiên dịu lại, vươn tay nhẹ nhàng đè lại Bắc Nhạc cuồng nhân đang tức giận. Lần này Cuồng nhân không né tránh.

“Ta biết là ta không tốt, là ta có lỗi với các con...”

Cuồng nhân được giai nhân gọi là Hương Ngộ tựa như không đành lòng nhìn đôi mắt đọng đầy nước mắt của giai nhân, quay đầu đi, “Bây giờ bà nói mấy lời này thì có ích gì! Nếu có nói thì bà đến mộ của đa nói cho ông nghe!”

“Ai... Hương Ngộ, ta có nỗi khổ của ta, con không hiểu.” Đôi mắt giai nhân rưng rưng, nhìn Cuồng nhân cao lớn, thần sắc thê lương.

“Bà vội vàng tới là để biện hộ cho nam nhân của bà? Hy vọng yêm không tiếp tục tìm hấn gây sự? Cái loại người này... Nếu không phải yêm từng phát thệ trước mộ đa, đã sớm một chưởng tát chết hấn!” Về mặt Cuồng nhân tràn đầy hận ý.

“Hương Ngộ, xem như nương cầu con, đừng tìm hấn gây sự nữa?” Giai nhân cầu xin.

“Bà còn không biết xấu hổ xưng là nương của yêm, năm đó bà cứ thế bỏ lại tiểu đệ tiểu muội, tiểu đệ thậm chí còn chưa cai sữa! Bà! Có người mẹ nào nhẫn tâm như bà không! Nếu như bà không bỏ đi, đa cũng sẽ không...” Đôi mắt Cuồng nhân bỗng nhiên ngầu đỏ.

“Hương Ngộ, tha thứ cho ta, ta thật sự có lý do bất đắc dĩ, Hương Ngộ...”

“Cút! Yêm không muốn thấy bà! Bà đừng đến tìm yêm nữa! Yêm sẽ không làm gì bà nhưng nam nhân của bà kia cả đời này yêm sẽ không cho hấn sống yên ổn!” Cuồng nhân vẻ mặt kích động, đôi tay xuy loạn, muốn đuổi giai nhân khỏi cửa.

“Hương Ngộ, con nghe nương nói...”

“Câm mồm! Bà không phải nương yêm! Nương yêm đã chết từ lâu rồi! Chết cùng đa yêm!” Về mặt Cuồng nhân bắt đầu trở nên không bình thường. Một chưởng đẩy giai nhân ra, muốn giành cửa ra khỏi phòng.

Giai nhân bị đẩy phải lùi lại một bước, thần sắc thay đổi trong nháy mắt, cuối cùng giống như đã hạ quyết tâm gì đó, gọi khẽ một tiếng: “Hương Ngộ...”

Cuồng nhân khó chịu quay đầu lại, liền nhìn thấy song cửa của giai nhân đang yên lặng không một tiếng động đánh về nơi yếu hại giữa lưng hắn!

~*~

[1] Rượu xái (| nhĩ oa đầu): Khi cất rượu, sau khi rút hết nước rượu đầu tiên (khoảng 75 độ), lấy xác rượu ra khỏi nồi sàng rây lại, tách rời hạt, lại thêm men và một số loại nguyên liệu nữa rồi cho lại vào nồi khuấy đều, tiếp tục lên men chưng cất. Sau 5 ngày sẽ cất được nước rượu thứ hai (khoảng 60 độ). Rượu này thuần khiết, vẫn nguyên mùi vị, tùy nồng nhưng không cay, thơm ngon vô cùng. Nếu được chôn ủ dưới đất thêm một thời gian nữa thì uống càng ngon.

Thật thì tớ không thích từ “xái” lắm, nghe cứ như đồ thừa ‘x’ nhưng mà không biết từ nào khác nên đành dùng tạm từ này của QT.

~*~

Phương danh:

Âu Dương Nguyệt Cẩm | | Âu Dương: họ Âu Dương; Nguyệt: trăng; Cẩm: đàn; Nguyệt cẩm: đàn nguyệt

24. Chương 22

Cho dù là giang hồ hay triều đình, tốc độ truyền tin đều không hề chậm. Không đến mấy ngày, chuyện đại hán mang mặt nạ ma quỷ đồng đen đại náo phủ tướng quân đồng thời còn dùng hỏa khí của Lôi gia làm nổ tung một nửa phủ đệ của tướng quân đã truyền đi khắp nơi trong thiên hạ.

Hoàng Phủ Du thân là thành viên hoàng thất, lại còn là Đẳng Tiêu lâu chủ tất nhiên sẽ biết tin tức sớm hơn bất cứ ai. Ngay từ khoảnh khắc nghi ngờ đại hán xuất hiện ở phủ tướng quân là Bắc nhạc cuồng nhân, bồ câu đưa tin được huấn luyện đặc biệt của quân đội đã bay khỏi trại bồ câu.

Đọc xong tin nhắn trong tay, Du đỡ khóc đỡ cười.

Không biết rút cuộc gã con rể tướng quân đã đắc tội với Cuồng ngư kia như thế nào mà lại bị hắn nổ bay cả nửa phủ đệ. Theo tính tình của hắn, nếu như cho hắn biết cái người “cường bạo” hắn ngày hôm đó cũng ở kinh thành, vả lại Lịch vương phủ chỉ cách Âu Dương phủ đệ không đến hai con đường...

Du bắt đầu có chút lo lắng, không phải y lo lắng nếu thân phận bị vạch trần thì nơi ở của mình sẽ thành một bãi tro tàn, mà lo lắng nếu như con trâu cuồng kia nổi điên đi nổ hoặc đốt hoàng cung, đến lúc đó... Người nói xem phải làm sao bây giờ?!

Lạy trời phù hộ, trước khi ta trở lại đừng để Cuồng ngư kia làm xằng làm bậy ở kinh thành!

Sợ Cuồng ngư đại náo kinh thành, Hoàng Phủ Du vội vàng dừng hết công việc trên tay, ra roi thúc ngựa hồi kinh, làm hai con ngựa kiệt sức, cuối cùng đến được kinh thành vào ngày thứ tám sau khi vụ náo loạn xảy ra.

.

Bầu trời phía tây được dát lên lớp màu rực rỡ nồng đậm, ánh tịch dương xuyên qua ráng chiều phơn phớt hồng đã bớt đi vài phần sắc bén mà trở nên dịu dàng, lắng lặng chờ đợi vòng tay ôm ấp của bóng đêm.

Ngày sáu tháng mười hai, chạng vạng. Phố Tây kinh thành, hẻm Giếng cổ.

Lúc Hoàng Phủ Du tìm được quán rượu nhỏ, y đứng trước cửa một hồi, không lập tức đi vào.

Buổi sáng về đến vương phủ, liền nghe được tin sau chuyện kia Cuồng ngư đã biến mất khỏi kinh thành, nghĩ rằng hắn lại chạy mất tăm mất tích, thế mà buổi chiều lại nhận được tin có người nhìn thấy một người giống Thiết Ngưu ở phố Tây.

“Khách quan, ngài muốn dùng gì?” Chủ quán cúi người chạy đến dò hỏi.

Tổng quản thị vệ Ngô Trịnh Thiên đưa ra một khối bạc khá lớn, “Người đóng cửa tiệm, ngoại trừ vị khách ngồi ở cái bàn trong cùng kia, những người khác đều thỉnh ra ngoài.”

Vừa thấy phục sức thị vệ trên người Ngô Trịnh Thiên, lại nhìn tứ đại kim cương tay cầm lợi kiếm đứng trước cửa, chủ quán vừa thầm suy đoán thân phận của vị quý nhân trẻ tuổi trước mặt, vừa cảm thấy bồn chồn, chỉ sợ gặp phải tai họa. Trộm nhìn sắc mặt của vị quý nhân kia, chủ quán không dám nói nhiều, thậm chí cả bạc cũng không dám nhận, run rẩy vội vàng làm theo lời dặn.

Ngô Trịnh Thiên không để tâm đến thái độ của chủ quán, tiện tay đặt bạc trên quầy, người như thế hẳn gặp nhiều rồi.

Trong đám khách nhân nếu có người nhiều chuyện hoặc tính tình không tốt, Ngô Trịnh Thiên và bốn thị vệ đành ra mặt “thỉnh” người ra ngoài, không đến nháy mắt, quán rượu nho nhỏ đã trở nên trống trải thoáng đãng, ngoại trừ một hán tử ngồi ở góc trong cùng cũng chỉ còn chủ quán tránh ở sau quầy sau khi đóng cửa và mấy người nhóm Hoàng Phủ Du.

Hán tử kia cũng thật kỳ quái, trong quán xảy ra chuyện như thế nhưng dường như hắn không hề cảm giác được, chỉ yên lặng tự uống rượu. Hoàng Phủ Du tiến vào chờ một lúc lâu, hắn vẫn không hề quay đầu lại nhìn dù chỉ một lần.

Người kia là ai? Quan sát nửa ngày, Hoàng Phủ Du có phần mê mang.

Nếu rằng hắn là Thiết Ngưu, với thiên tính tò mò kia, khi trong quán xảy ra những chuyện như thế không có khả năng đầu cũng không ngoái lại nhìn, hơn nữa nếu thật sự là Thiết Ngưu, nhìn thấy y bước vào hẳn đã sớm xông lên kêu to A Du A Du... Haiz, nói thật, y bắt đầu có chút nhớ nhung con trâu ngốc suốt ngày bám lấy y không rời kia.

Vậy nếu nói người này là Bắc nhạc cuồng nhân, bầu không khí lại không quá giống. Bộ dáng tử khí trầm trầm không quan tâm đến xung quanh cực kỳ giống mấy tên giang hồ chán chường ý chí tiêu tan, làm sao có thể là thiên hạ đệ nhất cao thủ trời sinh khí phách bản chất ngông cuồng! Mà nếu nói người này không phải Cuồng nhân cũng không phải Thiết Ngưu, Du lại không tin thế gian thật sự có thể có người thứ ba giống con trâu ngốc nhà y.

Chẳng lẽ...? Du đoán có thể nào vì chuyện y làm với Cuồng nhân đã đả kích hắn đến sụp đổ. Dù sao đối với một đại nam nhân mà nói loại chuyện này quả thật có hơi khó lòng chịu đựng. Đối lại là nữ tử, có người còn tự sát.

Tuy rằng trong đầu Du nghĩ như vậy, nhưng nếu như nói y có một chút hối hận với việc làm của mình, vậy quả là sai lầm. Chỉ cần nhìn ý cười trong mắt y liền biết người này nhất định đang có ý tưởng quỷ quái gì rồi!

“Khụ.” Chậm rãi thông dong bước đến trước bàn, Hoàng Phủ Du ho nhẹ một tiếng, hy vọng có thể khiến đại hán chú ý.

Không quan tâm.

“Khụ!”

Mí mắt chẳng nâng lên tí nào.

“Thiết...!”

“Cút!”

Ngô Trịnh Thiên và đám thị vệ vương phủ bị dọa đến nhảy dựng. Không hổ là phu nhân do đích thân Lịch vương nghênh về.

“Lá gan người...”

“Còn làm ồn nữa lão tử liền giết cả nhà ngươi!” Phiền chán đến cực điểm, đại hán rút cuộc ngẩng đầu.

“Ta thật không biết tiểu tử ngươi lại có ý đồ giết vua! Ta nghe nói ngươi làm nổ phủ tướng quân, Thiết Ngưu?” Hoàng Phủ Du cười lạnh. Lá gan và khẩu khí của tiểu tử này càng lúc càng lớn, xem ra nếu không dạy dỗ hẳn một chút, sớm hay muộn cũng có ngày hắn leo lên đầu y làm càn.

Chủ quán hồi hận chính mình sao không bịt tai lại. Hình như hắn đã nghe phải chuyện không được nghe! Có khi nào hắn bị giết người diệt khẩu không trời? Chủ quán đáng thương run rẩy bịt tai, ngã ngửa bệt mông xuống đất.

Đại hán cực kỳ thông thả chớp mắt mấy cái, lượng lớn rượu mạnh làm trì trệ lực phán đoán của hắn. Chậm rãi từ trên xuống dưới lại từ chân lên đầu tỉ mỉ nhìn người người trước mặt một lần, vừa nghe tên tiểu tử mặc hoa phục trước mắt gọi lên hai chữ Thiết Ngưu, đại hán không quan sát nữa, hắn đã có thể khẳng định!

“Hắc hắc hắc!” Đại hán bỗng bật cười cực kỳ quỷ dị.

Tốt lắm! Thật quá tốt! Một bụng tức một thân oán của lão tử cuối cùng cũng có chỗ xả ra!

Chân đạp một cái, đá văng cái ghế dựa vướng víu, lực đạo không khống chế tốt, nhất thời lão đảo, đại hán vội vàng chống lên bàn. Lắc lư nghiêng ngả giữ vững thân mình, xoay người đối diện với Hoàng Phủ Du lộ ra một nụ cười tràn ngập uy hiếp.

Hoàng Phủ Du nhú mày. Tiểu tử này uống nhiều lắm.

“Thiết Ngưu, trước hết theo ta hồi phủ! Có gì chờ ngươi tỉnh rượu đã rồi nói.”

“Hắc hắc hắc! Tiểu bạch kiểm... cuối cùng lão tử cũng tìm được ngươi! Ngươi đừng chạy! Lão tử không vịn đầu ngươi xuống làm bình đi tiểu, lão tử liền cùng họ với ngươi!” Đại hán vươn tay muốn chụp lấy cổ áo Hoàng Phủ Du, chụp một cái, chụp được không khí.

Phu nhân à, ngài đã sớm cùng họ với vương gia rồi có biết không. Đám người Ngô Trịnh Thiên thở dài trong lòng.

“Nhìn không ra tiểu tử ngươi mới vài ngày không gặp công phu đã tiến bộ không ít! Hừ, lão tử không tin không bắt được ngươi!” Yêm lại chụp!

Hoàng Phủ Du nhú mày, vừa bực mình vừa buồn cười xem tên Cuồng ngưu kia vươn tay chụp loạn bên cạnh y. Người đứng cũng không vững mà còn muốn đấu với ta! Du phát hiện phải đối phó với Cuồng ngưu như vậy có thắng cũng chẳng vẻ vang gì, hơn nữa lúc này y cũng không muốn đánh nhau với hắn.

Nhân châu vừa chuyển, Du đột nhiên vỗ tay một cái, mặt mang theo nụ cười xin lỗi nói: “A! Ta nghĩ, ta và huynh đài có lẽ đều nhận sai người. Huynh đài bề ngoài cực kỳ giống vợ ta, ta lại vô cùng nhớ thương người vợ đã rời nhà nhiều ngày, đến nỗi nhìn thấy huynh đài liền nhận lầm.”

Đại hán nheo mắt, “Tiểu tử ngươi đừng hòng lừa yêm! Yêm biết... ngươi chính là tên tiểu bạch kiểm hôm đó!”

“Ha ha, huynh đài, trên đời này người giống người nhiều lắm. Ta có thể nhầm ngươi là vợ, ngươi đương nhiên cũng có thể nhận lầm ta thành người khác. Huống chi huynh đài đã uống không ít rượu.”

“Ngươi đừng lừa yêm, yêm không dễ bị lừa đâu.” Hán tử nửa tin nửa ngờ.

“Ngươi xem bản công tử giống kẻ đi lừa gạt người khác sao?” Du ý cười càng sâu.

“Giống!” Đại hán gật đầu không chút do dự, “Cái đám thư sinh các ngươi đều một bụng mưu mô, không tên nào tốt đẹp gì!”

Đối mặt với nhận xét kiểu vợ dũa cả nắm của Cuồng ngưu, Du không bày tỏ ý kiến đặc biệt gì, ôm một bụng mưu ma chước quỷ, ý tưởng chợt lướt qua, Du cười đến thực giả đổi, cái kiểu đã lừa thì già trẻ không tha.

“Huynh đài, như vậy đi, việc này là lỗi của ta, xem như để bồi tội, người đâu! Mang rượu ra cho vị tráng sĩ này!”

Nghe được mệnh lệnh, dù không rõ ý tứ của vương gia nhưng Ngô Trịnh Thiên vẫn lập tức đến sau quầy, bảo chủ quán lấy ra bình rượu ngon lâu năm.

Rượu được đưa lên, đám thị vệ còn lại chỉnh lại một cái bàn, thậm chí Ngô Trịnh Thiên hiểu chuyện còn làm chút món nhắm đặt lên bàn.

“Huynh đài, mời!” Du ngồi xuống trước.

Nghe nói người này muốn mời hần uống rượu, đại hán đã mất năm phần nghi ngờ. Tiếp đó, nghiêng đầu nhìn xem một hàng thị vệ phía sau, không giống kiểu người không đứng đắn, phần nghi ngờ còn lại lại giảm đi một nửa. Chẳng lẽ yếm thật sự nhận lầm người?

Đã có người mời hần uống rượu, đại hán không khách khí nữa, nghiêng thân tùy tiện ngồi xuống ghế, không thèm dùng chén, cầm lấy vò rượu, mở nắp bìn đầy kín miệng vò, ngửa đầu uống luôn.

“Huynh đài, mời, nhìn phong thái uống rượu của huynh đài quả thật là người hào sảng.” Du dựng thẳng ngón cái tán dương, tương tự cũng cầm lấy một vò, mở nắp bìn uống ừng ực.

“Ha ha ha! Chỉ nhìn thật đoán không ra người cũng phóng khoáng như thế! Đến đến đến! Người ta cụng ly chúng ta cụng vò!”

Một vò rượu xuống bụng, hơn nữa Hoàng Phủ Du lại là người cẩn thận biết nhìn mặt đoán ý, nói nói mấy câu đã làm Cuồng ngư xem y như tri kỷ.

Từ vò rượu đổi thành chén rượu, “Tại hạ còn chưa thỉnh giáo quý tính đại danh của huynh đài, ngài là...?” Du rót đầy chén rượu cho đại hán.

Đại hán mang đôi mắt mông lung cười ngây ngô đáp: “Yếm gọi là Thiết Hường Ngộ.”

“Hường Ngộ huynh.” Đây là tên thật của Bắc nhạc cuồng nhân sao?

“Đừng gọi yếm như vậy, văn vẻ trịnh thượng, yếm nghe là thấy khó chịu.” Đại hán nhú mày, trên đời này, chỉ có nữ nhân kia gọi hần như vậy. Nghĩ đến nữ nhân kia, đại hán cả cười cũng cười không nổi.

“Thế tại hạ nên xưng hô huynh đài thế nào?” Du phát hiện Cuồng ngư lại biến lại về vẻ âm trầm chán nản như lúc y mới vào quán.

Đại hán lơ đãng trả lời: “Đa yếm gọi yếm là Tiểu Ngư, người gọi yếm Ngư ca là được.”

“Ngư ca, tiểu đệ tên Du”, nhường cho tiểu tử này chiếm tiện nghi. Du nghĩ đến Bát tự ngày sinh[1] của Thiết Ngư.

Thiết Ngư à Thiết Ngư, hiện tại cuối cùng ta cũng hiểu được quan hệ của người với Bắc nhạc cuồng nhân. Nhưng...

Du hạ quyết tâm phải hỏi được mọi thứ từ miệng Cuồng ngư trong đêm nay.

“Ngư ca có tâm sự gì hay không, tiểu đệ thấy người...”

Thiết Hường Ngộ không chịu nói gì, chỉ vùi đầu uống rượu giải sầu. Từ buổi chiều cho đến bây giờ hần đã uống không dưới năm vò rượu mạnh. Hần bình thường không biết uống rượu, lúc này nếu như không có nội lực thâm hậu chỉ sợ đã sớm biến thành một bãi bìn nhão.

“Lại nói, tiểu đệ cũng có chuyện đau lòng mà.” Du lắc đầu thở dài nói.

Thiết Hường Ngộ nâng mí mắt.

“Kể ra cũng không sợ huynh đài nhạo báng, nửa năm trước tiểu đệ thú một vị phu nhân, nhưng chung quy phu nhân ta dường như có một bí mật giấu ta, cứ luôn tại lúc ta không để ý rời khỏi ta, đi đến vô tung vô ảnh, đáng thương tiểu đệ tìm hần khắp chân trời góc bể... aiz.” Trên mặt nam nhân xinh đẹp lộ ra vẻ bi ai.

“Nữ nhân[2]! Hừ! Cái loại nữ nhân như thế có gì tốt! Nàng muốn đi thì cứ để nàng đi!” Thiết Hường Ngộ bị chạm đến chỗ đau trong lòng, giận dữ nói.

“Nhưng nói sao thì nói, hần cũng là thê tử ta cưới hồi làng hoàng, hơn nữa nói thật thì, muốn tiểu đệ vứt bỏ hần, thật có phần không nỡ.” Vừa thốt ra câu kia, Du chợt phát hiện mình càng nhớ con trâu gỗ của y.

Nâng mắt nhìn Bắc nhạc cuồng nhân trước mặt chỉ có cái vỏ ngoài là của Thiết Ngưu nhà y, nghĩ đến Cuồng ngưu cũng là một phần của trâu gỗ, tự nhiên cảm thấy Cuồng ngưu say rượu cũng trở nên đáng yêu hẳn. Bất chợt! Sắc mặt Du lộ vẻ khó chịu!

Nhìn bộ dạng này của hần, lẽ nào là bị nữ nhân phụ bạc? ...Hừ! Dám giấu ta đi lại với nữ nhân! Con trâu đàn! Xem lúc trở về ta dạy dỗ người như thế nào!

Có lẽ một câu chân tình kia xúc động đến Hường Ngộ đang mang tâm sự bị ai tương tự, nhất thời càng cảm thấy người trước mặt này không giống thư sinh tầm thường.

“Xem huynh đài phần nộ như thế với nữ tử, chẳng lẽ huynh đài bị nữ tử phụ bạc? Là nữ tử ở đâu, người có muốn tiểu đệ giúp người xả giận?” Chờ bản vương tìm được con hồ ly tinh kia, ngay lập tức lột da nó hầm thành canh hồ ly mà uống!

Hường Ngộ ngẩng đầu, lắc lắc, cười bi thương, “Nếu như yem có thể tìm bà ta trút giận, yem đã sớm giải được cơn tức này! Nhưng bà lại là... nương yem mà...”

“Nương người?” Rút cuộc không thể nghĩ được lúc này lại xuất hiện nương của Thiết Ngưu, Du không khỏi thất kinh.

“Là nương yem, là kia...! Nếu bà không rời khỏi đa yem, đa yem đã không...” Khi Thiết Hường Ngộ nhắc tới đa đa gỗ thật lòng thật dạ với nương, trong lòng đau xót vô cùng. Nói một câu mở đầu cả chuyện, không cách nào dừng lại. Nỗi đau thương này một mình hần đã phải chịu đựng lâu quá rồi, kể cả đệ muội ruột thịt cũng không biết nương của chúng vẫn còn trên nhân thế, không những vậy, còn sống thoải mái vui vẻ dị thường.

“Nương yem là một nữ nhân xinh đẹp trí tuệ, lúc đa yem gặp bà còn tưởng là thiên nhân. Khi đó nương yem bị đạo phỉ cướp bóc, là đa cứu bà, sau đó nương lấy thân báo đáp gả cho đa.”

Hừm, tình tiết cổ sự thật phổ biến. Du ngồi một bên bình luận. Đoạn sau của cổ sự bị tình Du có thể đoán được phân nửa, xem Thiết Ngưu là biết ngay đa hần thế nào. Một nữ nhân xinh đẹp trí tuệ làm sao chịu ở cả đời bên một nam nhân thật thà khờ gỗ? Cuồng ngưu chán ghét thư sinh như thế, đại khái là sau khi cưới, nương hần bị văn nhân hoàn toàn trái ngược với đa hần hấp dẫn, sau đó bỏ lại trượng phu và hài tử, trốn đi cùng thư sinh kia.

“Đa yem không biết rõ thân phận của nương yem, chỉ nói bà là thiên kim đại tiểu thư của một gia tộc gặp kiếp nạn mà sa sút. Lúc nương nói bằng lòng gả cho đa, Lý bá kể lại với yem, đa yem vui mừng đến phát khóc. Nghe Lý bá nói, thật ra từ lúc lần đầu tiên nhìn thấy nương, đa yem đã thương bà, nhưng ông trước sau vẫn cho rằng mình không xứng với bà, nên một chút tình ý cũng không dám để lộ. Sau khi nương gả cho đa, đa đối xử với nương tốt đến mức tất cả nữ nhân trong thôn đều ghen tị. Chuyện nhà cửa ruộng vườn đều do một mình đa lo liệu. Đa sợ nương buồn chán còn thường xuyên đưa nương ra ngoài dạo chơi, trong nhà có gì tốt đều dành cho nương. Nương nói muốn học võ phòng thân, đa cũng tận sức truyền thụ một thân võ học; lo nghĩ nương khởi đầu quá muộn, còn đặc biệt cầu thuốc bồi đắp căn cơ từ Thánh y để nương có nền tảng ban đầu.”

Thánh y? Rút cuộc đa Thiết Ngưu là nhân vật phương nào, có thể tìm được hai vị hành tung mơ hồ bất định kia? Điều làm Du kinh ngạc là, cho dù Thánh y từ tâm, không nỡ khi người khác cầu xin, nhưng có vị kia bên cạnh, người khác muốn đến gần Thánh y trong vòng ba thước cũng phải xem trước vị kia có đáp ứng hay không mà! [3]

Cao thủ họ Thiết trong chốn võ lâm hai mươi năm trước... Chẳng lẽ là!

“Lý bá nói, hồi đó thần sắc nương dường như lúc nào cũng mang tâm sự, yem còn nhỏ không hiểu chuyện, nói đơn giản là nương thích gần người, mà đa nhìn thấy nương cứ gần người như thế trong lòng cũng thường ưu sầu, lo nương không quen cuộc sống ở nông thôn. Trong nỗi lo âu thấp thỏm của đa, mười năm

cứ thế trôi qua. Mười năm a..., nương để đa mơ một giấc mộng mười năm. Không lâu sau khi sinh tiểu đệ, nương bỏ đi... Đa yêm không cách nào tỉnh khỏi giấc mộng...”

Bộ dáng nam nhân gào khóc sục sùi thật xấu xí. Kỳ thật cho dù là nam hay nữ, khóc đến mức nước mắt nước mũi ròng ròng thì sao có thể đẹp. Trước nay chuyện Du ghét nhất chính là có người khóc sụt sùi trước mặt y. Thế nhưng..., nghĩ đến người trước mắt là con trâu ngốc nhà y, không hiểu tại sao trong lòng Lịch vương lại cảm thấy đau!

“A Ngưu...”

“Đa yêm là tên ngốc! Bà ta muốn đi thì cứ để bà ta đi! Bốn người nhà yêm sống với nhau không được sao? Yêm có thể giúp đa trông tiểu muội tiểu đệ, yêm cũng có thể giúp đa ra đồng, vì sao đa lại... vì sao lại... Ô oa!”

Thở dài, chẳng quan tâm đến sĩ diện mặt mũi nữa, Du nhấc tay áo lau nước mắt nước mũi cho phu nhân nhà mình.

“A Ngưu, đừng khóc, mai sau ta giúp đa người xả giận. Nào, nói cho ta, đa người gọi là Thiết gì?”

“Trong lòng yêm vẫn xem như nương... xem như nương đã chết cùng đa, nếu không phải ngày đó Lý bá ra khỏi thành không cẩn thận gặp phải bà lộ mặt ra ngoài kiệu, yêm cũng quên mất chuyện bà ta còn sống!” ‘Xì’, xì nước mũi.

“Hóa ra bà ta vẫn luôn lừa đa yêm, bà ta nói dối! Bà ta tuyệt không phải cái gì thiên kim gặp rủi ro... Bà ta sao có thể nhẫn tâm như vậy, hại chết đa còn chưa đủ, lại còn muốn mạng của đứa con trai này... Thiết gia nhà yêm nợ bà sao? Sao bà phải làm như vậy! Ô ô!” Lau lau, lau thế nào cũng không hết nước mắt, đôi bên kia, kéo lại tiếp tục lau.

Ngô Trịnh Thiên và bốn thị vệ kia nghiêm túc quan sát tình hình xung quanh. Tóm lại là cố hết sức không liếc mắt về phía hai vị bên kia.

“A Ngưu, nói cho tên đa nương của người.” Thiên hạ Lịch vương nhận mệnh, cống hiến hai tay áo của bản thân.

“Ô ô...” Đại nam nhân cầm tay áo của Du vừa khóc vừa lau, khóc mãi, khóc đến mệt mỏi, hơi rượu dâng lên, chậm rãi nằm gục sấp lên mặt bàn, dần dần cũng chỉ có thể nghe thấy tiếng khóc thút thít lúc có lúc không.

“A Ngưu? Thiết Hướng Ngo?”

Không tiếng động.

Giật giật cái tay áo bị đè, nhéo nhéo vành tai kẻ kia, “Thiết Ngưu!” Du kề đến bên tai Thiết Hướng Ngo rống giận một tiếng.

“Ưm... A Du?” Thanh âm mơ mơ màng màng truyền đến.

“Thiết Ngưu?” Du tưởng mình nghe nhầm.

“Kia tên... tên tiểu bạch kiểm khốn khiếp! Sớm hay muộn cũng có ngày lão tử bắt được hần... vặt xuống... Khò khò khò.”

Du chậm rãi đứng thẳng người lên. Nhấc tay, không lưu tình xé mạnh, roẹt một tiếng!

Không quan tâm đến nửa ống tay áo phát phơ, đứng lên, mặt không chút thay đổi ra lệnh: “Chuẩn bị xe! Đưa phu nhân hồi phủ.”

“Tuân lệnh!” Ngô Trịnh Thiên lập tức nhận lệnh rời đi.

Xe đến, từ trong quán rượu, bốn người thân thể cường tráng có vẻ giống thị vệ bước ra, ngay sau đó, liền thấy một nam tử trẻ tuổi thân hình thon dài khuôn mặt tuấn tú vai kiềng một khối to kênh cang thông thả ra sau.

Sau khi xe ngựa rời đi không lâu, cửa quán rượu nhỏ đã tụ tập một đám đông lớn toàn người rảnh rỗi đến hỏi thăm tin tức từ chủ quán. Cho dù trời đã tối hẳn, vẫn có người tinh mắt nhận ra gia huy trên thân xe ngựa chính là của Lịch vương phủ.

~*~

[1] Bát tự (| tám chữ):

Theo từ điển Lạc Việt: là tám chữ viết từ giờ, ngày, tháng, năm sinh theo Thiên can và Địa chi, có thể dùng xem số mệnh của Trung quốc. Người mê tin cho rằng giờ, ngày, tháng, năm sinh của con người đều bị Thiên can Địa chi chi phối; mỗi giờ, ngày, tháng, năm sinh ấy được thay bằng hai chữ, tổng cộng là tám. Dựa vào tám chữ ấy, ta có thể suy đoán ra vận mệnh của một con người.

Tớ chỉ biết tứ sinh giờ Thân năm Nhâm Thân, là được 3 chữ à, chứ không biết hết tám chữ. Ai biết xem bói Tam tự thì xem cho tớ với =))

[2] Trong tiếng Trung, đại từ ngôi thứ ba chỉ nam (hắn |) và nữ (nàng |) đều đọc là [tā | tha]. Nên dù anh Du chỉ bạn Trâu là nam nhưng Cuồng ngu hiểu theo nghĩa là nữ.

[3] “Hai vị” này tất nhiên là chỉ hai bạn Hoàng Phủ Thoán và Đường Tri (Thánh y) trong ‘Nam nhi dã hội lưu lệ’. Hai người này là thế hệ trước của hai bạn Du-Ngưu bây giờ.

Thực ra hai người này đã được nhắc đến ngay đầu truyện, các bạn xem lại đoạn đầu Tự chương sẽ thấy có một đoạn thế này:

Năm thứ 170, Sùng Lãm đế cùng ái nhân Tề Lãm vương chu du thiên hạ, thoái vị nhường ngôi cho Thục vương – nay là Sùng Đức đế.

“Vị kia” là Sùng Lãm đế, còn Thánh y chính là Tề Lãm vương. Sùng Lãm đế tính cách bá đạo, võ công cao cường mỗi tội bị chứng cuồng chiếm hữu :))

(Hoàng đế hiện tại – tức cha anh Du, hình như là hoàng đệ của bạn Thoán thì phải. Tớ đọc Nam nhĩ lâu rồi nên không nhớ rõ nữa. :D)

~*~

Phương danh:

Thiết Hưởng Ngộ | | Thiết: họ thiết; Hưởng Ngộ: hướng về mặt trời ban trưa(?)

25. Chương 23

Không nói đến nội dung mấy mệnh lệnh mà Lịch vương ban ra ngay khi vừa về đến Lịch vương phủ, lại nói đến chuyện ở giờ Tí, đêm dài người vắng, Lịch vương phủ, trong phòng ngủ của Lịch vương gia.

Nếu như nói Hoàng Phủ Du vốn còn phân nửa hoài nghi thân phận của Thiết Ngưu, sau khi lột sạch quần áo của nam nhân, nhìn thấy trước ngực Cuồng nhân đeo một khối ngọc bội huyết sắc, nhìn thấy mảnh khăn lụa bấn đến mức gần như không nhận ra màu sắc hoa văn bị Cuồng nhân giấu ở trong ngực, Du đã có thể khẳng định chắc chắn Bắc nhạc cuồng nhân – người được xưng là đương kim đệ nhất cao thủ và con trâu gốc nhà y thật sự chỉ là một người!

Ấn nhẹ nhẹ lên chưởng ấn đã chuyển thành màu xanh nhạt ở hạ sườn trái của Thiết Ngưu, tuy rằng nhẹ nhưng Thiết Ngưu đang trong giấc ngủ say tựa như vẫn cảm thấy đau đớn, thân thể theo phản xạ hơi co lại.

Sờ sờ khuôn mặt của con trâu gốc nhà y, Du thầm đoán người để lại chưởng ấn trên người Thiết Ngưu là ai.

Du không lạ gì chương án này, ở trên người Thiết Ngưu, đây là lần thứ hai y nhìn thấy. Lần đầu tiên nếu như không phải đúng lúc gặp được y, có lẽ trâu ngốc đã tiêu một lần rồi.

Nắm lấy cổ tay Thiết Ngưu, cẩn thận thăm dò mạch môn của hắn. Sau thời gian khoảng một chén trà nhỏ, Du yên tâm thở ra một hơi, may mắn lần này là Cuồng ngưu, biết bị thương là phải chữa, trong khoảng thời gian trước Cuồng nhân mai danh ẩn tích ở kinh thành có lẽ chính là vì trị thương.

Nhưng ai là người làm Bắc nhạc cuồng nhân bị thương? Ai có thể đả thương đệ nhất cao thủ của vô lâm? Xem độ nông sâu của chương án lần đầu tiên, Du biết chỉ có thể là ở trong tình trạng công kích sát bên người mới có thể để lại chương án rõ ràng như vậy, nhưng ai có thể đến gần Cuồng nhân chứ?

Là nương của hắn sao? Nương hắn sao lại hạ độc thủ với hắn? Tục ngữ nói hổ dữ không ăn thịt con, nương hắn sao có thể tàn nhẫn xuống tay? ... Nương của Thiết Ngưu là ai?

Thật muốn lay tỉnh con trâu ngu xuẩn này để hỏi cho rõ những nghi vấn trong lòng... Nghĩ rồi thì làm luôn! Muốn ngủ? Chờ bản vương hỏi rõ rồi tỉnh!

“Thiết Ngưu! Người mau dậy cho ta! Ta bảo tỉnh tỉnh tỉnh!” Ta lay ta lắc ta vỗ, xem người có tỉnh hay không.

“Ừ ư... Khò khò khò.” Thiết Ngưu đang ngủ say sưa hừ hừ hai tiếng kháng nghị, chân đạp hai cái, sau đó lại về yên tĩnh.

Ta không tin là không lay tỉnh được người! Lịch vương mang theo quyết tâm xuống giường đi ra gian ngoài, tìm được ít nước còn lại sau khi rửa mặt lúc này, chạm thử, hừm, vừa khéo! Đủ lạnh!

Không muốn làm ướt giường mình, Hoàng Phủ Du ngâm khăn vải bên cạnh vào nước lạnh một lát, vớt lên, vẩy vẩy một chút liền nhắm ngay mặt Thiết Ngưu đập xuống.

Bẹp! Ngay chính giữa mặt Thiết Ngưu.

Giật mình một cái, nam nhân đang ngủ mơ màng như hơi có cảm giác, cánh tay phải nâng lên, quơ quơ chụp lấy khăn vải kéo ra, quăng sang bên giường một cách vô thức, trở mình một cái, tiếp tục ngủ.

Người kéo ra, ta lại đập vào. Lần này nhắm ngay phần thắt lưng mang đường cong đẹp mắt mà đại hán lộ ra khi nghiêng người ngủ. Ta đập!

Bẹp! Chính xác phủ lên bên hông Thiết Ngưu.

“Ừm... cầu nhàu lắm lắm.” Phát ra một đồng âm thanh không có ý nghĩa, nam nhân đang ngủ say nhắm mắt nhíu mày có vẻ không vui vươn tay sờ đến phần thắt lưng, chạm phải khăn ướt lạnh ngắt, tiện tay kéo xuống. Có lẽ cảm thấy nằm ngủ như vậy không an toàn, nam nhân lại trở mình, một lần nữa chuyển thành mặt hướng lên trên.

Hai lần không thành công, Du tức giận nắm lấy khăn ướt tựa như xả giận mà đập lên lồng ngực nở nang của con trâu dốt nát. Ta xem người có còn ngủ được nữa không! ——Du hoàn toàn quên mất ai là người chuốc Thiết Ngưu nhiều rượu như vậy.

Run run một chút, Thiết Ngưu lớn tiếng lắm lắm phản kháng, nắm lấy khăn ướt trước ngực, dùng sức ném. Có lẽ do cảm thấy lạnh, tuy rằng trong phòng đốt lò đồng ấm áp như xuân, Thiết Ngưu bắt đầu vươn tay mò loạn, xem ra hắn muốn tìm chăn đắp. Dưới sự kích thích của cái lạnh, thân thể Thiết Ngưu rõ ràng có biến hóa. Hai đầu nhũ bị nước lạnh kích thích bắt đầu cứng lên trương ra, hai hạt nho nhỏ đỏ sẫm vốn không chừa chút thu hút, lúc này đây trên nền lồng ngực màu nâu lại thật bắt mắt trên người.

Không cần thận nhìn phải sự biến hóa này, Du bỗng nhiên lại cảm thấy có chút ngượng ngùng. Chẳng biết tại sao, nhìn đến phản ứng sinh lý bình thường của một người cũng là nam nhân lại làm y đột nhiên sinh ra cảm giác ngượng ngùng kỳ quái như xem trộm bí mật của nữ tử khuê các.

Vội ho một tiếng, Du sờ sờ mũi, khoanh tay xoay người.

Thật là! Cho dù thật sự nhìn thấy nữ tử phản ứng như thế, Hoàng Phủ Du ta có lúc nào cảm thấy ngượng ngùng?

... Đúng thế! Sao ta lại phải xoay người? Ta ngưỡng chừng cái gì? Đùa sao! Lại nói, tên này còn là thê tử của ta mà!

Không đến nháy mắt Du đã nghĩ thông, đột nhiên quay người lại, đúng lý hợp tình nhìn thẳng hai hạt đậu đậu đỏ nâu. Ừm, không tệ, xem như đáng nhìn, không biết xúc cảm khi sờ vào, tư vị khi nếm thử sẽ thế nào?

Chậm chậm, trên mặt Du tràn ra một nụ cười quỷ dị rõ ràng không có chút hảo ý.

Người thích ngủ chứ gì? Không sao, người cứ chậm rãi ngủ, tốt nhất có thể ngủ thẳng một giấc đến sáng mai, như vậy bản vương cũng có thể tiết kiệm chút sức.

Hoàng Phủ đại quan nhân bây giờ đã chẳng còn vội vàng cứu tỉnh tên Thiết Ngưu không biết là Bắc nhạc cuồng nhân hay là Thiết Ngưu nữa, bởi vì chỉ chốc lát này y đã tìm được lạc thú càng hấp dẫn, càng làm cho y động tâm. Nhặt lên khăn vải bị Thiết Ngưu ném đến trên ghế đầu, thả vào nước lạnh vắt vắt, nam nhân tìm chuyện vui cười ác độc, cảm khăn ướt lạnh leo đến gần thân thể Thiết Ngưu...

Thiết Ngưu đáng thương đang ngủ say, cảm thấy trước ngực lúc nóng lúc lạnh còn có chút đau đớn, đâu biết được có người đang dùng khăn vải hết khiêu khích lại kích thích hai điểm nhỏ trên ngực hần. Hai hạt nhỏ vốn bị nước lạnh kích thích cho cứng lên giống hai viên thạch lựu nhỏ, hơn nữa có người cố ý dùng khăn vải liên tục xoa bóp, viên thạch lựu nhỏ từ từ to ra lại dần mềm lại, sau vài lần đã biến thành hai viên thịt đậu nho nhỏ căng lên trên lồng ngực nở nang. Hoàng Phủ Du thân là ngư phụ nhìn xem rất có cảm giác thành tựu! Mà Thiết Ngưu không chịu nổi kích thích, cảm thấy trước ngực tê ngứa vô cùng, vô thức mà đưa tay gãi.

Một cái gãi nhẹ này gãi nên chuyện...

Nam nhân vốn đang chơi rất vui vẻ, lại đương lúc bản khoản có nên một lần nữa ôm một nam nhân thử nghiệm cái khe hẹp ba thốn kia không[1], Thiết Ngưu người lại đúng lúc này, nhắm ngay vị trí trọng điểm mà gãi, còn vừa gãi vừa xoa! Người nói xem! Người không phải là cố ý thêm dầu vào lửa sao!

Cho nên, trong suốt quá trình Du đè trên lưng Thiết Ngưu phát ra từng đợt thở dốc thỏa mãn, y vẫn đương nhiên cho rằng kết quả này là do chính hành động chủ động câu dẫn của Thiết Ngưu tạo thành!

‘Buổi sớm tuyệt vời’. Tay phải vuốt ve làn da bóng loáng trên cái lưng rắn chắc của người ta, tay trái ôm lấy cổ người ta, đầu vạt lên thắt lưng người ta, đầu gối lên bả vai chắc nịch của người ta, cả người Du thả lỏng đến không thể thả lỏng thêm được nữa, cứ mơ hồ như vậy thở dài nói.

Cho nên.., bản vương còn muốn ngủ thêm một lát nữa.

Ngay lúc thiên hạ Lịch vương ôm lão bà một lần nữa mỹ mãn đi vào mộng đẹp, có người rút cuộc tỉnh lại từ ác mộng.

“Ư...! Đau quá!”

Thật sự là một cơn ác mộng khủng khiếp! Thiết Ngưu than thở.

Không biết sao yêm lại mơ thấy A Du đạp yêm xuống sông lại đè đầu yêm không cho lên bờ chứ? Cảm giác uống rất nhiều nước sông, thật muốn nôn! Thiết Ngưu khê nhếch miệng, cảm thấy miệng cũng đau quá.

Đáng sợ nhất chính là sau khi A Du tha hần lên bờ, vậy mà... vậy mà lại đói bụng, lấy một con dao nhọn uy hiếp hần! Ngay lúc đầu còn tưởng A Du muốn hãm hần để ăn, không nghĩ đến cuối cùng cả dao cũng không dùng, đánh gục hần xong liền cắn xé giết gặm mà ăn tươi nuốt sống hần! Lúc sau còn dùng dây thừng buộc chặt lại mấy mảnh thịt thừa của hần làm thành thịt nướng xiên...[*]

Trách không được cả người yêm đau như thế. Chẳng lẽ lúc yêm ngủ A Du trộm đánh yêm một trận?

Đúng rồi! Yêm nghĩ ra rồi! Không phải A Du, là lão đầu kia!

Đầu đau! Thắt lưng đau! Ngực đau! Ư..., một bó tuổi như vậy rồi còn đánh người nặng tay như thế! Không biết đắc tội lão chỗ nào.

Khẽ nhích, “Oa a! Nương yêm ối!”

Sao lại, sao lại... Mông yêm sao cũng đau như vậy chứ!? Chẳng lẽ yêm lại tiêu chảy? Oa oa!

“Ồn muốn chết! Câm miệng! Mới sáng sớm kêu la cái gì!” Có người phát ra tiếng lẩm bẩm phản đối.

“A Du... A Du?” Thiết Ngưu tử thân vạn phần lúc này mới chú ý tới cái dây thừng quấn chặt lấy mình thật ra là gì.

Mí mắt nam nhân hé ra một khe bé xíu, tách nửa thân trên ra xoa xoa khuôn mặt nhẵn như khổ qua chình ình trước mắt, cuối cùng dùng mắt trên đôi môi sau khi bị chính mình ra sức gặm cắn biến thành càng căng đầy trơn đỏ. Khóe miệng dường như bị y cắn sứt một chút?

“Thiết Ngưu?” Nam nhân hỏi, vẻ không chắc chắn lắm.

“A Du...” A Du nhà yêm thật đẹp! Cho dù trên người không có mảnh đồ nào!

Không cần nghĩ nhiều, biểu cảm này, ngữ điệu này hẳn là không sai, mười phần mười là cái ngọc tử mà Hoàng Phủ Du y thú về! Một khi đã như vậy...

“Người đã tỉnh, vậy bồi bản vương thêm lần nữa. Đêm qua người chỉ lo ngủ, làm hại bản vương một mình nhàm chán vô cùng!” —— Chuyện này tuyệt đối là gạt người!

Hoàng Phủ Du được thể lần tới, hai tay chống lên lồng ngực trần trụi của Thiết Ngưu nhấc nửa thân trên dậy, hai chân cứ thế ngồi khóa trên thắt lưng người ta, ánh mắt không ngừng quét lên quét xuống trên thân Thiết Ngưu, vừa ăn vừa cười tình sắc. Xem ra người này thật sự vừa lòng với kết quả cần cù cày cấy của bản thân đêm qua.

Thiết Ngưu còn chưa kịp phản ứng A Du cùng hẳn lại thêm lần nữa là ý gì, ánh mắt không cẩn thận nhìn tới cái bộ phận nào đó hẳn rất quen thuộc rủ trên bụng hẳn, đang từ từ ngẩng đầu.

Nhìn đến phản ứng buổi sáng hẳn rất quen thuộc này, Thiết Ngưu bỗng cảm thấy nửa người dưới của bản thân cũng hơi trướng lên.

“A Du, yêm muốn dậy.”

“Không được!” Trong ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu vào, nam nhân thấy vô cùng rõ ràng, hai đầu nhũ trên lồng ngực dày ẩm bị y khi dễ đến sắp mất một tầng da kia trong không khí lạnh lạnh buổi ban mai lại không sợ chết mà dần nhô lên, màu nâu nhàn nhạt vì bị ngược đãi quá độ hơi chuyển thành màu đỏ sẫm sẫm. Nhớ đến tư vị đặc thù kia, nam nhân vươn đầu lưỡi liếm môi một chút. Y thích cảm giác hai viên thịt đậu nhỏ kia lăn qua lăn lại giữa môi một chút.

Thử vươn ngón tay khảy khảy, y có chút lo lắng sẽ đùa nghịch hai hạt xinh xẻo mê người kia đến hư rụng mất.

Bép! Bàn tay nam nhân bị đẩy ra không chút khách khí. Cái loại cảm giác kia ngày càng rõ ràng làm Thiết Ngưu cuống đến mức không ngừng đưa tay đẩy người đang ngồi trên thắt lưng mình.

“Mau đứng lên! Mau cho yêm ngồi dậy!”

“Mơ tưởng!”

Bị cự tuyệt hoàn toàn như vậy làm Du bắt đầu không hài lòng. Nghiêm mặt, dưới thắt lưng dùng sức, bàn tay ép xuống, thật sự ấn chặt Thiết Ngưu trên giường, mặc cho hẳn có giầy giụa thế nào đi nữa cũng hoàn toàn bất động. Thuận tiện dùng kẽ ngón tay kẹp lấy đầu nhũ nhỏ nhỏ bên phải, ra sức nhéo một cái!

“Á! A Du ngươi làm gì vậy! Đau chết người!” Thiết Ngưu kêu to đau đớn, vội vàng gỡ ra bàn tay đang đặt trên ngực mình.

“Đau? Mới chút chút thế đã la đau, chờ tí nữa không phải ngươi muốn gào cho cả kinh thành đều nghe thấy đấy chứ!” Từ kẽ ngón tay dời đến giữa các đầu ngón tay, nam nhân cười gằn. Ta nhéo!

“A——!”

Một tiếng gào thảm dọa hai nha hoàn đang chờ ngoài cửa để hầu hạ vợ chồng vương gia rửa mặt chải đầu đến té ngã.

“Yêm muốn đi tiểu!” Thiết Ngưu vừa đau vừa cuống la to tức giận.

“Không được!”

“Yêm nhịn không nổi!”

Liếc mắt xem thường, cảm giác rõ ràng hùng phong của mình bị đại nam nhân thách thức vô cùng khó chịu! (hùng phong: uy phong giống đực =))

“Nhịn! Ngươi thử tè ra quần xem! Trước tiên làm tiền diễn, để ngươi thích ứng một chút, miễn cho đến lúc đó ngươi lại kêu đến cả kinh thành đều nghe thấy.”

“Gi?”

Nhìn thấy khuôn mặt ngốc nghếch chẳng hiểu đầu đuôi kia, tìm người nào đó bắt đầu đập nhanh. Ngẫm lại, quyết định bỏ qua tiền diễn, trực tiếp thẳng vào việc chính. Người xem bản vương suy nghĩ cho ái thể biết bao! Sớm chấm dứt một chút, miễn cho hân nhin đến hồng.

Trở người, cong lưng, nâng đùi Thiết Ngưu lên, tìm đúng chỗ, dùng tay đỡ tiểu đệ đệ của mình, nhìn nhìn độ cứng cũng không tệ lắm, nhắm ngay lối vào chật hẹp hơi lõm kia, nơi đó đang chảy ra một sợi bạch trọc, theo nhịp hô hấp mà khê khàng khấp mở, “Hắc, còn biết bày vẽ sắc tình dụ hoặc người ta? Xem bản vương lộ chút lợi hại cho ngươi nhìn!” Vào thẳng! Ép chặt!

“A a a!!! A Du người người người! A a——! Giết người rồi——!”

Từ bên trong truyền ra đủ kiểu đủ loại thanh âm, trong bốn nha hoàn có ba người đỏ mặt, một người sắc mặt trắng bệch. Chẳng lẽ vợ chồng động phòng đều đáng sợ như thế sao? Nha hoàn mặt trắng bệch sắp gả cho người ta lo lắng sợ hãi nghĩ.

“Ừm... ư, A Du... người, người sao cứ dùng cái thứ kia của ngươi cắm vào mông yêm...?” Thiết Ngưu bị làm đến có hơi mà không có sức, đến lúc này vẫn không rõ tại sao A Du lại có hứng thú với mông hân như vậy! Người xem, từ buổi sáng đến giờ y vẫn dùng cái đó không ngừng ra ra vào vào thân thể hân. Mà giữa khi đó ngay cả lúc hân thật sự nhịn không được sắp tè ra quần, A Du đại phát từ bi ôm hân đến cạnh bồn cầu để hân đi tè cũng không rút cái đó ra. Người nào đó nhờ con trâu nào đó ngốc thộn mà không thương xót sung sướng một phen, nhưng việc này lại làm cho Thiết Ngưu ngốc thộn lần đầu tiên trải qua công cuộc bài tiết thống khổ như thế dây dưa như thế. Hân thề, sau này không bao giờ để cho A Du ôm hân hoặc đỡ hân đi tè nữa!

Mắt thấy thái dương ngày đông từ đỉnh núi đã treo lên đến giữa trời, vương gia dường như vẫn không có ý nổi trống thu binh. Đám nha hoàn hai mặt nhìn nhau không biết nên làm thế nào cho phải, đây là lần đầu tiên các nàng gặp phải tình huống như thế này.

“Khụ! Vương gia dậy chưa?”

“A! Nô tỳ khấu kiến Thành vương gia.” Đám nha hoàn nhìn rõ người đến vội vàng nhún người bái kiến.

“Miễn. Vương đệ vẫn chưa dậy sao? Bản vương nghe nói... tối hôm qua vương đệ đã đón đệ tước (em dâu) trở về, nên ghé qua thăm.” Thành vương mỉm cười vẫn luôn duy trì phong độ vương giả, cùng lúc thần sắc không đổi trầm lắng nghe thanh âm vi diệu truyền ra từ trong phòng. Rất nhanh, Thành vương nhíu mày, không thể nào! Chẳng lẽ...

Vốn là Hoàng Phủ Trí tin chắc Du và tên nông dân kia tuyệt đối không thể có bất cứ hành vi nào thuộc phương diện kia, mang theo mười phần mười chắc chắn tiến đến tìm chứng cứ xác thực thuận tiện bức Lịch vương nhận hoàng vị, lúc này đây thật sự đau đầu.

Có thể nào người đang thừa nhận mưa móc hoan ái bên trong không phải tên hán tử ngốc kia không? Cho dù vì trốn tránh ngôi vị hoàng đế Du có thể miễn cưỡng ôm một tên ngốc thô kệch cùng là nam nhân, nhưng cũng không nên... nhiệt tình như vậy chứ? Xem ra mấy nha đầu này đã đứng chờ ở cửa không ít thời gian.

“Khụ! Bản vương có chuyện hỏi các ngươi, các ngươi phải thành thật trả lời!”

“Dạ.” Đám nha hoàn bất an nhận mệnh.

“Trong phòng kia người đang thừa nhận vương ân mưa móc thật là vương...”

“A Du! Ngươi có để yên hay không! Yêm sắp chết đói! Yêm muốn ăn cơm——!”

Trong phòng truyền ra tiếng rống la đói khát khát cắt ngang câu hỏi của Thành vương, cũng đập tan một tia ảo tưởng cuối cùng của Thành vương.

.

Lịch vương Hoàng Phủ Du sung sướng dị thường tay nâng chén trà xanh mắt ẩn ý cười nhìn ái thiếp ăn nuốt như lang như hổ, lúc có lúc không cũng sẽ nhìn quét một chút cái mặt nhăn như khổ qua ở đối diện.

“Ăn từ từ, lại chẳng ai giành với ngươi. Đến, quay mặt lại đây.” Du lấy ra khăn lụa, mang theo vẻ mặt tươi cười dịu dàng hù chết người, lau vết mỡ dính ở khóe miệng vương phi của y.

“Khụ khụ khụ! Du đệ, xem như ta cầu ngươi, đừng kích thích ta nữa! Biểu cảm của ngươi thật sự...” rất giả tạo, ba chữ còn lại Hoàng Phủ Trí không dám nói ra.

Trực tiếp nhét khăn lụa bị bắn vào trong tay Thiết Ngưu, tựa như bây giờ mới chú ý tới người ngồi đối diện mình là ai, Du liếc mắt hỏi: “Suýt nữa quên hỏi ngươi, Trí, ngươi đến làm gì?”

Thiết Ngưu cầm khăn lụa lau mặt tung lung một chút, cười khờ với Hoàng Phủ Trí, “Ngươi chính là Trí à, yêm từng nghe A Du nhắc đến ngươi, hẳn nói hẳn có một ca ca hữu danh vô thực, ha ha.”

“Ha ha.” Du phát hiện y càng ngày càng thích trêu chọc nhà y.

Thành vương cười gượng.

Thiết Ngưu đoán chừng bản thân không biết lại nói sai cái gì, vội vàng mắt bò mới lo làm chuồng bồ sung: “Đại huynh đệ, ngươi đừng để bụng. Muội yêm thường nói người ngốc có phúc của người ngốc, dốt nát chút cũng không có gì không tốt. Ngươi nói có phải không, A Du?”

Lịch vương nhếch miệng liêu mạng gật đầu.

“A, không phải ngươi nói nhờ ta chú ý cả nhà lão tướng quân giúp ngươi sao. Khoảng thời gian ngươi không ở đây, ta thử thám thính một phen.” Không muốn tiếp tục bị tên vương phi chả biết là ngốc thật hay ngốc giả kia lấy ra tiêu khiển, Thành vương rất nhanh nói ra mục đích thứ hai của bản thân khi đến đây.

Hừ hừ, ta chỉ biết bất luận là chuyện gì đi nữa, chỉ cần có chút liên quan đến Hoàng Phủ Du chắc chắn không phải là chuyện tốt! Ngươi xem, đang yên đang lành một người trung hậu cũng bị y vô tri vô giác luyện thành bại hoại!

“Hừm? Kết quả thế nào?” Hoàng Phủ Du bắt đầu thấy hứng thú. Y biết Trí tuyệt đối sẽ không vì thám thính được chút việc nhỏ như hạt vừng hạt đậu mà đặc biệt cất công chạy đến đây chịu nói móc. Đồng thời, y cũng cẩn thận chú ý đến biểu cảm của Thiết Ngưu.

“Ngươi cũng biết Âu Dương Phụ Thiên có hai con gái.”

“Ừm. Con gái nhỏ của lão không phải đã mất rồi sao?”

“Vậy ngươi có biết con gái nhỏ của lão chết như thế nào không?”

Huynh đệ hai người nhìn nhau một cái.

“Các ngươi toàn bộ lui xuống! Không cho gọi thì không được vào.”

“Dạ.” Đám người hầu hạ lần lượt khom người lui ra.

Thiết Ngưu vội vàng đứng lên, lau lau miệng định chạy ra ngoài. Vừa lúc, hắn đang muốn gặp đệ muội. Có thể vì đứng dậy quá nhanh, cái chỗ riêng tư nào đó không cẩn thận bị liên lụy, đau đến mức Thiết Ngưu ngay tại chỗ hít mạnh một hơi.

Vươn tay chụp lại, Lịch vương xách cổ Thiết Ngưu đang đau đến nhe răng nhếch miệng, bắt hắn nói: “Người chạy đi đâu! Ngoan ngoan ngồi một chỗ cho bản vương!”

“Yên muốn đi thăm Nhiễm Hoa với Tiểu Du Đầu.” Thiết Ngưu xoay người trừng mắt.

“Chờ lát nữa ta đi với người.” Lịch vương trừng lại.

“Người nói đó, tí nữa đừng có mà quên.” Ngẫm lại chưa chắc bản thân nhớ được chỗ đó, Thiết Ngưu quyết định nhận lời đề nghị nhưng vẫn không an tâm dặn dò thêm một câu mới bằng lòng đỡ thắt lưng chậm rãi ngồi xuống.

Nhìn thấy tư thế đỡ thắt lưng của Thiết Ngưu, Du cười như hoa nở. Nhẹ nhàng vỗ vỗ eo lưng A Ngưu, thuận tay còn rót cho hắn một chén trà nóng, nhìn hắn méo mặt cẩn thận ngồi trên ghế mới quay đầu lại đối diện với Hoàng Phủ Trí đang nhìn bọn họ trên mặt hiện vẻ ngạc nhiên không che dấu nổi.

Yên lặng nhìn chăm chú vào huynh trưởng của mình, mãi đến khi đối phương phải thấy xấu hổ mà thu lại ánh mắt đánh giá.

“Hắn là đặc biệt?”

“Người nói gì?”

“Ta nói... Khụ! Ta nói con gái nhỏ của Âu Dương Phụ Thiên không phải chết do bệnh tật như lời đồn đại bên ngoài, mà là tự sát.” Cảm thấy nhiệt độ không khí trong phòng thoáng chốc giảm xuống không ít, Trí vội vàng sửa miệng.

“Tự sát? Vì sao?”

“Tình.”

“Nam nhân là ai?”

“Người nhất định không ngờ đến.” Trí cười nói.

“Trịnh Trường Tắc?”

“Làm sao người biết?” Trí kinh ngạc.

Du nghiêng đầu nhìn thoáng qua Thiết Ngưu đang há mồm uống trà. Thiết Ngưu đang dùng một đôi mắt tràn ngập hiếu kỳ chăm chú nhìn y mà.

“Thiết Ngưu, người biết Trịnh Trường Tắc là ai không?”

“Không biết. Hắn là ai?”

Du gật đầu, bộ dạng của tiểu tử này không giống giả ngu, xem ra nếu muốn biết ân oán giữa Bắc nhạc cuồng nhân và Trịnh Trường Tắc chỉ có thể hỏi chính Cuồng nhân.

“Tình huống tỉ mỉ chi tiết ta cũng không rõ lắm. Chỉ biết con gái nhỏ của Âu Dương Phụ Thiên qua lại với Trịnh Trường Tắc trước, đời Trịnh mười năm. Nhưng sau này, chẳng biết tại sao Trịnh lại lấy đại tỷ ăn chay mười năm, chưa từng bước một bước qua đại môn là Âu Dương Nguyệt Cẩm. Không chịu nổi đả kích này, ngay ngày đại tỷ thành thân, Âu Dương Ngọc Giác uống thuốc tự sát. Vì che giấu tiếng xấu, Âu Dương lão tướng quân giả tạo tin Âu Dương Ngọc Giác ốm chết, mười ngày sau khi Âu Dương Nguyệt Cẩm thành thân mới đưa ma.”

“Với Trịnh Trường Tắc này người hiểu biết được bao nhiêu?”

“Không nhiều hơn người. Người cho người điều tra gã?”

Du giữ vẻ trầm mặc.

.

Thiết Ngưu nôn nóng muốn nhanh được gặp đệ muội, nên Hoàng Phủ Trí vừa mở miệng cáo từ, hắn đã vội vàng kéo A Du ra cửa.

Rõ ràng thấy Thiết Ngưu đi nhằm hướng, Du ôm ý xấu không mở miệng nhắc hần, ngược lại chậm rì rì theo sau, nghiên cứu tư thế đi đường kỳ quái khi hần xoải bước.

“A Du, người nhanh lên!”

“Vội cái gì, đệ muội người lại chẳng chạy đi đâu được. Chậm một chút, không phải mới vừa rồi người còn la đầu sao?”

“Ai bảo người...”

“Ai bảo ta làm sao? Nghĩ xem lúc trước không biết ai vỗ ngực nói mình tuyệt đối không sợ đau, sợ đau là con chó nhỏ?” Nam nhân cười lạnh.

“Yêm, yêm...”

“Yêm cái gì?”

“Ai nói yêm kêu đau! Yêm nói người đi nhanh lên!” Thiết Ngưu rướn cổ cái bướng, bất chấp tất cả. Vừa nói xong liền cất bước đi nhanh về phía trước – kết quả của việc cậy mạnh không hỏi cũng biết.

Ước chừng một nén nhang sau, hai người không thể không ngồi xuống trong một quán trà nhỏ cách Lịch vương phủ chỉ một dãy phố, nói cách khác là cách phủ tướng quân không đến một dãy phố.

Hảo tâm một cách cố ý yêu cầu chủ quán lấy ra một tấm đệm dày, Du cười cứ như đoạt được cái gì. Những người không biết y đều đoán, phải chăng vị quý công tử này cưới được công chúa hay đạt được vương vị, nếu không sao có người có thể cười đắc ý như thế lại rạng rỡ như vậy, ngoài ra hình như còn có chút dâm đảng?

“Thiết Ngưu, nương người gọi là gì?”

“A?” Bị hỏi bất ngờ Thiết Ngưu không kịp phản ứng.

“Ta hỏi nương người gọi là gì, còn cả tên của đa người nữa.”

“Nương yêm gọi là nương yêm thôi, không thì gọi là gì? Ồ mà yêm nhớ rõ còn có người gọi bà Thiết thị.”

Thở dài, nam nhân nếm được mật ngọt không biết từ chỗ nào đào ra được kiên nhẫn vô hạn, hỏi kiểu hướng dẫn: “Người còn nhớ đa người gọi nương người là gì không? Ngoại trừ cách gọi mẹ lữ nhỏ ra!”

Nghe A Du nhắc đến đa đa của mình, sắc mặt Thiết Ngưu có chút thay đổi, ngây ngẩn nửa ngày không biết đang suy nghĩ gì.

Hần nghĩ một lúc lâu mới gãi gãi đầu, xê dịch cái miệng không thoải mái đáp: “Đa yêm có đôi khi gọi nương yêm là ‘Nguyệt nhi’, nhưng nương yêm không thích đa yêm gọi bà như vậy, cũng không thích đa gọi bà là ‘mẹ lữ nhỏ’, cho nên đa yêm đều gọi bà là... ‘này’...”

“Cứ vậy người chưa từng nghe tên họ đầy đủ của nương người? Tỷ như tên bà trước khi xuất giá.”

Thiết Ngưu lắc đầu.

“Thiết Ngưu.”

“Ơi?”

“Nương người còn sống không?”

Thiết Ngưu há to miệng.

Sau một lúc lâu, “Sao, sao người biết được?”

“Người nói với ta, nói lúc người vì lý do gì đó biến thành một nam nhân khác.”

Du lặng lẽ nhìn chăm chú vẻ mặt biến đổi của tên nông dân dần dần tiến vào lòng y này.

Hần là đặc biệt? Y nhớ tới câu hỏi của Trí.

Hần là đặc biệt sao? Tựa như Tề Lãm vương là đặc biệt với Hoàng gia gia sao? Du hỏi chính mình như vậy.

“A Du, ngươi nói gì? Yêm không hiểu.” Thiết Ngưu phiền não dùng sức kéo vành tai.

Khe khẽ thở dài, Du không muốn tiếp tục bức hấn. Quên đi, chỉ cần y muốn biết thì sớm hay muộn y cũng sẽ biết, cần gì phải bức ép tên ngốc này chứ?

“A Du người nhìn kia!” Thiết Ngưu mời rồi còn tràn đầy phiền não, đột nhiên đầy mặt hưng phấn nhìn phía ngoài cửa sổ.

“Có chuyện gì thế? Người nhìn thấy ai?” Du cũng tò mò ngó sang.

Chỉ thấy cách phủ tướng quân chừng hơn trăm thước có một cỗ kiệu dừng lại, có bóng lưng một vị phụ nhân được hai nha hoàn đỡ đang biến mất chỗ đại môn.

“Là ai?”

“Người không thấy? Là đại lão bà của đại quan kia chứ còn gì! Chính là đại quan mời yêm môn(chúng ta) ăn cơm, trong nhà có nữ yêu tinh ấy!” Không nghĩ tới ở kinh thành có thể gặp được người quen, nhìn nhìn bốn phía xác định nữ yêu tinh không đến cùng, Thiết Ngưu ghé vào tai A Du nhỏ giọng báo cáo.

Chính thê của thái thú Nhạc Dương? Ắ đến kinh thành làm gì? Sao ả lại vào phủ tướng quân? Ắ quen người trong phủ tướng quân? Lịch vương đoán chừng Thiết Ngưu hẳn không nhìn nhầm người, nghe được trong đầu mình truyền ra tiếng chuông cảnh báo.

Bỗng nhiên, Lịch vương anh tuấn nở nụ cười. Y nghĩ, y cực thích trêu chọc kẻ tai nói nhỏ với mình.

Ngoắc ngoắc ngón tay, ý bảo Thiết Ngưu nghiêng đầu lại đây.

Nam nhân khẽ sát vào cái đầu to tướng kia, nhỏ giọng nói: “Chúng ta đến phủ tướng quân chơi được không? Ta nhớ trong hoa viên phủ tướng quân có trồng hoa quỳnh, lúc này cũng đã đến mùa hoa nở, không chừng may mắn gặp được, chúng ta có thể được thấy kỳ cảnh hoa quỳnh chợt nở.”[2]

“Hoa quỳnh? Phủ tướng quân? Được thôi! Yêm muốn đi! Oa a!” Thiết Ngưu đang hưng phấn bỗng kêu lên một tiếng quái dị, hai tay vội che, bưng kín vành tai của mình.

Đưa lưỡi liếm hàng răng trắng như tuyết của mình một cái, nam nhân làm ra vẻ chưa từng xảy ra chuyện gì, vỗ vỗ tà áo đứng dậy.

“A Du, ngươi, ngươi, ngươi...” Thiết Ngưu che vành tai, biểu cảm quái dị.

“Người có đi không nào?”

“Người đói bụng rồi?”

“...Phải! Chúng ta đi phủ tướng quân ăn cơm chiều!” Buổi tối về ăn ngươi! Nam nhân liếc mắt ngấm nhìn “ái thê” cười âm hiểm.

“Ha ha, thật tốt quá, đây là lần đầu tiên yêm đến phủ tướng quân mà! A Du, yêm có thể mang tiểu đệ tiểu muội đi cùng không? Đúng rồi, người nói trong phủ tướng quân sẽ có thật nhiều quan binh đứng gác chứ? Yêm môn có khi nào bị đánh loạn đuổi ra ngoài không? Tướng quân trông như thế nào? Có thật là thân cao hơn ba trượng, đầu lớn như ngưu, mắt to như bầu, lưng mang măng xà làm đai, chân mang...”

Thiết Ngưu còn muốn tiếp tục tưởng tượng, Du chịu không nổi xoay người gọi chủ quán tính tiền.

Phủ tướng quân đáng thương cách hơn trăm thước kia, tuyệt đối không ngờ được đến giờ cơm chiều phải nghênh đón hai vị khách nhân đã đặc biệt lại còn không thể đắc tội như thế.

~*~

[1] Khe hẹp ba thốn: chỗ í đó, chỗ để đi vào í, ừ thì hí hí, hậu đình í.

Thốn là một đơn vị đo chiều dài, có nhiều cách giải thích và quy đổi cho đơn vị này. Tổ chọn một trong những cách quy đổi theo Đông y mà tổ biết là thế này.

1 thốn = bề ngang của ngón tay cái

1,5 thốn = bề ngang của 2 ngón trỏ và giữa

2 thốn = bề ngang của 3 ngón tay trở, giữa và áp út

3 thốn = bề ngang của 4 ngón tay trở, giữa, áp út và út

Quy tắc được áp dụng đo đồng thân (tay người nào thì đo cho chính người đó).

Còn trong trường hợp chương 23 của chúng ta, tâm hồn trong sáng của tở nghĩ đến cách giải thích thế này: ‘khe hẹp ba thốn’ nghĩa là khe í nhét được 4 ngón tay trở, giữa, áp út và út. (sinh động, trực quan, dễ hiểu *cười lẫn lộn*)

[2] Hoa quỳnh chột nở (| đàm hoa nhất hiện): chỉ cảnh hoa quỳnh sớm nở tối tàn, cũng ẩn dụ sự vật mau sinh mau diệt.

Bạn nào nghĩ ra được cách dùng từ hay hơn chỉ tở với nhỏe.

26. Chương 24

Phủ tướng quân tuy bị nổ một nửa nhưng khí thế trước đây vẫn không giảm bao nhiêu. Biết được Lịch vương giá lâm, Âu Dương lão tướng quân vừa nghiêng ngấm tâm ý của hoàng thượng vừa sai người mở rộng cổng chính nghênh giá.

Vượt qua cổng chính, đi qua một con đường thẳng tắp lát đá vuông xanh trắng đủ rộng cho hai chiếc xe ngựa đi song song, bước qua bậc cửa đại sảnh, trải qua mấy hoa viên đình đài lầu các lớn nhỏ, xuyên qua chính sảnh, hai người Hoàng Phủ Du đi cùng nhạc tể lão tướng quân, ngồi xuống trong nghị sự đường rộng lớn có thể chứa hơn trăm người. (nhạc tể: bố vợ và con rể)

Du không giới thiệu thân phận của Thiết Ngưu với đám người lão tướng quân, đang lúc Âu Dương tướng quân nghĩ rằng Thiết Ngưu chỉ là thị vệ tùy thân của Lịch vương nên chưa sắp xếp chỗ ngồi, Du đã để Thiết Ngưu ngồi vào ghế thái sư ngay bên phải mình, cùng nhau nhìn về phía nhạc tể lão tướng quân ngồi ở ghế dưới.

Âu Dương nhạc tể nhìn nhau một cái, đều nhận thấy vẻ kinh ngạc cùng khó hiểu trong mắt đối phương, hiển nhiên hai người đều không biết nhân vật có thể cùng đứng cùng ngồi với Lịch vương là ai.

Ngay lúc Âu Dương nhạc tể âm thầm đánh giá Thiết Ngưu, Hoàng Phủ Du cũng đồng thời quan sát biểu cảm của người đi cùng.

Kỳ quái, sao con trâu ngốc không lo lắng thấp thỏm chút nào, cũng không liên mồm hỏi y lung tung? Biểu cảm tò mò thì có nhưng không hề có cái vẻ bất an sợ hãi của đám nông dân được vào thành, mà lại xen lẫn vẻ kinh ngạc hệt hăng rất phức tạp.

Chẳng lẽ theo bản năng, Thiết Ngưu biết mình từng đến nơi này, cho nên mới biểu hiện ra bình thường như thế? Hay là...? Nhất thời lòng Du ngổn ngang trăm điều không lời giải thích.

Thiết Ngưu lúc này, nói thật là, vô cùng thất vọng.

Hắn sờ sờ tay vịn ghế thái sư, thầm nghĩ phủ tướng quân cũng chả khác nhà A Du là bao.

Yên còn tưởng phủ tướng quân phải ghê gớm lắm, có thật nhiều vàng ngọc huy hoàng.

Trước kia nghe người trong thôn nói trong nhà đại tướng quân đều nuôi sư tử, nuôi hổ hay mấy loại chim thú dững mãnh, đá lát đều khắc từ cẩm thạch, cửa sổ đều điêu từ bạch ngọc, tất cả bàn ghế cũng đều nạm vàng khắc bạc, trong phủ mỹ nữ như mây, nơi nơi đều là tiếng ca tiếng sáo, mỗi hai bước lại có thể nhìn thấy một quân sĩ mình mặc khôi giáp tay cầm bảo kiếm.

Thế nhưng, phủ tướng quân trước mắt này... giống y nhà A Du, chẳng qua mái hiên lớn hơn cao hơn một chút, gian phòng rộng hơn một chút, dọc đường đi cũng chả thấy tở nha hoàn nào, càng chẳng nói gì

đến dị thú quý hiếm, ghé ngồi dưới mông cũng chỉ làm bằng gỗ, thêm được cái đệm lót bằng lông mà thôi. Trong phòng A Du, cái đệm lông kia còn là nguyên một tấm da bạch hổ, uy phong hơn thế này nhiều!

Mà sau khi biết đại bá thoát nhìn khá rần chắc kia chính là đại tướng quân Âu Dương Phụ Thiên danh chấn thiên hạ, ảo tưởng trước đây về đại tướng quân của Thiết Ngưu tức thì bị chấn động đến sụp đổ hoàn toàn.

Thiết Ngưu trộm nhìn từ trên xuống dưới từ trái qua phải vị đại bá đang nói với A Du mấy chuyện mà hần không thể hiểu nổi.

Đại bá này thoát nhìn chả khác gì đa (cha) Cửu Đản trong nhà có hai còn lừa với hai con trâu, chẳng qua quần áo mặc trên người đẹp hơn thôi.

Lại nhìn tên thư sinh mặt trắng đứng bên cạnh lão... Thiết Ngưu đột nhiên sầm mặt, mất hứng.

Tên này thoát nhìn cứ như một trận gió thổi qua cũng có thể đổ, hai con mắt đen thui lù, vừa nhìn đã biết một bụng xấu xa. Người xem ánh mắt gã nhìn A Du kia, đầy mặt đều là ý xấu!

Này! Người nhìn cái gì hử! Người còn dám nhìn!

Yêm trường! Trường chết người! Không cho phép người nhìn A Du nhà yêm! Hần là của yêm!

“Khụ! Thiết Ngưu?” Hoàng Phủ Du có chút nhịn không được, nào có người nào nhìn người khác như người, không thấy con rể tướng quân nhà người ta đã xấu hổ muốn chết rồi sao?

Không phải là tiểu tử nhìn thấy Trịnh Tường Tắc nhớ tới điều gì chứ? Nếu quả thật như vậy, được lắm.

Yêm trường thế mà người còn nhìn! Đôi tay nắm tay vịn khe siết, trong mắt Thiết Ngưu bùng lên ngọn lửa hừng hực.

Hừ hừ! Đừng tưởng yêm gốc là có thể bắt nạt yêm! Vợ yêm ai cũng đừng mơ chiếm lấy! Yêm thêm quan tâm người là con rể tướng quân hay là Long vương bốn bể! Cho dù người là ông trời, cũng không thể động đến một cái lông tơ của vợ yêm!

“Thiết Ngưu?” Tay phải của Du phủ lên mu bàn tay trái của Thiết Ngưu.

“Khụ, vương gia, hạ quan đã cho chuẩn bị xong tiệc rượu ở Phượng đình, nếu vương gia không chê, xin dời giá đến Phượng đình.”

Âu Dương lão tướng quân không biết con rể mình đắc tội vị khách quý tên Thiết Ngưu này ở đâu, trước khi mọi chuyện còn chưa đến mức không thể vãn hồi, lão tướng quân định bụng tìm hiểu chút tin tức từ Lịch vương trong tiệc rượu.

Đối với việc Lịch vương đột nhiên tới chơi lần này, trong lòng Âu Dương Phụ Thiên không phải là bất an bình thường. Dựa theo kinh nghiệm làm quan nhiều năm của lão, lão biết có chuyện gì đó sắp xảy ra, hơn nữa rất có thể là đại sự gây bất lợi cho Âu Dương Phụ Thiên lão!

Suy nghĩ một lát, Lịch vương nhận lời mời của lão tướng quân. Y muốn nhìn xem tình thế này đến cũng sẽ phát triển như thế nào, huống chi y cũng có một số việc cần thăm dò từ Âu Dương nhạc tể.

Âu Dương nhạc tể cùng Hoàng Phủ Du, hai bên đều mang tâm tư riêng đi về phía Phượng đình.

Trên đường đến Phượng đình, Thiết Ngưu luôn một mực dính chặt bên người Hoàng Phủ Du, thật sự không chịu cách rời nửa bước.

“Người sao vậy?” Du nghiêng người thì thầm.

“Không sao!” Thiết Ngưu hận không thể dán cả người lên lưng A Du, hần luôn có cảm giác phía sau có hai ánh mắt gian tà đang nhìn bọn hần.

“Người cảm thấy Trịnh Tường Tắc là người thế nào?” Lịch vương hiển nhiên không quan tâm Âu Dương nhạc tể có thể nghe được bọn hần thì thầm, biết rõ bọn họ ở ngay phía sau cách không đến năm thước, vẫn dò hỏi Thiết Ngưu.

“Ai?”

Du khẽ cười ra tiếng, “Chính là cái kẻ bị người nhìn chăm chăm đến mức không dám nhìn lại đó!”

“Úc, người nói tên thư sinh già mặt trắng kia?” Giọng Thiết Ngưu cũng chẳng nhỏ gì, tuyệt đối có thể làm cho người ở phía sau nghe được rõ ràng từng chữ.

“Ha ha, hần chọc giận người lúc nào, làm người khó chịu với hần như thế?” Du nghiêng đầu suy đoán chút chua ngoa trong câu nói của Thiết Ngưu đến từ đâu.

Quay đầu lại liếc liếc, thuận tiện lại hung hăng trừng mắt một cái với Trịnh Tường Tắc đang yên lặng đi đường, Thiết Ngưu lặng lẽ giữ chặt bàn tay phải Du giấu trong ống tay áo, khẽ sát tai Du nói nhỏ: “Yên sẽ bảo vệ người, người yên tâm!”

Lịch vương Hoàng Phủ Du quay đầu đối mặt với tên hán tử gốc gác, nhìn thật sự nghiêm túc một lúc lâu, bỗng nhiên ngừng đầu cười rộ.

“Hảo hảo hảo! Có thiên hạ đệ nhất cao thủ bảo vệ ta, Hoàng Phủ Du ta lo gì không thể sống lâu trăm tuổi!”

Thiết Ngưu nghe được những lời này, biết A Du lại như mọi khi, cố ý châm chọc hần, cũng không thêm để ý, chỉ cười ngây ngô, thầm nghĩ mặc kệ người có tin hay không, cả đời này yên nhất định bảo vệ người!

Bên kia, Du vừa mới dứt lời, đã có người ngẩng phắt đầu nhìn thẳng bóng lưng Thiết Ngưu. Bởi hoàn toàn không ngờ người nọ sẽ xuất hiện bên người Lịch vương, nên ngay từ đầu không hề liên tưởng rằng hần trước mặt với người nọ, nhưng giờ vừa nhìn, quả nhiên càng nhìn càng giống!

Khuôn mặt một người có thể che giấu, nhưng thân hình hần không thể thay đổi được chỉ trong ngày một ngày hai.

Việc này là thế nào? Sao bọn họ lại liên hợp với nhau? Không phải Bắc Nhạc cuồng nhân luôn luôn đơn đao độc mã sao, không đầu quân cho bất cứ kẻ nào sao, sao hần lại bắt quan hệ với người trong hoàng tộc?

Chẳng lẽ triều đình đã biết điều gì, cho nên hoàng tử Hoàng Phủ Du – thân là người có khả năng kế thừa ngôi vị hoàng đế nhất mới mời Cuồng nhân làm bảo tiêu? Rút cuộc hôm nay bọn họ đến đây vì chuyện gì?

Chẳng lẽ có người để lộ phong thanh? Cho nên lúc này đây bọn họ mới đột nhiên vào phủ tướng quân, hơn nữa đúng thời điểm hơn phân nửa kiến trúc trong phủ bị hủy vẫn chưa kịp xây lại?

Nhớ tới vị trí bị Cuồng nhân dùng pháo chắn thiên làm nổ ngày đó, lưng nam nhân dần dần toát ra hàn khí.

Trong tiệc rượu, không để ý lão tướng quân ám chỉ hay trực tiếp dò hỏi thân phận chân thật của Thiết Ngưu, Hoàng Phủ Du một mực kéo đề tài nói chuyện ra khỏi người Thiết Ngưu.

Ly chén khẽ chạm, môi miệng khẽ mím, không ai nhìn ra được đến cùng Lịch vương có thật sự uống rượu ăn điểm tâm hay không. Thế nhưng Thiết Ngưu lại ăn miếng to uống ngụm lớn, có người đưa đĩa rau cho hần, hần liền tống vào miệng không hề khách sáo.

Làm một hành động che mắt, tùy tay thả một viên thuốc giải độc vào bát trà của Thiết Ngưu, nhìn hần một hơi uống hết, Du ngẩng đầu dò hỏi lão tướng quân: “Bản vương nghe nói cách đây không lâu phủ lão tướng quân bị người làm nổ bằng hỏa dược, hiện giờ nhanh chóng tu sửa tựa như đã gần xong. Nếu có chỗ nào cần tiểu vương giúp, cứ nói ra, đừng khách khí.”

“Không dám. Làm phiền vương gia hỏi đến, thật sự làm cho hạ quan xấu hổ. Những chỗ bị hủy hôm đó chẳng qua chỉ là vài phòng ốc lầu các không quan trọng và một khu hoa viên. Hiện giờ trừ hoa viên nhất thời chưa thể khôi phục lại cảnh sắc ngày xưa, những nơi khác tạm thời đều không nhìn ra vẻ khói súng lúc trước.” Lão tướng quân ở bên kia vội vàng cúi đầu trả lời.

“Hừm? Lão tướng quân có biết người chạy đến phủ tướng quân gây sự không? Hơn nữa vì chuyện gì?” Du tựa như hồ hững mỗ miệng hỏi.

“Này...” Âu Dương Phụ Thiên khó xử liếc nhìn con rể mình.

“Khụ, bẩm báo vương gia, là hạ quan không tốt, làm liên lụy đến nhạc phụ đại nhân.” Trịnh Tường Tắc chủ động mở miệng chịu tội thay.

“Nếu không ngại, không biết Trịnh đại nhân có thể nói cho bản vương rút cuộc là vì chuyện gì không? Nếu như việc này liên quan đến chuyện lớn, biết đâu không chừng bản vương có thể giúp đỡ một phần.”

“Đa tạ vương gia quan tâm.” Trịnh Tường Tắc ôm quyền thi lễ, dừng một chút, về mặt thống khổ thuật lại: “Vương gia đã hỏi, hạ quan không dám không nói. Việc này hạ quan thật không rõ nguyên do, hạ quan cũng không rõ đã đắc tội lãng khách giang hồ như thế nào, làm hấn nhiều lần tìm hạ quan gây sự, lần này lại tìm được phủ tướng quân làm ra chuyện lớn mất đầu như thế!”

Theo hạ quan biết, lãng khách giang hồ này hình như có một ngoại hiệu là Bắc Nhạc cuồng nhân gì đó, cũng có người xem hấn là đệ nhất cao thủ trong thiên hạ, không biết vương gia có từng nghe qua về người này?”

“Đương nhiên, bản vương chẳng những từng nghe nói về người này, còn biết Cuồng nhân này từng ở hồ Động Đình làm Trịnh đại nhân mất mặt ngay trước mặt dân chúng Nhạc Dương mà phải không?” Một câu nhanh trí của Hoàng Phủ Du không những tránh được trả lời thẳng câu hỏi của Trịnh, đồng thời còn ném trả lại Trịnh một vấn đề lợi hại trí mạng.

Trịnh Tường Tắc hiển nhiên không phải hạng người dễ sơ hở, không hề luống cuống tay chân vì câu hỏi bất ngờ của Lịch vương, sắc mặt chỉ càng thêm đau khổ hồi đáp: “Không giấu giếm vương gia, quả thật Cuồng nhân kia làm cho hạ quan vô cùng mất mặt ở hồ Động Đình.”

“Vương gia, hạ quan cũng từng hỏi khuyến tế nhiều lần, hỏi hấn rút cuộc đắc tội lãng khách giang hồ này lúc nào, nhưng khuyến tế cũng nói không được nguyên do, vẫn xin vương gia minh xét.” Lão tướng quân mất thấy lời lẽ của Lịch vương với con rể có phần sắc bén, ở bên cạnh vội vàng hòa giải. (khuyến tế: con rể, với cách nói khiêm tốn thường thấy ở người Trung Quốc, tương tử như khuyến tử là con trai, khuyến nữ là con gái)

“Ha ha, lão tướng quân xin cứ yên tâm, lần này tiểu vương đến đây chỉ là đến xem rút cuộc phủ tướng quân bị tổn hại có nhiều không, xem có chỗ nào không sửa được chẳng, không phải đến vấn tội. À, đúng rồi, Trịnh đại nhân, ngài đi qua Nhạc Dương, có từng tiếp kiến thái thú Nhạc Dương không?”

“Thái thú Nhạc Dương? Không, không có. Hạ quan chưa từng gặp thái thú đại nhân. Lúc ấy chỉ là đi ngang qua Nhạc Dương, nhạc phụ đại nhân có ý không muốn kinh động quan phủ các nơi, tức là miễn lễ cho bọn họ, cũng không làm phiền quan phủ các nơi.” Không hề có chút do dự nào, Trịnh Tường Tắc trả lời ngay.

Âu Dương lão tướng quân ở bên cạnh phụ họa, biểu hiện tuyệt nhiên chưa từng gặp thái thú Nhạc Dương.

“A? Thật sao, thế này hơi lạ. Thiết Ngưu, lúc này ở trên đường, có phải người thấy phu nhân thái thú Nhạc Dương xuống kiệu trước phủ tướng quân, còn vào trong phủ tướng quân không?” Biểu cảm trên mặt Du hoàn toàn là vẻ không thể tưởng tượng nổi, nhìn về phía Thiết Ngưu đã ăn xong đang lau miệng.

“Đúng vậy, yem không nhìn nhầm đâu! Phu nhân thái thú kia thật sự đi vào phủ tướng quân.”

“Thiết đại nhân biết vị phu nhân kia? Thật sự không nhìn nhầm?” Âu Dương lão tướng quân dò hỏi thật cẩn thận.

“Không, yem sẽ không nhìn nhầm. Lúc ở Nhạc Dương, nàng còn chiêu đãi bọn yem ăn cơm, yem sẽ không nhận lầm nàng!” Thiết Ngưu vô tâm chỉ biết kể lại sự thật, một mực chắc chắn nữ nhân hấn nhìn thấy chính là phu nhân thái thú.

“Lúc ấy Thiết đại nhân đang ở Nhạc Dương?” Trịnh Tường Tắc ánh mắt lộ vẻ hồ nghi, mở miệng xác nhận.

“Ừ.” Thiết Ngưu không muốn để ý Trịnh Tường Tắc, lười biếng ừ đại một tiếng.

Du mắt đậm ý cười, về mặt bí hiểm nhìn hai người nhạc tế lão tướng quân, nhìn lão tướng quân từ trên xuống dưới tâm lý bất an.

“A! Hạ quan nhớ ra rồi. Đúng thật là phu nhân thái thú Nhạc Dương có liên quan đến phủ tướng quân, nhạc phụ đại nhân, ngài nhớ Như Hồng không?”

“Như Hồng?” Trời rét căm căm, lão tướng quân lấy khăn tay lau trán.

Du thấy lão tướng quân như thế, không khỏi than nhỏ một tiếng trong lòng, thầm nghĩ, ăn cơm thái bình nhiều quá, nam nhân dũng mãnh gan góc phi thường năm đó giờ đây đã biến thành một lão nhân tham sống sợ chết, chỉ một lòng cầu bình an.

Có lẽ, vị trí đại tướng quân này nên đổi người.

“Đúng vậy, Như Hồng. Chính là nha hoàn bên người Nguyệt Cầm trước kia, sau đó được gả ra ngoài.” Trịnh nhắc nhở nhạc phụ.

“A, là nàng ta, ta nhớ ra rồi. Sao vậy?”

“Bẩm báo vương gia, không phải hạ quan cố ý giấu giếm, thật sự là nhất thời không đến. Hạ quan cũng không biết Như Hồng này gả cho người nào, chỉ nghe tiện nội ngẫu nhiên nhắc qua, nói Như Hồng có phúc khí, gả cho một thư sinh trúng cử nhân lại còn làm quan. (tiện nội: vợ, cách gọi khiêm tốn)

Bởi vì Như Hồng kia cùng tiện nội lớn lên, tình cảm sâu đậm, sau khi lập gia đình vẫn xem phủ tướng quân như nhà mẹ, thường xuyên quay về thăm tiện nội. Nhưng hạ quan thực sự không biết người Như Hồng gả cho là người phương nào, cũng không biết hôm nay nàng ta vào phủ tướng quân.”

Trịnh Tường Tắc nghĩ nghĩ, sợ Hoàng Phủ Du không tin, lại bổ thêm một câu: “Chuyện của nữ nhân các nàng, hạ quan cũng không hỏi đến.”

Âu Dương lão tướng quân ngồi bên nghe con rể giải thích một phen, nhin không được thở ra một hơi.

“Vương gia, ngài có muốn khuyển nữ cùng nha hoàn Như Hồng kia ra diện kiến không ạ?”

“Không cần. Lão tướng quân, tối nay làm phiền ngài đã lâu, tiểu vương...” Mục đích đã đạt được, Du muốn cáo từ rồi đi, đang định mở lời, lại phát hiện dưới gầm bàn Thiết Ngưu không ngừng giật tay áo y.

Liếc về phía tên ngốc to đầu, dùng ánh mắt hỏi: chuyện gì?

“Hoa quỳnh, A Du, hoa quỳnh!” Thiết Ngưu chưa từng thấy hoa quỳnh, đương nhiên không muốn đánh mất cơ hội tốt như thế, từ lúc bước qua đại môn phủ tướng quân, chỉ cần đi qua một hoa viên, hắn ngay lập tức rướn cổ tìm xem hoa quỳnh trông như thế nào.

“Ha ha, có phải Thiết đại nhân muốn ngắm hoa quỳnh trong tiểu phủ? Đáng tiếc hoa viên có trồng loại hoa quỳnh này đã bị lãng khách giang hồ kia làm nổ tung hơn phân nửa, hoa quỳnh còn lại hiện giờ chẳng được bao cây, hơn nữa còn không biết năm nay có thể nở hoa hay không.” Lão tướng quân thở dài mang chút tiếc hận.

“Không sao, yem chỉ muốn nhìn một chút xem hoa quỳnh trông như thế nào, chỉ cần có một cây là được. A Du, bọn yem đi xem được không?” Thiết Ngưu dùng ánh mắt cầu xin.

Chịu không nổi cặp mắt to trong suốt như bé gấu của hắn, Lịch vương cười khổ một tiếng, có lỗi nhìn về phía Âu Dương lão tướng quân.

“Lão tướng quân, không biết có thể làm phiền hay không?”

“Không! Đương nhiên không. Chỉ cần vương gia và Thiết đại nhân không chê, hạ quan lập tức cho người thấp đèn trong hoa viên. Người tới!”

“Nhạc phụ đại nhân!”

Âu Dương lão tướng quân vừa mở miệng gọi người, Trịnh Tường Tắc bỗng đứng bật dậy.

“Có chuyện gì?” Mặt Âu Dương Phụ Thiên thoáng hiện nét không vui, hỏi con rể.

“Nhạc phụ đại nhân, hiện giờ đại hoa viên vẫn còn rất lộn xộn, đám thợ thủ công vẫn chưa sửa sang lại đàng hoàng, con nghĩ chỉ sợ tối nay không thích hợp để vương gia thưởng thức...”

“Vẫn chưa sửa xong? Việc sửa sang đại hoa viên không phải do con toàn quyền phụ trách sao? Lần trước ta hỏi con, không phải con nói đã tu sửa gần xong, chỉ cần trồng lại hoa cỏ nữa thôi sao.” Đại tướng quân mắt húng rõ ràng.

“Vâng, là do con thấy trách. Nhưng mà nhạc phụ đại nhân, ngoài cây cối hoa cỏ, trong vườn còn có hòn non bộ, cát đá các loại vẫn chưa đắp xong, bùn bẩn trong hồ nước cũng chưa lọc, theo như con thấy thật sự không thích hợp để vương gia bước vào làm bẩn chân người.” Trịnh Tường Tắc khom lưng đến mức không thể khom hơn được.

“Đã vậy... vương gia, ngài thấy đấy, hay là để hôm khác...” Âu Dương lão tướng quân do dự nhìn về phía Lịch vương, thầm nghĩ con rể đã nói đến mức này, Lịch vương hẳn sẽ không còn thấy hứng thú.

“Đành vậy. Chỉ là đi ngắm vài bông hoa quỳnh mà thôi, không cần làm to chuyện, xem xong chúng ta đi ngay.” Trong nụ cười của Du dường như thấp thoáng ẩn giấu điều gì.

Người càng không cho ta vào, ta lại càng muốn vào. Bây giờ nghĩ lại, Cuồng nhân không phá nổ chỗ nào, cố tình muốn làm nổ hoa viên của người đã là chuyện vô cùng kỳ lạ! Hơn như nửa thái độ của Trịnh Tường Tắc người, nếu hoa viên này không có vấn đề mới là lạ ấy!

“Vương gia, như vậy đi, hôm sau hạ quan cho người đưa mấy gốc quỳnh còn lại kia đến vương phủ, người làm vườn chăm sóc hoa quỳnh thường ngày cũng đưa theo luôn, ngài thấy thế nào?” Trịnh Tường Tắc vẫn cố giãy giụa. Cho dù làm thế sẽ khiến Lịch vương đa nghi kia hoài nghi nhưng cũng chỉ đành vậy.

Gã không muốn thất bại trong gang tấc. Trời biết trong lúc đèn tắt lửa tối thế này Lịch vương đa mưu túc trí kia sẽ nhìn ra dấu vết gì trong hoa viên. Phương pháp phòng thủ tốt nhất lúc này là không để cho y bước vào, chờ gã chuyển hết mấy thứ bên trong đi, đến lúc đó cho dù y phái người đến soát phủ điều tra, gã cũng sẽ không lo bại lộ điều gì.

“Trịnh đại nhân không muốn cho bản vương vào hoa viên du ngoạn một lần như thế, phải chăng trong hoa viên kia dấu cái gì không thể cho người khác thấy? Tỷ như...” Hoàng Phủ Du chậm rãi đứng lên.

“Vương gia mời! Người đâu, thắp đèn hoa viên!” Âu Dương lão tướng quân bị một câu của Hoàng Phủ Du dọa sợ tới mức toát mồ hôi lạnh, đẩy con rể qua một bên, sai người thắp đèn, chủ động dẫn đường đến đại hoa viên.

Tuy lão lớn tuổi nhưng chưa đến nỗi muốn tự hủy tương lai, nói chi đến bị soát nhà tịch biên diệt tộc!

Thiết Ngưu không hiểu chuyện gì đang xảy ra, không rõ sao A Du lại cười âm trầm như vậy, trên đường đến hoa viên cứ nhìn theo y mãi.

“Sao?” Du quay đầu nhìn hắn.

“A Du, người cười thật sự âm hiểm!” Thiết Ngưu lắc đầu thở dài. Vợ nhà hắn cái gì cũng tốt, chỉ là ôm một bụng âm mưu.

Không khách khí đưa ngón tay búng trán con trâu ngốc, Du gần giọng nói: “Người khác đều có thể nói, riêng người không được!”

“Sao không!” Thiết Ngưu bất chấp có người ngoài ở đây, che trán lớn tiếng kháng nghị.

“Sao không? Khi nào về ta cho người biết!” Thiên hạ Lịch vương ngang ngược nói.

Trịnh Tường Tắc chậm rãi đi theo phía sau vừa suy đoán quan hệ của hai vị đi trước, vừa âm thầm tính toán xem phải xử lý tình hình đột phát này làm sao, cũng như dọn dẹp tàn cục thế nào.

Ngay lúc lão tướng quân nhiệt tình giới thiệu loài hoa hiếm có trong thiên hạ với Thiết Ngưu, Lịch vương tách khỏi hai người, một mình dạo bước trong hoa viên tối mờ.

Trịnh Tường Tắc đứng cạnh lão tướng quân, thời thời khắc khắc chú ý hành động của Lịch vương.

Thấy y dừng bước bên cạnh tòa núi giả nào đó, tim Trịnh đập thình thịch; thấy y rời núi giả đến bên hồ nước chú tâm quan sát, trong lòng Trịnh lại âm thầm cười lạnh; thấy y đột nhiên giẫm lên hòn đá cuội trên đường, trái tim Trịnh lại đập vang.

Rừng trúc, núi mai, thủy tạ, đình đài bị hủy phân nửa, Du dạo quanh một vòng xong, không nói không rằng trở về bên cạnh Thiết Ngưu. (thủy tạ: đình hóng gió xây trên mặt nước)

Biết Lịch vương đang quan sát hoa viên của lão, lại không dám dò hỏi y thấy được cái gì, khi Âu Dương lão tướng quân nghe đến Lịch vương mở lời cáo từ muốn rời đi, quả thực cảm động đến rơi nước mắt, tự mình tiễn hai người về phủ Lịch vương cách đó hai dãy phố.

Lúc đi qua bên người Trịnh Tường Tắc, Lịch vương cố ý mỉm cười mang hàm ý với gã.

Vừa về đến vương phủ, Du lập tức gọi Phi Long song vệ đến, lệnh bọn họ không ngừng chú ý động thái của phủ tướng quân.

Cho dù là nhập vào xuất ra một con gia súc cũng phải xem kỹ, gỗ đá vật liệu càng không phải nói, tất cả đều chặn xem.

“Lâu chủ, có phải ngài nhìn thấu điều gì không?” Phi Long song vệ thấy Thiết Ngưu ở bên, không hề kinh ngạc khó hiểu, song song khom người thi lễ với Thiết Ngưu.

Thiết Ngưu vội vàng đáp lễ, không thấy nha hoàn bưng trà lên, nhanh chân bịch bịch bịch đi đến trước bàn, rót cho song vệ mỗi người một chén trà. Thấy lâu chủ dùng mắt ra hiệu, song vệ vốn mang quan niệm trên dưới cực kỳ nghiêm cẩn mới dám nâng chén trà lên, một hơi uống cạn.

Thiết Ngưu thấy bọn họ uống xong, còn định rót thêm chén nữa, bị A Du gọi về.

“Thiết Ngưu, người lại đây.”

Thiết Ngưu không hiểu đầu đuôi, quay đầu xem A Du, nghĩ rằng y tìm hấn có chuyện gì, buông ấm trà trong tay, trở về bên người A Du.

Vỗ vỗ vị trí bên người, ý bảo Thiết Ngưu ngồi xuống, chờ Thiết Ngưu ngồi xuống xong, không giải thích gì cho hấn, Du một lần nữa đối mặt với song vệ tâm phúc.

“Không có. Ta không nhìn ra điều gì.”

Ánh mắt song vệ lộ vẻ kinh ngạc.

“Trịnh Tường Tắc kia chắc chắn là người hiểu Ngũ hành bát quái, mặc dù ta có thể nhận ra hoa viên kia có bài trí Âm dương ngũ hành, nhưng không cách nào nhìn ra điều kỳ lạ gì trong đêm tối.

Thế nhưng, qua một đêm này, Trịnh Tường Tắc lo lắng sợ hãi ta phát hiện ra, chắc chắn sẽ có hành động. Cho nên các người lập tức sắp xếp người luôn luôn giám thị phủ Âu Dương, bất luận là biến hóa nhỏ đến đâu đi chăng nữa cũng phải kịp thời báo cáo lại cho ta.”

“Rõ.”

Khép hờ đôi mắt, Du khẽ nhếch khóe môi.

“Giả như trong đại hoa viên phủ tướng quân có giấu thứ chúng ta muốn đó, mà Trịnh lại lo lắng bị chúng ta phát hiện, như vậy phương pháp tốt nhất cũng ít bị người chú ý nhất, chính là lợi dụng lý do hoa viên bị hủy, lợi dụng đất cát gỗ đá hoa chậu các thứ để di chuyển hành tung.

“Việc này không nên chậm trễ, sợ là tối nay Trịnh Tường Tắc kia sẽ hành động. Hai người các người lập tức đi sắp xếp!”

“Rõ!”

Ở bên cạnh nhìn đôi môi hồng nhuận của A Du, nhớ tới cảm giác mềm mại kia, Thiết Ngưu liếm liếm môi, than nhẹ trong lòng: A Du nhà yêm quả thật đẹp chết đi được!

Sau khi nhận được một vài chỉ thị chi tiết tỉ mỉ, Phi Long song vệ tựa như lúc đến, lặng yên rời khỏi phòng ngủ của Lịch vương.

Ngay lúc song vệ rời đi, Thiết Ngưu thấy Hữu vệ quay đầu về phía hấn, nở một nụ cười pha lẫn hàm ý.

Không biết người ta cười gì, nhưng hiểu được vẻ tươi cười kia không có ý xấu, Thiết Ngưu cũng đáp lại một nụ cười ngây ngô.

“Cười cái gì đó? Cười ngu ngốc như thế.” Du kéo mặt Thiết Ngưu lại, khịt mũi hỏi.

“Không có gì. Đây, người làm gì vậy!”

“Từ nãy người cứ chăm chăm nhìn ta, nói ta nghe lúc nhìn ta người đang nghĩ gì? Hửm? Đại bổn ngưu đang nhà người, cái cứng cứng này là cái gì hả?” =))

“A Du, buông tay! Yên...”

“Vương gia, Vương Thục Trinh khấu kiến.”

Ngoài cửa bỗng truyền đến thanh âm của nữ tử, cắt ngang lời Thiết Ngưu muốn nói.

Mấy lời kia, hẳn thật sự ngượng ngùng không dám tiếp tục nói trước mặt đại cô nương nhà người ta.

“Việc gì?” Nghe thấy Tiểu Vi dùng tên trong phủ, Du biết đó cũng không phải truyện quan trọng, đứng lên, kéo Thiết Ngưu đi đến trước giường, dùng sức đẩy một cái, đẩy mạnh Thiết Ngưu đang không thực tình nguyện vào trong sa trường. (sa trường: lớp màn mỏng rủ quanh giường)

Sau đó, y tự mình cởi giày lên giường, cũng thuận tay buông xuống tầng tầng sa trường.

“Bẩm báo vương gia, gồm có hai việc.”

“Nói.”

Lịch vương ở trên giường cùng lão bà độ sức. Một kẻ muốn cởi, một kẻ không cho cởi, lẩn qua lẩn lại, quần tới quần lui, làm cái người đường đường là vương gia vui vẻ đến mức mặt mày hớn hở.

“Ngay ở ngoài cửa...” Thái Tiểu Vi không thể tin được vành tai của mình.

“Người mang ai đến?”

Nghe thấy Thiết Ngưu nhỏ giọng cùng y chơi xấu, nói hẳn muốn tắm rửa, làm Du thiếu chút nữa nhin không được phì cười.

“Tên quý bản nhà người cũng biết phải tắm rửa?” Cẩn vành tai vợ, Du nhẹ giọng cười nhạo.

“Là hai vị mỹ nhân Thành vương đưa tới đêm nay. Thành vương nói, vương gia vì hoàng triều lo lắng rất nhiều, thân là huynh trưởng cũng nên quan tâm. Chỉ vài mỹ nhân, làm ấm chăn đông.” Thái Tiểu Vi nghe được thanh âm mơ hồ truyền đến qua cánh cửa, nhưng nàng vẫn thật sự không muốn tin Hoàng Phủ Du sẽ bị hán tử ngốc kia hấp dẫn.

“Việc còn lại là gì?”

Chỉnh đốn lại cảm xúc một chút, Tiểu Vi trả lời: “Thành vương bảo nô tỳ chuyển lời tới vương gia, rằng Hoàng tượng, hoàng hậu và cả quý phi nương nương muốn nhìn xem... vương phi, sau buổi lâm triều ngày mai, đến điện Thiên Hòa tấn kiến.”

Y liếc mắt xem thường, tiện tay véo con trâu ngốc một cái, biết đây nhất định là mấy chuyện xấu Hoàng Phủ Trí âm thầm bày ra.

Thiết Ngưu vị véo đau, nổi giận, nhắc chân đạp một phát.

Cả hai lại bắt đầu “đánh”.

Sau một lúc lâu, Du ngẩng đầu khỏi lồng ngực Thiết Ngưu, chợt quay mặt ra phía cửa lười biếng truyền thanh[1]: “Tiểu Vi, đối với ta, người là một thuộc hạ rất đặc lực...” ngừng một chút lại tiếp, “nhưng nếu có một ngày người muốn rời đi, ta sẽ không ngăn cản.”

Thái Tiểu Vi ngẩng đầu, hơi mấp máy môi.

“Nhưng nếu một ngày nào đó, một tên ngốc nào đó muốn rời khỏi ta, ta sẽ băm sống hắn.”

Y lại chuyển đề, “Tiểu Vi, đưa các nàng lui xuống đi. Người cũng nên nghỉ ngơi cho tốt một chút, suy nghĩ thật kỹ, ngày mai ta chờ câu trả lời của người.”

“Vâng, Tiểu Vi hiểu được...”

~*~

[1] truyền thanh: tớ nghĩ ở đây ý tác giả là nói chỉ cho một người nhất định nghe, vì hẳn A Du sẽ không tùy làm lộ thân phận Thái Tiểu Vi của Vương Trinh Thục.

Câu mà “một tên ngốc nào đó..” có lẽ là nói với Thiết Ngưu, mọi người đều nghe được. Câu sau đó lại nói với Tiểu Vi. (Chắc thế :P)

27. Chương 25

Tai nghe tiếng bước chân của ba người rời đi, vừa quay đầu lại đã thấy ngay tên ngốc nào đó đang dùng ánh mắt tức giận trừng y.

“Sao vậy??”

“A Du, ngươi nói thật cho yêm! Trong nhà ngươi giấu bao nhiêu nữ yêu tinh!”

“Ta nghĩ... vấn đề này chúng ta đã thảo luận rồi.” Người nào đó muốn chơi xấu nói lảng cho qua chuyện.

“A Du, ngươi đừng lừa yêm!”

“Ta không lừa ngươi mà. Ta lừa ngươi chỗ nào chứ?”

“Ngươi đừng tưởng yêm ngốc, yêm biết, yêm biết người ta tặng mỹ nhân cho ngươi là có ý gì! Yêm hỏi ngươi, hai ả mỹ nhân kia ngươi định lo liệu thế nào!” Thiết Ngưu sầm mặt, trợn mắt nhìn trên vùng dậy.

“Thiết Ngưu, ta nghĩ chuyện này ngươi không nên quản nhiều làm gì.” Nét mặt Lịch vương Hoàng Phủ Du dần chuyển lạnh.

“Tại sao yêm không thể quản? Ngươi là yêm ...” vợ mà, hai chữ còn lại Thiết Ngưu không nói ra miệng, trên mặt A Du hẳn thấy vẻ lạnh lùng chưa từng có.

Trái tim bỗng cảm thấy một cơn thất vọng không diễn tả nổi, Thiết Ngưu không lên tiếng. Sững sờ trong chốc lát, hẳn bước qua Du, xuống giường mặc lại quần áo giày tất.

“Ngươi làm gì vậy?” Du chống một tay trên giường, nhìn bóng lưng Thiết Ngưu hỏi với giọng không vui.

Thiết Ngưu không hé răng nửa lời.

“Thiết Ngưu!” Lịch vương đứng dậy gầm lên. Không ai có thể lơ y đi như vậy, cho dù hẳn là ai đi nữa!

“Yêm đi tìm đệ muội yêm.” Thiết Ngưu đứng bên giường, né tránh ánh nhìn dồn ép của A Du trả lời.

“Ngươi biết hai đứa nó ở đâu sao?” Du cười lạnh.

“Yêm sẽ tìm được!” Hẳn nổi tính ngang bướng, gồng lưng xoay người bước đi.

“Thiết Ngưu, không nên ép ta nổi giận với ngươi!” Nam nhân nhấn từng chữ một.

Thiết Ngưu quay người lại, yên lặng nhìn A Du trong chốc lát, thần sắc thoáng vẻ mê mang nói: “A Du, yêm thích ngươi, yêm sẽ đối tốt với ngươi cả đời, cả đời này yêm cũng chỉ có ngươi. Thế nhưng... yêm biết, ngươi cũng giống như những người khác, xem yêm là thằng ngốc, yêm biết ngươi không nghĩ đến việc sống cả đời này với yêm.”

Chầm rãi nâng tay lên, dường như muốn duỗi về phía Du, cuối cùng lại đặt trên đầu mình, nắm nắm mó tóc đã hỗn độn, nam nhân ngốc cười ngây ngô nói: “Yêm không thích ngươi đánh nhau với nữ yêu tinh, cũng không muốn nhìn thấy ngươi vụng trộm sau lưng yêm, yêm không giống đa yêm... yêm sẽ giết ngươi.”

Sự trầm mặc lan tràn cả gian phòng.

Thiết Ngưu thở dài, xoay người đi về phía cửa.

“... Người nói gì?” Nam nhân nhìn đắm đắm vào bóng lưng rộng, không rõ hàm ý tứ xác nhận lại một lần: “Người nói gì, lặp lại lần nữa!”

“Yêm nói,” Thiết Ngưu quay người lại, nhìn vào mắt A Du, “Nếu như người vụng trộm sau lưng yêm, yêm... sẽ giết người. Yêm nói nghiêm túc.”

Biểu cảm trên mặt A Du rất kỳ quái, giống như đủ loại biểu cảm trộn lẫn vào nhau, lại giống như không lộ vẻ gì.

“Thiết Ngưu, người thật sự muốn sống cả đời với ta?”

Thiết Ngưu không chút do dự gật đầu một cái thật mạnh.

“Người biết sống cả đời với ta nghĩ là gì không?”

“Không biết.”

Nam nhân nở nụ cười, như xuân về hoa nở. Một chút lãnh lệ đọng lại trong phòng bị xua đi không còn chút tăm hơi nào.

“Thiết Ngưu, nếu người thật lòng muốn sống cả đời với ta, người không thể không từ bỏ rất nhiều thứ, thậm chí cả đệ muội của người, người vẫn bằng lòng?”

“Yêm không hiểu ý của người.” Thiết Ngưu thực sự không hiểu.

Gật gật đầu, nam nhân ngoắc tay bảo Thiết Ngưu trở lại bên người.

Thiết Ngưu nghĩ nghĩ, giậm mạnh chân, đi đến bên người nam nhân, đặt mông ngồi xuống.

Nâng mắt nhìn kỹ khuôn mặt trước mắt này, nói dễ nghe một chút là hồng nhuận khỏe mạnh, nói khó nghe một chút chính là khù khờ kiểu con cháu nhà nông, Du tự hỏi lòng mình: ta thật sự muốn lựa chọn sống cùng tên gốc này cả đời sao?

Nghĩ đến hơn phân nửa cuộc sống sau này có tên gốc này ở bên, y cũng không phản đối.

Ở bên hẳn, y có thể cảm nhận được sự an tâm và thoải mái mà y không thể có được ở bất kỳ ai khác.

Thế nhưng, bây giờ tên gốc này lại mở miệng muốn y bỏ hết những người bên ngoài. Điều này có nghĩa là y từ bỏ mỹ nhân như mây để lựa chọn tên Thiết Ngưu tuyệt đối không có thân thể thơm mềm này, một ngày hai ngày y có thể chấp nhận, nhưng cả đời... y có thể làm được sao?

“Thiết Ngưu, người biết ta là nhi tử của hoàng đế chứ?” Du không muốn từ bỏ nam nhân trước mặt, y muốn thử thuyết phục Thiết Ngưu tiếp nhận hết thảy.

“Biết chứ.” Thấy A Du chỉ khoác áo ngoài, sợ y bị lạnh, Thiết Ngưu vươn tay kéo chăn gấm trên giường quấn quanh người y, thuận tay ôm luôn cả người lẫn chăn vào lòng.

Không giã giữa hay cự tuyệt, cũng không cảm thấy chút rét lạnh nào, Du hưởng thụ sự quan tâm con trâu gốc kia mang lại, cách quan tâm này có lẽ không ai có thể cho y.

Y có thể ôm nữ nhân, thậm chí cả nam nhân, có thể kéo nữ nhân hoặc nam nhân vào lòng, nhưng y vĩnh viễn sẽ không để cho bất kỳ kẻ nào, trừ người trước mặt, vươn tay ôm lấy y như vậy.

Nhắm mắt lại, rúc vào chăn gấm ấm áp, tựa vào bờ vai dày của Thiết Ngưu, Du nhẹ giọng nói: “Vậy người có từng nghĩ, một ngày nào đó ta sẽ trở thành quân vương của thiên hạ?”

“Người muốn làm hoàng đế? Không phải người nói người không muốn làm hoàng đế sao?”

Du cười khê, “Đồ gốc, cho dù ta không muốn làm đi nữa, ta vẫn mãi mãi không thể thoát khỏi thân phận hiện tại này, cũng không muốn thoát khỏi. Một khi thời cuộc biến đổi, ta cũng không thể không gánh vác trách nhiệm mà ta nhất định phải gánh vác.”

“Ca ca Trí của người không muốn làm hoàng đế sao?”

Du khịt mũi cười giễu, “Người nghĩ gì thế? Hắn đương nhiên muốn làm. Hắn chỉ quá sợ hãi mà thôi, sợ hãi ta chỉ đang thăm dò hắn, sợ hãi ta biết hắn muốn làm hoàng đế, muốn đến phát điên, sẽ xuống tay với hắn, nhất là trước khi lực lượng của hắn còn chưa có cách nào chống lại ta.”

“Nhưng không phải hắn biết người không muốn làm hoàng đế sao? Sao hắn lại...” Thiết Ngưu ngón ngang trăm điều không sao hiểu nổi.

“Thế nên mới bảo người ngốc! Người nghĩ ai cũng thẳng như ruột ngựa giống người sao? Trên đời này có rất nhiều người đều thích đem một sự việc vốn đơn giản nghĩ thành phức tạp lằng nhằng như cái mê cung, nhất là những kẻ quyền cao chức trọng hay lo được lo mất.

Ta càng nói ta không muốn làm hoàng đế, hắn lại càng hoài nghi. Hơn nữa ai nói ta không muốn làm hoàng đế? Ta chỉ không muốn làm hoàng đế bù nhìn mà thôi!” Du mở mắt cười lạnh.

“Hoàng đế bù nhìn?”

“Ừm. Cho dù hoàng đế có anh minh đến đâu, hắn đều không thoát được một thứ, chính là ánh mắt thế nhân. Nếu như hắn muốn làm một hoàng đế anh minh, hắn đành không thể không tiếp thu ý kiến của rất nhiều người, không thể không công khai cuộc sống của mình trước mắt người khác, không thể không chịu đựng rất nhiều thứ mà hắn vốn không hề muốn chịu.

Nói ví dụ thế này, xem như ta muốn sống cả đời với người, nhưng thế nhân tuyệt đối sẽ không cho phép một minh quân lập nam nhân làm hoàng hậu, cũng sẽ không cho phép một vị minh quân không có người thừa kế, hậu cung của hoàng đế cũng vĩnh viễn không thể chỉ có một người.”

“Yên tưởng hoàng đế muốn làm gì cũng được...” Thiết Ngưu rút rè nói.

“Được chứ. Rồi cứ thế sinh ra một đời hôn quân, nhẹ thì chết sớm, nặng thì mất nước.”

“Ý người là, nếu như yên không cho người vụng trộm, Đại Á hoàng triều sẽ diệt vong?” Thiết Ngưu ngạc nhiên.

Du suýt nữa bị nước miếng của chính mình sặc chết.

“Người có thể đổi từ khác được không? Cái gì mà vụng trộm? Nam tử hán đại trượng phu, tam thê tứ thiếp vốn là chuyện thường, huống chi ta đây đường đường là Lịch vương!”

Lườm lườm nam nhân đang gồi lên bả vai hắn khua môi múa mép, Thiết Ngưu không nhịn được đáp trả một câu: “Yên cũng là đường đường đại trượng phu, có phải yên cũng có thể tam thê tứ thiếp không?”

“Người nuôi được hết sao?” Du trực tiếp ném cho hắn một ánh mắt xem thường.

“Dù yên nuôi được hết, yên cũng không muốn nuôi!”

“Thế nên người ta mới gọi người là tên ngốc! Có nam nhân có tiền có thế nào mà không muốn trong nhà nữ nhân như mây? Chỉ cần thân thể không có bệnh kín gì, ai có thể thỏa mãn với chỉ một bà vợ!”

“Đa yên cũng chỉ cần nương yên!”

“Bà mẹ xuất thân tiểu thư của người kia lại không cần mỗi cha người!”

“Hoàng Phủ Du!”

Thiết Ngưu tức giận đến mức vung tay đẩy cái bao gấm bụi trong lòng ra, rầm một tiếng sập cửa phòng chạy mất.

Sau một lúc lâu, từ trong chăn gấm lộ ra một cái đầu xinh đẹp, bất mãn lâu bầu: “... Con trâu chết bầm, tính tình càng ngày càng tệ...”

28. Chương 26

Trống canh điểm năm tiếng, trừ những người họp chợ, đại đa số mọi người trong kinh thành hãy còn đang say giấc.

Lịch vương phủ.

Nội sảnh trong phòng ngủ Lịch vương lại đèn đuốc sáng trưng.

“Đêm qua, có tổng cộng bốn chiếc xe ngựa xuất phát từ phủ tướng quân, trên xe chất đầy ngói vỡ đá vụn, còn có vài cành cây lớn khô héo. Hiển nhiên Trịnh Trường Tắc đã mua chuộc tướng sĩ thủ thành, khi ra khỏi thành đêm qua, có người lặng lẽ giúp hắn mở cổng thành.”

“Thuộc hạ đã dựa theo lâu chủ phân phó, âm thầm đi theo đến một trang viên ở ngoại thành. Hiện giờ xung quanh trang viên đã sắp xếp đầy đủ nhân thủ giám thị, bất cứ lúc nào cũng có thể tấn công.”

“Các người đã tra xem trong mấy chiếc xe kia thực ra chứa gì chưa?”

Phi Long song vệ nhìn nhau một cái, Hữu vệ bấm báo: “Quan ngân, loại mười lượng một đĩnh. Nhưng chỉ chứa trên chiếc xe thứ tư.”

(quan ngân: ngân lượng của triều đình, khi được đúc ra thường có dấu nổi của triều đình ở đáy)

“Hừ! Trịnh Trường Tắc quả nhiên là kẻ xảo hoạt! Có lẽ hắn đã dự đoán được đêm đó ta sẽ phái người giám thị hành động của hắn, có ý cho ba chiếc xe xuất phát trước để thăm dò thực hư. Giả như chúng ta không ngờ trước mà triệt hạ mấy xe này, có lẽ hắn sẽ đổi cách vận chuyển khác.”

“Lâu chủ, ngài cho rằng quan ngân kia là lượng bạc cứu tế thiên tai bị mất của quan phủ sao?”

Đặng Tiêu lâu chủ gật đầu đồng ý với ý kiến của Hữu vệ, “Nếu như người là Trịnh Trường Tắc, người sẽ dùng cách gì để vận chuyển số bạc còn lại đi?”

Hữu vệ mỉm cười: “Suy nghĩ mấy việc thế này cứ giao cho lão Tả đi thôi, thuộc hạ không thạo chuyện này.”

Tả vệ họ Tả liền thăm liếc Hữu vệ Dương Học Nghiên một cái. Hắn thanh thanh cổ họng, nêu ra ý kiến của mình.

“Chuyển tang vật vào buổi tối có lợi nhưng cũng có hại, Trịnh Trường Tắc thân là mệnh quan triều đình, lại có Âu dương lão tướng quân như kim bài hộ thân, hắn hoàn toàn không cần chọn cách đi đêm nửa lợi nửa hại. Tuy đã mua chuộc quan binh thủ thành, nhưng lỡ không may gặp phải quân hộ thành do Thành vương thống lĩnh, chỉ sợ rằng khó thoát khỏi việc bị chặn xe lục soát.

Thế nên, đối với hắn mà nói, ban ngày hắn càng che dấu tốt hơn. Ban ngày hắn không cần lo lắng ánh mắt hoài nghi của người khác, có thể quang minh chính đại chuyển đồ ra từ phủ tướng quân, thậm chí có thể nhờ phủ tướng quân hộ vệ cho, thuận tiện lại đến chỗ lão tướng quân xin thêm một công văn miễn điều tra, hoàn toàn có thể không chút trở ngại qua khỏi cổng thành. Thêm nữa...”

“Thêm nữa, ban ngày Đặng Tiêu lâu không tiện ra mặt, chỉ có thể để quân hộ thành nghĩ cách chặn lại chiếc xe này.” Du mỉm cười nói.

Nghĩ nghĩ chốc lát, Dương Học Nghiên vẫn cất lời hỏi: “Lâu chủ, có phải ngay từ đầu ngài đã dự định nương Thành vương hưởng công lao này?”

“Người nghĩ sao?” Du cười như con cáo nhỏ trộm được gà.

Biến sắc, nam nhân bỗng nhiên thở dài, tựa như cực kỳ bất đắc dĩ hạ lệnh: “Hắn lại chạy. Đại khái ở vùng đông kinh thành, các người mang hắn về, tốt nhất là trước buổi trưa. A, đúng rồi, chiếc xe trong trang viên kia về tay Đặng Tiêu lâu chúng ta, biết chưa?”

Phi Long song vệ hiểu ý nhận lệnh rồi đi.

Sau khi song vệ đi khỏi, Thái Tiểu Vi đến trước cửa khẩu kiến, Du cho gọi nàng vào.

Một chén trà nhỏ sau, Thái Tiểu Vi mang theo đôi mắt đỏ hoe ra khỏi phòng, nhận lệnh đi bắt nha hoàn Như Hồng của Âu Dương Nguyệt Cẩm.

Mặt trời dần lên cao, tiếp tục lấy lý do thân thể không khỏe để trốn lâm triều, Lịch vương thay một bộ y phục bình dân chạy đến thành đông dạo chơi, vừa nhấc mắt liền nhìn thấy huynh trưởng của y đang dẫn đầu một đội quân hộ thành đi qua trước mặt.

Che mặt nghiêng người nhường đường có nhóm người đi qua, Du thở dài trong lòng. Thiết Ngưu a Thiết Ngưu, người thật có bản lĩnh! Mới trốn một đêm đã có thể làm cho Hoàng Phủ Du ta đứng ngồi không yên, tốt nhất người đừng để ta nhanh chóng tìm được người, nếu không...

Một mặt tướng tượng trong đầu việc tha con trâu gốc kia vào trong địa lao của vương phủ trừng phạt, một mặt lại suy nghĩ nên dùng loại hình phạt nào để hấn bị dạy dỗ nhưng không thực sự thương tổn hấn đồng thời vẫn có thể làm cho Hoàng Phủ Du y thỏa mãn, nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy lột sạch quần áo hấn, treo lên giá hành hình, trực tiếp dùng tay đánh mông hấn tựa như là phương pháp tốt nhất.

“Nguy rồi! Có người đụng ngã ngọc kiệu của con gái đại tướng quân! Có người phát điên!” Một tiếng rống to náo loạn cả khu chợ thành đông.

Có chuyện gì vậy? Ý nghĩ đầu tiên hiện ra trong đầu Du là Thiết Ngưu đã xảy ra chuyện. Tiếng rống kia thực sự quá quen thuộc với y!

Đám đông bắt đầu hoảng loạn, có người muốn chạy ra ngoài tránh tai họa, có người muốn chen vào trong hóng hớt. Du không kịp suy nghĩ, hít sâu một hơi, ẩn mình leo lên mái hiên bên đường, cúi người chạy dọc theo các nóc nhà hướng vào trung tâm đám đông.

Thành vương bắt đầu ra lệnh cho quân hộ thành xua tan dân chúng đang vây xem, hòng khôi phục trật tự bình thường.

Trung tâm đám đông, ngay giữa khu chợ thành đông, có đồ ba chiếc xe bốn ngựa kéo và một chiếc kiệu nhỏ thêu hoa đã ngã lộn ra đất. Bên cạnh xe ngựa và kiệu nhỏ là hai đội gia tướng cổ áo thêu gia huy phủ tướng quân. (gia tướng: quân lính trực thuộc phủ tướng quân)

Lúc này, một nửa quân số của hai đội gia tướng đang vây công một gã đại hán áo xanh.

Du dừng bước, nằm trên nóc nhà tạm thời yên lặng theo dõi kỳ biến, trong lòng cười lạnh mấy tiếng.

Khá lắm Trịnh Tường Tắc! Tưởng rằng người chỉ xin lệnh ẩn của tướng quân, không ngờ ngay cả con gái tướng quân người cũng mời ra mặt.

Cứ thế quả thật là vạn vô nhất thất (trăm sự vẹn toàn không có sơ hở), trong kinh thành này trừ khi hoàng đế hạ lệnh, nếu không sợ rằng thật sự không ai dám tùy ý chặn kiệu của con gái tướng quân, càng miễn bàn đến lục soát xe ngựa. Dù sao nếu lỡ không soát ra được thứ gì, chịu tội là tất nhiên, nhưng việc đắc tội đại tướng quân cầm trong tay một phần ba binh quyền của Đại Á hoàng triều sẽ gây hậu quả thế nào, thì đến cả hoàng đế cũng phải suy xét cẩn thận.

Lại nhìn kẻ bị gia tướng phủ tướng quân vây công, không sai, đúng là con trâu đại gốc họ Thiết mới tức giận bỏ đi đêm qua!

Tiểu tử này bây giờ đang là...? Bắc Nhạc cuồng nhân? Hừm, không sai được. Thiết Ngưu chỉ biết cậy mạnh sẽ không đối phó được với đám gia tướng phủ tướng quân được huấn luyện nghiêm chỉnh. Thế nhưng sao Thiết Ngưu lại đột nhiên biến thành Bắc Nhạc cuồng nhân rồi? Tối qua, sau khi hấn bỏ đi đã xảy ra chuyện gì? Hay là chuyện đang xảy ra lúc này mới là thứ làm Thiết Ngưu thay đổi nhân cách?

Tầm mắt của Du chuyển về phía con gái tướng quân, Âu Dương Nguyệt Cẩm, đang được đám gia tướng bao quanh bảo vệ ở bên cạnh.

Biểu hiện của Âu Dương Nguyệt Cẩm thực sự hãi, hoàn toàn là bộ dáng vẫn còn kinh hoàng, đôi tay nắm chặt khăn tay che ở trước ngực. Nha hoàn ở hai bên trái phải cẩn thận đỡ lấy ả.

Ánh mắt ngưng lại, nhìn kỹ thêm một chút liền thấy không chỉ có đôi tay của Âu Dương Nguyệt Cẩm đang run rẩy, khóe môi Du từ từ cong lên, có lẽ y đã hiểu được tại sao Thiết Ngưu lại đột nhiên biến thành Cuồng

người rồi.

“Hương Ngộ, A Ngưu——” Hoàng Phủ Du đột nhiên kêu to, vẫy tay nhảy vào vòng thị phi.

Thành vương vừa lơ mắt nhìn rõ người mới nhảy vào vòng thị phi là ai, suýt nữa từ trên lưng ngựa lộn cổ xuống đất. Tên kia chẳng phải là kẻ nói dối thân thể không khỏe, ở lý trong nhà không chịu vào triều – Lịch vương sao? Người không sợ bị người ta nhận ra à? Đến lúc đó cho dù là người đi nữa, cái tội khi quân này...

Bắc Nhạc cuồng nhân Thiết Hương Ngộ đang vì ngẫu nhiên phát hiện ra nữ nhân kia, nhất thời bưng bưng tức giận giật tung màn kiệu, trong lúc chiến đấu hăng say với đám gia tướng phủ tướng quân, chợt nghe thấy âm thanh quần quanh ngay cả trong giấc mơ của hắn, tiếng gọi đến chết cũng không quên được.

Cái tên tiểu tử mặt trắng vô lại... biến thái! Lão tử muốn làm thịt hắn!

Cuồng nhân vẫn chưa quên tên tiểu tử mặt trắng kia, quăng lại đám gia tướng phủ tướng quân, quay người về hướng Hoàng Phủ Du phóng đi.

Vừa thấy Cuồng nhân đằng đằng sát khí vọt đến, Du sợ hãi kêu lớn một tiếng, chạy về phía xe ngựa trốn.

“Người trốn chỗ nào! Hôm nay nếu yem không giết được người, yem sẽ không phải người sống!”

Vừa nghe lời ấy, Du vội vàng thò đầu ra từ sau xe ngựa, trách móc: “A Ngưu à, sao người nữ lòng nói vậy? Nếu lỡ có gì không hay xảy ra với người, người nói tiểu sinh phải sống sao đây!”

“Người, người, người! Người được lắm, đồ vương bát đản vô lại! Lão tử xem người còn nói hưu nói vượn!”

Ầm vang một tiếng, chiếc xe ngựa bị chặn lại đầu tiên bị thùng một lỗ rỗ to.

“Oa! A Ngưu người thật lợi hại!” Nam tử tuần tú cứ như sợ bị đánh, không ngừng chạy vòng vòng quanh chiếc xe ngựa mới bị phá thùng, hơn nữa còn lúc có lúc không không cẩn thận đụng vào thân xe.

Sắc mặt Âu Dương Nguyệt Cầm thay đổi, hơn nữa lúc ả phát hiện ra, ánh mắt của Thành vương đã bắt đầu ngưng lại trên chiếc xe ngựa.

“Người đâu! Còn không nhanh chóng đánh xe rời khỏi đây!”

Nghe tiểu thư phân phó, đám gia tướng không dám chậm trễ, lập tức chạy về phía xe ngựa.

Bám trên rìa nóc xe ngựa, nam tử tuần tú cười hì hì đối mặt với Cuồng nhân đang đỉnh đầu bốc khói hô: “A Ngưu, là do ta không tốt, ngày đó không nên dùng sức mạnh với người, như vậy đi, đêm nay ta hảo hảo hầu hạ người, có được không? Cam đoan người được thoải mái... Oa a!”

Nam nhân quá đắc ý, không cẩn thận bị chướng phong quét trúng một chút, ngay tại chỗ giật lùi hai bước.

Mà chiếc xe ngựa được chế tạo rắn chắc này nằm ngay giữa chướng phong của Cuồng nhân, rút cuộc không chịu nổi hai đại cao thủ thiên hạ vẫn qua vẫn lại, ầm vang một tiếng tuyên bố vỡ nát.

Đá vụn rời ra đầy đất, sắc mặt Âu Dương Nguyệt Cầm đại biến.

Ánh sáng chợt lóe, có gì đó chói vào mắt người vây xem.

Bạc...

Thời gian thoáng cái dừng lại.

Thành vương quyết định thật nhanh, ngay tại lúc mọi người còn đang mơ hồ nghi hoặc, lập tức chỉ huy thuộc hạ bao vây ba chiếc xe ngựa, đồng thời cho người lập tức tìm thêm viện quân.

Ta biết ngay mà, việc gì có dính dáng đến tên tiểu tử Du kia nhất định không phải chuyện tốt!

“Bạc! Thật sự là bạc! Thật là nhiều bạc!” Trong dân chúng vây xem có người kêu to lên. Vào giờ phút này, cả đám người tựa như bừng tỉnh ủa lên, vọng tưởng từ xe ngựa vỡ tung nhặt được của trời cho.

Mất thấy tình thế đã không thể cứu vãn, Âu Dương Nguyệt Cầm cắn răng, nhân lúc hỗn loạn rời khỏi khu chợ thành đông.

Ngay tại nháy mắt ả rời đi, có người theo đuôi phía sau.

Cuồng nhân nhất thời bị đám người điên cuồng dọa sợ người, đến khi ngẩng đầu định tiếp tục tìm tên đầu sỏ tính sổ, mới phát hiện tên tiểu tử mặt trắng đã bỏ chạy mất dạng về phía thành nam.

“Người chạy trốn đi đâu! Đứng lại cho yêm!” Thiết Hường Ngộ bỏ lại ngân lượng đầy đất cùng một đám dân chúng điên cuồng, bay lên mái hiên đuổi theo không bỏ.

Thành vương ở lại trừng mắt nhìn bóng lưng hoàng đệ càn rỡ khoát tay nghênh ngang rời đi, bất đắc dĩ thở dài, nhận mệnh thu dọn mớ hỗn độn này.

Hoàng Phủ Du đến ngoại ô thì bị đuổi kịp, cùng Thiết Hường Ngộ đang cuồng nộ một câu cũng không lọt tai, đánh nhau hăng say.

Một tên muốn thuận phục đối phương, một kẻ chỉ muốn vật đầu đối phương, công lực chẳng hơn kém bao nhiêu, lại vì mục đích khác nhau mà định ra thắng bại, đó là nếu như trí tuệ và... độ giáo hoạt của hai người ngang nhau.

Thiết Hường Ngộ càng đánh càng tức, nhin không được chửi ầm lên: “Con mẹ nó, người đừng có mà giở mánh khéo quỷ quyệt! Có gan thì lấy thương thật đao thật làm với lão tử một phen!” (à vâng, bạn ấy dùng từ thế đấy, không phải tố chính đâu nhé (^-^)/*)

“Được thôi! Người chờ chút, ta cởi quần áo ra đã.” Nam nhân tuần tú vươn tay hô dừng.

“Người cởi quần áo làm gì?” Cuồng nhân sững sốt, không hiểu nổi tên tiểu tử này lại muốn giở mánh gì.

Du chậm rãi, dùng tư thế duyên dáng cởi áo tháo đai.

“Không phải người muốn thương thật đao thật làm một phen với ta sao, ta không cởi quần áo thì sao làm với người đây? A, người cũng đừng ngăn ra thế, cởi quần ra đi, hay là người muốn ta cởi giúp người?”

Đôi môi dày đầy đặn tức giận đến phát run, không nói thêm tiếng nào, vươn tay liền đánh!

“Này này này! Thừa dịp người ta còn chưa mặc quần áo đã ra tay, người thế này mà cũng gọi là đại trượng phu sao?” Có người không hài lòng lớn tiếng lên án.

Miễn cưỡng khó khăn thu hồi lại chưởng kinh đã phát ra, Cuồng nhân ức chế cơn giận, trầm giọng quát: “Mặc nhanh lên!”

Du liếc mắt một cái, tay chân chậm rề rề thông thả mặc lại quần áo, cúi đầu nhìn nhìn, có lẽ cảm thấy mặc không đúng, lại mở ra lần nữa. Cứ thế mặc mặc cởi cởi, hết lần này đến lần khác.

Thân là đại trượng phu, Bắc Nhạc cuồng nhân cảm thấy thắng lợi lúc người ta chưa chuẩn bị như thế cũng chẳng vẻ vang gì, chỉ đành kiên nhẫn chờ đợi.

“À, đúng rồi, A Ngưu, nữ nhân trên chợ hôm nay có phải nương người không?” Ra vẻ như tán gẫu, Hoàng Phủ Du cởi dải buộc tóc, ngồi lên tảng đá bên cạnh, bắt đầu sửa sang lại tóc tai.

Không thèm để ý.

“Chính là mỹ phụ nhân dù có tuổi nhưng hãy còn phong tình mỹ mạo kia. Chỉ nhìn quả thực không đoán được người là do nàng sinh, sao người không di truyền một chút nào về đẹp của nương người vậy?” Đối với vấn đề này, nam nhân có vẻ như thật sự không vừa lòng, lẩm bẩm không ngừng.

Lông mày Cuồng nhân giật giật hai cái, trong lòng xem như tên tiểu tử mặt trắng này đang đánh rắm.

“Ta thấy muội muội Nhiễm Hoa của người dường như cũng không có vẻ đẹp của nương người, nhưng mà đệ đệ Tiểu Du Đầu của người lại có khuôn mặt thực tuần tú.”

Vừa dứt lời liền nghe thấy có người rống lên: “Người làm gì đệ muội yêm rồi!”

Hắc hắc, thiên hạ Lịch vương âm hiểm cười lớn trong lòng.

Vừa ngẩng đầu, nụ cười âm hiểm đã hóa thành khuôn mặt tươi cười có thể nói là quyến rũ, đáng tiếc chiêu này chỉ hữu dụng với sỏ ngu (trâu ngốc), còn đối với Cuồng ngu hình như không có tí hiệu quả nào, chỉ là càng chọc giận hân mà thôi.

“Người tên biến thái này! Người đã làm gì đệ muội yêm! Hai đứa nó đang ở đâu!” Mạch máu nẩy thành thạch trên trán và cổ, có thể thấy Cuồng nhân đã tức giận đến cực điểm.

“Người muốn gặp hai đứa nó?” Du cười giảo hoạt.

“Vô nghĩa! Nếu người dám làm gì bọn nhỏ, lão tử, lão tử...” Không biết phải nói ra mấy câu dữ tợn gì, nhất thời Thiết Hưởng Ngộ thấy thật chán nản.

“Người muốn gặp hai đứa nó cũng được thôi, nhưng mà người phải trả lời mấy vấn đề của ta trước.” Du làm Thái công câu cá, có tên ngọc nào đó mắc câu.

Hít sâu một hơi, mạnh mẽ áp chế lửa giận, Cuồng nhân thu liễm lại trạng thái cuồng, tận lực bình tĩnh nói: “Người hỏi đi.”

“Tốt lắm. Ngồi đi, người to con như thế mà cứ đứng, ta nhìn đã thấy khó chịu.” Du chỉ một tảng đá đối diện cách mình không xa.

Sắc mặt đã đỏ lại càng thêm đỏ, trong lòng Thiết Hưởng Ngộ thật sự lo lắng đệ muội bị tên biến thái này ức hiếp chà đạp, đành phải nổi giận dùng dùng mà ngồi xuống tảng đá.

“Tốt nhất người nên phù hộ bọn nhỏ bình an vô sự, không thiếu một cái lông tơ, nếu không!”

“A Ngưu, đa người tên gì?”

“Không được gọi yêm là A Ngưu!”

“A Ngưu A Ngưu A Ngưu A Ngưu A Ngưu!”

“Thật tức chết yêm!” Cuồng nhân chịu không thấu, nhìn trời rống giận.

“A Ngưu, đa người có phải Thiết Sơn Nông không?” Chả thèm quan tâm Cuồng nhân có tức giận đến mặt đỏ như máu hay không, Hoàng Phủ Du vừa nghịch vạt áo của mình vừa nhàn nhã ung dung hỏi.

“Thế thì sao nào!”

“Quả nhiên. Vậy nương người có phải con gái lớn của quân Âu Dương Phụ Thiên – Âu Dương Nguyệt Cầm không?”

Trên mặt Cuồng nhân xuất hiện vẻ thống khổ.

“Có phải hay không?”

“Người đàn bà kia... không phải nương yêm!”

“Bà ta là người sinh ra ba anh em nhà người, đúng chứ?”

“Người đã biết rồi thì hỏi yêm làm gì!” Đứng vụt dậy, Cuồng nhân cúi kính đi tới đi lui quanh tảng đá.

“Tại sao người cứ luôn tìm Trịnh Trường Tắc gây sự?”

Nhìn vẻ mặt của Thiết Hưởng Ngộ, Du đã biết đáp án.

“Do hấn, người đàn bà kia mới bỏ đa người lại mà đi, cũng vì thế mà đa người mới qua đời đúng không? Thế nên người mới tìm đến chỗ hấn gây sự, đối địch với hấn.” Câu cuối cùng Du dùng là câu khẳng định.

Cuồng nhân không phủ nhận.

“Tại sao người lại muốn phá hủy hoa viên nhà hấn?” Bỗng nhiên Du hỏi.

“Yêm tưởng cái gì người cũng biết chứ!” Thiết Hưởng Ngộ nhin không được châm chọc đối phương.

“Chỉ cần có người biết, thì tức là sớm hay muộn cũng có ngày ta biết.”

Nghe y mạnh miệng như vậy, Cuồng nhân chỉ cười nhạt, hấn bình tĩnh một chút hồi tưởng lại.

“Lúc yêm tỉnh lại, phát hiện không hiểu tại sao mình lại đến hồ Động Đình, sau khi nghe ngóng thời gian, vừa khéo là thời gian hai ngày tên mặt trắng kia sẽ đi qua Động Đình, liền canh ở đó chờ hấn. Kết quả làm yêm thấy được...”

“Thấy cái gì?”

“Vội cái gì! Không phải yêm đang nói đây sao! Yêm thấy hắc nửa đêm ở hồ Động Đình thả lưới đánh cá, hơn nữa dùng cái lưới lớn vô cùng, không giống như để đánh cá, yêm thấy kì quái nên lặn xuống nhìn chút.

Vừa nhìn yêm đã phát hiện có chỗ kỳ quái, hắc cho buộc hai đầu lưới ở đáy hai thuyền lớn phía trước và phía sau, trong lưới lớn không phải cá mà là mấy chục cái rương, hơn nữa thân thuyền ngập nước rất sâu. Yêm biết trong rương kia nhất định là vàng bạc, chỉ là không biết tên mặt trắng kia tham ô từ đâu!

Sau đó yêm một đường theo hắc, phát hiện hắc đem mấy thứ trong rương giấu vào mấy hòn non bộ chậu hoa linh tinh...”

Du nghĩ tới ngay lúc đó Cuồng nhân bị thương.

“Có phải có người phát hiện ra người, đánh người trọng thương?”

“Trên đời này ai có thể tổn thương yêm!” Trạng thái cuồng vừa bùng lên, lại tắt ngay lập tức, khuôn mặt chính trực trông có điểm vụn vặt.

“Là nương người phải không? Chỉ có bà ta mới có thể đến gần người trong trạng thái người không hề phòng bị, cũng chỉ có bà ta cũng được học võ nghệ của Thiết Sơn Nòng mới có thể tổn thương người.”

“Người sai rồi, không phải bà ta.” Sắc mặt Cuồng nhân có vẻ bình tĩnh hơn một chút.

“Há?” Du kinh ngạc. Trên đời này còn có người thứ hai có thể làm Bắc Nhạc cuồng nhân bị thương?

“Là trượng phu của bà ta.”

“Người nói Trịnh Trường Tắc!” Hoàng Phủ Du đứng vụt dậy, như bầu trời mù mây bỗng nhiên quang đãng, hiện tại mọi thứ đều rõ ràng, kể cả thân phận thực sự của Trịnh Trường Tắc! Hừ, tên này quả thật biết che giấu!

Thiết Hường Ngộ không nói cho Hoàng Phủ Du, chính lúc hắc đang trộm nhìn người đàn bà kia, nhất thời sơ suất bị người ta đánh lén trúng. Nhưng Hoàng Phủ Du dường như hiểu được trong tình huống nào hắc mới có thể bị người ta đánh lên đến mức bị thương, nên cũng không hỏi quá trình hắc bị thương.

“Đi nào, ta dẫn người đi gặp đệ muội người.” Cuối cùng cũng chỉnh xong áo xống, Du để lại cho Cuồng nhân một cái bóng lưng, cứ thế đi vào trong thành.

.

Lúc Âu Dương Nguyệt Cầm chạy đến tòa trang viên ở ngoại thành kia, phát hiện cả trang viên đã biến thành một biển lửa. Chút hy vọng còn sót lại kia, hy vọng của trượng phu ả cứ thế tan dần trong biển lửa, không ai biết một xe ngân lượng kia đi đâu, trang viên bị ai đốt.

Nhìn kinh thành phía sau, trượng phu ả còn đang vào triều, phụ thân ả cũng còn trong triều. Nếu ả tính toàn không nhằm, có lẽ hiện tại trượng phu và phụ thân ả đã bị thị vệ trong điện bao vây, có lẽ thánh chỉ xét nhà tra tìm cũng đã trên đường đến. Xem như trượng phu ả có thể thoát khỏi trùng vây, nhưng phụ thân đã già của ả, phụ thân không biết chuyện gì của ả...

Ta còn phải hại chết bao nhiêu người vô tội nữa mới đủ? Những người yêu ta thương ta...

Phất tay áo, ả chậm rãi đi về phía kinh thành...

~o

29. Chương 27

Chuyện Trịnh Trường Tắc thân là quan viên tứ phẩm lại công nhiên phản loạn ngay trong triều, tránh thoát thị vệ nội điện, trốn khỏi hoàng cung, rất nhanh truyền vào tai Lịch vương.

Lúc này y đang cách vương phủ không xa, ngồi trong đại sảnh của một tòa phủ đệ tuy nhỏ nhưng thật sự tinh xảo. Đối diện, hai đứa nhỏ đang cùng một đại hán khoanh tay đứng giữa đại sảnh mắt to trừng mắt nhỏ.

“Người này không phải đại ca của ta!” Nhiễm Hoa cô nương kiên định phủ nhận.

“Ách, tỷ... chính là ca á.” Tiểu Du Đầu kéo kéo ống tay áo của tỷ tỷ, nỗ lực khiến nhị tỷ thừa nhận người trước mắt chính là đại ca ngốc của bọn chúng.

“Không phải!”

“Nhiễm Hoa, muội không nhớ rõ yêm sao? Yêm là đại ca của muội, Hường Ngộ đây!” Nha đầu kia bị sao vậy, không phải bị tiểu tử mặt trắng kia chuốc mê hồn hương gì gì chứ.

Bắc Nhạc cuồng nhân vừa nhìn đến đệ muội bình yên vô sự mà thả lỏng, không nghĩ đến, chỉ chớp mắt lại xuất hiện vấn đề lớn hơn nữa, đầy mặt phần nộ quay đầu lại trừng tên chủ mưu đầu sỏ kia.

Mà cái người tội ác tày trời kia chính đang vắt chân chữ ngũ, vui vẻ sung sướng thưởng trà thơm, thuần một vẻ tuyệt đối không nhúng tay vào gia sự của Thiết gia.

“Người nói! Đây rút cuộc là chuyện gì! Sao muội yêm lại không biết yêm!”

“Sao ta biết được? Chuyện này phải hỏi chính người na.”

“Ách, ca... ta biết.” Tiểu Du Đầu muốn chen miệng nói.

“Câm miệng!” Huynh tỷ hai người đồng thời quát tiểu đệ.

Le lưỡi một cái, Tiểu Du Đầu cảm thấy bản thân mình ở Thiết gia thực không có địa vị. Aiz, quả nhiên đại ca ngốc một chút vụng một chút trở về vẫn hơn, như vậy ít nhất mình nói còn có người nghe. Còn người có vẻ lợi hại này... từ bỏ đi thôi.

Bắc Nhạc cuồng nhân đương nhiên không biết chỉ vì một câu của mình, đệ đệ đã quyết định phản bội hắn. Đe nén lửa giận toàn thân, đặt cược toàn bộ tinh lực, chuẩn bị đối phó muội muội bảo bối cực kỳ ngang ngạnh này.

“Nhiễm Hoa, tại sao muội nói yêm không phải đại ca muội? Yêm có chỗ nào không giống đại ca muội?” Cuồng nhân dùng giọng nói dịu dàng Du chưa từng nghe, hỏi muội muội.

“Ta không biết. Ta chỉ biết người không phải đại ca của ta!” Nhiễm Hoa bướng bỉnh nói rắn.

“Được rồi, vậy muội nói cho yêm, đại ca trong lòng muội là thế nào?” Thiết Hường Ngộ kiên nhẫn hỏi.

“Đại ca của ta...” Đường nét trên khuôn mặt Nhiễm Hoa dịu đi, “Tính tình ca mặc dù có chút ngốc, có chút khờ, nhưng làm người trung hậu, tính tình tốt, còn thích cười ngây ngô.”

Đúng. Tiểu Du Đầu và Hoàng Phủ Du cùng gật đầu.

“Ca thích con bò già trong nhà, thích bơi lội ở con sông sau núi, còn thường xuyên bắt cá cho chúng ta ăn.

Cá trong con sông kia không ai bắt được, chỉ mình đại ca có thể! Cho dù là mùa đông khắc nghiệt, nếu như Tiểu Du Đầu miệng thèm đòi ăn cá, đại ca vẫn sẽ nhảy vào dòng nước có thể đông chết người kia bắt cá mang về. Tiểu Du Đầu, đệ nói xem có đúng không?” Nhiễm Hoa hướng về phía Tiểu Du Đầu tìm người tán thành.

Đúng đúng. Nhưng cá bắt về kia tỷ cũng ăn! Vừa nghĩ trộm trong lòng, Tiểu Du Đầu vừa liều mạng gật đầu đồng ý.

Hừ, tiểu tử Trí kia chưa từng bắt cá mùa đông cho ta ăn, mùa đông chạy đến cung của ta đòi vây cá thì không hiếm!

“Ta bị bệnh, cũng chính đại ca ôm ta xuống chân núi tìm đại phu, đại phu chỉ biết tiền không biết người, đại ca không nói không rằng quỳ đến khi hắn chịu mở cửa. Người trong thôn ức hiếp chúng ta không đa không nương, cũng chính đại ca xông lên đánh nhau với bọn chúng.

Tiểu Du Đầu gây họa, người lớn nhà người ta tìm đến tận cửa tính sổ, đều là đại ca chặn cửa chịu mắng. Người ta cười nhạo ta năm mới không có đồ mới để mặc, là đại ca lấy quần áo trước kia của nương tháo ra, sửa thành đồ cho ta.

Tiểu Du Đầu tham ăn, ăn phải quả độc, mồm miệng cổ họng sưng thũng đến cả cơm gạo lứt cũng không nuốt được, là đại ca nhai nát cơm, đút nó ăn từng thìa từng thìa, mới kéo được cái mạng nhỏ của nó từ chỗ Diêm vương về.

Ta hỏi người, những lúc đó người ở đâu!”

Nhiễm Hoa cứ nói, nói đến khóc không thành tiếng. Nàng biết! Nàng biết người trước mắt là đại ca của mình, thế nhưng trong lòng nàng từ trước đến nay chỉ có một đại ca, không phải Hường Ngộ đại ca ngẫu nhiên xuất hiện, tính tình nóng nảy, ở nhà chẳng được đôi ba ngày này, mà là đại ca gốc toàn tâm toàn ý đặt nàng và Tiểu Du Đầu trong lòng mà yêu thương, nâng niu trong lòng bàn tay kia.

“Yêm... yên không biết, những việc muội nói này yên đều không biết...” Cuồng nhân bị muội muội hỏi đến chân tay luống cuống.

Bản vương cũng không biết. Lịch vương bắt đầu nghiêm túc cân nhắc đến đề nghị tối qua của trêu ngọc, là lấy mỹ nhân? Hay là bỏ thiên hạ mỹ nhân, chỉ giữ một mình tên kia?

“Bởi vì ca bị bệnh.” Tiểu Du Đầu nhin không được, vẫn cứ ngắt lời.

“Người nói gì?” Cả ba người ở đây cùng nhìn về phía Tiểu Du Đầu.

“Lý bá nói đại ca bị bệnh nặng một thời gian mới biến thành hai đại ca. Một đại ca có suy nghĩ, có võ công, rất lợi hại nhưng rất xấu tính; một đại ca gốc giữ lại tính tình trước kia, không có bản lĩnh lại không biết so đo. Lý bá nói, đại ca biến thành như vậy đều vì một ả đàn bà hư hỏng!”

“Tiểu Du Đầu, người đang nói gì vậy?” Thiết Hường Ngộ không thể tin được lỗ tai của mình.

“Không phải đệ nói, là Lý bá nói!” Tiểu Du Đầu dẫu môi, “Lý bá còn nói, ông muốn mời bạn tốt của ông chữa cho đại ca, nhưng bạn tốt của ông lại nói chữa không hết được, rồi liền đi tìm thần y chữa cho đại ca, tìm đến bây giờ vẫn chưa trở về, có lẽ ở bên ngoài đã gặp chuyện gì rồi.”

“Không được nói bậy!” Nhiễm Hoa lau nước mắt, răn dạy tiểu đệ. Việc này có lẽ nàng cũng từng nghe Lý bá nói qua một chút, nhưng bởi từ đầu đã không chấp nhận được nên cố gắng quên đi, ép nó đến chỗ sâu nhất trong ký ức.

“Khụ, chuyện bây giờ cũng đã rõ ràng bảy tám phần mười, nhưng mà, Nhiễm Hoa này, hai đứa không phải còn có một chuyện chưa nói cho đại ca hai đứa biết sao?”

Buông chén trà, người nào đó lưỡi biếng nhắc nhở ba huynh muội.

Nghe xong một phen kể lể của Nhiễm Hoa với đại ca nàng, Lịch vương thâm tính toán trong lòng, đồ mới của Tết năm nay có nên đòi Thiết Ngưu may cho y một bộ hay không, vừa lúc y đang muốn một cái áo chèn da cáo, cũng đúng lúc có một tấm da cáo lửa tốt, hiện tại chỉ thiếu một thợ may khéo léo.

“Chuyện gì cơ? A!” Nhiễm Hoa bụm miệng, hiện tại đối thành ba người cùng nhìn về phía nàng.

Một lát sau, Nhiễm Hoa buông tay xuống, ưỡn ngực, đối mặt với Bắc Nhạc cuồng nhân, giống như đang trả thù, dùng cách nói của Thiết Ngưu nói: “Đại ca thích một người, còn gả đi làm vợ người ta.”

“Muội nói gì?” Cuồng nhân thân mình lão đảo, rụt lui về phía sau một bước, con mắt trợn lên lớn hơn cả chuông đồng.

Tiểu Du Đầu cảm thông gật đầu với đại ca, nói cho hắn biết cái đình trên chiếc ghế kia đúng là làm bằng sắt thật. (một cách nói như kiểu: sự thật là như thế đấy, chấp nhận đi thôi, không lừa mình dối người được đâu.)

“Người đã xuất giá rồi.” Nhiễm Hoa bổ sung thêm một câu.

“Cũng đã bán đường thành thân với người ta, lại còn động phòng.” Tiểu Du Đầu ở bên cạnh thêm một gậy.

“Đã vào động phòng?” Thiết Hường Ngọ đỡ lấy ghế dựa bên người, cố gắng ngồi xuống.

“Đúng thế! Ta nghe Du đại ca nói người còn cùng y du ngoạn non nửa thiên hạ, các người đi Nhạ Dương, đi Động Đình, còn đi Giang Nam. Đại ca người đều không nhớ rõ sao?”

Trách không được yêm tỉnh lại ở Động Đình.

Động Đình... nước hồ lẫn tằm, sóng biếc vạn dặm, ngay lúc hân hoan phấn chấn gặm vệt hoang Động Đình, một tên thư sinh mặt trắng giống đại cô nương mò đến...

Dưới sự nhắc nhở của tiểu đệ, Cuồng nhân lần thứ hai hồi tưởng lại chuyện cũ nghĩ mà kinh kia.

Chẳng lẽ hẳn thật sự đã gả cho tên nam nhân này...?

“Không—” Cuồng nhân hét lớn một tiếng, chạy khỏi đại sảnh, rất nhanh đã không thấy tăm hơi.

Cười khổ một tiếng, Du biết chuyện này không thể dễ dàng giải quyết như thế, thuận miệng an ủi đôi tỷ đệ hai câu, nhanh chóng cáo từ rời đi. Vì phòng ngừa Cuồng ngu quay lại cướp đệ muội đi, làm y mất lợi thế đàm phán, Du lập tức cho người chuyển chỗ ở của hai tỷ đệ Thiết gia.

30. Chương 28

Ngay chiều hôm đó, triều đình phát ra công văn truy nã phản tặc Trịnh Trường Tắc và con gái tướng quân Âu Dương Nguyệt Cầm.

Trong thời gian truy tra, Âu Dương lão tướng quân tạm thời được giữ lại phẩm cấp, cách ly giam giữ; thái thú Nhạ Dương bị nghi ngờ biến thủ bạc công[1], lập tức bãi quan bắt giữ, áp giải vào kinh thành thẩm vấn. Thê tử Như Hồng của thái thú Nhạ Dương cũng bị đưa vào danh sách truy nã.

Thành vương vì có công điều tra số bạc thất thoát, Hoàng thượng có phong thưởng khác, không ghi lại trong ký lục triều đình.

.

Đêm đó, Lịch vương ngồi trong nội sảnh của phòng ngủ, đọc thư tay của Thành vương mới được người đưa đến.

Trong thư, ngoại trừ mấy câu nửa cười nhạo nửa châm chọc thăm hỏi thân thể vương đệ, phần lớn đều là mấy lời oán giận với vương đệ làm hấn đau đầu không thôi này, mãi đến cuối thư mới xuất hiện một câu: Đa tạ.

Cười cười, thuận tay đưa thư đến trên ngọn nến, đốt.

Phủ hết tro thừa bám trên tay, đứng lên, đi đến trước cửa sổ, đẩy cánh cửa sổ ra.

“Khách đến trước cửa, chủ không nghênh đón, chính là thất lễ. Chủ không mời khách, khách ở trước cửa, là khách không mời. Hai vị thuộc nhóm nào?”

Giọng nói vang vang, thần thái hiên ngang, trong làn gió đêm mát rượi, một thân trường bào tím nhạt theo gió tung bay, đứng bên cửa sổ dưới vầng trăng non, trông xa cứ ngỡ tiên nhân.

“Lịch vương? Hay là Đãng Tiêu lâu chủ?” Theo tiếng nói vang lên, từ trong bóng tối âm u ánh trăng không soi đến được, có hai người một cao một thấp đi ra.

“Hóa ra là Thiên Đạo giáo chủ đại giá đến tận đây, không thể nghênh đón từ xa, thất lễ thất lễ. Người cùng đi thật là thiên kim của Âu Dương lão tướng quân, Nguyệt Cầm tiểu thư?”

Nếu như Thiên Đạo giáo chủ thực sự là Trịnh Trường Tắc, cũng khó trách gã có thể đoán ra y có một thân phận khác. Lúc trước, Đãng Tiêu lâu lớn tiếng bắt Thiên Đạo giáo trả một người tên Thiết Ngưu, chuyện này náo loạn cả thiên hạ đều biết.

“Vương gia khách khí như thế thật không dám nhận. Những việc thiếp thân làm không hề liên quan đến người cha già của thiếp thân, thiếp thân không muốn liên lụy đến ông, xin đừng xem thiếp thân như con gái đại tướng quân.” Bóng dáng thấp hơn hành lễ vạn phúc của nữ tử[2].

“À, thế bản vương nên xưng hô thế nào với Âu Dương tiểu thư đây?” Tiếng nói của Lịch vương mang theo chút trào phúng.

Tựa như không nghe được ẩn ý của Lịch vương, Âu Dương Nguyệt Cầm tự nhiên đứng đắn trả lời: “Xin cứ gọi thiếp thân là Trịnh Nguyệt Cầm là được rồi.”

“Trịnh Nguyệt Cầm? Nhà chồng bà đổi thành họ Trịnh từ khi nào vậy?” Lịch vương dường như vạn phần kinh ngạc.

“Không biết vì sao vương gia nói lời ấy? Nhà chồng thiếp thân vẫn luôn là họ Trịnh, chưa từng sửa đổi.”

“A, thật sao. Bản vương còn tưởng bà gả cho người họ Thiết mà!” Trào phúng không còn là ẩn ý.

“Đủ rồi! Hoàng Phủ Du, ta đến đây chính là để kết thúc mọi chuyện với ngươi. Trịnh Trường Tắc ta lên kế hoạch hai mươi năm, trăm triệu lần không nghĩ đến lại thua trong tay ranh con miệng còn hôi sữa nhà ngươi.

Ta tính toán hàng nghìn hàng vạn, cũng không tính đến hoàng tử có khả năng thừa kế ngôi vị Hoàng đế nhất hoàng triều này lại âm thầm xây dựng thế lực riêng trên giang hồ! Càng không nghĩ đến ngươi và Bắc Nhạc cuồng nhân lại chung một thuyền!” Nam nhân bóng dáng cao hơn bước ra khỏi vùng tối, gương mặt luôn luôn văn nhược bình thường vào lúc này lại có vẻ cực kỳ cường thế.

“Thế nên, ngươi dẫn theo tất cả binh mã còn lại của Thiên Đạo giáo đến đây để đối phó với Hoàng Phủ Du ta?” Trong tai nghe rõ tiếng chém giết ầm ầm truyền tới từ ngoài tường viện, biết Lịch vương phủ đã bị vây giết.

Tuy rằng đã biết trước Trịnh Trường Tắc sẽ hành động, nhưng thật không nghĩ gã lại liều lĩnh đến vậy, thà rằng tự hủy căn cơ cũng phải diệt trừ được một hoàng tử.

“Ta chỉ sợ những thứ này vẫn chưa đủ khiến Đăng Tiêu lâu chủ để ý.”

Trịnh Trường Tắc chậm rãi đến gần, cũng với thê tử này giờ chưa nói thêm lời nào hình thành thế giáp công. Nở nụ cười biếng nhác, Du bay ra ngoài cửa sổ, khoanh tay đi đến giữa sân viện, chuẩn bị đối phó với kẻ địch lớn nhất từ trước đến nay.

Mặc dù chưa biết công lực của Trịnh thế nào, nhưng nhìn chưởng lực gã từng đã thương Thiết Ngưu, không khó tưởng tượng công lực của người này sợ rằng sẽ chẳng phải thường. Mà ả đàn bà Âu Dương Nguyệt Cầm này là do chính thiên hạ đệ nhất cao thủ Thiết Sơn Nông tự tay dạy dỗ, cho nên sẽ chẳng yếu hơn Trịnh là bao. Hai người cùng đánh, phần thắng của y cũng không nhiều.

Trong viện rơi vào yên tĩnh.

Ba người đứng trong sân tạo thành một hình tam giác không đều.

Ngoài tường viện ầm ầm tiếng chém giết. Từ âm thanh truyền đến có thể nhận thấy kẻ địch chỉ tấn công đến chung quanh sân viện, không thể nhanh chóng thuận lợi tiến vào trung tâm vương phủ, qua nửa canh giờ nữa, có lẽ quân hộ thành đã nhận được tin sẽ kịp chạy đến.

Không biết Thiên Đạo giáo còn lại bao nhiêu cao thủ, cũng không biết có bao nhiêu cùng đến trong lần này. Nếu như Thiên Đạo giáo dốc toàn bộ lực lượng, bất kể gã có bao nhiêu cao thủ, cũng không phải gia tướng bình thường trong phủ có thể ứng phó.

Hiện tại ở bên ngoài chống lại kẻ địch có lẽ là Phi Long song vệ và Thái Tiểu Vi, cùng với thị vệ vương phủ do Ngô Trịnh Thiên dẫn đầu, trong một khoảng thời gian ngắn có thể ứng phó, nhưng sau đó...

Nhìn lên không trung, đạn pháo do Phi Long song vệ bắn lên vẫn chưa tan hoàn toàn, đội ngũ tinh nhuệ của Đăng Tiêu lâu trải khắp vùng lân cận kinh thành ước chừng đang lần lượt tìm đến vương phủ, nhưng có đến kịp hay không thì còn chưa biết.

Ngay trong nháy mắt Hoàng Phủ Du ngửa đầu nhìn trời, hai người Trịnh và Âu Dương phát động tiến công. Không phải bằng chưởng, không phải bằng đao, hai vị nhân vật đường đường thế mà mới bắt đầu đã tung ra một đám phấn độc!

“Đê tiện!” Du giận dữ. Chính mình kính bọn họ là một nhân vật, lại không nghĩ đến ngay cả thể diện đối phương cũng không thèm bận tâm, hành động như kẻ tiểu nhân.

Nín thở, không để phấn độc vào mũi, thế nhưng việc này cũng chỉ có thể duy trì một lúc, đối phó với hai cao thủ, sao y có thể nín thở mãi được?

Chính bởi quá tin tưởng địa vị trong giang hồ và xã hội của hai kẻ kia, Du cũng không ăn thuốc giải độc đúng lúc. Làm sao đây?

Rất nhanh thôi, Hoàng Phủ Du hoàn toàn lâm vào cực diện chỉ có thể phòng thủ mà không thể tấn công.

Từ trước đến nay vốn không quen ở thế bị động, Du sao có thể mãi chịu đựng tình trạng bị đánh thế này?

Một tiếng rỗng ngâm thật dài, thân ảnh màu tím nhạt nhảy lên giữa không trung, khí vào đan điền, công đi toàn thân, một vết kinh hồng vạch ngang màn đêm, chém thẳng vào kẻ địch.

“Ha ha! Hoàng Phủ Du, ta xem xem ngươi hít vào phấn tán công rồi còn gắng gượng được bao lâu!” Trịnh Trường Tắc đắc ý cười to. (phấn tán công: bột phấn làm tan công lực)

Cho dù hôm nay không thể có được thiên hạ Đại Á, nhưng có thể hủy diệt được chân mệnh thiên tử tương lai của Đại Á, già sẽ còn cơ hội Đông Sơn tái khởi (vùng lên một lần nữa)!

“Người nói xem?” Thân hình quỷ dị như quỷ đòi mạng đến từ Địa ngục, Hoàng Phủ Du hít phải phấn tán công nhưng thân pháp vẫn lưu loát tựa như không chịu chút ảnh hưởng nào.

Trong chớp mắt đã đấu hơn mười chiêu, hơi thở chợt ngừng, Du thầm kêu một tiếng không ổn.

Cao thủ so chiêu sao có thể sơ sẩy, chỉ hơi dừng một chút đã để kẻ địch nhận tìm ra sơ hở. Hai vợ chồng phối hợp tài tình, một trái một phải, một kiềm hãm một tấn công, muốn nhân cơ hội này thừa thế xông lên tiêu diệt Hoàng Phủ Du.

Muôn vạn suy nghĩ lóe lên trong đầu Du nhanh như chớp, dưới tình thế công lực bị tiêu tán, hôm nay muốn sống sót không chế kẻ địch, cũng chỉ có thể đi vào chỗ chết mà tìm đường sống!

Lỡ một nhịp thở, lão đảo một cái, Du ngã về phía Âu Dương Nguyệt Cầm.

Mắt thấy kiếm của Âu Dương ngay tại trước ngực, sau lưng lại là độc chưởng của Trịnh, Du cố nén đau đớn của tán công, ngưng tụ công lực toàn thân về tay phải, ngay tại chỗ đột ngột vặn người, phập một tiếng, kiếm sắc đâm vào bên thất lưng.

Trịnh thấy Hoàng Phủ Du trúng kiếm, thân hình đang nhào tới thoáng chậm lại.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, cái Du chờ chính là thoáng chậm lại này! Cơ hội lướt qua không chờ người chớp mắt, không chờ Du suy nghĩ gì thêm nữa, không môn sau lưng mở rộng, quyết tử chiến đến cùng, chém ra một kiếm ngưng tụ công lực toàn thân!

Kiếm như kinh hồng, quỷ thần khó chắn, bột máu bắn ra, một tiếng gầm không cam nguyện nữa chừng chợt trầm xuống! (kinh hồng: to lớn kinh hoàng, đẹp đến rợn người?)

“Trường Tắc——” Âu Dương Nguyệt Cầm mắt thấy trượng phu bị trọng thương trước ngực, rơi xuống mặt đất, kêu thảm một tiếng liền muốn nhào qua.

“Giết...hắn!” Tay Trịnh che ngực, máu tươi trào ra như suối từ trước ngực và trong miệng gã.

Thân ảnh Âu Dương Nguyệt Cầm khựng lại, quay đầu nhìn về phía nam nhân kiếm đơn chống đất, sắc mặt tái nhợt, bên hông máu chảy ròng ròng nhưng vẫn quật cường không chịu ngã xuống.

Nâng lên kiếm sắc, Âu Dương bước từng bước đến gần Du, trên mặt tràn ngập vẻ phẫn hận oán độc.

Khóe miệng Du hơi hơi nhếch lên, tự giễu nghĩ: không ngờ Hoàng Phủ Du ta cuối cùng lại chết trong tay một ả đàn bà.

Mắt thấy Âu Dương chạy đến khoảng cách tốt nhất để phát động tấn công, Du bất chợt nghĩ đến: Nếu như Thiết Ngưu biết nương hấn giết ta, hấn sẽ báo thù cho ta chứ? Ha ha.

Kiểm sắc giơ cao, Âu Dương thét lên một tiếng bén nhọn: “Hoàng Phủ Du, người chịu chết đi!”

Keng! Âm thanh hai lợi khí nặng nề va chạm vang lên.

“Là con!” Âu Dương kêu lên kinh hoàng.

Lần này Du thật sự lộ ra khuôn mặt tươi cười.

“Yêm không đến muộn chứ hả. Xem ra tiểu tử ngươi dường như ăn không ít khổ.” Thiết Hưởng Ngộ tay cầm đại đao, đứng trước người Du quay đầu cười nhạo nói.

“Ha ha, mẹ vợ dạy dỗ... làm con rể sao dám không nhận?”

Du một tay cầm kiếm chống đất, tay trái mò mò trong ngực, lấy ra thuốc cứu mạng Hoàng gia gia cho y, ngửa đầu đổ vào miệng.

Hắc hắc, Hoàng gia gia luôn thương yêu hấn hơn Trí tiểu tử nhiều, bởi vì nghe nói bộ dáng khi còn bé của hấn gần như giống Hoàng gia gia khi còn bé như đúc, hơn nữa lúc nhỏ hấn lại rất biết... làm nũng.

“Tiểu tử thói nhà người còn dám ba hoa! Sớm biết thế lão tử đã ở bên ngoài giết nhiều thêm một lúc!” Nếu không phải thấy Hoàng Phủ Du đứng cũng không vững, Cuồng nhân đã sớm đạp qua một phát.

Nắm chặt đại đao đang nhỏ từng giọt máu từ mũi đao, trong lòng Thiết Hưởng Ngộ tràn đầy tư vị lạ lùng. Hấn vốn không muốn quan tâm nhiều chuyện như thế, nhưng khi hấn tìm được Lịch vương phủ, đang định đòi người từ chỗ Hoàng Phủ Du, lại phát hiện có người đang tấn công Lịch vương phủ.

Quan tâm hay không quan tâm?

Cuồng nhân phát hiện ngay tại thời điểm hấn còn đang do dự, thân thể đã không chịu sự khống chế của hấn mà nhảy vào vòng hỗn chiến.

“Con bà nó!” Cuồng nhân nhện không được hung hăng mắng một câu.

“Hưởng Ngộ, sao con dám động thủ với ta!” Âu Dương nổi giận quát. “Con có biết người này đã hủy đi mọi thứ của nương con hay không! Hưởng Ngộ, con tránh ra cho ta!”

Trên mặt Thiết Hưởng Ngộ lộ ra thần sắc kỳ quái, tựa như thống khổ, tựa như cười nhạo.

“Bà sao có thể không biết xấu hổ như thế... Bà đi đi, yêm không muốn giết bà, nhưng đừng để yêm thấy bà nữa.”

“Nguyệt Cẩm...” Tiếng rên rỉ trầm thấp truyền đến.

Âu Dương quay đầu nhìn về phía trượng phu, lại nhìn nhìn Thiết Hưởng Ngộ như môn thần đứng chắn trước Hoàng Phủ Du, cắn răng, đi đến trước mặt trượng phu nâng gã dậy. (môn thần: thần giữ cửa)

Cuồng nhân thấy ả tạm thời thoái lui, cũng xoay người nhìn về phía sau... nam nhân đang mỉm cười với hấn.

Khóe mắt co giật một chút, “Người không cần trị thương phải không!”

“A Ngưu, người có biết... nếu như người bằng lòng qua đây... đỡ ta một chút, ta sẽ thật vui vẻ nằm trong ngực người... bôi thuốc cho mình...”

Tiểu tử thói, đến thử còn thử không nổi, lại vẫn muốn chiếm tiện nghi lão tử! Để hấn chảy máu đến chết đi!

“A, quên nói cho người... Nương người cho ta ăn một đám phần tán công... Ta sắp gắng gượng không nổi nữa...”

Câu nói còn chưa kết thúc, chỉ thấy thân mình Du chột đao động.

Lại là chưa kịp suy nghĩ, cơ thể đã hành động trước, khó chịu nhìn nam nhân trong vòng tay, khuôn mặt tuần tú lại tái nhợt như tờ giấy, thoát nhìn càng giống nữ nhân, trong lòng Thiết Hưởng Ngọc muốn bao nhiêu buồn nôn có bấy nhiêu buồn nôn.

Ha ha, vẫn là A Ngưu thương ta.

Người nào đó nằm trong lòng người ta cực kỳ đặc ý nghĩ.

Ánh mắt Cuồng nhân liếc về phía hai người cách đó không xa. Nhìn đến vẻ bi thương của nữ nhân kia... Thiết Hưởng Ngọc hung hăng cầm đại đao trong tay cắm vào nền đất.

“Không cần nhìn... Trịnh Trường Tắc sống không được... bao lâu nữa...”

Du tương đối tin tưởng một kiếm đốc toàn lực cuối cùng kia của mình. Trên người y chịu một kiếm này, nói sao cũng là dùng mạng đổi mạng, có phải không nào! Muốn đưa tay lấy bột cầm máu, lại phát hiện cánh tay không thể động đậy.

“Thuốc giải đâu!” Cuồng nhân chất vấn Âu Dương Nguyệt Cầm cách đó không xa.

“Thuốc giải? Người còn muốn thuốc giải? Mơ tưởng!” Oán động trong ánh mắt Âu Dương làm vụn vụn dung nham xinh đẹp của ả.

“A Ngưu...”

“Yem không muốn động thủ với người, nhưng người cũng đừng bức yem!” Cuồng nhân cố nén cơn giận.

“A Ngưu...”

“Kêu cái gì!” Trường.

Chỉ còn mồm mép còn có thể hoạt động bình thường, Du cười khổ nói: “Ta... không động đậy được...”

Bất đắc dĩ, “Thuốc trị thương ở đâu?” Cầm máu trước rồi lại nói.

“Trong ngực...”

Không biết tại sao, Cuồng nhân cảm thấy đưa tay luồn vào trong ngực tên này tìm thứ gì đó cũng thật khó chịu!

Cuồng nhân ôm người ngồi trên mặt đất, từ trong ngực nam nhân lấy ra một túi bách bảo tinh xảo, mở ra, hỏi rõ bột cầm máu, xé mở áo của y, rắc thuốc bột lên miệng vết thương cho y, thuận tiện giúp y điểm mấy huyệt đạo cầm máu, rồi mới xé ống tay áo của tiểu tử này làm băng vải quấn quần quăn mấy vòng.

Chờ Thiết Ngưu bận bịu xong rồi, bên kia Âu Dương Nguyệt Cầm cũng giúp trợ lực mình băng bó ổn thỏa miệng vết thương, tuy rằng biết rõ thời gian còn lại của trợ lực phu chẳng nhiều nhận gì, nhưng dù sao so với việc cứ thế nhìn hấn chết đi vẫn tốt hơn.

Du thấy Cuồng nhân băng bó xong cho y, nhưng lại không hề mở miệng cười nhạo bộ dáng yếu thế của y hiện tại không khỏi kỳ quái, nâng mắt nhìn lên liền thấy tên đại ngốc kia giống như con gấu nhỏ bị gấu mẹ vứt bỏ, vẻ mặt bị ai nhìn nữ nhân kia.

Tâm trạng thật chẳng ra sao, đến tận lúc này Thiết Ngưu vẫn bị nữ nhân kia ảnh hưởng, hừ một cái, không quan tâm tình hình hiện tại của bản thân có cho phép y mở miệng nói chuyện hay không, mở miệng gọi: “Trịnh phu nhân! Ta có việc muốn hỏi bà.”

Thiết Hưởng Ngọc thu hồi tầm mắt, tò mò nhìn về phía nam tử không an phận trong ngực mình.

Bên kia, Âu Dương Nguyệt Cầm cũng ngẩng đầu lên, trên mặt là vết nước mắt chưa khô.

“Nếu như người muốn hỏi ta chuyện về Thiên Đạo giáo, thì miễn đi, ta sẽ không nói gì cả!” Âu Dương giữ vững phong phạm phụ nữ thượng lưu, ngẩng cao đầu cường ngạnh nói.

Thấp giọng cười, Du nói: “Những chuyện về Thiên Đạo giáo ta không cần hỏi bà, chuyện nên biết ta xem như đã biết đủ. Như bà biết... Đẳng Tiêu lâu đâu phải dễ không. Huống chi, qua ngày hôm nay... ta có thể cam đoan với bà, hai ngày sau... trên đời này sẽ không có ai dám phát cờ hiệu Thiên Đạo giáo... mà đi!”

Y lấy hơi nói tiếp: “Ta muốn biết hai chuyện... chỉ có bà có thể nói cho ta.”

“Chỉ có ta?” Âu Dương không hiểu.

Muốn gạt đầu, đầu lại không động đây, Du từ một tiếng biểu hiện khẳng định.

Thở dốc một hơi, Du hỏi: “Đầu tiên, tại sao em gái bà lại... tự sát? Thứ hai... năm đó tại sao bà phải rời bỏ Thiết Sơn Nông, lại vì sao chịu gả cho ông?”

Sống lưng thẳng tắp của Cuồng nhân và hai nắm tay nắm chặt nói cho Du biết hiện tại hắn nhất định rất căng thẳng rất dễ tâm.

Âu Dương Nguyệt Cầm trầm mặc.

“Như Hồng ở trong tay người phải không?” Ánh nhìn của Âu Dương dồn ép nam nhân nằm trong ngực con trai ả.

Nam nhân mím mím môi.

“Vây chẳng khác gì người đã biết mọi thứ, cần gì phải vẽ vời thêm chuyện cố ý hỏi ta!” Trong miệng Âu Dương phun ra lời nói sắc bén, ngón tay lại dịu dàng lau đi máu tươi tràn ra bên miệng trượng phu.

Cười cười biếng nhác, nếu so sự ngoan độc, Du xuất thân dòng tộc Hoàng Phủ sẽ không thua kém bất cứ kẻ nào.

“Có nhìn thấy nam nhân này không? Hắn bị bà tra tấn đến... nửa gốc nửa điên rồi. Tốt xấu gì hắn cũng do bà sinh ra, hắn hẳn có quyền được biết nường hắn... tại sao lại nhẫn tâm làm tất cả những việc này chứ?”

Thiết Hường Ngọc bị Du nói như vậy, muốn nổi giận lại không nổi được, muốn đẩy tiểu tử mặt trắng này xuống khỏi đùi, lại sợ gây ra hậu quả sau này sẽ làm mình hối hận, nhất thời lúng túng không thôi.

Dưới vầng trăng non, ánh mắt Âu Dương Nguyệt Cầm chuyển về phía đại hán đang tránh tầm mắt của ả. Khuôn mặt này, và khuôn mặt của nam nhân gốc không có mắt nhìn người kia giống nhau như đúc ra từ một khuôn...

Thiết Sơn Nông, trượng phu đầu tiên của ả.

“Hường Ngọc, người muốn biết?” Nữ nhân hỏi con trai mình. Thần sắc của ả dần dần chuyển về bình tĩnh.

Thiết Hường Ngọc nhìn về phía nữ nhân, gạt gạt đầu khẳng định. Hắn muốn biết, tại sao đa đoan đối tốt với bà như vậy, bà vẫn có thể nhẫn tâm bỏ lại ba đứa con thơ, rời khỏi đa đoan yêu bà như thế. Mọi thứ rút cuộc là vì cái gì!

Ánh mắt Âu Dương lại chuyển về trượng phu tựa trong ngực mình, dần dần, ánh mắt càng lúc càng dịu dàng.

Trịnh Trường Tắc cố sức nâng tay phải lên, nắm lấy bàn tay trái của thê tử.

“Tất cả mọi chuyện phải kể từ hai mươi năm trước...”

Tiểu Ngọc, em gái của ta. Mặc dù Tiểu Ngọc là con gái nhưng lại ham chơi như con trai, thường xuyên lên ra phủ, hơn nữa mỗi lần đều bắt ta giấu cho nó.

Một hôm, như mọi khi, Tiểu Ngọc mang theo nha hoàn lên chuồng ra ngoài chơi, lúc về đã là chạng vạng, còn mang theo một nam tử bị thương. Sau đó, bọn ta quyết định gạt cha mẹ lên lên giấu nam tử trong khuê phòng giúp hắn trị thương, ban đầu chỉ là muốn bỏ chút tiền làm chuyện tốt, làm chút chuyện có thể lưu lại hồi ức cả đời, không nghĩ tới ta lại... yêu chàng.

Chàng chính là Trường Tắc. Năm ấy, ta mười bảy, Tiểu Ngọc mười sáu tuổi.

Ngay lúc ta đang dệt một giấc mộng đẹp, chờ mong Trường Tắc tỏ ý với ta, trăm triệu lần không nghĩ đến sau lưng ta Tiểu Ngọc và chàng đã sinh tình, hơn nữa còn lập ước định sẽ gả cho chàng. Người không biết khi Tiểu Ngọc nói cho ta Trường Tắc hứa hẹn sẽ lấy nó, ta đau khổ biết bao nhiêu!

Ta vốn cũng định từ bỏ, nhưng ta vẫn muốn thử một lần cuối cùng, ta không tin Trường Tắc thật sự không có chút tình cảm nào với ta. Đương lúc ta đến tìm Trường Tắc, ta phát hiện bí mật của chàng, ta biết được hùng tâm của chàng, cũng biết được khát vọng của chàng, thế nhưng điều này chỉ làm ta thêm tán thưởng chàng! Nam nhân sống trên đời hẳn nên chờ thời xưng vương như thế!

Khi đó, ta biết chàng có hùng tâm có mưu lược, cũng có một nhóm thuộc hạ nguyện trung thành với chàng, nhưng ta và chàng đều biết, nếu như chàng muốn thành công, chỉ tạo căn cơ trong triều đình thôi vẫn chưa đủ, chàng nhất định phải có một chỗ đứng trên giang hồ, nếu không, muốn lay chuyển căn cơ của Đại Á sẽ mãi chỉ là giấc mộng!

Nhưng nếu muốn có được thành tích trên giang hồ, ngoài mưu lược, chàng nhất định phải có võ công tuyệt thế.”

“Đó là nguyên nhân Thiết Sơn Nông gặp gỡ bà sao?” Tuy rằng lúc tra hỏi nha hoàn kia đã biết đại khái câu chuyện, nhưng chính tai nghe Âu Dương Nguyệt Cẩm kể lại, Du vẫn nhìn không được cảm thấy có chút run rẩy, vì Thiết Ngưu của y.

Nhìn đi, người nhìn bộ dạng của hắn kia, chỉ còn thiếu hai hàng nước mắt dán thêm lên mặt. Nguyên cái mặt khóc thảm!

“Phải.” Đến lúc này, Âu Dương Nguyệt Cẩm dường như không định giấu giếm gì nữa, thản nhiên thừa nhận nói: “Ta thích Trường Tắc, ta muốn gả cho người nam nhân này, thế nên ta đánh cược với chàng.

Cược trong vòng mười năm, ta có thể vì chàng lấy được bí kíp võ công của thiên hạ đệ nhất cao thủ. Nếu như ta thắng, trong ngày ta trở về, chàng nhất định phải đưa tam môi lục sinh đến phủ tướng quân, chính thức cầu hôn ta làm chính thê, cũng là thê tử duy nhất! (tam môi lục sinh: ba người mai mối, sáu loại sinh lễ)

Nếu như ta thua, ngoài việc chàng có thể lấy tiểu muội của ta ra, bảo vật gia truyền vốn thuộc về trưởng nữ nhà Âu Dương ta đây cũng sẽ thuộc về chàng. Điều kiện là trong mười năm đó, chàng không thể lấy bất cứ nữ tử nào làm vợ. Mà ván cược này, ta thắng.”

“Bà vô sỉ!” Tiếng này không phải của Hoàng Phủ Du mà do Thiết Hương Ngộ gào lên.

“Tùy các người muốn nói sao cũng được. Tiểu Ngọc mắng ta không có thể diện, nói phải chết cho ta xem, kết quả nó thật sự thất cổ tự tử. Mẹ ta nói rằng ta hại chết Tiểu Ngọc, suốt ngày nguyên rửa ta, kết quả bà lại về trời trước. Đối với ta, không có gì là quan trọng, ngoại trừ chàng.” Âu Dương Nguyệt Cẩm đối mặt với sự chỉ trích của con trai, tựa như hoàn toàn không bận tâm, thản nhiên đối mặt với trượng phu mình.

“Bà ta không phải vô sỉ, bà ta chỉ ích kỷ mà thôi...” Du nhàn nhạt trần thuật.

Nữ nhân này rất giống y, đều cực kỳ ích kỷ, chỉ vì ý muốn của bản thân, lấy cuộc sống của người khác xem như tiền cược trong canh bạc, mà không có chút do dự nào về đạo đức hay hổ thẹn nào trong thâm tâm!

Vì sự ích kỷ của nữ nhân này, bà ta lấy chính bản thân và Thiết Sơn Nông làm tiền cược trong ván cược, cũng cứ như thế hủy hoại một đời Thiết Sơn Nông.

Mà khi y nhàm chán, đánh cược với Trí một ván, khiến y gặp được con trai của Thiết Sơn Nông, Thiết Ngưu.

Việc này xem là gì đây? Mọi chuyện đều do trời định sao? Du cười lạnh trong lòng.

Phụ thân Thiết Ngưu thành vật hy sinh trong canh bạc, còn Thiết Ngưu thì sao? Hắn là vật hy sinh thế nào? Tiền cược? Hay là...

Ánh mắt Du liếc lên trên về phía nam nhân đang ôm y dù tâm không cam tình không nguyện, trong đáy mắt của nam nhân kia, y tìm thấy thứ gì đó thật quen thuộc.

Sỏa ngứa a... (Trâu gốc a...)

Chậm rãi, khóe miệng nam nhân khẽ cong lên, trên mặt hiện ra ngạo khí bức người.

Thiết Ngưu, người biết không, trong ván cược của ta và Trí, người mới là người thắng lớn nhất! Bởi vì người thắng được ta – Hoàng Phủ Du!

“Bà có từng nghĩ đến, từ đầu đến cuối đều là Trịnh Trường Tắc lợi dụng hai chị em bà? Nếu như hai người không phải con gái đại tướng quân, chỉ sợ gã đã chẳng tình cờ được em bà bắt gặp, bà cũng sẽ không vừa lúc thấy gã cao đàm khoát luận hùng tâm tráng chí của gã!” Thuốc cứu mạng do Dược thánh luyện đường như bắt đầu có tác dụng, hơi thở của Du không còn ngắt quãng nữa.

“Dù thế thì sao chứ. Đúng thế, là ta muốn chàng lợi dụng đứa con gái của tướng quân này, nhưng thế thì đã sao? Ta chiếm được chàng, không phải sao? Chàng cũng tuân theo lời hứa, ngoài ta ra không có nữ nhân nào nữa. Mà cha người...” Âu Dương ngẩng đầu, nhìn về phía con trai đang phẫn nộ.

“Thiên hạ đệ nhất cao thủ sao có thể là tên gốc tra không ra lai lịch của thế tử mình? Chẳng qua hắn cũng giống ta, yêu phải người không nên yêu mà thôi. Chỉ là ta chiếm được người ta yêu, mà cha người chỉ chiếm được ta mười năm.

Ta thừa nhận, cha người đối xử với ta rất tốt, tốt đến mức ta tình nguyện sinh cho hắn ba đứa nhỏ, ta cũng từng nghĩ đến việc cứ ở lại bên cạnh cha người. Nhưng ta không quên được Trường Tắc, cha người càng ẩn cư, càng muốn cho ta một cuộc sống an ổn, ta lại càng không chịu đựng được nỗi nhớ Trường Tắc.

Khi ta rời khỏi cha người, đã nói rất rõ với hắn, trong lòng ta có người ta không thể quên, ta cũng nói với hắn, để hắn tìm một nữ tử tốt hơn, phù hợp hơn với hắn. Thế nhưng, ta không nghĩ đến hắn lại gốc nghềch như vậy...”

Lần đầu tiên Âu Dương rủ mi mắt.

.

Thiên Đạo giáo ẩn nấp trong giang hồ hơn hai mươi năm bỗng nhiên mai danh ẩn tích khỏi giang hồ, giống như đại đa số những tổ chức giang hồ khác, không biết thành lập từ bao giờ, cũng không biết khi nào thì tan rã.

Ngoại trừ giang hồ, triều đình cũng có biến hóa không nhỏ.

Đầu tiên, Âu Dương đại tướng quân được miễn tội, bãi quan cáo lão hồi hương, vị trí đại tướng quân do Lịch vương kiêm nhiệm. Tiếp theo, đương kim hoàng thượng chiếu cáo thiên hạ, ngôi vị hoàng đế truyền cho con trưởng – Thành vương Hoàng Phủ Trí. Ngay lúc thánh chỉ truyền đến tai dân chúng trong thiên hạ, đồng thời cũng nghe được một cách nói cổ quái lưu truyền rộng rãi trong dân gian.

Nội dung của lời đồn này là, nghe nói đương kim Hoàng thượng vốn chuẩn bị truyền ngôi cho con thứ Hoàng Phủ Du, ngay cả thánh chỉ cũng đã được viết xong, rồi mới sai người cho truyền hai vị hoàng tử đến. Kết quả, hai vị hoàng tử đến thì có đến, tiểu hoàng tử lại dẫn theo thêm một người, chính là vị hoàng tử phi được ngự phong của y.

Đáng ra cũng chẳng có gì, thế nhưng sau khi Hoàng thượng, hoàng hậu, quý phi nương nương thấy rõ dung nhan của con dâu, mẫu hậu của tiểu hoàng tử ngắt ngay tại chỗ. Ngay sau đó, Hoàng thượng, hoàng hậu và quý phi sống chết muốn tiểu hoàng tử Lịch vương hưu thê, tiểu hoàng tử lại vô cùng quyết tâm, thà rằng không có ngôi vị Hoàng đế chứ nhất định không nguyện hưu thê. Lại sau đó, trong cơn giận dữ, đương kim thánh thượng xé roẹt thánh chỉ đã viết xong, đổi thành truyền ngôi cho con trưởng Thành vương. (hưu thê: bỏ vợ / ly hôn)

Nhàm chán nghe Hữu vệ say sưa kể truyền thuyết dân gian này với y, Lịch vương Hoàng Phủ Du không kiên nhẫn ngẩng đầu nhìn trời ngáp một cái.

“Ta hỏi người, tiểu tử Cuồng ngu kia lại chạy đi đâu rồi?”

Hữu vệ khó xử gãi đầu, “Ách, lâu chủ, ngài có thể hỏi thuộc hạ câu khác được không? Câu này khó quá.”

“Thế ta cần người làm gì!” Lịch vương trừng người.

“Hắc!” Khắc khắc hai tiếng, Dương Học Nghiên trong lòng nguyên rửa cái tên lão Tả tìm cơ chạy trốn kia một tràng.

“Thuộc hạ nghĩ, có lẽ buổi tối phu nhân sẽ xuất hiện lại trong phủ thôi... Lâu chủ, ngài quên rồi sao? Hai ngày trước, ngài cho bọn thuộc hạ nói lộ ra muốn mời đệ muội nhà phu nhân đến trong phủ đón tết Nguyên tiêu.”

“Vậy người nghĩ hẳn có đến hay không?” Du nhú mày.

“Việc này... thuộc hạ nghĩ, lấy tình thế phu nhân... hủy đi một nửa vương phủ và hoàng cung để tìm đệ muội đến xem, dù xảy ra việc gì, tết Nguyên tiêu này hẳn nhất định sẽ đến đây?”

Dương Học Nghiên cười khổ trong lòng, thầm nghĩ nếu như không phải đương kim Hoàng đế khoan hồng độ lượng, hơn nữa vừa lúc hoàng cung có nhiều chỗ cần sửa chữa lại, cho dù Thiết Ngưu có Lịch vương che chở, chỉ sợ đã không thể dễ dàng bước ra khỏi hoàng cung như vậy.

“Ừm, người đâu! Truyền mệnh lệnh của bản vương, trong tết Nguyên tiêu, bàn tiệc ở các nơi trong phủ đều phải chuẩn bị đủ rượu ngon!”

“Dạ.” Hạ nhân tuân lệnh rời đi.

Hữu vệ mắt mang dấu chấm hỏi nhìn về phía lâu chủ.

“Hừ! Ta không tin hẳn không biến trở lại thành sỏ ngu! Chúc say hẳn, xem xem hẳn có đổi tính hay không!”

Cuồng ngu tuy rằng không tệ, nhưng vấn đề lớn nhất là Hoàng Phủ Du y trừ bỏ được ưu thế bằng miệng ra, chẳng chiếm được cái quái gì cả.

Điều này đối với một kẻ đang ở trong kỳ tân hôn như y mà nói, thật sự là tra tấn trầm trọng cả tinh thần lẫn thân thể!

~*~

[1] Biển thủ bạc công (| giám thủ tự đạo): đại ý là trộm cắp, biển thủ tiền bạc, vật dụng của công do mình trông coi, quản lý (có điển tích).

[2] Lễ vạn phúc (| vạn phúc lễ): một cách hành lễ khi gặp mặt của phụ nữ cổ đại. Tư thế thông thường là hai tay chồng lên nhau đặt ở trước bụng, nhìn xuống dưới và hơi khụy gối (hình).

van-phuc-le

31. Chương 29

Hai tháng sau, đúng tiết xuân về hoa nở.

Thiết Ngưu ngồi trên mặt đất, lưng dựa giàn hoa, tay đang may một tấm lông cáo lửa tốt nhất.

Lúc có lúc không, hẳn sẽ ngừng tay nhìn lên không trung, sững sờ nghĩ linh tinh gì đó.

“Ngốc tử, người trốn tới đây.” Phía sau truyền đến âm thanh vui vẻ hân hoan của một nam tử.

“Sao người vui thế?” Thiết Ngưu quay đầu nhìn về phía người đến, có chút ngơ ngác chẳng hiểu gì.

“Hắc hắc!” Trên gương mặt người đến tràn đầy vẻ mỉm cười đắc ý, ngồi xuống bên cạnh Thiết Ngưu, cũng chẳng quan tâm bùn đất có thể làm bẩn y bào đẹp để quý giá của y.

“Có hai lý do, thứ nhất, ta từ chỗ phụ hoàng lấy được một thánh chỉ, còn nội dung thì đến lúc nào đó đột nhiên Trí tiểu tử đầu óc hư hỏng muốn đối phó ta người sẽ biết. Thứ hai, người nhớ được chuyện người gặp được mẫu thân và cả ký ức của cuồng ngu.”

Nghe A Du nhắc tới nương hẳn, Thiết Ngưu hơi sững người.

“A Du, người nghĩ hiện tại nương yêm sống có tốt không...”

“Một nữ nhân mà trượng phu đã chết, tâm cũng đã chết, sẽ không thoải mái cũng không khổ sở. Nhất là những ngày sau này bà ta đã là ni cô.”

Giọng nói của Du mang chút lãnh đạm, ngày đó y vốn không muốn thả nữ nhân kia, nhưng thân thể y tạm thời không thể cử động, chỉ có thể trơ mắt nhìn Cuồng nhân để bà ta rời đi.

“Này! Đừng có ngây ngốc như cái tượng gỗ mãi thế! Xuân ngư, có nghe thấy không? Bản vương có việc muốn nói cho ngươi!” Du duỗi ngón tay chọc chọc đại hán đang ngẩn người.

“Ngươi muốn nói gì?” Thiết Ngư phục hồi tinh thần hỏi.

“Nói xem chúng ta phải làm sao ngươi mới có thể không biến thành cuồng ngư nữa? Ngươi xem, một chương lần trước hán đánh ta đến bây giờ vẫn chưa tiêu hết vết thâm!” Du biến sắc, lập tức biến ra vẻ mặt mỹ nhân u oán.

Y tủi thân vô cùng, lại dường như có chút e e thẹn thẹn vén quần áo lên, lộ ra chương ấn đã nhạt đến mức không thể nhìn thấy cho Thiết Ngư xem.

Ghe tởm! Biến thái!

“Yêm, yên không nhìn thấy!”

Thiết Ngư đỏ mặt, nhìn chằm chằm lồng ngực trắng nõn như ngọc lại còn rần chắc dẻo dai của A Du, hán biết cảm giác sờ lên đó như thế nào, nuốt một ngụm nước miếng, hán rất muốn cứ thế vươn tay sờ lên.

Thật không biết tại sao, trước kia hán thấy A Du lõa thân tim đầu có đập rộn ràng như vậy, nhưng hiện tại cho dù chỉ nghĩ đến thôi đã có chỗ nào đó trên người hán căng đến phát đau.

Tựa như muốn che dấu, Thiết Ngư hỏi lung tung: “Đang yên đang lành hán đánh ngươi làm gì?”

“Cái này...” Mắt thấy dường như Thiết Ngư đã động tâm. Du âm thầm đắc ý, con mắt xoay tròn, đổi cách nói: “Bởi vì ta muốn cùng hán làm chuyện lần trước chúng ta làm, hán sợ đau nên không chịu, liền ra tay đánh ngươi.”

Rầm tho! Tên tiểu tử mặt trắng biến thái này! Chỉ nói vậy nói bạ! Trong đầu toàn mấy chuyện xấu xa! Không đánh hán bầm dập là may cho hán rồi!

“Ha ha...” Thiết Ngư cười ngây ngô, không biết nên tin ai.

“A Ngư, ta biết ngươi không sợ đau, đúng không?” Nam nhân mặt dày dán vành tai Thiết Ngư cười âm thầm.

A Ngư, đánh hán! Tên tiểu tử vô lại này lại muốn chiếm tiện nghi của ngươi! Con bà nó, dám thừa dịp lão tử vắng mặt, ức hiếp người thành thật!

“Này! Áo chen da cáo của ngươi.” Quăng áo chen da cáo vào trong ngực nam nhân, Thiết Ngư đứng lên co cẳng bỏ chạy.

“Lại nữa...” Bất mãn lắm lắm một tiếng, nam nhân cầm áo chen đuổi theo.

“A Ngư, ngươi đừng chạy mà! Có chuyện gì chúng ta thông thả thảo luận!” Xuân ngư! Chạy cái gì mà chạy! Vừa trở về chưa được bao lâu đã muốn chạy! Nếu như không phải sợ Bá Vương ngành thượng cung (r*pe =)]) không cẩn thận sẽ bức ra cuồng ngư, thì làm sao bản vương có thể bỏ nhiều công phu như thế để dỗ dành ngươi chứ!

Có gì hay mà nói! Hỏi hán có phải nam nhân hay không, có sợ đau hay không! Nếu nói sợ, ngươi đánh hán. Nếu nói không, ngươi thao cho hán gọi nương luôn!

Yêm... yên không nữa.

Ngươi! Cuồng nhân tức phát ngất.

Thiết Ngư quay đầu lại, nghĩ nghĩ, phun được một câu: “Mấy đại yêu tinh, tiểu yêu tinh trong phủ ngươi kia tính sao đây?”

“Việc này, A Ngưu, người cũng biết, ta là hoàng tử, cần nối dõi tông đường mà.”

Tên vương bát đản vô lại vừa biến thái lại háo sắc này! Ăn trong bát còn muốn nhìn trong nôi! Người để hấn lấy nữ nhân đi! Cho hấn lấy trăm ả nghìn ả! Bảo hấn trả đệ muội đây, bọn yêm về Úc sơn thôn sống cho thanh nhàn!

Cuồng nhân chưa từ bỏ ý định, vẫn còn muốn thuyết phục sỏ ngu ngốc ngếch.

Ngoáy ngoáy lỗ tai, cảm thấy hơi ồn ào, nhưng Thiết Ngưu thấy mấy câu của tiếng nói trong đầu kia dường như cũng có lý.

“Không phải người nói Hoàng đế mới cần sinh con trai sao? Không phải người nói người không làm Hoàng đế sao?”

“Nói là nói như thế, những lời như Trí tiểu tử vô dụng, sinh không được con trai thì sao? Hơn nữa khi ta già không con trai, há chẳng phải không người đưa tiễn sao, như vậy thì quá thê thảm!” Nam nhân bày ra bộ mặt khổ sở, ánh mắt lại cười hì hì.

Thiết Ngưu dừng bước, lâm vào trầm tư.

A Ngưu, người nghe đi! Tiểu tử mặt trắng này ích kỷ đến đâu! Con bà nó! Chỉ biết nghĩ cho bản thân! Lão tử cũng muốn có con trai này.

Bọn yêm quay về Úc sơn thôn, lấy một nữ tử chất phác trong núi, vui vẻ khoái hoạt mà sống có tốt không! Người không muốn làm đa đa sao? Làm đa đa uy phong lắm nha, có thể dạy dỗ con trai, lại mắng con rể này!

Nghe ra có vẻ không tệ... Thế nhưng A Du thì sao? Yêm không nỡ bỏ hấn, hơn nữa yêm cũng chỉ thích hấn. Cho dù hấn không sinh được em bé.

Tiểu tử này có gì hay? Người xem, hấn không chiếm tiện nghi người thì lại mắng người dốt nát, hở ra là mắng người ngốc! Cũng không biết tiểu tử hấn bịp bợm cái quỷ gì, rước một đại nam nhân vào nhà! Muốn người cũng muốn nữ nhân khác! Còn giấu đệ muội đi không cho yêm tìm được!

Du bước chậm lại, thông thả đi đến bên Thiết Ngưu, lộ vẻ biếng nhác, cực kỳ tự nhiên vươn tay ôm lấy cánh tay rắn chắc của nam nhân, đầu cũng tiện thể dựa lên luôn. Ở đây ngoài hai người bọn họ, nếu không gọi sẽ không có ai khác xuất hiện.

“Người nói không sai, thế nhưng...” Thiết Ngưu không biết phải làm sao mới thuyết phục được tiếng nói trong đầu, nói cho hấn biết, kỳ thật A Du tốt với hấn lắm, cũng rất quan tâm đến hấn.

Hơn nữa hấn cũng cảm giác được trong lòng A Du hấn hoàn toàn không giống với những người khác, tỷ như hiện tại, lúc không có mặt người khác A Du luôn giống tiểu hài tử bám dính lấy hấn không buông, mặc dù về mặt tuổi tác A Du lớn hơn hấn hai tuổi.

Tưởng rằng Thiết Ngưu đang nói với mình, nam nhân đang dấn cả người lên cánh tay Thiết Ngưu thuận thế tiếp lời: “Thế nên mà, bên cạnh ta có mấy nữ nhân cũng là...”

“Có rồi!” Dường như Thiết Ngưu vừa nghĩ ra được cái gì, vui vẻ vỗ đùi.

“Yêm nghĩ ra rồi! Bọn yêm có thể để Tiểu Du Đầu sinh thật nhiều con trai, bảo nó cho bọn yêm một đứa làm con thừa tự! Con trai trưởng của trưởng thôn bọn yêm cũng là do thúc thúc nhà hấn cho làm con thừa tự.”

Vì bản thân nghĩ được một chủ ý vẹn cả đôi đường, Thiết Ngưu vui đến mức mặt mày hớn hở. Thâm nghĩ chính mình quả nhiên không giống khi trước, hấn trước kia tuyệt đối không nghĩ được một phương pháp giải quyết hay như thế.

Du hoàn toàn đơ mặt.

Cuồng nhân ngồi trong xó ôm đầu than thở.

“Quên đi! Hiên nhiên ta quên mất mình đang nói chuyện với ai. A Ngưu, người biết không? Cái từ ‘đàn gãy tai trâu’ này chính là dành riêng cho người.”

A Ngưu! Có nghe thấy không? Hấn lại mắng ngươi! Người nào đó rống lên trong đầu Thiết Ngưu.

Mắng yêm? Không có a, yêm có nghe thấy hấn mắng yêm đâu. Thiết Ngưu ù ù cạc cạc.

“A Du, ngươi còn biết đánh đàn sao?” Trong mắt Thiết Ngưu toát ra vẻ hăm mộ và sùng bái.

A a a! Không chịu nổi nữa! Để lão tử đi ra! Để lão tử ra giáo huấn tên khốn khiếp kia!

“Muốn nghe sao?” Nam nhân lộ ra nụ cười mê người.

Thiết Ngưu gật đầu thật mạnh. Thầm nghĩ thật là phúc khí không biết mình đã tu luyện được ở đời nào, lấy được người vợ chẳng những có tiền có thể xinh đẹp, lại còn đa tài đa nghệ!

“Nhưng mà, lúc bản vương đánh đàn có một chút quy củ...” Nam nhân híp mắt.

“Quy củ gì?” Sỏa ngưu quả nhiên mắc câu.

“Thứ nhất, nhất định phải thẳng thắn đối diện. Thứ hai, có nhạc thì nên có múa, còn như múa thế nào, để về đến phòng, từ từ ta sẽ dạy ngươi...” Nam nhân lặng lẽ không gây tiếng động luôn tay vào trong ngực Thiết Ngưu, khiêu khích.

Hô hấp của Thiết Ngưu dần trở nên dồn dập...

“A! Đau! A Ngưu, là ngươi đập trán ta hả?” Du che trán ngẩng đầu, quả thực không thể tin được Thiết Ngưu có thể nhanh tay nhanh chân như thế.

“Không có mà. Đang yên lành yêm đập trán ngươi làm gì?” Thiết Ngưu hồ đồ, hãy còn chìm đắm trong khoái cảm do được A Du vuốt ve.

Ngay sau đó, bắp chân lại truyền đến một cơn đau nhói, trên trán Du nổi gân xanh.

“Thiết Ngưu!” Giọng uy hiếp trầm thấp, “Ngươi dám dùng lực mạnh như thế đá ta?” Nam nhân nhếch miệng nhe răng, mỹ nhân đột nhiên biến thành ác lang.

“Không có mà, yêm thật sự không đá ngươi!”

Thiết Ngưu quả thực sắp bị Du làm cho hồ đồ. Yêm xác thực không có đá A Du mà!

Ha ha ha! Đạp! Đạp chết ngươi!

“Thiết Hướng Ngộ——”

Nam nhân rống to một tiếng, đẩy đại hán bên cạnh ngã trên mặt đất...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/van-cuoc>